THE RELIGIOUS IN INDIA

THE RELIGIOUS IN INDIA

DHARMARAM COLLEGE
LIBRARY
BANGALORE-29

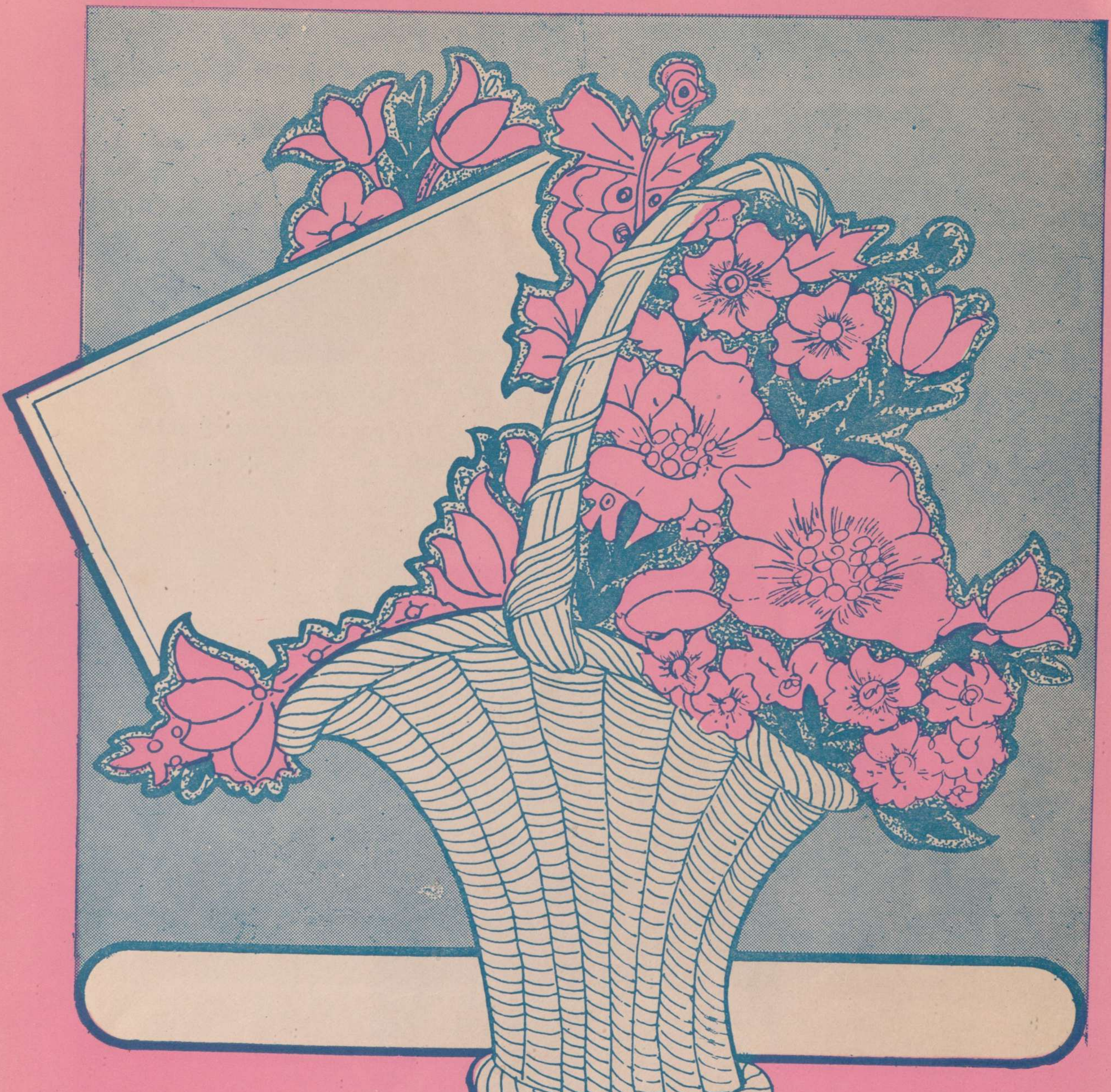

THE RELIGIOUS IN INDIA

The Servant of God
Mar Thomas Kurialacherry

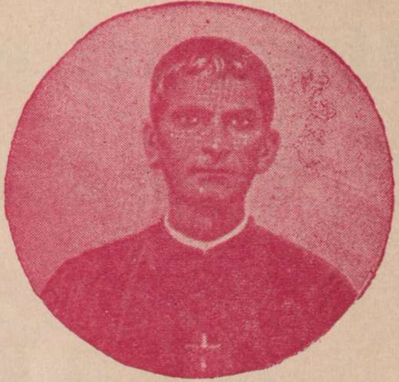

The Servant of God
Fr. Agnel

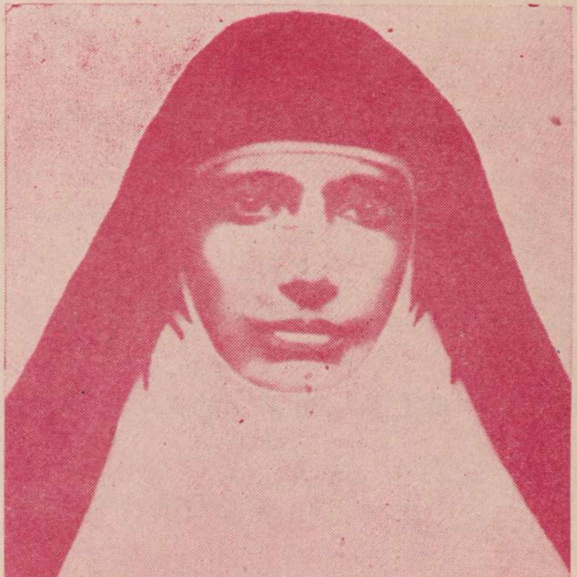

The Servant of God
Mother Mariam Treresa

The Religious in India

(Religious Congregations of India)

EDITORIAL BOARD

Rev. Fr. James Julian, C. M. I. (Managing Editor)

Dr. Joseph Mukalel, M. A., M. Ed., M. A. (U.K.), Ph. D.

Rev. Fr. M. J. Kalappurackal, C. M. I., M. A.

Shri Jose Vattappalam, B. A., B. Ed.

Rev. Fr. Joseph Medayil, B. A., B. Ed., M. J.

Rev. Fr. Z. M. Moozhoor, M. A.

ST. JOSEPH'S PRESS, MANNANAM.

THE RELIGIOUS IN INDIA

Published by
St. Joseph's Press, Mannanam 1986

Rights Reserved by Publishers

Cover design
Abjo, Mannanam

Printed at
St. Joseph's Press, Mannanam

Price Rs. **25**

Distributors
Sanjos Book Stall, Mannanam
Deepika Book House, Kottayam

PREFACE

India is the birth place of organized religious life in the world. It encouraged thousands of men and women to dedicate their lives in celibacy and poverty to be models and object lessons of true religious commitment. In Christianity too India must have led the way in the dedicated life of monks and nuns. This book titled *The Religious Congregations of India* responds to a felt need to have ready reference to provide basic information on the origin, ideals, history and present statistics of the different Catholic religious families of men and women belonging to different rites working in India.

This is a welcome source of information for young men and women who are seriously thinking about their vocation in life and feel attracted to a life of committed service in religious life. It also helps the Counsellors of Youth since it enables them to direct young people to make the right choice in selecting the religious family that suits best their talents and aspirations.

The introductory essays give a basic view of religious life. Articles about each religious Congregation written mostly by a representative of the Congregation itself present the religious families, the values they stand for, their activities and future hopes and expectations in the best possible light. The 140 religious Congregations listed and their more than seventy thousand members that have dedicated lives for the service of the people bear testimony to the vitality of the Church in India, The statistics and even the listings of the Congregations, especially the diocesan ones can never be exhaustive, especially new religious families and houses constantly come up and ever more members enter religious life as a few pass on to their eternal reward. Hence this hand book about the religious families has to be regularly updated. In spite of this intrinsic limitation of the project this attempt to bring out a hand book of all the religious families is a very laudable one. It is in the interest of the religious Congregations themselves to attract more and better members to get themselves listed in this book and in its subsequent editions.

I am sure this is a praiseworthy attempt, extremely laborous as it is, and I am confident it will meet with an enthusiastic welcome.

Fr. John B. Chethimattam C. M. I.

Introduction

'The Religious Congregation of India' is meeting a long awaited need in giving the religious Congregation of India their rightful place in the mainstream of the life of the Church in India. An attempt is made in the present work to bring in, for that matter, all the religious congregations of this country and present an account of their history, growth, and the present apostolate in a very lucid yet informative manner.

The book is primarily intended as reference material for vocational purposes as well as for information in general on the religious congregations of India. Vocation promoters, youth counsillors, parish priests, priests and sisters in general will find the book as a ready reference material. An attempt is made to document information through creative writing. The book is therefore characteristic in its texture; it is both documentative as well as creative, and their makes the work pleasant to read.

As document of information on religious congregations in India the material provides ever to the origin, development, nature, apostolate, present status and strength of each religious community in the country. As creative writing that makes interesting reading the book is a single running commentary on the magnificant and manifold ways in which the hundreds of religious congregations through their thousands of zealous members and missionaries are carrying out in the church of India their contemplative and missionary apostolate. The account is not narrated by any one zealot but is heard through the pens of several dedicated members. This fact makes the present work all the more beautiful and important. Each congregation has its own way of narrating the story of its participation in the Apostolate of the Church. Each congregation has revealed its enthusiasm in going beyond the factual presentation of facts and figures.

The book has become in a way the voice of the missionary Church in India that gives expression to the deep-seated aspirations to bring Christ to the millions in the country and to bear witness to Him through a life of total commitment. It is the voice of the missionary church calling out to its members to stop for a while and listen to the far cry of his co-workers in the field. It is the voice calling out to the youth in the country to ensure the choice of their vocation and of the congregation which they might wish to join. The book intends to amplify the feeble voice of many a congregation that may not on its own make itself heard.

Finally, a word on the texture of the book. Three catagories of congregations find place in the book: 1. With entries in English, 2. With entries in Malayalam and 3. With addresses only. The first section of the book contains the matter in English, the second the matter in Malayalam and the third section contains addresses of congregations whose matter has not been made available. The reader's attention may be directed to the way the 'content' is arranged. The names of congregations are arranged in the alphabetical order. The order falls not on the first letter of the congregation but on the first letter of the "patron" or name on whose basis congregations are usually classified: Capuchines, Carmelites, Sisters of Charity,, Clarists and so on. The essay. *The Religious in India* traces the beginning, the history and the development of the Religious Life of the Church in its multidimensional perspectives. The following couple of essays introduce Blessed Chavara Kuriakose Elias and Blessed Sister Alphonsa. An attempt is made to make the book as exhaustive as possible for the purpose for which it is intended.

Editors

Introduction

The Religious Congregation of India is meeting a long awaited need in giving the religious congregations of India their rightful place in the mainstream of the life of the Church in India. An attempt is made in the present work to bring in for the first time, all the religious congregations of this country and present an account of their history, growth, and the present apostolate in a very brief yet informative manner.

The book is primarily intended as reference material for vocational purposes as well as for information in general on the religious congregations of India. Vocation promoters, youth counsellors, parish priests, priests and sisters, religious and laity will find the book as a ready reference material. An attempt is made to document information through creative writing. The book is therefore characteristic in its texture. The book is documentative as well as creative, and that makes the work pleasant to read.

As document of information on religious congregations in India the material provides ever to the origin, development, history, apostolate, present status and strength of each congregation in the country. As creative writing that makes interesting reading the book is a single running commentary on the magnificent and wonderful ways in which the hundreds of religious congregations through their thousands of priests, brothers and missionaries are carrying out in the Church of India their commitment and missionary apostolate. The account is not narrated by any one single author as words through the pens of several dedicated members. That fact makes the present work all the more beautiful and important. Each congregation has its own way of narrating the story of its participation in the Apostolate of the Church. Each congregation has revealed its spirituality by going beyond the factual presentation of facts and figures.

The book has become in a way the voice of the missionary Church in India that gives expression to the deep-seated aspirations to bring Christ to the millions in the country and to bear witness to Him through a life of total commitment. It is the voice of the missionary church calling out to its members to stop for a while and listen to the cry of his co-workers in the field as the voice calling out to the youth of the country to ensure the choice of their vocation and of the congregation which they ought, wish to join. The book intends to amplify the feeble voice of many a congregation that does not on its own make itself heard.

Finally, a word on the feature of this book. Three categories of congregations find place in the book: 1. With articles in English, 2. With articles in Malayalam and 3. With addresses only. The first section of the book contains the matter in English, the second the matter in Malayalam and the third section contains addresses of congregations whose matter has not been made available. The reader's attention may be directed to the way the 'contents' is arranged. The names of congregations are arranged in the alphabetical order. The order falls not on the first letter of the congregation but on the first letter of the "pattern" or name on whose lines congregations are usually classified: Capuchins, Carmelites, Sisters of Charity, Clarists and so on. The essay, *The Religious in India* traces the beginning, the history and the development of the Religious Life of the Church in its multidimensional perspectives. The following couple of essays introduce Blessed Chavara Kuriakose Elias and Blessed Sister Alphonsa. An attempt is made to make the book as exhaustive as possible for the purpose for which it is intended.

Editors

CONTENTS

Sisters of the *Adoration* of the Blessed Sacrament 9
Adores of the Blood of Christ 11
Sisters of St. *Anne* (Bangalore) 12
Sisters of St. *Anne* of Thiruchirpalli 16
Society of the Sisters of St. *Anne* (Luzern) 17
Congregation of the Religious of the *Assumption* 18
Congregation of the Sisters of St. *Augustine* 19
Congregation of the *Bethany* Sisters of the Little Flower 21
Congregation of the Sisters of the Imitation of Christ *Bethany* 22
Missionary Congregation of the *Blessed* Sacrament (M.C.B.S.) 186
Congregation of the Sisters of St. Charles *Borromeo* 23, 129
Order of St. *Bridgette* 24
Order of Frairs Minor *Capuchins* 119
Carmel of Christ the King (Calcutta) 25
Carmelites of Mary Immaculate (C.M.I.) 26
Carmelite Sisters of St. Teresa 29
Carmelite Sisters of Sitargarha (Bihar) 30
Carmelite Missionaries 31
Congregation of the Mother of *Carmel* 33
Discalced *Carmelites* (Eramalloor O.C.D.) 129
Order of Discalced *Carmelites* 130
Daughters of St. *Camillus* 115
Carmelite Sisters of Charity 134
Catechist Sisters of St. Anne 34
Canossian Daughters of Charity 117
Sisters of *Charity* of Nazareth 35
Sisters of *Charity* of S.S.B. Capitanio of V. Gerosa 36
Daughters of *Charity* of St. Vincent De Paul 37
Charity Sisters of St. Francis Assisi 135
Clarissian Congregation 138
Poor *Clare* Colettines of Assisi 38
Poor *Clares* of Perpetual Adoration 39
Khristiya Sanyasa Samaj (Kurisumala Ashram) 41
Deena Bandu Samaj 43
Deena sevana Sabha (Servants of the Poor) 196
Sisters of the *Destitute* 140
Society of the *Divine Word* 142
Society of the Disciples of the *Divine Master* 112
Dominican Order of Preachers 146
Dominican Missionaries of the Rosary 44
Dominican Sisters of the Presentation (Bangalore) 148
Sisters of St. *Elizabeth* 150
Sisters of Our Lady of *Fatima* 45
Little *Flower* Congregation 136
Institute of *Foreign* Missionary Sisters 47
Franciscan Missionary Brothers 46
Franciscan Hospittaller Sisters of the Immaculate Conception 48

Franciscan of St. Mary of the Angels 49
Franciscan Sisters of the Immaculate H. of Mary (Quilon) 50
Franciscan Clarist Congregation 152
Little Daughters of *Francis* Xavier 51
Handmaids of St. *Francis* of the Good Shephered 154
Third Order Regular of *Franciscans* (T.O.R.) 52
Franciscan Missionaries of Christ the King 54
Religious of the *Good* Shephered 53
Holy Family Sisters 55
Holy Family Congregation 157
Brothers of the *Holy* Cross 56
Sisters of the *Holy* Cross 58
Salasian Missionaries of Mary Immaculate 123
Sisters of the *Holy* Spirit 59
Sisters of Mercy of the *Holy* Cross 61
Congregation of the *Holy* Cross 155
Missionary Sisters, Servants of the *Holy* Spirit 192
Congregation of the *Hospitaller* Sisters of Mercy 60
Order of the *Imitation* of Christ (O.I.C.) 62
Sons of *Immaculate* Conception 125
Indian Missionary Society 63
Congregation of *Jesus* and Mary 65
Congregation of the Little Sisters of *Jesus* 66
Society of *Jesus*, Mary and Joseph 67
Little Brothers of *Jesus* 68
Daughters of St. *Joseph* 171
Society of *Jesus* 160
Congregation of St. *Joseph* (Kottayam) 173
St. *Joseph* of Layon's 174
Sisters of St. *Joseph* of St. Mark 169
Sisters of St. *Joseph* of Annecy 70
Medical Sisters of St. *Joseph* 167
Sisters of St. *John* the Baptist 71
Brothers of St. *John* of God 163
Karmayogini Bhavan Congregation 116
Religious of *Mary* Immaculate 72
Marianist Congregation 183
Institute of the Blessed Virgin *Mary* 73
Assisi Sisters of *Mary* Immaculate 127
Handmaids of *Mary* 74, 176
Missionary Sisters of *Mary* Immaculate (Nirmala) 188
Missionary Sisters of *Mary* Help of Christians 178
Society of the Daughters of the Heart of *Mary* 75
Missionary Sisters of *Mary* Immaculate 177
Oblate Missionaries of *Mary* Immaculate 76
Missionaries of *Mary* the Mediatrix 180
Daughters of *Mary* 181
Medical Mission Sisters 184
Congregation of the *Missions* 77
Montfort Brothers of St. Gabriel 78
Congregation of the Sisters of *Nazareth* 79
Congregation of *Norbetines* 190
Olivet Congregation 80
Sisters of *Our Lady* of the Missions 81

Poor Sisters of *Our Lady* 83
Sisters of *Our Lady* of Providence 191
Congregation of *Pallottines* 84
Paris Mission Society 86
Society of the Brothers of St. *Patrick* 87
Society of *Pillar* 88
Sisters of the *Poor* of St. Catherine of Siena 92
Little Sisters of the *Poor* 194
Prabhudasi Sisters of Ajmer 197
Sisters of *Providence* 145
Congregation of the Sisters of *Providence* of Gap 93
Missionary Sisters of the *Queen* of Apostles 126
Redemptorist Congregation 94
Rosarian Sisters 201
Congregation of the *Rosarians* ... ... 96 ,199
Sacred Heart Congregation 101
Daughters of the *Sacred Heart* 102
Congregation of the Brothers of the *Sacred Heart* of Jesus 103
Congregation of the Daughters of the *Sacred Heart* 104
Sissers of the *Sacred Heart* (Bihar) 107
Missionary Society of the *Sacred Heart* of Jesus 108
Fervant Daughters of the *Sacred Heart* of Jesus (FDSHJ) 109
Society of St. Francis of Sales (*Salesians* on Don Bosco) 98
Salesian Sisters of Don Bosco 100
Daughters of St. Francis of *Sales* 202
Samaritan Sisters 203
Snehagiri Missionary Sisters 204
Congregation of St. *Theresa* 206
Missionary Sisters of St. *Theresa* 162
Daughters of St. *Thomas* 207
Ursuline Franciscan Congregation 110
Ursulines of Mary Immaculate 111
Vincentian Congregation 208
Sisters of Charity of St. *Vincent de Paul* 210
Visitation Congregation 211
Visitation Congregation of Blessed Virgin Mary 212
Congregations whose matter not included 214
Addreses Only 221

THE RELIGIOUS IN THE CHURCH

The Spirit of God has always been the abiding principle in the Church. It guides and inspires the People of God to the Lord of creation. There have been spiritual guides in this earthly pilgrimage God's spirit continues to evoke new spiritual movements among His people. This process of spiritual movements can be observed from the beginning of the Church. We do come across holy men with profound insight and inspiration sharing their spiritual experiences with others. They try to follow the gospel message and attempt to build up ideal christian communities. These communities are approved and encouraged by the Church and they function as sources of spiritual renewal in the Church. The founders of the religious orders have been playing this role down through the centuries.

The Church is the basic reality which is a community of those who are called by God through His Son Jesus Christ. Among them a few are called to follow religious life. The Church is the Body of Christ and there is no greater intimacy with God than becoming a part of the Body of the Son of God. The religious vows are for a greater commitment to this ecclesial vocation. The history of the Church makes us aware of this truth. God acts among His people. The different charisms showered on His people are for mutual edification and encouragement. Any attempt to isolate religious life from the ecclesial life will be disastrous. Religious life can never be viewed as a way of life cut off from the main stream of ecclesial life.

As we examine the origin and growth of religious life we can observe an evolution in its nature. For example, in the early Church there were hermits and anchorites. Hermits lived in the deserts. The anchorites led a solitary life. The needs of the society and the Church demanded different kinds of Christian witness which reveal the multidimensional aspects of Christian spirituality. The various religious orders reveal a rich diversity of charisms centred on the mystery of Christ.

The role of the religious in the life of the Church is unique. We cannot imagin a Church without the key role played by them in the field of evangelization, education, social and charitable services etc. All these activities are done in the ecclesial context. It is an attempt to present Jesus Christ relevantly to the people of today.

Early Monasticism

Withdrawal from the world and solitary manner of life characterized early monasticism. People desirous to realize their ascetic ideals withdrew from the company of men into solitary places. Paul of Thebes (+347) and St. Antony the Great (251–356) are the Fathers of early monasticism. St. Athanasius a great admirer of St. Antony presented to the Church a trustworthy life history of St. Antony. Egypt became the nursery of early monasticism. Eremitical life gradually gave way to a pattern of common life. St. Antony at a later stage allowed his disciples to put up cells near his hermitage.

The introduction of community life is closely linked with St. Pachomius. At Thebaid in upper Egypt he started a monastery which was a group of cells surrounded by a wall. It was under a common superior and certain common norms regulated their lives. It was the beginning of the community life among monks which paved the way for the future religious communties. Monasticism rapidly spread in the East. It was from the East it diffused to the West. Monasteries were founded also for women. Pachomius' sister Mary was the superior or abbess of the community for women.

Even in the 4th century there were monks and hermits in the vicinity of Edessa. St. Basil the Great (+379), archbishop of Caesarea stressed the contemplative ideal and the importance of the community life. Though Basil did not found any monastery he is considered a great Father of Eastern monasticism for having clarified the essential link between ecclesial life and religious life.

St. Benedict of Nursia (480–547) is often called the 'Patriarch of Western monasticism. Prayer and work are organically united by St. Benedict. The Benedictine rule remains the basis of western monasticism. St. Benedict drew inspiration from Eastern monasticism drawing insights from St. Antony, St. Pachomius, St. Basil and others. The Benedictine monks can be called the protectors and promotors of western theology and civilization. The monastery of Monte Cassino in southern Italy became the centre of Benedictine Order. St. Benedict's sister Scholastica was the abbess of the convent of nuns.

Though monasticism was held in high esteem there were cases of deviations among monks. Hence, provincial and ecumenical councils began to enforce regulations regarding monastic life. The Council of Chalcedon in 451 pointed out the need for religious communities to be under each local bishop.

Medieval Period

From the 10th century we can observe another wave of monasticism. There were various attempts for the renewal of the Church. The tragic situation of the Church in the West was the background of this monastic movement. The Church was facing a crisis spiritually and organizationally. Caesaro–Papism and its evil consequences reduced the Church into a tool of the rulers. Hierarchical leadership which became a part of the feudalistic structure of Western Europe could not rise above the standard of the time. This period which is generally known as the dark age of the Church produced religious orders which could become sources of renewal and spiritual vitality. Religious zeal, intense fervour, simplicity of life, desire to return to the genuine sources etc. characterized the religious renewal,

Diocesan priests began to live together forming a kind of community attached to the cathedral. New religious orders like Norbertines, Carthusians, Cistercians have their origin during this period. Norbertines engaged in missionary and parochial works, Carthusians lived in solitude, silence, mortification and contemplative life. The Cistercians followed a life of simplicity, poverty and liturgical life. Manual labour in the field was an important cistercian characteristic. Cistercian agricultural practices contributed significantly to the European civilization.

12th and 13th centuries witnessed another movement of renewal under the leadership of Mendicant Monks. St. Francis (1182–1226) of Assisi is the most appealing religious personality of the medieval Europe. His detachment from the world, intensity of love for God and man, voluntary poverty and life of prayer made him a genuine follower of Christ with heroic ideals. Under St. Francis' direction St. Clara founded the Second Order for women, Francis organized a Third Order. St. Dominic (1170–1221), a contemporary of St. Francis was the founder of the Friars Preachers known as Dominicans. Ignorance of both clergy and laity concerning the doctrines of the Church arrested his attention. These preachers were trained to instruct them. Franciscans and Dominicns engaged in missionary activity in the remote were regions of Asia and Africa.

Modern Period

16th century was indeed a period of crisis for the Church. The Protestant revolt and the subsequent disastrous divisions in Europe the threat of Islamic invasion, administrative anarchy and the subsequent spiritual decline was the background for another wave of religious reformers. Some of the old religious Orders were renewed and new ones were founded. Reform and reinvigoration of the Religious Orders is an essential part of catholic reform. The renaissance required a new type of clergy and religious qualified to face the challenges of that time. Reforms of the Carmelites in Spain under the guidance of Teresa of Avila and John of the Cross and the Franciscans in Italy under Matteo de Basceo known as Capuchin reform are well known with lasting results. The reform ideas of St. Teresa and John of the Cross, became classics on mystical prayer. Though the Observants were the reformed group among the Franciscans compared to the Conventuals, many among them wanted to revive the original spirit which resulted in the formation of the Capuchins. The pointed hood (Capuccio) distinguished the Capuchins from the other Franciscans. They became very popular among the neglected people of Italy. New Religious Orders • like Theatines founded by Caraffa and St. Cajetan, and the Somaschi by St. Jerome Emilian and Sarnabites by Antonio Maria Zaccaria belong to this period. They were apostles among the down trodden and the neglected. St. Philip Neri is the founder of the Oratorians (1575). They lived in a community. The bishop is the immediate superior of each Oratorian congregation. They have no superior general. This system was very helpful for the renewal of the dioceses under the guidance of the local bishops. Oratorians were a source of inspiration and renewal for the clergy.

The Society of Jesus founded by St. Ignatius of Loyola is indeed another religious foundation which has rendered yeomen services for the renewal of the Church. Spiritual renewal and general reform of the Church were their motto. The first group of seven members made their vows on the 15th of August 1534. The constitution was adopted in 1550. The society is monarchical in organization. At the top is a general aided by four assistant elected within each province is headed by a provincial appointed by the general. They undertook missionary activities, involved themselves in the field of clerical training and education and became a very powerful spiritual force in the Church.

In the following century great men like St. Francis de Sales and St. Vincent de Paul continued

the path of religious renewal. They opened new horizons of self effacing service to the missions of their time. The congregations of the Missions (1624) and the society of the Daughters of Charity (1633) were founded by St. Vincent. Clerical formation and spiritual renewal were the main activities of the congregation of the missions while the Daughters of Charity worked in hospital and schools.

Different kinds of religious orders were founded after the 17th century. They were so many. Most of those men and women were pioneers in the field of missions and deeply involved themselves into the spiritual and intellectual reform. The religious have established themselves in the different mission centres including the remotest villages. Their self effacing service liberates the people from their bondage and enriches them with the message of the Word of God.

The Redemptorist Order founded (1732) by St. Alphonse de Liguori and the Regular Clerics of the Holy Cross and Passion popularly known as Passionists, were important additions to the religious life of the 18th century. The Salesians founded by St. Don Bosco, the Missionaries of Our Lady of Africa better known as 'White Fathers' and the congregation for the women as 'White Sisters' founded by Cardinal Lavigerie, The Society of the Divine Word founded (1875) by Arnold Janssen, the Mill Hill Society founded by Cardinal Vaughan in 1866, the Maryknoll Missionary Society founded in 1912 by Father Price and Father Walsh are involved in the missionary activities of the Church.

The Religious of the Oriental Churches in India

India which is known from very ancient times as a fertile land for saints and sages was not behind at least in the recent centuries in founding new religious Orders. The Carmelites of Mary Immaculate known as CMI, the Missionary Congregation of the Blessed Sacrament known as MCBS, the Vincentian Congregation known as VC, the Congregation of St. Terese of Lisieux known as CST are religious Congregations of men of the Syro–Malabar Church. The St. Thomas Missionary Society (MST) was started in 1968 to undertake missionary activities following faithfully the eastern traditions. Mar Ivanios founded the Order of the Imitation of Christ known as OIC and Congregation of the Sisters of Imitation of Christ known as SIC in Syro–Malankara Church.

There are many religious congregations for women started during the last few centuries. They are so numerous which we find it difficult to enumerate here. It is a fact that the religious congregations of women are the pioneers in various fields of the activities of the Church and they open up new fields for the others. The presence of the Church among the poor and down trodden cannot be conceived of without the service of these religious congregations of women. Their silent and self–effacing service is the eloquent testimony of the gospel among the people.

Conclusion

In short all through the centuries we come across men and women burning with the zeal of the gospel offering themselves to the service of the church and their fellow men. Their life of faith and genuine charity have been sources of inspiration for millions of people all over the world. They can be called prophets of their time. They announced the gospel and denounced the evil through their word and witness. These dedicated men and women faithfully follow the foot steps of Jesus and continue to inspire others. As in the case of the church itself these religious orders too have to be constantly renewed. Reform and renewal have to become an essential element in religious life. God's reign demands it. The prophetic role of the religious is always in view of the eschatological reign of God.

Paurastya Vidyāpīṭham
Pont. Oriental Institute
Kottayam 686 010
February 8,1983

Xavier Koodapuzha

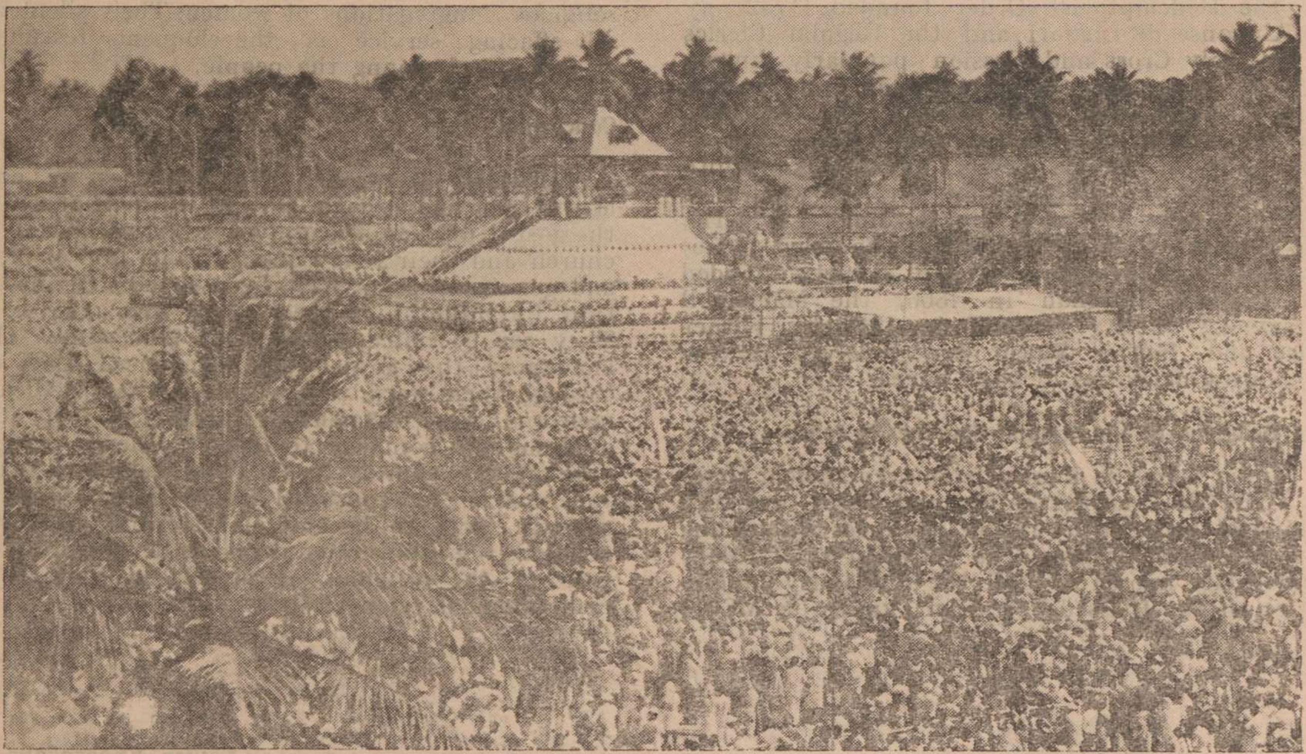

നഗരം സാഗരം, കോട്ടയത്തെ പേപ്പൽവേദി

വാഴ്ത്തപ്പെട്ട
ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചൻ

ഹെബ്രായക്കു് ഉള്ള ലേഖനത്തിന്റെ കർത്താവു് ലേഖനം ആരംഭിക്കുന്നതു് ''പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ പിതാക്കന്മാരോടു പലപ്പോഴായും പലവിധേനയും ദൈവം സംസാരിച്ചു. ഈ അവസാനനാളുകളിലാകട്ടെ അവിടുന്നു നമ്മോടു തന്റെ പുത്രൻമുഖേന സംസാരിച്ചിരിക്കുന്നു'' എന്ന ആമുഖത്തോടെയാണു്. അബ്രാഹത്തെയും മോസസിനേയും പ്രവാചകന്മാരെയും ദൈവം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു് ഓരോരോ കാലഘട്ടങ്ങളിൽ തന്റെ അവകാശമായ ജനതയെ സുപന്ഥാവിലൂടെ നയിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു്.

ക്രിസ്തുനാഥൻ തന്റെ സഭ സ്ഥാപിക്കയും അനന്തരം അതിനെ നയിക്കുന്നതിനായി തന്റെ പ്രതിപുരുഷനായി പത്രോസിനെ നിയോഗിക്കയും ചെയ്തു. ദൃശ്യതലവനായ മാർപ്പാപ്പായുടെ കീഴിൽ തിരുസ്സഭ കാലഘട്ടങ്ങളിലൂടെ നയിക്കപ്പെടുകയും ഭരിക്കപ്പെടുകയുംചെയ്യുന്നു. അനുസ്യൂതമായി വളരുകയും വികസിക്കുകയുംചെയ്യുന്ന സഭയ്ക്കു് ഓരോരോ കാലഘട്ടത്തിലും നേരിട്ടിട്ടുള്ള ആവശ്യങ്ങളിൽ സഹായമരുളുവാനും സഭാഗാത്രത്തെ സംരക്ഷിക്കുവാനും ദൈവനിവേശിതരായ ആളുകളും പ്രസ്ഥാനങ്ങളും സഭയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. തിരുസ്സഭയിലെ സന്ന്യാസസമൂഹങ്ങളെ യഥാകാലം സഭയെ സംരക്ഷിക്കുവാനും ക്രിസ്തുനാഥനിൽനിന്നു ലഭിച്ച ചൈതന്യമാകുന്ന ഉപ്പു് ഉറകെട്ടുപോകാതെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുവാനുമുള്ള ദൈവപരിപാലനയുടെ ദൃശ്യരൂപങ്ങളായാണു് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്.

വി. പക്കോമിയൂസ്, വി. ഡോമിനിക്കു്, വി. ഫ്രാൻസീസ്, വി. ഡോൺബോസ്കോ തുടങ്ങിയവർ ഏതൽക്കാലങ്ങളിൽ സന്ന്യാസസഭകൾക്കു രൂപംനൽകി തിരുസ്സഭയ്ക്കു് ശക്തിയും ഓജസ്സും പകർന്നുകൊടുത്തിട്ടുള്ളതു് ചരിത്രത്തിൽനിന്നു നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായാൽ സ്ഥാപിതമായ ഭാരതസഭയിൽ രൂപംകൊണ്ട സി. എം. ഐ. സി. എം. സി. സഭകളുടെ ആവിർഭാവചരിത്രവും മേൽപ്പറഞ്ഞവയിൽനിന്നു ഭിന്നമല്ല. ശീശ്മവിപത്തുകൾകൊണ്ടു് ബദ്ധമായിരുന്ന സഭാന്തരീക്ഷത്തെ പ്രശാന്തമാക്കി ഭദ്രമായ തുറമുഖത്തേയ്ക്കു് സഭാനൗകയെ നയിക്കുവാൻ ചാവറ കുറിയാക്കോസച്ചന്റെ നേതൃത്വത്തിനു കഴിഞ്ഞുവെന്നതു് അഭിമാനപുരസ്സരം നമുക്കു് അനുസ്മരിക്കാൻ കഴിയുന്നു.

ചേന്നൻകരി ഇടവകാതിർത്തിയിലെ കൈനകരി ഗ്രാമത്തിൽ ചാവറ കുടുംബാംഗമായി 1805 ഫെബ്രുവരി 10–ാം തീയതി കുറിയാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചൻ ജനിച്ചു. നാട്ടുനടപ്പനുസരിച്ചുള്ള പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കിയശേഷം 1815–ൽ പള്ളിപ്പുറം സെമിനാരിയിൽചേർന്നു് വൈദികപഠനം ആരംഭിച്ചു. ആ കാലയളവിൽ മാതാപിതാക്കളും ഏകസഹോദരനും മരണമടഞ്ഞു. സഹോദരന്റെ പുത്രിയുടെ സംരക്ഷണമടക്കം കുടുംബഭാരം ഏറ്റെടുക്കേണ്ട കടമ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടെന്നറിയിച്ചു് ബന്ധുജനങ്ങൾ പള്ളിപ്പുറത്തെത്തി. സെമിനാരിപഠനം ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തെ നിർബന്ധിച്ചു. പക്ഷേ ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരത്തിനായി ജീവിതം ഉഴിഞ്ഞുവച്ചിരുന്ന കുറിയാക്കോസ് ശെമ്മാശൻ ആ നിർബന്ധത്തിനു വഴങ്ങിയില്ല. വൈദികപഠനം തുടർന്നു. 1829–ൽ പുരോഹിതനായി അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ടു.

കുറേനാൾ ചേന്നങ്കരിയിലും പുളിങ്കുന്നിലും താമസിച്ചു. പാലയ്ക്കൽ തോമ്മാമല്പാൻ, പോരൂക്കര തോമ്മാമല്പാൻ എന്നിവരുടെയും, കണിയാന്തറ യാക്കോബിന്റെയും സഹകരണത്തോടുകൂടി സി. എം. ഐ സഭയുടെ സ്ഥാപനത്തിനുവേണ്ടി ചാവറയച്ചൻ അക്ഷീണയത്നംചെയ്തു. 1831–ൽ മാന്നാനം കേന്ദ്രമാക്കി സി. എം. ഐ സഭയ്ക്കു് അടിസ്ഥാനമിട്ടു. 1841–ൽ പാലയ്ക്കൽ തോമ്മാമല്പാനും 1846–ൽ പോരൂക്കര തോമ്മാമല്പാനും ദിവംഗതരായതോടുകൂടി സന്ന്യാസസമൂഹത്തിന്റെ നേതൃത്വം ചാവറയച്ചൻ ഏറ്റെടുത്തു.

1855– മുതൽ 1871വരെ ചാവറയച്ചൻ സി. എം. ഐ സഭയെ സ്തുത്യർഹമാംവിധം ഭരിച്ചു. 1861–ൽ സുറിയാനി കത്തോലിക്കരുടെ വികാരിജനറാളായി അദ്ദേഹം നിയമിക്കപ്പെട്ടു.

1861–63 കാലഘട്ടം കേരളസഭയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു കൊടുങ്കാറ്റിലൂടെ കടന്നുപോരലായിരുന്നു. സഭയെ ഉലച്ച ശീശ്മക്കൊടുങ്കാറ്റിനെ തടയുവാനും സുപഥത്തിലൂടെ സഭയെ നയിക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിനു കഴിഞ്ഞു. 1861–ൽ മലങ്കര സുറിയാനിസഭയ്ക്കു് ആകെ 154 ഇടവകപ്പള്ളികളായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നതു്. അവയിൽ 86 എണ്ണം പൂർണ്ണമായും 30 എണ്ണം ഭാഗികമായും ശീശ്മവിഭാഗത്തിനു നേതൃത്വംകൊടുത്ത റോക്കോസ് മെത്രാനു് അധീനമായിരുന്നു. ശേഷിച്ച 38 പള്ളികൾ മാത്രമാണു് യഥാർത്ഥവിശ്വാസത്തിൽ ഉറച്ചുനിന്നതു്. അവസരോചിതമായി പ്രവർത്തിക്കുവാനും മാർപ്പാപ്പായുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു് സഭയുടെ ഭാഗധേയം നിർണ്ണയിച്ചു് നയിക്കുവാനും ചാവറയച്ചൻ മുന്നോട്ടുവന്നില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ കേരളകത്തോലിക്കാസഭയുടെ സ്ഥിതി മറ്റൊരുവിധത്തിലാകുമായിരുന്നു.

1866–ൽ അദ്ദേഹം സി. എം. സി സന്ന്യാസിനീസമൂഹം സ്ഥാപിച്ചു. 1864 മുതൽ ചാവറയച്ചന്റെ പ്രവർത്തനകേന്ദ്രം കൂനമ്മാവു് ആയിരുന്നു. 1871 ജനുവരി 3–ാം തീയതി ചാവറ കുറിയാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചന്റെ പാവനാത്മാവു് ഇഹലോകം വെടിഞ്ഞു.

കേരളത്തിൽ കത്തോലിക്കാപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾക്കു് ആരംഭമിട്ടതു് പണ്ഡിതനും ദീർഘവീക്ഷണചതുരനും സ്ഥിരോത്സാഹിയുമായ ചാവറയച്ചനാണു്. 1846–ൽ മാന്നാനത്തു് ഒരു പ്രസ്സുസ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം തുടക്കംകുറിച്ചു. അന്നുതുടങ്ങിയ മുദ്രാലയപ്രേഷിതത്വം സഭാംഗങ്ങൾ അഭംഗുരം തുടരുന്നുണ്ടു്.

വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തു് ദൈവദാസൻ അനുഷ്ഠിച്ച ധീരമായ നേതൃത്വത്തിന്റെ ഗുണഫലങ്ങളാണു് കേരളജനത ഇന്നാസ്വദിക്കുന്നതും അനുഭവിക്കുന്നതും. പൊതുവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തും മതവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തും ഒരുപോലെ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചു. ഒന്നേകാൽ ശതാബ്ദംമുൻപു് മാന്നാനത്തു് ഒരു സംസ്കൃതവിദ്യാലയം സ്ഥാപിച്ച ആ ക്രാന്തദർശി എല്ലാ പള്ളികളിലും പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ തുടങ്ങണമെന്നു് നിർബന്ധപൂർവ്വം ആവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. തന്റെ നിർദ്ദേശം പാലിക്കാത്ത ഇടവകദേവാലയങ്ങൾ അടച്ചിടുമെന്നു

യുഗപ്രഭാവനുറങ്ങുന്ന ശാന്തിവനം, മാന്നാനം ആശ്രമദേവാലയം

പോലും കല്പിച്ചതു് വൈജ്ഞാനികമണ്ഡലത്തിൽ ഒരു വിപ്ലവം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുള്ള് ആരംഭമായിരുന്നു.

അനാഥപരിപാലനം ചാവറയച്ചൻെറ ജീവരക്തത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേൎന്ന ഒന്നായിരുന്നു. ആതുരാലയങ്ങളെക്കുറിച്ച് കേട്ടകേൾവിപോലുമില്ലാതിരുന്ന ഒരു കാലത്തു് അദ്ദേഹം കൈനകരിയിൽ ഒരു ആതുരാലയം സ്ഥാപിച്ചു. 'ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ നിങ്ങളും പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുവിൻ' എന്നുള്ള ക്രിസ്തുവിൻെറ ദിവ്യവചനം ചാവറയച്ചൻെറ സ്മൃതിമണ്ഡലത്തിൽ എന്നുമുണ്ടായിരുന്നു.

മാതൃഭാഷയ്ക്കു് എന്നും അഭിമാനിക്കാൻപോരുന്ന വിശിഷ്ട കാവ്യകൃതികൾ വിരചിച്ച ഉന്നതനായ ഒരു കവികൂടിയാണു് ചാവറയച്ചൻ. ആത്മാനുതാപം, മരണവീട്ടിൽ പാടുന്നതിനുള്ള പാന, അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം എന്നീ മൂന്നു കാവ്യകൃതികളും, ധ്യാനസല്ലാപം, നല്ലഅപ്പൻെറ ചാവരുൾ, നാളാഗമം, ആരാധക്രമം തുടങ്ങിയ ഗദ്യകൃതികളുമാണു് അദ്ദേഹം മലയാളഭാഷയ്ക്കു സംഭാവനചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരം അനുഭവവേദ്യമാക്കുന്ന ആധ്യാത്മികചൈതന്യം അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതികളിൽ ഓളംവെട്ടിനില്ക്കുന്നു.

ദൈവസ്നേഹം സഹജസ്നേഹത്തിലൂടെ പ്രകാശിതമാക്കണമെന്നും അതിനുള്ള ഉപാധികൾ സഹജരുടെ സാമൂഹ്യവും സാംസ്കാരികവുമായ മണ്ഡലങ്ങളിൽ സേവനമൎപ്പിക്കലാണെന്നും ചാവറയച്ചൻ വിശ്വസിച്ചു. പരസ്നേഹപ്രവൃത്തി ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത ദിവസം വ്യൎത്ഥതയുടെയും നഷ്ടബോധത്തിൻെറയും പ്രതീകമാണെന്നു് അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കിയിരുന്നു.

സമുദായസ്നേഹി, ഭാഷാപണ്ഡിതൻ, കവി, ഗ്രന്ഥകാരൻ, ഭരണനിപുണൻ, വാഗ്മി, വിദ്യാഭ്യാസപ്രവൎത്തകൻ എന്നിങ്ങനെ ഒട്ടേറെ സവിശേഷപദങ്ങൾകൊണ്ടു് സാൎത്ഥകമായി ചാവറയച്ചനെ ബഹുമാനിക്കാൻ കഴിയും. എന്നാൽ ഇവയ്ക്കു് എല്ലാമുപരി ചാവറയച്ചൻെറ വ്യക്തിത്വം പ്രഫുല്ലമാക്കുന്ന ബഹുമതി അദ്ദേഹം ദൈവാനുഭൂതിയുൾക്കൊണ്ട ദൈവത്തിൻെറ മനുഷ്യനായിരുന്നു എന്നതാണു്. ആ വിധത്തിൽ ചാവറയച്ചനെ മനസ്സിലാക്കാത്തിടത്തോളംകാലം അദ്ദേഹത്തെപ്പററിയുള്ള നമ്മുടെ അറിവു് അപൂൎണ്ണമായിരിക്കും. ആദ്യന്തം അദ്ദേഹം ദൈവത്തിൻെറ മനുഷ്യനായിരുന്നു. സഹജൎക്കു് ദൈവത്തെ പ്രദാനംചെയ്യുന്ന ആധ്യാത്മിക പുരുഷനായിരുന്നു. ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾത്തന്നെ വിശുദ്ധനെന്നു് അദ്ദേഹവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാവരും മതിച്ചിരുന്നു. സുകൃതചരിതനായ ചാവറയച്ചൻെറ ശോഭ മരണത്തിൻെറ തിരശ്ശീലകൾക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞില്ല. സ്വൎഗ്ഗത്തിലിരുന്നു് അദ്ദേഹം അനുഗ്രഹവർഷം ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. 1986 ഫെബ്രുവരി 8—ാം തീയതി കേരളത്തിലെ കോട്ടയം നഗരത്തിൽവച്ചു് പരിശുദ്ധ പിതാവു് ജോൺ പോൾ രണ്ടാമൻ തിരുമേനി ചാവറ കുറിയാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചനെ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവനായി പ്രഖ്യാപിച്ചുവെന്നതു് ഭാരതജനതയെ മുഴുവൻ പുളകംകൊള്ളിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമാണു്. ഏതദ്ദേശീയ സന്യാസസഭകളുടെ പ്രണേതാവു് എന്ന നിലയിൽ ചാവറയച്ചനുള്ള സാംഗത്യം സന്യാസസഭാംഗങ്ങളായ ഏവൎക്കും അഭിമാനം പകൎന്നുതരുന്നതാണു്.

സെഡ്. എം. മുഴൂർ

സഹനപുത്രിയായ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട അൽഫോൻസാമ്മ

മെഴുകുതിരികൾ ഉരുകിയെരിയുന്ന അൾത്താരയ്ക്കുമുമ്പിൽ മറെറാരു നെയ്ത്തിരിനാളമായി അവൾ— ആത്മപരിത്യാഗത്തിന്റെ പരുക്കൻകുപ്പായവും സഹനത്തിന്റെ ശിരോവസ്ത്രവുമണിഞ്ഞ അൽഫോൻസാ എന്ന കന്യാസ്ത്രീ.

തന്റെ ആത്മീയമണവാളനായ ദിവ്യനാഥനോട് മുട്ടിന്മേൽനിന്ന് കൂപ്പുകരങ്ങളുയർത്തി കണ്ണീരോടെ പ്രാർത്ഥിക്കുകയായിരുന്നു അവൾ.

''എല്ലാ ദുഃഖവും എനിക്കു തരൂ.... എന്തും സഹിക്കുവാൻ ശക്തിനൽകൂ....''

രാപ്പാടികൾപോലുമുറങ്ങിയ രാവുകളുടെ യാമങ്ങളിൽ അവൾ ഒററയ്ക്ക് ഉണർന്നിരുന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു. മററുള്ളവരുടെ ദുഃഖങ്ങൾകൂടി തനിക്കു നൽകണമേ എന്നവൾ യാചിച്ചു.

നാഥൻ തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ദാസിയുടെ പ്രാർത്ഥനകേട്ടു. കുരിശുകളും ക്ലേശങ്ങളുംകൊണ്ട് അവളെ സമ്പന്നയാക്കി. വേദനകളുടെ കുരിശുംപേറി, ത്യാഗത്തിന്റെ പാതയിലൂടെ സഹനത്തിന്റെ 'വിയാസാക്രാ' അവൾ നടന്നു. അകലെ എങ്ങോ അലയുന്ന തന്റെ നാഥന്റെ ശബ്ദംതേടി കാൽവരിയിലേയ്ക്കായിരുന്നു അവളുടെ യാത്ര.

കാൽവരി അകലെയായിരുന്നു. അവിടേയ്ക്കുള്ള പാത കല്ലും മുള്ളും നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. കൂർത്ത മുള്ളുകൾ അവളുടെ നഗ്നമായ പാദങ്ങളിൽ തുളഞ്ഞുകയറി. കല്ലുകളിൽതട്ടി അവൾ മറിഞ്ഞുവീണു. മുറിവുകളിൽനിന്ന് രക്തം വാർന്നൊഴുകി.

സഹായത്തിന് ആരുമില്ലാതിരുന്നിട്ടുകൂടി അവൾക്കു നിരാശതോന്നിയില്ല. നടന്നുനടന്നു കാലുകൾ തളർന്നിട്ടും തിരിച്ചുപോയാലോ എന്ന്, ഒരിക്കൽപോലും ചിന്തിച്ചില്ല. കയ്യിലുയർത്തിയ മരക്കുരിശുമായി മാടിവിളിക്കുന്ന കാൽവരിയും അവിടെ മാറെറാലികൊള്ളുന്ന മനുഷ്യപുത്രന്റെ വിലാപവുമായിരുന്നു അവളുടെ മനസ്സുനിറയെ.

കാൽവരിയും മനുഷ്യപുത്രനുമകലെയായിരുന്നു. വേദനകളിലൂടെയും കഷ്ടപ്പാടുകളിലൂടെയുംമാത്രമെ അവിടെ എത്താനാവൂ എന്നറിയാമായിരുന്നു അവൾക്ക്. നടന്നു തളർന്ന്, വിയർപ്പിൽ നനഞ്ഞുകുതിർന്ന് അവസാനം അവൾ മലമുകളിലെത്തി.

അവിടെ സ്വയംനാട്ടിയുയർത്തിയ മറെറാരു കുരിശിൽ, അതുവരെ അജ്ഞാതമായിരുന്ന ആത്മനിർവൃതിയോടെ തളർന്നുകിടക്കുമ്പോൾ, അവളറിയാതെ വിളിച്ചു: ''...നാഥാ...'' അപ്പോൾ ആകാശത്തിന്റെ അനന്തതകളിൽ എങ്ങോനിന്ന് അവളൊരു സ്വരംകേട്ടു. ''....മകളെ.... നാളുകളായി മലമുകളിലെ ഈ വിജനതയിൽ നിനക്കുവേണ്ടി ഞാൻ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഇന്ന് നീ എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ദാസിയായിരിക്കുന്നു.''

x x x x x

അധികമാരാലുമറിയപ്പെടാതെ ജീവിച്ചുമരിച്ച സിസ്റ്റർ അൽഫോൻസാ കന്യകാലയത്തിന്റെ കരിങ്കൽചുവരുകൾക്കുള്ളിലൊളിഞ്ഞിരുന്ന് പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയും പരിത്യാഗത്തിലൂടെയും സുകൃതശതങ്ങളുടെ സുഗന്ധമലരുകൾവിടർത്തിയ പാവമൊരു കന്യാസ്ത്രീ. അവളെ ദൈവം മഹത്വത്തിന്റെ കിരീടമണിയിച്ചിരിക്കുന്നു. വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവരുടെ ഗണത്തിലേക്ക് ഉയർത്തിയിരിക്കുന്നു.

x x x x x

എഴുപത്തിയഞ്ചു വർഷംമുമ്പ് കോട്ടയം ജില്ലയിലെ കുടമാളൂരിൽ മുട്ടത്തുപാടത്തു കുടുംബത്തിൽ പിറന്നുവീണ ലാവണ്യവതിയായ ഒരു പെൺകുഞ്ഞ്.

യൗസേപ്പിന്റെയും മറിയത്തിന്റെയും അരുമയായ ഓമനക്കുഞ്ഞ്. അന്നക്കുട്ടി— അതായിരുന്നു അന്നവർ നൽകിയ പേര്.

സമ്പന്നതയുടെ നടുവിൽ പിറന്നുവീണ അവൾ വയലിലെ ശോശന്നാപുഷ്പംപോലെ സുന്ദരിയായിരുന്നു. അവളെ അന്നു കണ്ടവരൊക്കെ പറഞ്ഞു 'ഇതൊരു മാലാഖ'യാണെന്ന്. അവരുടെ പ്രവചനം പിഴച്ചില്ല. അന്നക്കുട്ടി മാലാഖയായിത്തന്നെ വളർന്നു.

പ്രസവത്തോടെ അമ്മ മറിയം രോഗിണിയായി. അതുകൊണ്ട് പെററമ്മയുടെ ലാളനയും വാത്സല്യവുമനുഭവിക്കാൻ അന്നക്കുട്ടിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അവൾ പിറന്ന് മൂന്നുമാസം തികയുംമുമ്പേ ആ അമ്മ ഈലോകത്തോടു യാത്രപറഞ്ഞു. പിന്നീട് മറിയത്തിന്റെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരി അന്നമ്മയാണ് അന്നക്കുട്ടിയെ വളർത്തി വലിയവളാക്കിയത്.

അവൾക്ക് അന്നമ്മ പെററമ്മയും പോററമ്മയുമായിരുന്നു. അന്നക്കുട്ടിയുടെ ബാല്യത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടങ്ങൾ കുടമാളൂരിലെ വീട്ടിലായിരുന്നു. അപ്പനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മയുംകൂടിയായിരുന്നു അന്നവളെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയും സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നത്. പ്രൈമറിവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുശേഷം അവൾ അന്നമ്മയോടൊപ്പം മുട്ടുചിറയിലേയ്ക്കു പോയി.

ബാല്യത്തിൽനിന്ന് യൗവ്വനത്തിന്റെ പൂവാടിയിലേക്കു കടന്നതോടെ അന്നക്കുട്ടിയുടെ സൗന്ദര്യത്തിനു തിളക്കമേറുകയായിരുന്നു. ആരെയും മോഹിപ്പിക്കുന്ന ആകാരസൗകുമാര്യത്തിന്റെ ഉടമയാവുകയായിരുന്നു അവൾ. വിനയാനവിതമായ അവളുടെ പെരുമാററവും സംസാരവുമെല്ലാം ആരെയും ആകർഷിക്കുന്നതായിരുന്നു.

അവൾക്കു മുമ്പിൽ പറുദീസായുടെ പടിവാതിലുകൾ തുറന്നുകിടന്നു. അവിടെ ആയിരം ശരറാന്തലുകൾ തെളിഞ്ഞുനിന്നു. തോരണങ്ങൾ തൂക്കിയലങ്കരിച്ച വിശാലമായ രാജവീഥിയിൽ വാഗ്ദാനങ്ങളുടെ പട്ടുപരവതാനികൾ വിരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

തോട്ടത്തിന്റെ നടുവിൽ, വളർന്നാർത്തുനില്ക്കുന്ന വൃക്ഷത്തിന്റെ തണലിൽ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന സ്വയംവരവേദി അവൾ കണ്ടു. ചുററും കന്യകയെ എതിരേൽക്കുവാനായി പൂത്താലമേന്തിനിൽക്കുന്ന അന്തപ്പുരയുവതികൾ. വേദിയിലെ സൗവർണ്ണസിംഹാസനങ്ങളിൽ സ്വയംവരകന്യകയ്ക്കുവേണ്ടി ആർത്തിയോടെ കാത്തിരിക്കുന്ന കോമളന്മാരായ രാജകുമാരന്മാർ.

അവർ മധുരമുള്ള വാഗ്ദാനങ്ങളുടെ പൊൻപേടകങ്ങൾ പേറിയിരുന്നു.

പറുദീസയ്ക്കു പുറത്ത് മറെറാരു പാത ഇരുൾമൂടിക്കിടന്നിരുന്നു. ചോരപ്പാടുകൾ ഉണങ്ങിപ്പിടിച്ച ആ ഇടുങ്ങിയ പാത അകലെ, അകലെ കാൽവരിക്കുന്നിലേക്കുള്ളതായിരുന്നു. കുന്നിൻമുകളിൽ നൂററാണ്ടുകളുടെ നന്ദിഹീനത നാട്ടിയുയർത്തിയ മരക്കുരിശ്. അതിൽ ചോര ഒലിക്കുന്ന മുഖവുമായി, നിസ്സഹായത നിറഞ്ഞുമുററിയ നയനങ്ങളോടെ, സർവ്വരാലും പരിത്യക്തനായി വേദനകൊണ്ടുപുളയുന്ന ഒരു മനുഷ്യരൂപം. പുരുഷാന്തരങ്ങളുടെ പാപഭാരം പേറിത്തളർന്ന ദൈവപുത്രൻ. ആ ശരീരത്തിലാകെ ചാട്ടവാറടിയുടെ പാടുകൾ.

മൗനമുദ്രിതമായ കുന്നു്. അവിടെ ഉറങ്ങുകിടന്ന മൂകതയിൽ കപാലങ്ങളുടെ വികൃതമായ പൊട്ടിച്ചിരി ചാലുകളുണ്ടാക്കി. ആ ചാലുകളിലൂടെ മധുരമായ ഒരു സ്വരം ഒഴുകിയെത്തുന്നതുപോലെ അവൾക്കു തോന്നി. മനുഷ്യപുത്രൻ ആണിപ്പഴുതുവീണ കൈപ്പത്തി ഉയർത്തി, തന്നെ മാടിവിളിക്കുന്നതു് അവൾ കണ്ടു. കാൽവരിയുടെ വിലാപം അവളുടെ കാതുകളിൽ മോചനമില്ലാതെ മുഴങ്ങി.

പറുദീസായുടെ കണ്ണഞ്ചിക്കുന്ന കനകകവാടത്തിനുമുമ്പിൽ അവൾ പകച്ചുനിന്നില്ല. തന്റെ വഴി അതല്ലെന്നറിയാമായിരുന്നു അവൾക്കു്. അഴിഞ്ഞുപോകുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ആശാപാശങ്ങൾക്കപ്പുറത്തു് അനന്തമായ സ്നേഹത്തിന്റെയും ആയുസ്സിന്റെയും പാതയായിരുന്നു അവൾ നേടിയതു്. ആ പാതയിൽ പൂത്തുനില്ക്കുന്ന പ്രകാശം ഒരിക്കലും പൊലിയില്ലെന്നു് അവൾക്കറിയാമായിരുന്നു.

അസ്തമനങ്ങൾക്കു കാവൽനില്ക്കുന്ന നശ്വരതയുടെ അഴിമുഖത്തുനിന്നു് ആയിരംകാതമകലെ, സൗരമണ്ഡലങ്ങളിലെങ്ങോ അലയുന്ന ദിവ്യജ്യോതിസ്സിൽ ഒരു സ്നേഹബിന്ദുവായി അലിഞ്ഞുചേരുവാൻ അവൾ കൊതിച്ചു. അതിനായി അവൾ സ്വയം തെരഞ്ഞെടുത്ത മാർഗ്ഗമായിരുന്നു, കന്യകാലയജീവിതം.

മനുഷ്യന്റെ വിളികൾ മറികടന്നു് ദൈവത്തിന്റെ വിളിക്കായി അവൾ കാതോർത്തു. വിനീതയായ ഒരു കന്യാസ്ത്രീയായി, ആരാലും അറിയപ്പെടാതെ ജീവിച്ചു മരിക്കുവാനായിരുന്നു അവൾക്കു മോഹം. അനവധി അഗ്നിപരീക്ഷകൾക്കു ശേഷമാണെങ്കിലും അവളുടെ മോഹം പൂവണിഞ്ഞു. അന്നക്കുട്ടി കന്യാസ്ത്രീയായി. സിസ്റ്റർ അൽഫോൻസയായി.

മുപ്പത്തിയാറു സംവത്സരങ്ങളുടെ ദൈർഘ്യമുള്ള ഒരു കാൽവരിയാത്രയുടെ കദനകഥയാണു് സിസ്റ്റർ അൽഫോൻസായുടെ ജീവിതം. അനവധി അഗ്നിസ്നാനങ്ങളിലൂടെ അഴുക്കുകളഞ്ഞെടുത്ത വിമലമായ കന്യകാത്വമായിരുന്നു അവളുടേതു്. പ്രലോഭനങ്ങൾ ഉയർത്തിയ കൊടുങ്കാറ്റിൽ അവൾ ഉലഞ്ഞുവീണില്ല. കഷ്ടപ്പാടുകളുടെ ഈ പാനപാത്രം തിരിച്ചെടുക്കണമേ എന്നു് ഒരിക്കൽപോലും അവൾ പ്രാർത്ഥിച്ചില്ല. ''എല്ലാ ദുഃഖവുമെനിക്കു തരൂ.... എന്തും സഹിക്കുവാൻ ശക്തിനൽകൂ....'' ഇതു മാത്രമായിരുന്നു അവളുടെ പ്രാർത്ഥന.

ഒരു മനുഷ്യനു് സഹിക്കാവുന്നതിലേറെ വേദനകളുണ്ടായിരുന്നിട്ടും കൂടുതൽ കൂടുതൽ അവൾ ചോദിച്ചുവാങ്ങുകയായിരുന്നു. വേദനകളുടെ ചൂളയിൽ കത്തിയെരിയുമ്പോഴും— ജീവിതദുരന്തങ്ങളിൽനിന്നു് ഒളിച്ചോടി മൃത്യുവിന്റെ താവളത്തിൽ അഭയംതേടുവാൻ ഒരിക്കൽപോലും അവൾ കൊതിച്ചില്ല.

വേദനകളുടെ കുരിശിൽ വർഷങ്ങളോളം അവൾ കിടന്നു. അപ്പോഴും— തന്റെ അരുമയായ വേദനകൾ കൈമോശം വരാതിരിക്കാൻ അവൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചു.

ഒരു വ്യക്തിക്കു് അനുഭവിക്കാവുന്നതിലേറെ ദുഃഖങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു്, സഹിക്കാവുന്നതിലേറെ വേദനകൾ സഹിച്ചുകൊണ്ടു് ആ ദുഃഖപുത്രി മണ്ണിനോടു വിടപറഞ്ഞു. നിശ്ശബ്ദയായി, അജ്ഞാതയായി ജീവിച്ച സിസ്റ്റർ അൽഫോൻസാ. എന്നാൽ മരണത്തോടെ അവൾ പ്രശസ്തയാവുകയായിരുന്നു.

കന്യാസ്ത്രീയായി ജീവിക്കുകയും മരിച്ചു കബറടങ്ങുകയുംചെയ്ത ഭരണങ്ങാനത്തുനിന്നു് അവളുടെ പേരു് എല്ലാ അതിരുകളുംകടന്നു് ഈ വിശ്വത്തിന്റെ വിശാലതയോളം വളർന്നിരിക്കുന്നു. സിസ്റ്റർ അൽഫോൻസാ ഇന്നു ലോകപ്രസിദ്ധയാണു്; കോടിക്കണക്കിനു ഭക്തജനങ്ങളുടെ അമ്മയും സഹോദരിയുമാണു്; അഭയവും ആശ്രയവുമാണു്.

അൽഫോൻസാമ്മ പിറന്ന കുടുംബവും വളർന്ന ഗ്രാമവും പഠിച്ച വിദ്യാലയവും സന്ന്യാസിനിയായിചേർന്ന കന്യകാലയവും കബറടങ്ങിയ സ്ഥലവുമെല്ലാം പ്രസിദ്ധമായ തീർത്ഥാടനകേന്ദ്രങ്ങളായി മാറിയിരിക്കുന്നു. കന്യാസ്ത്രീയായി ജീവിക്കുകയും മരിച്ചു് അടക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തതിന്റെ പേരിൽ ഭരണങ്ങാനവും ജനിക്കുകയും വളരുകയും ചെയ്തതിന്റെ പേരിൽ കുടമാളൂരും അവിടത്തെ മുട്ടത്തുപാടത്തു കുടുംബവും പ്രസിദ്ധിനേടിയിരിക്കുന്നു. വർഷംതോറും ഭരണങ്ങാനത്തു് അവളുടെ ചരമവാർഷികമാചരിക്കുമ്പോൾ കുടമാളൂരിൽ അവളുടെ ജന്മദിനമാഘോഷിക്കുന്നു.

ഭാരത ക്രൈസ്തവസഭയുടെ മലർത്തോപ്പിൽവിരിഞ്ഞ വാടാമലരാണു് സിസ്റ്റർ അൽഫോൻസാ. ആ ദുഃഖപുഷ്പത്തിന്റെ സൗരഭ്യം അനുഭൂതിയായി, ആശ്വാസമായി, സാന്ത്വനമായി ലോകമെങ്ങും പടർന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പറയ്ക്കു കീഴിൽ ജ്വലിച്ചുനിന്ന ആ ദീപത്തെ ദൈവം മലയ്ക്കുമുകളിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നു.

സ്നേഹമെന്ന മഹത്വമേറിയ ദൗർബല്യത്തെ തന്റെ ശക്തിയാക്കിമാറ്റിയ സ്നേഹഗായികയാണു് സിസ്റ്റർ അൽഫോൻസാ. ദൈവത്തോടും സഹോദരങ്ങളോടുമുള്ള സ്നേഹത്താൽ കത്തിജ്വലിക്കുകയായിരുന്നു അവൾ.

വേദനകളെ അവൾ സഹനത്തിന്റെ തോൽക്കുടങ്ങളിലാക്കി മധുരീകരിച്ചു. ഒരിക്കൽ തനിക്കു ദാനമായി കിട്ടിയ ചെമ്പുതുട്ടുകൾ പാറമേൽ വലിച്ചെറിയാതെ, മണ്ണിൽ കുഴിച്ചുമൂടാതെ ത്യാഗത്തിന്റെ ഉരകല്ലിലുരച്ചു് സ്നേഹമെന്ന രാസപ്രക്രിയയിലൂടെ ആയിരം കനകനാണ്യങ്ങളാക്കി, തന്റെ ദൈവത്തിനവൾ നന്ദിയോടെ തിരിച്ചുനൽകി.

വ്രതാനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ അസാധാരണത്വത്തേക്കാൾ ദൈവത്തോടുള്ള വിധേയത്വവും അനന്തമായ സ്നേഹവുമാണു് സിസ്റ്റർ അൽഫോൻസായെ വിശുദ്ധിയുടെ വിജയമേഖലകളിലേക്കാനയിച്ചതു്. ജീവിതംപോലെ തന്റെ മരണവും ആരും അറിയരുതെന്നും തന്റെ വേർപാടു് ആരെയും വേദനിപ്പിക്കരുതെന്നുമായിരുന്നു അവളുടെ ആഗ്രഹം. അവളുടെ മരണം അധികമാരുമറിഞ്ഞില്ല. ആരും അനുശോചനക്കുറിപ്പുകളെഴുതിയില്ല. അവളുടെ മൃതദേഹത്തിൽ ആരും കണ്ണീരിന്റെ പുഷ്പചക്രങ്ങൾ സമർപ്പിച്ചതുമില്ല. വെറുമൊരു കന്യാസ്ത്രീയായി ആലയത്തിന്റെ ആവൃതിയിൽ ഒതുങ്ങിക്കൂടിയ അൽഫോൻസാമ്മ. എളിയ ജീവിതം അവളെ ആലയത്തിൽവിരിഞ്ഞ ഒരപൂർവ്വവസന്തമാക്കി മാറ്റിയിരിക്കുന്നു. നിത്യവസന്തത്തിന്റെ ആരാമത്തിൽനിന്നു് ഇറുത്തെടുത്ത സ്വർഗ്ഗീയസുമങ്ങളുമായി സാന്ത്വനത്തിന്റെ ശാന്തിമന്ത്രം പാടി, വ്യഥിതരേയും നിന്ദിതരേയുംതേടി അവൾ മടങ്ങിവന്നിരിക്കുന്നു.

''ഭൂമിയിൽ ഞങ്ങൾക്കു ദുഃഖങ്ങൾനൽകിയ ദൈവത്തെ'' കുറ്റപ്പെടുത്തുകയും കൊച്ചുകൊച്ചു ദുഃഖങ്ങളിൽനിന്നുപോലും ഒളിച്ചോടാൻ വെമ്പൽകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്ന പുതിയതലമുറയ്ക്കു് അൽഫോൻസാമ്മയുടെ ജീവിതം ഒരു കടങ്കഥയായി തോന്നിയേക്കാം. വിണ്ണിന്റെ അനന്തമായ മഹത്വത്തേക്കാൾ വലുതു് മണ്ണിന്റെ മായികമോഹങ്ങൾതന്നെ എന്നു കരുതുന്നവർക്കു് സിസ്റ്റർ അൽഫോൻസായുടെ ജീവിതദൗത്യം മനസ്സിലാവില്ല. അതു് ത്യാഗത്തിന്റെയും സഹനത്തിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും സംപൂർണ്ണസമർപ്പണമാണു്. ദൈവത്തിനും മനുഷ്യനുംവേണ്ടി അർപ്പിച്ച സ്നേഹത്തിന്റെ ബലിയാണു്.

വട്ടപ്പലം

Sisters of the Adoration of the Blessed Sacrament

Foundation

Bishop Thomas Kurialacherry had a burning love and devotion to Jesus in the Blessed Sacrament. This devotion led him to the founding of a new religious congregation of women set apart primarily for the adoration of the Blessed Sacrament. The real beginning was on Dec. 8, 1908 when the first six candidates were admitted to Postulancy by Fr. Thomas Kurialacherry at Edathua where he was Vicar of the Parish. The very first residence was the cowshed of the saintly Puthenparampil Thomachen, known as Kerala Assissi. Two days later they moved to Champakulam, which became our mother house. In 1911 Fr. Thomas Kurialacherry became Bishop and the congregation grew under his guidance and protection. The congregation aims at active contemplation for its members who gather spiritual strength from adoration of the Blessed Sacrament and work in the field of education, care of the sick and destitute etc.

The Founder.

Activities

The most vital activity of the congregation is adoration of the Blessed Sacrament. Adoration is done in various durations as time and circumstances permit. In Changanacherry, the mother province there is perpetual adoration in the chapel at Vattappally; ie. adoration is conducted day and night. At the generalate, at all the provincialates and at Vazhappally the first perpetual adoration chapel, adoration is conducted all the days of the week and in some nights especially Thursday nights. 13 hours' adoration is frequently conducted in all the houses. The sisters' daily time-table provides for the fostering of the spirit of prayer along with activity. In addition to this, the pastoral activities in the parish are helped by our sisters during the week - ends.

Growth of the Congregation

At present the congregation has 2785 professed sisters, 257 novices and 158 postulants living in 23 houses in seven provinces. We have 3 houses in Rome, 5 in Germany, 2 in Australia and one each in Africa and Sicily. Our congregation which developed as independent units was unified under a superior general in 1963 and the generalate-cenacle was established at Alwaye. The congregation was given pontifical status in 1968. At present we have seven provinces and four mission regions.

Mission

There are 36 mission convents in the various states of India. The provinces have responded to the call of the mission dioceses and have been very generous in lending the services of the sisters. At present we have mission convents in T. Nadu, Andhra, Karnataka, Gujarat, Madhya Pradesh, Orissa, W. Bengal, Nagaland, Manipur,

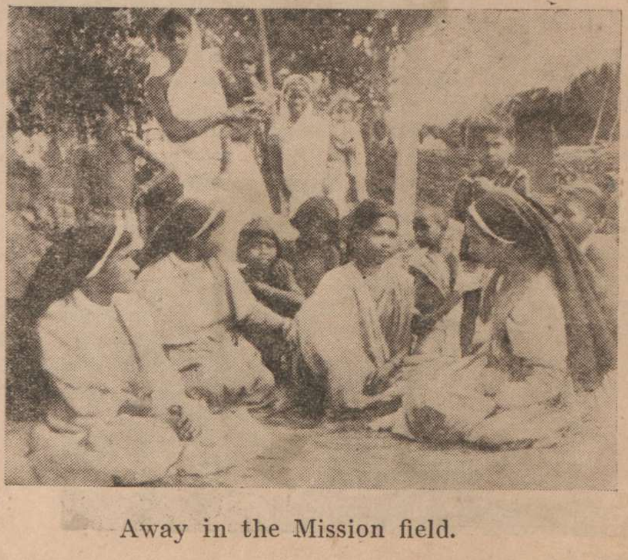

Away in the Mission field.

Punjab and Utter Pradesh. The mission field is a vast one and labourers are few compared to the enormous needs. Perhaps the most important service needed in the missions is education. Only education can bring change in the lives of millions still guided by superstitions and all kinds of social evils like child marriage, polygamy, bonded labour and almost slavish existence. Our sisters teach in schools, conduct dispensaries, vocational training centres, manage hostels, orphanages, old people's homes etc, in addition to catechesis. We need more labourers to work in the mission. The possibility of growth in this direction is very large. The spirit of adventure and dedication of our young sisters working in the missions is an important resource of the congregation. We need to open more and more missions in the various Indian States to make the dream of democracy come true to millions of our poverty-stricken, illiterate brothers and sisters. Hearty welcome to those who are interested to serve the Lord as an adoration sister.

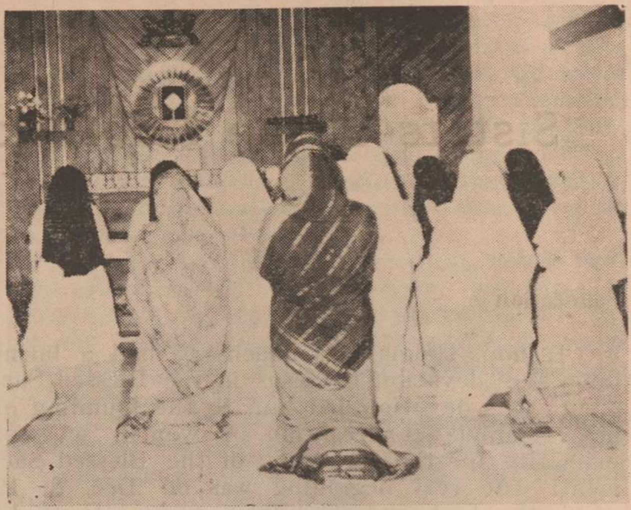

Alone with the alone.

Teaching our main apostolate.

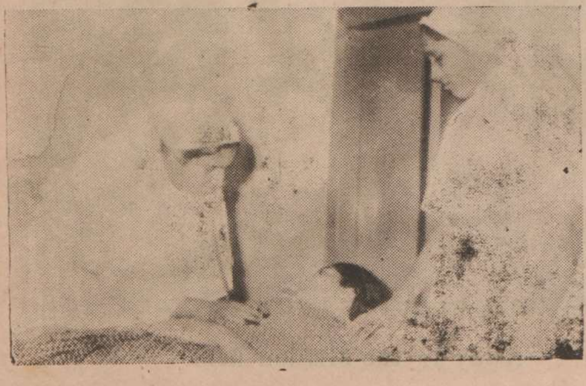

To heal the sick.

The Orientation of the Community:

Bishop Kurialacherry wanted the adoration congregation to be a new source of inspiration to the Kerala Christian church. He wanted a congregation of sisters who would adore Jesus in the Blessed Sacrament day and night and draw others to Our Lord in the Eucharist through a true fellowship, sharing in love, in joy and in unity. He wanted our congregation to be a Eucharistic congregation in imitation of the first Christian Community'

Superior General
Adoration Gene ralate
Cenacle, Alwaye
Kerala Pin. 683 102

Adorers of the Blood of Christ

The congregation of Adorers of the Blood of Christ came into existence through the life and ministry of Maria De Mattias, its foundress. Born and baptized at Vallecorsa, Italy, on Feb. 4, 1805, Maria grew up in a Christian family where she learned the first lessons of love for Christ. In her teens she became aware of a call to follow Christ more intimately by surrendering herself to the Lord in adoring love. Gradually she recognized that it was God's will that she founded a new congregation of apostolic religious women who would be called Adorers of the Divine Blood of Jesus Christ. Their spirit would be "all charity", and their mission would be to collaborate with Christ's redeeming work through apostolic service especially among the poor and needy.

Maria De Mattias responded to God's call when, at the invitation of a bishop, on March 4, 1834, she opened a school for girls in the mountain town of Acuto, southeast of Rome. As companions joined her, the foundress responded to requests for her sisters in other places. Altogether Maria made nearly seventy foundations throughout Italy where the sisters taught girls, evangelized children and adults, provided retreats and other spiritual help for women, and directed lay associations.

Maria De Mattias grew in profound union with the Lord through a life of adoration that impelled her to apostolic service, and enabled her to accept with joy the crosses that were so constant in her life. With great charity, she spent herself in organizing the growing congregation for the service of the Church, in guiding the sisters toward holiness, in forming new members, and in direct ministry among God's people. After a long and painful illness, Maria died in Rome on August 20, 1866. She was beatified by Pope Pius XII on October 1, 1950. The cause for her canonization is in progress.

Since its foundation in 1834, the congregation of the Adorers of the Blood of Christ came to be established in many parts of the world. It is organized in eleven provinces and a delegation, with the international general administration in Rome. Adorers today are present and active on all continents, in nineteen different nations. In addition to the centers in Europe and in the Americas, some of our 2,500 Adorers are present and active in Australia, Africa (Tanzania, Liberia, Guinea Bissau), Argentina, Bolivia, Korea and India.

The sisters' ministries are highly diversified in order to respond to the needs of the people and the giftedness of the sisters. Among our ministries are: teaching at all levels; health care in hospitals, clinics and dispensaries; giving retreats and other spiritual help; homes for the aged and the abandoned; hospital and prison chaplaincy; domestic service; religious education on the personal, parish and diocesan levels; social work.

The faith-vision which inspires Adorers is God's infinite love for all people manifested in His Son Jesus Christ who offered his life-blood for the salvation of all people of all time. The ideal of the Adorer is to be united with Jesus in his adoring love of the Father and in his redeeming love of people. All of life is to be seen in the perspective of God's infinite love under the sign of the Precious Blood of Jesus.

Significant for us in a special way is the initiative of the Italian province of Florence in developing a foundation in India. Beginning in 1970 eight young women from Kerala accepted the invitation of the provincial, Sr. Bruna Ziotti, to begin in Italy their religious and professional formation as members of the congregation. Prepared for service as nurses, teachers or social workers, all eight sisters returned to India by 1978 to form the nucleus of the congregation here.

The effort at forming community, the search for a central permanent home and formation house involved the usual trials and tribulations of the beginnings of a good work, marked by the sign of God's blessing: the cross. By 1981 a small home near the village of Arekere, seven kilometers from Bangalore, was ready for occupancy. In the succeeding years, facilities have been constructed for a dispensary, a nursery and an embroidery school. A second community has been begun in Tarikere, diocese of Chikamangalore, where the sisters, besides directing a nursery school and dispensary collaborate in pastoral and social work. Further expansion into other States is being planned.

As members of the province of Florence in Italy, Adorers in India are in close communication with the province whose constant interest, prayer and help sustains us and encourages us. We have had the opportunity to take part in international meetings of the congregation held in Rome and in the United States of America. This helps us to have a thoroughly universal outlook.

A formation program with a novitiate was begun at Aradhana in 1980. At present, 22 young women are in various phases of formation: aspirancy, postulancy, first and second year novitiate, juniorate. Young women interested in collaborating with Jesus as Adorers of the Blood of Christ are invited to write to:

Vocation Directress
Aradhana, Hulimavu P. O.
Bannerghatta Road
Bangalore 560076

SISTERS OF ST. ANNE, BANGALORE (D. R.)

'Live a life of love and breathe a breath of service'.

. They began in Bangalore – the 'serving sisters' who went to the poor beyond their convent walls. They were the sisters of St. Anne, founded in 1857 by Rt. Rev. Msgr. Stephan Louis Charbonnaux of the foreign French · Mission, the first Vicar Apostolic of Mysore. In 1864, the first of their number came to Mysore to extend their services.

In the earlier days of the Congregation the sisters took to teaching and catechising Indian children in schools, parish schools and orphanages as their main apostolate. In addition to teaching they tended the sick and the ailing and cared for the well-being of those around. From 1857 to 1959 the Sister of St. Anne were under the formation of the Bangalore Province of the Religious of the Good Shepherd, Angers, France. In 1959 the congregation received its autonomy and thus was canonically erected under their reformer Late Archbishop Thomas Pothacamury, a man of indomitable courage and foresight.

The congregation's mother house was established at Miller Road, Bangalore. And Mother Mary of the Divine Heart RGS was appointed as the Superior Delegate of the Archbishop from 1959 to 1970.

In 1971, Rev. Mother Presentation was elected as the first Superior General. She in her loving graciousness and dynamism served and built up the congregation for 12 years enjoying the unstincted support and whole-hearted co-operation of her able assistant late Rev. Mother Barbara

Hospital ministry

(R. I. P), the Congregation has made a steady growth and rapid progress.

The Congregation had only half–a–dozen branch houses with nearly 90 sisters when they left the Good Shepherd Convent. After 1959, they started spreading out with 25 foundations in Karnataka and 19 outside it, and one at Indiana – U. S. A; with 375 sisters who can be found teaching, nursing and providing shelter just as their predecessors did.

Today, however, sisters of St. Anne along with their traditional work of teaching and nursing, are also at work in Parish Associations, with the youth and in a variety of other professions that enable them to make Christ present to others.

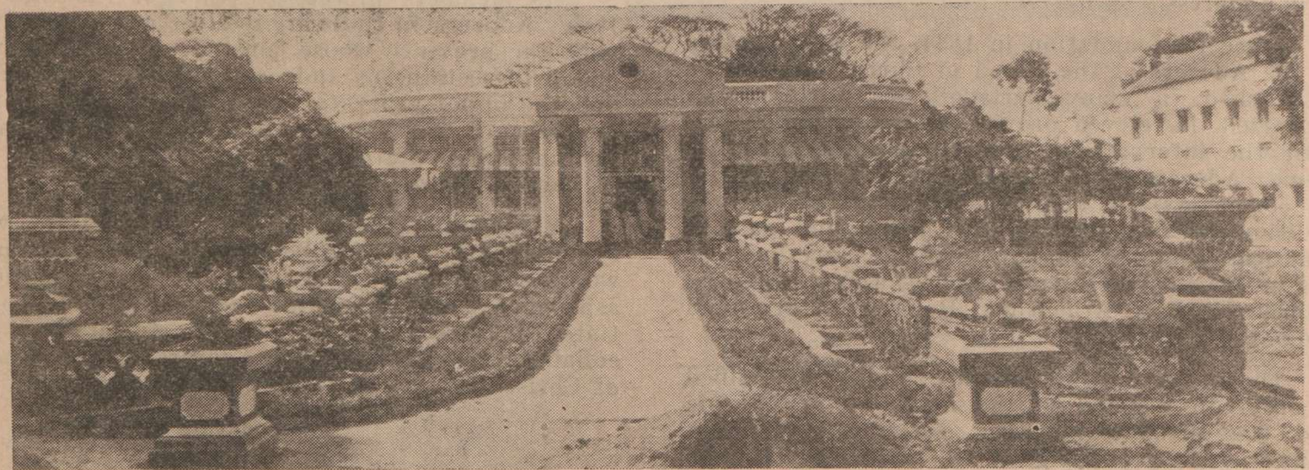

The Generalate

The Novitiate

Like her forebearers, today's Sister of St. Anne: is a person of Faith, a woman of the Church. She has chosen her vocation in response to a sense of call from Christ and in the behalf that this form of Christian life will best help her to be a woman fully alive!

- She responds to Christ's call of love and service.
- Meets the challenge of dispelling the darkness of illiteracy, ill health, and injustices through education.
- Radiates the joy of the gospel values through prayer and contemplation.
- Lives a full community life with those who share the same vision and vocation.
- Works with faith to spread the message of love, joy and peace through action.
- Is dedicated to liberating the less-privileged both in Urban and rural India.
- Is fully convinced that only the love of Jesus Christ and His message could bring peace and joy to all.
- Strives everyday to be the joyful witness to the Christian values of faith, hope and love.
- Is not afraid to meet any challenge because Jesus Christ who called them by name, will strengthen them, to be worthy instruments of His will.
- Thus inserts her life of prayer, service and community into the contemporary world and work for the building up of the body of Christ.

Wherever she is, whatever she is doing, a sister of St. Anne listens. She listens a new to her original call and choice of a life vowed in simplicity, celibacy and obedience. She listens for new tones in the ageless gospel message. She listens to the Anne's tradition of service and to the needs of contemporary people. And from this listening, she forms her life.

To live a life of love and breathe a breath of service to God and man is the ultimate goal of every member of the Congregation of the Sisters of St. Anne, Bangalore.

Their Apostolate:

Education, hospital ministry, integrated rural development, non-formal education, women's upliftment, self-employment schemes, vocational and technical training, dietitians, catechists, parish work, youth co-ordinators, etc.

Their foundations in India:

Houses in Karnataka

Archdiocese of Bangalore:

Bangalore District

Miller Road
Generalate
Shanthinagar
Ramamurthynagar
Thambuchettypalaya
Formation House
Marianapalaya
Doresanipalaya
Tharbanahalli
Silvepura
Hesserghatta

Channapatna
Victoria Govt. Hospital
St. Patricks Orphanage

Chitradurga District

Hiriyur

Kolar District

Kolar Town
Mulbagal
Gokunte

Tumkur District

Sira

Diocese of Mysore:

Mysore District

Mysore Town
Pushpagiri

Diocese of Cuddapah

Mydukur

Chilamakur

Orissa

Diocese of Balasore

Baripada

Diocese of Berhampur

Bhawanipatna
Gumuda
Semiliguda
Mohana

Diocese of Sambalpur

Titlagarh

Vocational Training

Mandya District

Palahalli
Malavalli
Maddur

Diocese of Belgaum:

Bijapur District

Bagalkot

Andhra Pradesh

Diocese of Kurnool

Cementnagar

Diocese of Nalgonda

Rayapuram

Madhya Pradesh

Diocese of Raipur

Bangari
Cherikheri
Sankra

Kerala

Diocese of Ernakulam

Thannipuzha
Koovapady
Ponnarimangalam

Tamil Nadu

Diocese of Madras

Tambaram

Vocational Training

Maharastra

Diocese of Chanda

Warora

U. S. A:

Indiana

The Institutions run by them:

Junior Colleges	...	2
High Schools	...	16
Middle Schools	...	30
Primary Schools	...	37
Nurseries	...	27
Dispensaries	...	14
Old and Destitute homes	...	2
Mother and child health programmes	...	13
Grihini Schools	...	2
Institute for the physcially handicapped–cum–workshop	...	1
Vocational training centres	...	5
Adult literacy centres	...	7

Under Formation:

Novices	...	44
Postulants	...	35
Aspirants	...	223

GENERAL CURIA:

Superior General	:	Mother Margaret Mary SAB
General Councillors	:	Mother Presentation SAB
		Sr. Bernadette SAB
		Sr. Beatrice SAB
		Sr. Clotilde SAB
Procurator General	:	Sr. Valerian SAB
Secretary General	:	Sr. Alphonse SAB

Formation Personnel:

Directress of Juniors	:	Sr. Sacre Coeur SAB
Directress of Novices	:	Sr. Rosaline SAB
Directress of Postulants	:	Sr. Treasa Antony SAB & Sr. Shobana SAB

GENERALATE

St. Anne's Generalate
2, Miller Road,
Vasanthanagar. P. O.
Bangalore–560 052
Karnataka

NOVITIATE

St. Anne's Novitiate
Thambuchettipalaya
Krishnarajapuram P. O.
Bangalore–560 036
Karnataka.

SISTERS OF ST. ANNE OF TIRUCHIRAPALLI

HISTORY

The history of the Congregation of the Sisters of St. Anne of Tiruchirapalli goes back to the latter half of the ninteenth century. The society then had been badly affected by many social evils like superstitions, ignorance, child-marriage, etc. Women, especially widows were treated like slaves. They had to live in joint families where they were exposed to many dangers. The good Lord worked upon this social situation at the right time. He inspired a woman, who came to the rescue of widows and the lower strata of the society.

She came out of her house boldly, went about begging, to give some succor to the poor in the hospital. She brought the children together to instruct them.

She went even to a little church of the so called Sakkiliar, a group of people looked down upon by the society, to attend their prayers, bringing others along with her. Before long, the whole quarter of the town followed her example and took on a more christian character. In spite of the success in her service to the poor and the oppressed, the good widow thought of nothing else but the convent and a convent for widows. She took pleasure in forming and directing some other good widows for this purpose.

One day, urged on by grace above the ordinary, she came to ask her pastor, to permit her and three or four other widows, to form themselves into a community. The pastor explained to her the difficulty of meeting the expenses of a new foundation in a mission, where His Lordship had to create everything, and where everything had still to be done. She promised to ask for nothing, and she took it upon her to find, by hard labour, the means to feed her community.

So, she was given a body of rules, was appointed superior and given a small mud abode. The convent was thus established and managed by a woman whom the good Lord seems to have formed and guided with the express purpose and at the right time. On 2 February 1858 the convent of the widows was founded at Tiruchirapalli, Tamil Nadu, India under the patronage of St. Anne and Joachim.

On September 16, 1877, when the Marie Reparatrix left India, Msgr. Alexis Canoz, S. J., the then Vicar Apostolic refounded the Congregation of St. Anne. On July 26, 1880 the feast of St. Anne, the Institute was canonically erected as a Diocesan Congregation. From 1923 onwards permission was granted to admit non-widows into the Congregation. The number of virgins who joined the Congregation increased day by day. On December 17, 1977, Pope Paul VI raised the Congregation to Pontifical status.

Now there are 766 professed sisters, 37 novices 66 postulants & 14 Aspirants. The sisters work in 18 dioceses of India and four of Italy.

FIELDS OF APOSTOLATE:

- Creches for abandoned babies
- Orphanages
- Rehabilitation Centres for the physically handicapped and Mentally retarded.
- Rescue Homes for unwed mothers
- Vocational Training Centres (Tailoring, weaving, drawing, type-writing, short-hand, accountancy, house-keeping etc.)
- Work centres; (Fishing-nets, works connected with Keltron Television, Lace-making, Hand-Loom, Power Loom, Candle-making etc.)
- Homes for the aged
- Schools of all categories like
  - Nursery Schools
  - Primary Schools
  - Middle Schools
  - High & Higher Secondary Schools
  - Technical Institutes
  - Teacher Training Schools
  - College
  - Schools for mentally retarded children
- and Dispensaries and Health Centres.

Our sisters are also involved in direct evangelisation, community development projects, Non-formal and adult education programmes, Development projects for the Hill-tribes etc.

The hands of Jesus are nailed to the Cross!
He needs you to be His hands!
" COME! FOLLOW ME "
To live a simple life and to serve the poor!
with love and prayer

Contact: Sr. Angelica

St. Anne's Generalate
Crawford
Tiruchirapalli – 620 012
Tamilnadu, India
Telephone: 24447

The Society of the Sisters of St. Ann

(LUZERN)

A religious Congregation founded in Switzerland in the beginning of the 20th centuary by Rector Fr. Wilhelm Meyer to meet 'the need of the time', our Charism being 'SERVE THE NEEDY IN THE LOVE OF JESUS', and thus to continue the WORKS OF MERCY AND COMPASSION OF JESUS 'to the least ones' in a spirit of active charity and cheerfulness.

TODAY'S HUMAN NEEDS CALL FOR A GENEROUS RESPONSE FROM YOU TO DAY ARE YOU WILLING? in today's world ... in cities, towns and villages ... to heal the sick ... to enlighten the ignorant ...... to help the needy ... and above all, to share GOD'S PEACE, JOY and HOPE ... with those who have lost hope ... who live amidst conflicts and struggles.

Thus, to become 'AN ANGEL of MERCY' following THE WAY ... of MERCY and COMPASSION of JESUS ... !!! in hospitals, dispensaries, orphanages schools and in other various fields in India and Switzerland for further information, kindly contact:-

Vocation Promoter, St. Ann's Society,

St. Ann's Hospital,

Vijayawada – 520 002, Andhra Pradesh.

The Congregation of the Religious of the Assumption

"The world too is small for my love. I would like to make my love flow into hearts that are weary, and I especially wish I could give this light and this love which I experience to those who have never known it."

Mari–Eugenie Milleret

Foundation

The Congregation of the Religious of the Assumption was founded in Paris on April 30th 1839, by Anne–Eugenie Milleret. Born in Metz in 1817, Anne–Eugenie was beatified by Pope Paul VI on February 9, 1975. She belonged to an 'unbelieving' family. She was converted at eighteen years of age through the words of Lacordaire at the Cathedral of Notre Dame in Paris. The foundress, at the age of twenty–two was a woman of bold faith, open to the needs of her times, and oriented towards the future. She dreamt of a profound transformation of society by means of evangelical ferment, and perceived the necessity of a new kind of education for girls.

Charism

Consecrated to the extension of the kingdom of God, the life of the religious of the Assumption is both contemplative and active. The Contemplative life is nourished by silence, prayer, the recitation in choir of the divine office, and daily adoration of the Blessed Sacrament exposed in all the chapels of the Institute. The active life is full and varied.

The Message ... Then and Today

The message of mother Marie Eugenie is as new as the Gospel from which it draws its originality and prophetic vision. She looks at the future with dynamic vision. Her horizons are immense, open to the universal.

She seeks passionately all that is goodness, beauty, truth and all in man that is of value. She proclaims that "JESUS CHRIST BRINGS LIBERATION THAT TRANSFORMS THE SOCIETY".

In the present society, she sees, the values of HAVING dominating the values of BEING; materialism and alienation, stronger than the values of the spirit of faith and commitment; ambition and exploitation prevailing over service, sharing and gratuitousness. She urges that all this be changed through appropriate education.

–TO EDUCATE IS TO TRANSFORM THE WORLD

–TO EDUCATE IS TO LIBERATE MAN

The aim of education is to work at building a society where man can reach the stature that God has willed for him, the free and sovereign dimension which Christ has acquired for all. To this work of liberation and salvation, Mother Marie Eugenie wanted to consecrate her life and that of her Congregation.

Today the Religious of the Assumption number about 1,800 from 43 nationalities, living in 195 communities, planted in 30 countries, spread out on 4 continents.

Field of Apostolate

We combine contemplation with education in rather varied sectors, teaching, catechesis, maintaining houses of prayer and retreates, theology colleges, residence for youth, women's organization programmes, conscientization and literacy training programmes, dispensaries of a renewed Church in their own communities, mass media and communication, sharing the life of their brothers.

In India the sisters do the same educational, developmental at pastoral activities in Kerala, Bihar and Maharashtra.

With the Pigmies of the Cameroun, under the tent with the Touaregs of Niger, in the ruins of Managua, in the fevelas of Brazil, among the peasants of Argentina, or among the refugees in Thailand, in the university of Manila, Philippines or in the Ecuminical centers of England, Everywhere the meaning of the Assumption presence is the same, to unite everyone in one active-contemplative love of God and men, to proclaim Jesus Christ the one way to liberation, to collaborate in the creation of the new man who will in his time be creator of the new society.

Training Period

Candidacy	3 – 6 months
Postulancy	1 – Year
Noviciate	2 – Years
Juniorate	2 – Years

For further details please contact.

Vocation Promoter,
Assumption Institute,
Arunapuram P. O,
Palai,
Kerala 686574

The Congregation of the Sisters of St. Augustine

The care of sick and needy fellow human beings has always been a characteristic feature of Christianity and it was practised from the early times by individuals and later by groups and organisations. Our congregation has its beginnings in a development of this kind from the 12th century onwards in the Cellitine Order whose members bound themselves together in the Middle Ages during a time of extreme sufferings, when a plague, known as "black death" – went across Europe, wiping out cities and villages. These heroic people, men and women, lives for those stricken, and often died with them. Later the Cellitine Sisters, with ecclesiastical approval, adopted the Rule of St. Augustine and the statutes of the Cellites in 1454.

In 1838, at a time when the Church and religious orders were caught up in a process of sacularisation, the City of Cologne proposed that the two Cellitine Convents of the Antongasse and Kupfergasse should provide nurses for the City's poor house known as the "Buergerhospital."

On the 19th of November 1838 two sisters each of these convents volunteered and took up their work in the City Hospital of Cologne, quite unaware of the fact that they were laying the foundation stone of our Congregation. These four young sisters, our immediate foundresses, where motivated by the same love and mercy as their ancesters of the Middle Ages when they started our Congregation. It was a time when Cholera went through the streets of Cologne in W. Germany. Ever since, we consider it our privilage to serve the suffering mankind.

From the very beginning our Congregation has to overcome many difficulties owing to the situation existing between the Church and state in the *Kulturkampf*.

The apostolate was very much conditioned by the needs of time. The sisters who were at first active in municipal institutions in the sphere of social welfare, undertook the care of children, the sick and the youth, along with all the associated works of administration and housekeeping. Relief of the poor and care of the aged were among the first tasks of this young community; and somewhere the education–apostolate and care of young persons and reconvalescents. It was not long before the sisters were carrying out their task in institutions of Church on their own.

Mere statistics cannot sufficiently explain the amount of energy and idealism the members of the community invested to make their christian contribution to the social "changes" of the 19th and 20th centuries.

In times of great need their inner strength

Caring the sick and the needy

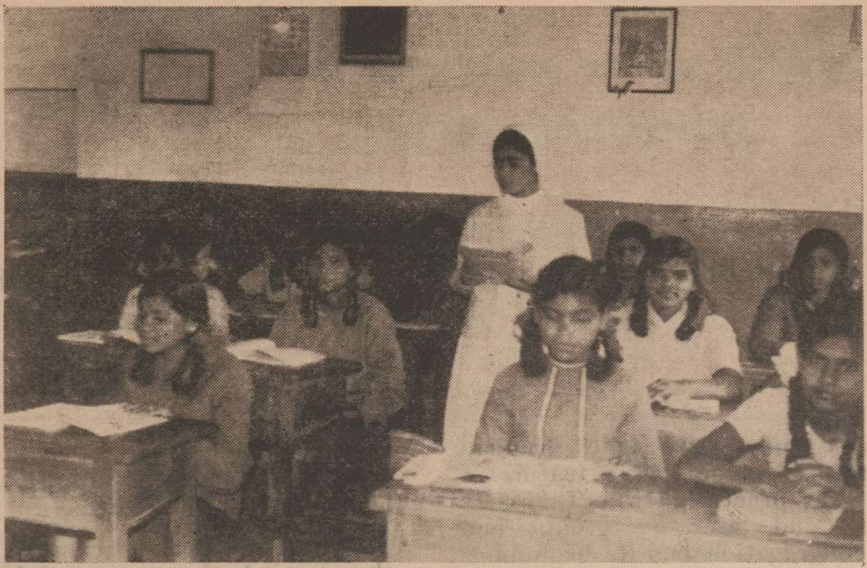

In the field of education

always grew to meet the challanges. This was shown during the two World Wars as well as during the reign of National Socialism. Later through an amalgamation the Congregation has become part of the Federation of the Augustinian Order.

Responding to the call of Vatican II, our Congregation accepted a mission task in India. As Christians, we wish to contribute towards providing better living condition for the people of the developing countries. In 1964, the first Indian Candidates were accepted in our Congregation. Today we are 54 professed sisters. There are 39 young people under formation, studying and preparing themselves to become Augustinian Sisters. The first group of sisters in India, made their first commitment in 1981.

We are engaged in Medical work, not only in Hospitals but also in Village-dispensaries and Mobile-clinics. In the field of Education we are serving in Kindergarten, Primary schools, Middle and High schools, especially among the Bhilala youth. We have taken up School work with the tribals in remote areas in Kerala, in the villages of Madhya Pradesh and Andhra Pradesh and other Missionary activities.

It is useless to speculate where the road will ultimately lead us. Our aim is TO GIVE SHAPE TO THE PRESENT HOUR. With this in mind, together we strive to take up seriously the basic mission which the Vatican II and Synods re-interpreted for our time and to fulfill our task to the best of our ability. May God, through the intercession of the Father of our Congregation, Saint Augustine, and all those of our fellow sisters who have already reached their goal, help us in our endeavours.

Augustinian Sisters
Augustine Nivas
Hosur Road
Bangalore - 560 034

The Congregation of the Bethany Sisters of the Little Flower

Six or seven years after establishing the St. Sebastian's parish, its several schools, and other Institutions Rev. Fr. Raymond Camillus Mascaren has recognised the need for a Religious Congregation for young women. The then existing Congregations (generally of foreign origin) were engaged in the educational apostolate and were mainly caring for the needs of the upper and upper-middle classes so that a large segment of the population particularly in the villages and the rural areas was deprived both of an education and religious instruction. Thus motivated with the evangelical urge "to have the Gospel preached to the poor'' and to help them in other ways, after prayerful reflection, conceived the idea of founding a religious congregation with the twofold aim of making religious life accessible for many young women and to prepare apostles to carry the Good News of Christ Kingdom to the poor and the "neglected to all parts of the country.

On July 16th 1921, a tiny seed of the Congregation was sown in the Parish with four young Lady teachers forming the nucleus of the first Community of Bethany. Like the mustard seed in the Gospel parable Bethany grew rapidly so that on July 28th, 1932 it was granted the Decree of Canonical Establishment and became a Diocesan Congregation. In 1971 it was granted the Decree of Praise from Rome and received its Pontifical Status.

At present Bethany has spread its wings far and wide, throughout the length and breadth of India so that at present its almost thousand members live and work in 85 houses in the 28 dioceses of India. In addition, there is a house in Rome where pilgrims are entertained and two other communities in West Germany where the sisters are serving the needs of the aged of their country.

The Bethany Sisters give themselves wholly to God in consecrated love for the building up of the Church, the Body of Christ. Like Mary of Bethany they are at the feet of Our Lord by means of the perpetual adoration in the main houses of the Institute. Like Martha they are engaged in diverse apostolic activities. Accordingly the sisters are engaged in schools, boarding houses, orphanages, religious instruction of children and adults, direct evangelisation and apostolic field work, homes for the elderly, health clinics, and agricultural pursuits.

The Spirit of the Congregation is derived from the faithful response of Mary in the Mystery of the Annunciation: "Behold the Handmaid of the Lord". This is the motto of the Sisters of the Congregation. The Spirit is also derived from the loving service response of Martha and Mary of Bethany in welcoming Jesus during his earthly mission. St. Therese of Lisieux (the Little Flower) and the Patroness of the Missions is the second Patroness of the Sisters to inspire them to strive to be true and prayerful apostles of Jesus.

The Mother House of the Congregation is Bethany Convent, Mangalore 575002, Karnataka.

Sr. Superior

Bethany Convent,

Mangalore

Karnataka - 575002

Congregation of the Sisters of the Imitation of Christ

(Bethany)

The name of our Congregation is 'Sisters of the Imitation of Christ'. We are known as Bethany Sisters. The founder of our Congregation is late Arch Bishop Mar Ivanios. It was founded in 1925 when Mar Ivanios was in the Orthodox Church, In 1930 Mar Ivanios came to the Catholic Church. With him the first members of our congregation also came to the Catholic Church. We belong to Syro Malankara rite.

Why did Mar Ivanios found a Congregation?

There were quarrels; conflicts and divisions among the members of the Orthodox Church. Gradually they became ariel and morally degraded. This diplorable condition of the Ortohdox Church caused him great anxiety. He suffered intensely. He spent most of his time in prayer and penance. After many days of prayer and penance he was convinced that the social and moral degradation had been the conscquence of the spiritual degeneration. Mar Ivanios earnestly desired for its spiritual renovation and his aspiration finally culminated in the idea of founding a religious congregation. Thus he founded two congregations - one for men and the other for women. They are known as Bethany Priests and Bethany Sisters.

Our congregation is a native congregation. So it has the special characterstics of Indian Sanyasis. Mar Ivanios intended that our community must bear the stamp of the Indian culture. So when he founded the congregation, he adapted many customs and practices of the Hindu monks. These adaptations of the ways of life was absolutely necessary to preach the gospel of Christ and to make it grow in the ancient and rich soil of Indian culture. As we are the sisters of the Imitation of Christ, the special aim of our congrigation is to imitate Christ as closely as possible through the practice of religious discipline both in His life of prayer and in His life of action through the adaptations of Indian ways of life.

Prayer life, simplicity and hard work are the characterstics of our spirituality. The specific object of our congregation is to continue the redemptive work of our Lord uninterrupted to offer Spiritual Service to the people of India in general and to contribute to the spiritual renewal of the Malankara Church.

The primary obligation of a Bethany Sister is to love Jesus Christ intensely and to imitate Him closely.. The name Bethany helps us to fulfil this obligation because Bethany is a family that loved Jesus Christ intensely. Like the members of the Bethany in Bethaniya we are obliged to lead a life of prayer like Mary a life of service like Martha and a life of evangelisation and spreading of the faith like Lazar. Like the Bethany of the Gospel deeply set in the love of Christ and His continuing presence, we as a congregation are called to grow as a symbol of unity in the Indian Church.

Our congregation became pontifical in 1956. The stages of formation are Pre-novitiate, Novitiate & Juniorate. Pre-novitiate is for $1\frac{1}{2}$ years, Novitiate for one year and the Juniorate for six yrs. Perpectual vows are pronounced at the end of six years.

Today we have 3 provinces and 500 sisters. We have 75 houses. We commit ourselves to make present in the world the love of Christ by our various Apostolic activities. Some of them are:-

1. The reunion of dissident christian brothren.
2. Evangelisation of non-christians.
3. Education.
4. Caring of the Sick.
5. Caring of the orphans and the helpless.
6. Apostolate of the press.
7. Social Welfare activities.

Superior

Bethany Sisters Generalate

Vadavathoor P. O.

Kottayam.

The Congregation of the Sisters of St. Charles Borromeo

Origin

It had its humble beginning at Wez–Velvain in Belgium, in 1684. Fr. Adrien Bresy founded the Congregation and the first Community had the animated leadership of Mother Catherine Warquain.

Charism:

The Congregation was born in compassion for the poor, the ignorant and those deprived of the means to live a truly human and Christian life.

History of its name:

The foundation of the Congregation in 1684, coincided with the first death centenary of St. Charles Borromeo, therefore he was chosen the Patron of the Congregation. Moreover, St. Charles was a great pioneer in Christian Education and an ardent supporter of the Church. The Sisters were called 'Daughters of St. Charles', they were also known as 'Daughters of the Church' and to-day they are popularly called 'the Sisters of St. Charles Borromeo.'

Development and Expansion:

In 1929, the Congregation established its first house in India, at Ranipet in Vellore diocese. At present the Congregation has twenty–one houses in thirteen dioceses, spread over the states of Tamil Nadu, Karnataka, Andhra Pradesh, Maharashtra, Madhya Pradesh and Bihar.

Indian Sisters are actively engaged in serving the Congregation at Wez, Peruwelz, Bon Secours and Basecles in *Belgium*, in Argentina and at Tacanita in *South America.*

Apostolic Activities:

The Sisters of St. Charles generously and courageously devote themselves to their primary charism: Christian Education of Children and Youth and also in Evangelisation through the Medical and Social Apostolates.

The apostolic works are carried out through EDUCATIONAL INSTITUTIONS, VOCATIONAL INSTITUTIONS, YOUTH ORGANISATIONS, PAROCHIAL WORKS, HOSPITALS, HEALTH CENTRES, LEPRESARIUM, MENTAL HEALTH CENTRES, REMAND HOMES, MERCY HOMES, ORPHANAGES, COMMUNITY DEVELOPMENT CENTRES, BALWADIS and HOMES FOR DESTITUTES.

Invitation:

Jesus called special persons to continue His Mission; He still calls young people to contribute their mite in the building up of His Kingdom – in leading God's people on their pilgrimage in this world. Here in lies a challenge to all young, generous persons to consider deeply the vocation to which God calls them and the courage to make their personal response.

For more information write to:–

Provincial Superior,
Villa Borromeo,
30, Mahatma Gandhi Road,
Bangalore 560 001.

OR

Provincial Superior,
Charles Villa,
18, North Bharathi Road,
Perambur,
Madras 600 011

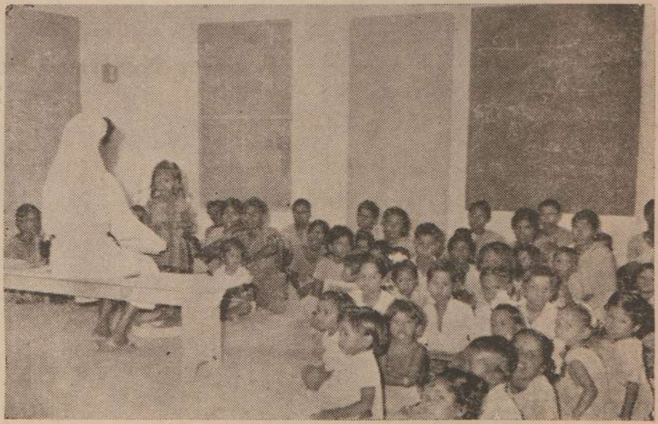

The Order of St. Bridgette

The Order of our most Holy Saviour, popularly known as the Order of St. Bridget, was founded by St. Bridget of Sweden in 1370. She established the Order to bring lapsed and lax christians back to God. Later a new branch of Non-cloistered Bridgettine Sisters was founded in 1911, by Mother M. Elisabeth Hesselblad, a Swedish Convert from Protestantism. She came to Rome in 1904 in a precarious state of health, her one desire being to die in the house where St. Bridget lived and died. But God had other designs, she was miraculously cured and destined to be the foundress of the new branch of united Bridgettine Convents.

The life of a Bridgettine is both active and contemplative. Prayer and the Adoration of the Blessed Sacrament is offered particularly for the Holy Father, Priests and for unity. Welcoming Guests of all faiths in the spirit of ecumenism and administering to their needs with gracious hospitality and Christian example is another part of their work. Hence Guest-houses or Hostels for working girls are attached to all the houses of the Order where Ladies of all Caste and creed desirous of rest or change are cared for:

Superior General : Mother M. Tekla Famiglietti.

Mother House : Casa Di S. Brigida Rome.

Head Quarters in India : Convent of St. Brigetta
10 Brunton Road
Bangalore - 560 025

Novitiate House : Bridgettine Convent
Marikunnu P. O.
Calicut - 673 012
Kerala.

The Carmel of Christ the King (Calcutta)

The story of the foundation of Calcutta's Carmel of Christ the King reads like an epic of the marvellous ways of Divine Providence with a soul ready to respond to His every inspiration.

The story opens in 1926, in the lonely cell of the Mistress of Novices at the Carmel of Mont-sur-Marchienne, a suburb of the mining town of Charleroi, Belgium, Sister Therese-Marie had just read Pius XI's recent Missionary Encyclical "Rerum Ecclesiae." The Holy Father's forthright appeal to contemplatives to establish monasteries in Mission lands had gone straight to the heart of the young nun; it answered her own deepest yearnings.

Sister Therese-Marie had joined the Carmel in 1915, at the age of 21. Heir to the spirit, as well as to the name, of the great Reformer of Carmel, who intended every contemplative Monastery to be a spiritual powerhouse in the service of the Church, Therese-Marie had become a Carmelite with the intention of serving the whole Church through prayers, the practice of virtue and sacrifice.

A series of Providential events immediately preceded the foundation of the monastic community in Bengal. An unusual book was one day read in the Monastic dining-room; "From Evangelical to Catholic, by way of the East," by Fr. Wallace, S. J. This was the autobiographical record of the conversion of a protestant Missionary in Bengal, and his plea for a new manner of approach to the intelligentia of India. The author's very original message struck a sympathetic chord in the great soul of Sister Therese-Marie. She felt the call of India and especially of Bengal. Here, she thought, would be a fertile field to plant the contemplative life. She already dreamt of the day when the great mystical works of St. John of the Cross (her dear John of the Cross) and of St. Theresa of Avila would be translated in to the Bengali language.

The Archbishop was seriously thinking of inviting contemplative nuns to his diocese, had not decided his choice as yet, when a little parcel arrived from Carmel in thanking them, invited them to Calcutta.

In June, 1935, Monsigneur Perier, Archbishop of Calcutta arrived at the Carmel. In a few days all formalities being settled the 4 foundresses with Mother Therese-Marie as the head was appointed. All necessary documents were signed in Rome and in Belgium. They left Belgium on the 25th October, 1935, for India, reached Genoa on 26th and set out for India on the feast of Christ the King after receiving Fr. General's blessings. They reached Bombay on 7th November and arrived in Bengal on 12th. For almost 2 years lived with the Daughters of the Cross at Kidderpore.

Finally after much searching and many disappointments, the Archbishop of Calcutta concluded the deed of sale of the house on 4, Outram Street, on 12th November, 1936, his generous gift

The Calcutta Carmel

Carmelites of Mary Immaculate

(C. M. I.)

The Beginning

In the eighteen twenties two young priests of the Syro–Malabar Church, then under the Diocese of Verapoly discussed between them the possibility of realising a religious life for themselves and for others like them. These two were diocesan priests. They belonged to the community of St. Thomas Christians who believe that their father–in–faith is Apostle Thomas. One of them Fr. Thomas Palackal was Rector of the Seminary of Pallipuram and the other his friend, Fr. Thomas Porookara was then the parish priest of Thangassery near Quilon. The latter hailed from Champakulam and the former from South Pallipuram. They admired each other for their virtues and austere life. A young cleric Kuriakos by name who had been desirous of joining them in their venture of a religious life, was then only a deacon under the formation of the elderly Malpan Fr. Thomas Palackal. Fr. Palackal loved him so much that he took the youth into confidence and shared with him their plan and ambition. As soon as Kuriakos was ordained priest in 1829 he plunged himself into this great cause along with the two others. Fr. Kuriakos writes in the chronicles: "However I, Kuriakos Chavara, who write this .... when I have been ordained a priest at Arthungal. I celebrated the first mass with the bishop and offered it for this intention namely to get the grace of God for perfecting this (new religious life) already begun'' Positio P. 75, P. XXIX).

They approach the bishop with the request

Fr. Thomas Porookara now secretary to the bishop and Fr. Thomas Palackal Rector of the Seminary, Pallipuram decided to make a request to the vicar apostolic, a request to start a religious life. The Vicar Ap. Monsignor Maurelius Stabilini was pleased with their request, but he was unwilling to miss the two eminent priests. So he advised them to build the monastery within the vicariate so that also the faithful may benefit there from. This took place in September 1829. In November 1829 they again approached him. He was very kind. He granted their request. Besides he showed them the way how to meet the expenses for the project. He wrote a pastoral letter so that they could collect alms and donations from parishes and faithful. He himself contributed to the cause a sum of Rs. 200 as his personal gift. Peixot, administrator of the churches under the Portuguese patronage sent out similar letters to those churches under his jurisdiction to make the collection of donations. Fr. Nicholas, Vicar General of Verapoly too did the same. Definitely all these are indications of the interests of the church authorities in the cause of a religious life in Kerala. Porookara and Palakal jour-

---

to the Foundresses, who now truly had a home. A Chapel was built, and the house adapted for use as a Carmel.

The formal opening of the Carmel of Christ the King at 4, Outram Street, took place on June 28th 1937.

The Blessing of the Chapel was on 30th September by His Grace the Archbishop. The Choir of the Salesian Fathers of Bandel sang for the entire ceremony; the pieces were so exquisitely rendered, as to bring tears to the eyes of most of the great crowd who filled the small Chapel to overflowing. The sanctuary presented a most imposing scene, as His Grace, vested in all the dignity of his Office, and surrounded by his clergy, reverently performed the solemn rites proper to so great an occasion. Many priests were present, and various groups of religious, whose simple and rather sombre attire formed a striking contrast with the gay apparel of the ladies in the crowd pressing around them. After the ceremony, the Chapel rapidly emptied, and a solemn silence enveloped the newly–consecrated House of God, a silence to be broken only by the footsteps of some solitary worshipper and by the chanting of the nuns behind their grille, as with hearts overflowing with love and gratitude they sang the praises of their God present in the silent Tabernacle.

Hence forward, the arrival of newcomers, ceremonies of Clothing and Profession were regular occurrences for the next five or six years. Mother Therese–Marie and her companions had not come in vain to diffuse the light of the Contemplative life in Bengal. Vocations blossomed rapidly, and applications poured in from many sides, too numerous, for one Solitary Monastery. Those fortunate enough to gain admittance to this sheltered Garden of God, in these first years of its establishment, enjoyed the special happiness of having the dear Mother Foundress herself as their Novice–Mistress, as well as their Prioress. Under her care and guidance, these young souls were trained in the Rules, Constitutions and Ceremonies of Our Holy Order.

neyed through Malabar and collected sufficient money with the strength of the letter, from the priests and faithful. Even some other priests accompanied them, though they were not to join the enterprise. They selected Mannanam, the site for the first monastery and called it "Beth Rauma" or "Lofty Home" literally. It is a beautiful hillock looking towards the lake "Vemmenad" Fr. Kuriakos Chavara right after his ordination, spent an year practically shut up in the seminary to help Fr. Palackal, while the latter was out in search of money and locality for their first monastery. It was in 1830 that Fr. Kuriakos began to reside at Mannanam on a permanent basis under instructions from Fr. Palackal and Fr. Porookara. Thereafter Fr. Kuriakos commited himself fully to the construction of the monastery. The foundation-stone was laid on 11 May 1831 in the name of St. Joseph. Fr. Porookara laid the foundation-stone. Msgr. Stabilini, the vicar apostolic, Thomas Palackal and Fr. Kuriakos Chavara and many others were present on the occasion. They began their religious life in that small hill. Fr. Kuriakos Eliseus Porookara the second Prior General, nephew of Thomas Porookara has described the style of their life during this period in the following words. "jugiter orabant et meditationi vocabant, vigilantes et nocte. Biebus Dominicis et festis circumeuntes praedicabant tum ad eleemosinas colligendas tum ad instruendos fidele in rebus fidei et morum et semper per magno cum zelo" (Positio P. XXIX). They prayed incessantly and spent in meditation at night keeping vigil. On Sundays and feasts, they went about preaching both for collecting alms and for instructing the faithful in matter of faith and morals always with great zeal. Their life in Mannanam may be summed up in the above words. The only remarkable event of the next decade was the starting of the Seminary at Mannanam in 1833, for the training priests. As for the congregation there was accelerated growth.

Fr. Kuriakos Elias Chavara

Fr. Thomas Palackal died in 1841 and Fr. Thomas Porookara in 1846. Fr. Kuriakos Elias Chavara was the sole surviver of the trio. In 1853 having prepared the rules. Fr. Kuriakos Elias requested Msgr. Bernandino Baccinelli Pro-Vicar Apostolic to have the institute canonically erected under the title of "Servants of Mary Immaculate" as a religious congregation. (Positio P. XXX). But it was only on 8th December, 1855 that the institute was approved by Msgr. Baccinelli through the favour of the Holy See. It was then called "Servants of Mary Immaculate of Mount Carmel". He gave them the constitution of the Order of Discalced Carmelites with certain adaptations for the local conditions. Fr. Kuriakos Elias Chavara took profession of vows on 8th December, before Fr. Marcelline, delegate of the vicar apostolic and was right away appointed superior of the new religious community / Congregation and as such received the religious vows of the other first members. These ten were:

Fathers

1) Gheevarghese Thoppil
2) Kuriakos Porookara
3) Kurian Kochupurackal
4) Mathai Moonjanatt
5) Mathai Kalapurackal
6) Jacob Valliara
7) Mani Kaniarakath
8) Kurian Plackal
9) Chandi Kattakayam
10) Scaria Kalathil

The canonical erection of the congregation with the necessary adaptations of the Carmelite rules gave an admirable boost to the progress of the congregation. The number of members grew and new monasteries got started. By 1860 already four monasteries came into being: Mannanam, Koonammavu, Elthuruth and Vazhakulam. The number of members grew to 63. Their life in the institute too became more and more perfect so much so Father Leopold could write to his Superior General that the new community; "after few years of its foundation changed the face of the Vicariate through the dedicated ministerial services of its members, and that neither has their apostolic activity in any way affected their prayer life".

Affiliation and thereafter

In 1861, the Superior General of the Discalced Carmelites agregated and got the new foundation affiliated to their Order under the title "Third Order of Carmelite Discalced" (T. O. C. D.) This was very much resented by the first members. However, the vicar apostolic assured them that the prerogatives of the prior general would be safeguarded. Fr. Chavara continued as prior general till death.

The Congregation was raised to the status of Juris Pontificii in the 1885 on May 1. And the constitution was approved' 'ad experimentum', by the Apostolic See and was approved in perpetum by Pope Pius X on 12th March 1906. Further revision of the constitution took place in 1958 when on December 8th, Pope Pius XII approved it again 'ad experimentum', with the name changed from T. O. C. D. to C. M. I. C. M. I. stands for Carmelites of Mary Immaculate. Pope Paul VI granted the CMIs Pontifical Exemption on July 29, 1967.

The constitution sent in 1890 for approval from Rome, got approved on June 1st,1893, with a major alteration: There shall be a Prior General from among the members of the Congre-

gation. But this provision was implemented only from 1902 when in the General Chapter at Mannanam Fr. Alexander Ouseph was elected Prior General.

In the service of the Church

Apart from the various services rendered to the Syro-Malabar Church in the field of education, Pastoral care of souls through the preaching and administration of sacraments, charitable and social uplift programmes, press apostolate like the daily "Deepika" and several monthlies and weeklies, took place. Attention of the CMI at one stage was focussed on the strengthening of the Syro-Malabar Church as a whole, striving to procure through legitimate chanels of indigenous hierarchies. They thus in the struggle sacrificed their own men. The congregation suffered expulsion of seven of its valient members for appealing to Rome for bishops for among the Syro-Malabar Community. Rome intervened to stop such cruel and illegal dismissals by the missionary bishops and appointed one among the seven dismissed - Fr, Louis Pazheparambil, as bishop. Mannanam and Elthuruth headed the struggle and the papal bull regarding the creation of the vicariates apostolic of Kottayam and Trichur for the Syro-Malabar church in 1887 were addressed to the Priors of the Monastery of Mannanam and Elthuruth respectively. The CMIs do take pride in the struggle and sacrifice for the church they loved and love. Are the present-day church ranks aware of this history ?

Pioneers in Kerala of ecumenical movements

We are the pioneers in the ecumenical movement and re-admission of our brethren from among Jacobites ? In the last quarter of 19th century and in the 1st quarter of 20th century, a number of CMIs dedicated themselves in this holy task. The CMIs engaged in this apostolate include eminent men like Frs. Placid, Sales, Ambrose and Hadrian. It may be summarised in nutshell: Had there not been the CMIs in this field, the existence of a Malankara Church with her dioceses would seem not have come into being and flourished as it did. Late Fr. Gregory Neerackal had been instrumental to the formation of the Malankara hierarchy.

Plunged into the service of the emigrants

Much before and immediately after the creation of the unit of the diocese of Tellicherry, with its present bishop as administrator in 1953 the CMI, plunged themselves into the rescue operation of their own kith and kin emigrants in the North Malabar. Many died in the operation for lack of facilities and adverse weather with Maleria. The creation of the diocese of Tellicherry for the Syro-Malabarians owes to the many to CMI protogonists like Fr. Romeo Thomas, Athanasius, Cherubim, and Bernardine.

The CMIs Today

The Prior Generals that succeeded Fr. Alexander Ouseph were all from the members of the congregation. The growth of the CMI Congregation under the subsequent Prior Generals was very fast. There had been, since then, 13 Prior Generals in the Congregation. The present general Fr. Vijay Anand Nedumpuram is the 18th in order. The Congregation has to its credit 1805 priests and seminarians with 160 houses, in and outside India who are engaged in multifarious apostolic activities as education, social apostolate, medical care, press apostolate and spiritual welfare programmes such as retreats, and running seminaries for the formation students for priesthood. They have five mission dioceses in North India, besides those missionaries rendering their services in all continents except Australia.

Thus it can be seen that the CMIs unreservedly dedicated themselves to the service of the Church and country. To serve the people of God was their avowed objective irrespective of any particular area. Needs of the Church, local and universal, have been the only norm of their activities. They have been helpful in fighting the schisms and heresies, preaching the word of God, working for the re-union of the separated Christians, making efforts to renew the liturgical life of the Church, educating the people through schools and the press, and caring for the social and cultural uplift of the poor through charitable works. All these they do urged by the charity of Christ and the call of the Church.

Carmelite Sisters of St. Teresa

1. Beginnings:

The humble beginnings of the flourishing Community of the Carmelite Sisters of St. Teresa can be traced back to the year 1887 where the community came to be founded at the Arch-diocese of Verapoly, Ernakulam.

2. The Foundress: Her Inspirations:

Sister Teresa of St. Rose of Lime was called by the then Archbishop Dr. Leonard Melcno to respond to the inspiration of the Holy Spirit and to form the Congregation in order to live and bear witness to the charity of Christ in the midst of the world. The Congregation was radically inspired by the great spiritual traditions of the Teresian Carmel and ready to answer the Call of the Church.

3. A Brief History of the Congregation:

Founded in 1887, the Carmelite Community took up the challenges of the call in course of the century, lived a joyful and fulfilling community life, sensed Christ through the felt needs of the times. The community has spread all over India and abroad.

4. Apostolate:

The Carmelites are called on to blend contemplation with active apostolate and fuse her life into the apostolic needs of the Church. The sisters are actively engaged in education both formal and informal. We run colleges and technical schools, orphanages and centres of social work as well as work in the press.

5. Formation and Data Regarding Members:

We have a ten months period of postulancy, at Bangalore and Raigarh during which the postulents learn the scriptures, theology, psychology, sex education, English and music. This is followed by a two year Novitiate at Bangalore. Then there is the ongoing formation period of six years that leads to the perpetual vows. At present we have: 665 professed sisters, 37 novices and 28 postulants.

6. A Call to You:

Those who hear the call of the Lord and wish to join Him in the religious life inspired by the Teresian Carmelite spirit may contact the Congregation.

7. Qualifications:

The candidate is required to pass the P. D. C. or its equivalence, good health, and an openness

Please write to:

Mother General,
St. Teresa's Generalate,
Gedenchelli,
Kothenu P. O.
Bangalore – 560 077

Carmelite Sisters of Sitargarha, Bihar

The Carmelite Monastery of Sitargarha, Bihar, was founded by the Carmelite Monastery of Roso, Ranchi Diocese, Bihar. The starting and the blessing of the monastery took place in 1977 and by the Lord's Grace in Canonical Erection was done in 1980. The Carmelite Monastery is situated and comes under the Diocese of Daltonganj, Bihar.

The community has drawn its basic inspiration from St. Teresa of Avila who reformed the Order of the Carmelites in the 16th century in Spain. We follow the spirit of the cloistered contemplative life of prayer and penance she established in the Church. The Order spread from Spain to all over Europe and abroad. At present there are 25 Carmelite monasteries in India of which two are in Bihar.

Each monastery is autonomous and leads a purely contemplative life of prayer and penance. We undertake no active apostolate outside the enclosure. The cloistered life of prayer and penance for the Church and for the salvation of souls is the focus of over spiritual life.

The Carmel of Sitargarha is a new foundation which has 8 perpetual professed nuns, 2 novices and 1 extern sister. The formation of the candidates takes place entirely inside the enclosure with in the monastery. The formation lasts for five years.

The Lord calls you, young women to lead a life of prayer and penance for the Church and for the salvation of souls. Those who are desirous of answering the Lord's call should be motivated above all by a deep desire for a life of prayer and sacrifice. They should have good judgement and average intelligence, good health for hard-work and should have completed their studies.

Write to :

Mother Prioress
Sitargarha P. O.
Dt. Hazaribagh (Bihar)
Pin 825 301

CARMELITE MISSIONARIES

We, the Carmelite Missionaries, are a religious congregation of pontifical right founded in 1860, in Barcelona, Spain, by the Discalced Carmelite FATHER FRANCISCA PALAU Y QUER to accomplish a special mission in the church. We honor as special protectors our Lady of Mount Carmel, St. Joseph and St. Theresa of Jesus.

Francisco Palau was born in Aytona (Lerida) on the 29th of December of 1811, in the bosom of deeply christian family. Feeling strongly that God was calling him he entered the seminary of Lerida where he finished his philosophical studies and part of the Theology. There his spirit warmed up to the point of giving up everything to join the Theresian Carmel in very difficult times for the religious life. His decision was irrevocable. "I was not unaware", he admits, "of the constant danger to which I was exposed... By my solemn Vows I embraced a way of life whose rule I knew I could keep until death whatever might happen... I had no fear that the sociopolitical upheavals could hinder me from keeping my vows. To live in Carmel I needed only one thing, that is the vocation."

Contemplative and apostolic and madly in love with the Church he founded the Carmelite Missionaries to continue his mission in and for the church. He rendered his soul to God on March 20, 1872 after having indefatigably fought for the church. He could well exclaim: "On Church I love you, you know it. The least I can offer you in return for your love is my life" and "If I were to judge my love for you - oh church - by what I have suffered and beared for you, I must love you very much because I have suffered much for you".

Fr. Francisco Palau's spirituality, rooted in the Teresian Carmel, is marked by unique experience of the Mystery of the Church. This is at the center of his interior life and is the moving force behind his apostolic activity. In bearing witness to this Mystery, he dedicated all his energy to proclaim the beauty of the church drawing others to love her. Through his mystical experience of the church Fr. Palau assumed and transformed in a new charismatic life, the Carmelite–Teresian spirituality.

After years of cries and struggle to survive due to the early death of the Founder the Congregation has grown into a big family. Today we are present in 22 countries of Europe, America, Africa and Asia. Looking at the early history of the Congregation we can truly say with our Founder: "Your work is mine and both your and mine are God's work". And because we are the work of God today we are not only alive burning with life which we are willing to share with many generous souls.'

The traits that delineate our consecrated life "in allegiance to Jesus Christ are the following: a vivid consciousness of a vocation that is deeply ecclesial, a deep sense of fraternal communion, a contemplative attitude of friendship with God and attentiveness to his word, a generous spirit of apostolic service to others, persevering practice of asceticism and evangelical renunciation and the presence of our Lady who is the type and model of our ecclesial vocation.

We arrived in India on the 13th of October, 1954, just three sisters, invited by Jesuits Missionaries of Gujarat. They had solicited our presence and services for the leprosy patients in the Government Hospital of Junagadh, quite unknown at that time

Carmelite Missionaries

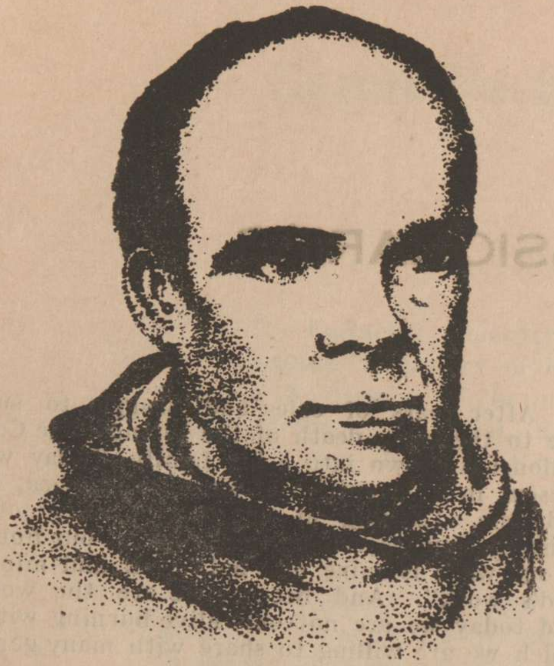

Father Francisca Palau Y Quer

and now part of the diocese of Rajkot under the care of the CMI Fathers.

Four years later two more sisters came from Spain and the first four Indian Postulants were welcomed with great Joy, love and gratitude to the Lord who sent them as His gifts to us. All of them came from Kerala. As the years followed a few more sisters have come from Spain and the Lord has been blessing us with new vocations from Kerala, Goa, Gujarat, Maharashtra, Karnataka and Tamil Nadu.

Today we form a Vice Province with 70 professed sisters evangelizing in four states: Gujarat, Andhra Pradesh, Maharashtra, and Karnataka. Besides we have 13 novices, 7 postulants and good number of aspirants.

Congregation – wise the specific forms of our apostolate are: Christian Education, Health care, Missionary activity, other activities of evangelization through social work, Catechesis and promotion of the Spiritual life through: Centres of Spirituality, House of prayer and Prayer Groups. Of course, we know that we can promote the spiritual life through any activity.

In India our apostolate is mainly in the villages, among the poor and tribals where we evangelize through Catechesis, schools, boardings, health centres and social projects, last are mainly for the uplift of women. In the cities, we have the central House and Noviciate in Bombay, the Juniorate in Bangalore and in Ahmedabad the house for study of the local language so important to reach the hearts of the people.

We try to give to our candidates a solid and intensive initial formation. The stages are the following: POSTULANCY, an important stage in the discernment of an occasion. It lasts, in our case, for nine months. NOVICIATE, the basic and most clearly define stage of initial formation. It lasts for two years. JUNIORATE that lasts for 5 to 7 year.

From our candidates we require:

- a sincere desire to follow Christ and to serve Him in His people.
- reasonable intelligence
- capacity to live in community (we stress fraternity)
- an average health
- at least P. U. C. degree
- not less than 18 years of age to begin the postulancy.

We finish this article praising and thanking God for all the blessings bestowed on us, Carmelite Missionaries. We look forward with great hope. Before closing we take this opportunity to invite and to challenge our young Indian ladies:

To you, who are young, generous, searching for a great ideal and ready to risk everything for it, *we say:*

If you have fallen in love with Christ and sincerely wish to follow Him and serve Him in his people, besides.

- feel attracted to Carmel, to the beauty and a richness of its spirituality and to the great Carmelite Saints: St. Teresa, John of the Cross, "The Little Flower...
- are willing to love and to work in and for the Church whenever and wherever needed.
- want to serve Christ in a Missionary Congregation.

BE A CARMELITE MISSIONARY, a woman always in touch with God through a deep prayer life, that is CARMELITE and always ready to reach out to those in need, MISSIONARY.

For more information about our life contact,

THE VOCATION DIRECTRESS

Carmelite Missionaries

"Prithikunju" 271, Carter Road,

Bandra, Bombay – 400 050

Congregation of the Mother of Carmel

The ancient Order of Carmel, which traces its origin from the prophet Elias and his disciples who made their dwellings in the caves of Mount Carmel, had its influence on the church of India from the 17th century onwards, when there began a steady flow of carmelite missionaries to the country. This impact on the church of Kerala became very visible in the 19th century with the appointment of Italian Carmelite Missionaries as Vicars–Apostolic in Kerala. Venerable Fr. Kuriakose, the founder of C. M. I. and Fr. Leopold Beccaro, O. C. D., the Carmelite delegate in India, under the direction and patronage of the then Archbishop Bernardine of Verapoly, founded the first indigenous religious congregation for women, which today is known as the Congregation of the Mother of Carmel (C. M. C.) – The mustard seed sown that day has grown into a mighty tree – the Congregation of the Mother of Carmel – is a pontifical congregation of Syro–Malabar Rite. It was sown and nurtured in the silence and solitude of the little village of Koonammavu, then in the Archdiocese of Verapoly. It was the 'Unconditional trust in our Lord' that strengthened our founders to start the first house, 'a bamboo hut', on 13th February 1866 with four members – Eliswa a widow, her daughter Anna, her sister Tresa and another young lady Clara, as a Third Order of Carmelites with the necessary adaptations.

In 1887 the Syro–Malabar Christians were separated from the jurisdiction of the Archdiocese of Verapoly and with this there occured a bifurcation in the infant congregation. As new dioceses were set up in Kerala, the Syrian section got divided into independent units, each of which was directed and patronised by the Local Ordinary of the respective diocese. The unification of these independent units of carmelite sisters was carried out under the leadership of Msgr. Hippolytus O. F. M. Cap. now Prefect Apostolic of Jammu–Kashmir. The congregation was raised to the pontifical right by the Sacred Congregation for Oriental Churches, in March 1967 under the new title of The Congregation of the Mother of Carmel (C.M.C.) with a new constitution. From her hundredth birth–day the congregation started her onward march into new avenues of activity and service, with renewed vigour.

The most sublime goal of the congregation is that its members be completely possessed by God in total availability to our fellowmen. In accordance with the spirit of carmel and the Indian Yogas of Bhakti and Karma, C. M. C. has its motto 'Dhyanena Madbakta Karmana Madarpitha'. The Supreme Love of God ie., Bhakti is realised and fostered through listening and responding to His Word in absolute faith. Nishkama Karma would flow from true Bhakti and has to be sustained, nurtured and enriched by it. This enables a C.M.C. sister to offer all her actions as a gift of worshipful service and sacrifice to the Lord.

True to the charism of our Founder – Kuriakose Elias Chavara, Our Congregation entered the field of education, especially of women and children, an urgent need of the time. This pioneering effort has today resulted in the large number of schools

Catechist Sisters of St. Ann

The Society of Catechist Sisters of St. Ann is a diocesan congregation founded in 1914 in Andhra Pradesh by Rev. Fr. Silvio Pasquali P. I. M. E. an Italian Missionary. Since the founder belonged to a Missionary congregation, according to the spirit of his congregation, he wanted to devote his entire life to the work of Evangelization, specially among the poor and needy. Ever since he came to India in 1897 he started his work in the erstwhile Nizam Kingdom at Raichur in the Present Karnataka state. He proclaimed the word of God directly to the masses and worked for total liberation of man through various good works.

As a man of God he spent himself with tremendous apostolic zeal for the salvation of souls. In all his EVANGELICAL SIMPLICITY, PROFOUND HUMILITY, CONTENTED POVERTY and INEXHAUSTABLE CHARITY and above all in union with God through prayer and an ardent devotion to the Blessed Virgin Mary he devoted himself, heart and soul, to the noble task of evangelization.

After 17 years of strenuous missionary experience, especially in rural areas, he became fully aware of the concrete condition and needs of the people who suffered from utter ignorance of Christ, dire poverty, social injustice and oppression. Hence in 1914 through the inspiration of the Holy Spirit he founded the congregation of catechist sisters of St. Ann for apostolic service in the local church. The main concerns of the congregation is:

— Preaching the Good News of Salvation.
— Preparing the Catechists and Catechisms, and catechising to children and adults.
— Educating the children.
— Taking care of the sick and the afflicted.
— Caring for the poor, orphans and aged, widows.
Striving to eradicate social evils.

At present the congregation is spread in six dioceses of Andhra Pradesh with 306 members working in various fields like evangelization, education, medical, social activities both in diocesan and Regional levels. Our Motto is "Spread the Light of Christ."

MOTHER GENERAL,
Society of Catechist Sisters of St. Ann,
Kumarpalli, Hanamkonda P. O.
Warangal Dt. 506 001,
A. P. India.

---

and colleges, ranging from the Pre-primary to the Post Graduate levels where a large number of our sisters are working for the intellectual, social, economic, moral and spiritual advancement of the people, particularly of women, and children. Later, responding to the needs of society the congregation took up health services. We are running hospitals, dispensaries and mobile clinics. Technical and craft schools for girls, asylums for the aged, orphanages and balvadis for the poor children, schools for the mentally retarded and physically handicapped, village development programmes etc. are also our field of apostolate. Active participation in the parish activities forms a regular feature of our involvement in the local church. Social action, especially in making people aware of the injustice reigning in our society, has been receiving much of our attention.

The general curia is established at Mount Carmel Generalate, Thaikkattukara, Alwaye. The congregation has now grown into nine provinces and four regions with 4528 members. Besides the 290 houses in Kerala, C. M. C. has 70 mission stations spread out to almost all the States of India, serving chiefly the poor and uneducated in the villages of India. Our missionary effort has received a new impetus in recent years, more sisters are responding to the call of Africa catering to its varied needs, especially in Apostolic schools and in health services. In Europe and America also C. M. C. Sisters are rendering good service amongst the negroes, orphans, and the sick. C.M.C. looks forward with hope to the future, to serve the church in a more effective way and to be a sign for the people of today by means of an evangelically meaningful life and service.

Superior
Mount Carmel Generalate
Alwaye - 683 106
Kerala

Sisters of Charity of Nazareth

(THE LOVE OF CHRIST URGES US)

Congregation of the Sisters of Charity of Nazareth was founded in U. S. A. (Kentucky) in 1812 by Bishop David and Mother Catherine Spalding. At first their labour consisted mostly spinning and weaving for the needy students at St. Thomas Seminary and for the poor of the vicinity. In 1814 the Sisters opened their first school for the children of the neighbourhood. The first branch school of the Community was established at Bardstown, Kentucky in 1818.

In rapid succession, other foundation were made, and soon school conducted by the Sisters could be found in all parts of the State. In 1822 the Community moved to the present site of their Mother House Nazareth to Nelson County Kentucky, forty miles south of Louisville. Up to this time, the education of youth had engrossed the attention of the Sisters, but in 1832 another field of ministry was opened. Mother Catherine Spalding learning of motherless little children protected them under the roof of her own convent home, and later build orphanages.

The congregation follows the rule of St. Vincent De Paul with some modifications as the foundation for the spiritual guidance of the sisters. In 1910, the Congregation received its Approbation from Rome, when it was raised to the rank of Religious Congregation.

In the past 173 years of activities, the Nazareth community has spread far beyond the limits of its native states. Sisters were invited by the Jesuits of Patna Diocese to begin thier mission work in Bihar. On the 11th October 1947 six sisters answered the call to this mission and arrived in Mokama to serve the Church and God's people. These six pioneer women filled with missionary zeal undaunted by the rigors of the climate, unknown language and ways of the country went ahead and conquered the hearts of the people of their neighbourhood. The Sisters' multiple activities embrace every work which falls under the scope of charity–

* Health care
* Social work
* Education
* Catechetics, especially in rural areas
* Adult education

Requirements for those who wish to follow the Lord's invitation as Sisters of Charity of Nazareth are:–

* A firm desire to do His will
* Good mental and physical health
* A good basic education (at least matric pass)
* A good character
* A good sense of humour

Young women who accept our Lord's invitation to become Sisters of Charity of Nazareth first spent some time as candidates. During this time they learn more about the Congregation and engage in the study of the English and Hindi languages, so vital in being a missionary in North India. If the candidate has only finished high school, she is sent for at least two years of college studies (I. A., I. Sc., I. Com., T. T. C.) which is also an academic requirement for entrance to postulancy. During the one year postulancy they are further introduced to the principles of religious life. The two-year novitiate which follows this stage of formation is the time of preparation for vows of Poverty, Chastity, and Obedience.

To heal the sick

After the novitiate those who have not yet received professional training prepare themselves for their apostolates by undergoing some form of education. Five years after the first vows the candidates make their final profession.

Congregational Strength–1985

U. S. A.	926
India	150
In Formation in India–	
Novices	17
Pre–Novices	17
Candidates	14
Our houses of the India Province–	
Bihar	16
Nepal	3
Maharashtra	1
Total	20

SISTERS OF CHARITY OF SS. B. CAPITANIO & V. GEROSA

Nothing was too difficult for Bartolomea Capitanio. Nuns kept strictly to the cloister in her time, and she herself had been educated at the Cloister of St. Clare at Lovere, North Italy. But she was not yet twenty when she envisaged a new Institute of religious women who would seek perfection in all forms of dedicated service to the youth, the sick, the poor and needy. Such was in fact the need of the time in the local church.

The young foundress died in 1833, at the age of twenty–six, and hardly a year after the foundation of the new Institute. Her close friend Vincenza Gerosa, who was not so bold by nature but intrepid in her faith and childlike trust in God, carried on her work.

Today about seven thousand five hundred "Sisters of Charity", known in Italy and elsewhere as "Sisters of Maria Bambina" (Holy Child) bear witness to the love of Christ through works of Charity. They are to be found in Italy, Spain, England and Switzerland, India, Bangladesh, Burma and Thailand, North and South America, Africa and Japan.

The Sisters of Charity of SS. B. Capitanio and V. Gerosa work in hospitals, and orphanages, in schools and homes for the aged, in prisons and in huts among the poor. Everywhere their motherly touch is needed to bring hope and comfort is their cloister and their homes.

Contemplation and action are harmoniously blended through intelligent loyalty to daily hours of meditation and prayer, apostolic activity and happy community life. Their life-style is characterised by simplicity, for they aim at imitating in their lives the charity, gentleness and humility of Christ in Redeemer. Their ideal is to be a living sign and expression of God's own goodness. Their motto everywhere is KEEP SMILING!

The Sisters of Charity arrived at Krishnagar, Bengal in 1860. Since then they have opened house in other parts of West Bengal and in many other states of India.

They have three houses of formation in India. One is at Udayarajpur, BARASAT, another in Mangalore, and a third one in Secunderabad.

Provincial Superior
Sisters of Charity
14/1 Convent Road
Calcutta

Apostolic Involvement

Colleges	2
High Schools	3
Hospitals	1
Health Centre	1
Leprosy Clinics	2
Pastoral	15
Hostels	9
House of Studies	2
Middle/Primary Schools (S. C. N.)	3
Pre–School (non–S.C.N.)	17
School for Handicapped	1
School of Nursing	1
Dispensaries	9
Novitiate (with 2 phases)	1
Socio–Medical Work (rural)	3
Social Work	9

The vocation of the Sisters of Charity of Nazareth is an invitation to unite oneself to Christ in his love for His people by performing the work of the Congregation.

For further details write to:

THE VOCATION DIRECTOR
NAZARETH CONVENT
MOKAMA P. O.
DIST. PATNA – 803302
BIHAR

Daughters of Charity of St. Vincent De Paul

("The Charity of Christ urges us" to reach out to others in LOVE.)

How it all began

Founded in Paris in 1633 by St. Vincent and St. Louise de Marillac, the Daughters of Charity were the first uncloistered community in the church and the first to work directly with the poor, the sick, the aged and the afflicted.

The community sprang from a nucleus of a few eager and generous girls who had gathered together in the home of Louise de Marillac, a woman of remarkable dynamism and deep spiritual insight. Louise trained these first girls in the skills of house keeping, nursing and teaching. She helped them to deepen their life of prayer and union with God.

These first Sisters were called upon to nurse the sick at the hospitals of Paris. They looked after the foundling children left abandoned in the streets of the city. They visited the prisons and took care of the poor in their houses which were often destitute hovels. During the thirty years war they amazed their contemporaries by going on to the battle fields to nurse the wounded.

The number of Daughters of Charity continued to grow. Many houses were opened in France. Some of the first Sisters were invited to open houses in Poland, while other houses were opened in Spain. A tremendous upsurge of growth in the Company followed the manifestation of the Miraculous Medal to St. Catherine Laboure in the Mother House at Rue du Bac, Paris, in 1830. From then onwards the community spread rapidly throughout the world. Today there are 33,000 Daughters of Charity in the five continents.

Women who care

Daughters of Charity are women who care. They want to bring love and joy into the world. They are especially concerned about the lives of the poor and those deprived of human rights.

The call to love and serve others comes from God. It is He who takes the initiative. A Sister responds to God by dedicating herself to serving Him in the person of the poor. In the spirit of their Founders, St. Vincent de Paul and St. Lousie de Marillac, the Daughters of Charity are ready to undertake new and better ways of meeting the needs of the people today. They develop their own gifts and talents and these they place at the feet of their fellow men. They are totally given to God for others.

The Daughter of Charity is a woman for others. She reaches out to the people in an ever-growing effort to bring them the tenderness and healing touch of the Risen Christ.

When a girl responds to Christ's call to follow Him in the Company of the Daughters of Charity, she enters the first stage of formation called the Postulancy. During this time she lives in the house of the Sisters where she shares the life, work and vision of the Company. If she wishes to continue she goes into the noviciate. Here she is taught how to deepen her union with God which will inspire her life of charity. She is invited to listen more attentively to the voice of Christ and to discover for herself the demands of her vocation.

Upon completion of the noviciate, the young Sister is sent on mission. During this period she lives in one of the houses of the Sisters and is gradually initiated into the full life and work of the community.

The Sisters according to their desire and with the approval of Major Superiors, may pronounce their vows for the first time between five and seven years of vocation. The Daughters of Charity make annual vows only, which they renew each year on the feast of the Annunciation of the Lord.

The Sisters live in community. They plan, share and work together, having time to see, to wonder, to celebrate life and to form deep and lasting friendships. A Sister finds support, acceptance and encouragement within the community and in turn she is generous in giving of herself to her Sisters.

For the Daughters of Charity Christ is the centre of their lives. They enjoy His presence in a genuine community of prayer which extends into their service. They also have a special love for Mary, the only Mother of the Company whom St. Louise gave them as guardian and protector of the Little Company.

The Daughters of Charity have one Province in India, and the Provincial House is in Berhampur 760010 Orissa. They serve all types of the poor who need them.

St. Vincents Provincial House

Berhampur 760010

Orissa.

The Poor Clare Colettines of Assisi

The Poor Clares are the echo of a song of joy. A song that St. Francis of Assisi and his lovely young contemporary Clare sang. It is a song which is still sung–the Poor Clares' song of Gospel life.

Prayer is the heart of the Poor Clare's Gospel living. The Poor Clare continues and intensifies the contemplative mission of the Church in her daily reciting of the Prayer of the Church, the Liturgy of the Hours.

A life of penance is the corollary to the life of prayer; willing penance accelerates the spirit of the Poor Clare in her quest for God. Fasting, perpetual abstinance, manual labour and other penances are performed to this end.

The exterior solitude takes the form known as Papal enclosure. In their interior solitude, where they are devoted to prayer they embrace all mankind and seek to help them more than ever by prayer.

The life of a Poor Clare is a life lived in community. They do what any family does which has to support itself, such as sewing, cooking, house cleaning, gardening, host–baking. Since all this work is consecrated to God by vows of religion, it is part of their adoration and their work for souls. What the labours of mind and hand do not provide enough for support, the alms of the faithful supply. Divine providence is the security of every Poor Clare monastery.

Poverty holds a central position in the life of a Poor Clare. Poverty for St. Clare and St. Francis was a way of life rather than an economic state. "As strangers and pilgrims in this world, serve God in Poverty and humility."

In India, at present there are three Poor Clare Monasteries. How and when did they land in India? In answer to the call of Pope Pius XI in 1932 some Poor Clares of the Reform of St. Colette left for Pegu, Burma from Besanzon (the cradle of the Reform). When their monastery had been built they seemed to have attained their goal; but they had to go into exile. In 1942, at the time of the invasion of the Japanese in Burma they sought refuge in India. The hand of Providence steered them westward to India, the land that had down the centuries welcomed refugees from whichever part they came.

They spent some months in Dibrugarh, Calcutta and Kurseong where they received gracious hospitality from the Sisters of Charity, Loretto Nuns and the Jesuit Fathers respectively. Then they went to Kerala State where their brothers in St. Francis, the Capuchin Fathers in Alwaye readily vacated their Friary inorder to shelter their homeless sisters. That today is the Assisi Monastery of the Holy Trinity. This was in 1942.

Since then many Indian girls have joined the French and the Burmese sisters. In 1954 the Mother Foundress (French) and five sisters from Assisi Monastery left India to make a new foundation at Mawnza City in Tanzania in East Africa–which is now flourishing so that they have made four new foundations in Bukoba, Songea and Kigoma.

In 1971 seven sisters from Alwaye Monastery left to start a new foundation in Panakahalli in the Diocese of Ottacamund. After five years the Monastery actually came into existence and is now a well established Monastery.

The Poor Clare Colettines of Assisi Monastery at Alwaye in Kerala, accepted the proposal, though only in principle at first. Meanwhile, the work for the new foundation was seriously taken in hand and the building of the monastery made rapid progress. MISSIO, the Funding (Aid) agency of the German Bishops gave the bulk of the funds while several other benefactors from far and wide also contributed to it.

At last, after overcoming many difficulties, when most of the living quarters had been completed, a small band of four pioneer–sisters from Assisi Monastery at Alwaye left for the new foundation on the 13th February, 1978.

On the 19th February they entered their new home and gradually got settled down in their new abode. Experiencing the need for more personnel, they appealed for help to other monasteries of the same observance. In response to their appeal' two solemnly professed sisters came to increase their number, one from Mawnza–Tanzania-Africa and the other from Panakahalli–India.

After another year, the construction of the chapel, choir and parlour was completed and the

Poor Clares of Perpetual Adoration

Animated by a spirit of love for Christ Who lives in His Church and is substantially present in the Holy Eucharist, Mother Mary Claire Bouillevaux started our Order on December 8, 1854 in Paris, France, according to the Rule of the Third Order of St. Francis of Assisi, in the observance of her own Constitutions. The incident of the ten lepers which concludes with the words of our Lord, "Were not ten made clean, where are the other nine?" moved her to establish perpetual thanksgiving in our Order and for this purpose, nocturnal adoration of the Most Blessed Sacrament was introduced in the same convent on May 24, 1856, and on August 2, of the same year the first solemn Exposition was held at their new convent at Troyes. This date marks the beginning of our perpetual adoration in 1859 the community accepted the contemplative life and the enclosure.

In April 1871 Mother Mary Morawska of the Cross with six companions left Troyes to make a foundation in Poland. They lived in Prussian–Poland for two years, but due to religious persecution they moved to Lemberg on October 27, 1873, where they adopted the Rule of the Second Order of St. Francis. The Constitutions were approved by Pope Leo XIII on September 10, 1889 and on June 12, 1912 Pope Pius X granted to our Order the privilege of Solemn Vows and Papal Enclosure.

On July 12, 1898 from Lembery a Foundation was made in Vienna, Austria, from where the first American monastery was founded in Cleveland, Ohio, in 1921. This monastery established our Order in India, Dakha, East Pakistan (now Bangladesh) in 1933. Mother Mary Clare Urban (American) and Mother Mary Therese Ayluparampil (Keralite) brought our Order to the South, where the Rt. Rev. Jerome Fernandes DD. Bishop of Quilon welcomed them and where a monastery was opened on May 31, 1946. At the invitation of His Grace, Mar Antony Padiyara, DD., then Bishop of Ootacamund, the year 1958 found Mother Mary Clare in Kottagiri, Nilgiris, where the monastery was inaugurated on August 31. This monastery – Trinity Cenacle – Nedumkunnam, is the off–shoot of the one in Kotagiri, with Mother Mary Michaeline Kraus as its Foundress, which was also opened at the request of His Grace, Mar Antony Padiyara, DD., now Archbishop of Changanacherry, on October 15, 1973. At present there are five monasteries of our Order in India and one in Bangladesh.

---

set–up for Enclosure was now ready. On the 19th March, 1979, the new bishop of Dumka' MSGC Telespore blessed and inaugurated the monastery. He Christained it as St. Joseph's Monastery and established the enclosure. The Canonical erection took place on the 14th December.

The Novitiate wing which was waiting to be constructed due to lack of fonds was completed with the generosity of the German Bishops, the zeal and fervour of Rev. Fr. A. Savona and the meticulous work of Br. Virendra S. J. The Most Rev. Telespore Toppo, Archbishop of Ranchi blessed the wing on 21st July, 1985.

The sisters wish to convey their gratitude to all their benefactors who have helped them with prayers and generous contributions.

Those generous souls inspired and enlightened by the LORD to follow this way of Enclosed Contemplative life may write for further information to any of the following addresses:–

Mother Abbess
Assisi Monastery
Alwaye 683 101, Kerala.

Mother Abbess
Poor Clare, Colettines
Panakahalli P. O.
Talavadi 638461
Pariyar Dist.
Tamil Nadu

Mother Abbess
St. Joseph's Monastery
of Poor Clares
Dumka–Dudhani
Bihar 841 101

Our Order is an Institute of the contemplative life (cloistered) consisting of autonomous monasteries directly subject to the Holy See. In each monastery there are also Extern Sisters who are not bound by the Vow of Enclosure and who serve outside the cloister. They participate in the life of the community as fully as their particular duties permit, living the same spirit and sharing the same apostolate. Our Franciscan Charism is at once contemplative and apostolic. The contemplative life is led in solitude and silence, in constant prayer and ready penance, dedicating our life to perpetual adoration of our Lord Jesus Christ in the Most Blessed Sacrament. Our apostolic life is more spiritual than active. "The sisters who are totally dedicated to contemplation offer to God a choice sacrifice of praise, throw lustre on the people of God by their abundant fruits of holiness, inspire them by their example and through a hidden yet apostolic fruitfulness cause this people to grow." (Perfectae Caritatis N.7). This is what we are trying to do by fulfilling our mission of prayer and sacrifice, thus sustaining all the people of God and in particular the work of our Holy Father, our Archbishop, priests, religious, civil authorities and our families. Missionaries are also especially included in our spiritual apostolate. Our benefactors, on whose liberality we survive, and the intentions recommended to our prayers are daily remembered before our Eucharistic Lord.

By the renunciation of the goods of this world, the sisters truly become pilgrims and strangers in this world and casting aside all care and solicitude for this world, they live in freedom of heart, ever enjoying the peace of the Lord.

Our chief aim is perpetual adoration of the Most Blessed Sacrament solemnly exposed on our altar. We take turns for adoration day and night. Our hours of prayer are interspersed with hours of domestic duties and also with some handiwork as a means of sustenance, though for the greater part we depend on the charity spontaneously given by generous benefactors. United in mind and heart, we all share the material things in common and contribute our share also in all household work, no matter what it be, as members of one family.

Those who wish to enter our Holy Order, should be free from legitimate impediments, be moved by a right intention and qualified to fulfil the obligations of religion. They should have a desire to live a hidden life in the shadow of the Sanctuary, since the cloistered life involves the Vow of Enclosure, besides the three Vows of Obedience, Poverty and Chastity. They should be sufficiently healthy. They should pass at least the tenth standard. Let not girls with higher qualification hesitate to dedicate their talents to the service of God. They are expected to pay for their trousseau and personal necessities. They may also bring a dowry according to their means, but none will be excluded for the lack of it. (The dowry is deposited in the Bank and becomes the property of the community only after one's death) A health report has to be filled out by a doctor who examines the candidate. From girls who wish to join as Extern Sisters, the same is expected as from those who join the cloister, with the exception that they are not bound to the Vow of Enclosure.

After a period of pre-postulancy, the Postulancy starts which lasts for a year and then follows a novitiate of two years after which the novice makes her first temporary profession. After six years of temporary profession follows the Solemn (Final) profession.

A Sister who enters our Holy Order from any Active Congregation, in which she has made Perpetual Vows, makes a Novitiate of one year after which she spends two years in the community. During this time she decides whether she will make her Solemn Profession in our Holy Order. Otherwise, she may return to her own rank in her Congregation.

Dear young ladies, if the Lord calls you to His service, do not hesitate! If you are 18 years of age or more, come and let us share together a poor and simple Gospel way of life. The 24 of us in the Trinity Cenacle, will welcome you with love! Do not bother to what State in India and to what Rite in the Church you belong; all are equally welcome to this House of God. Our dear Lord wishes to have Him enthroned on many more Eucharistic Thrones, where virginal souls will adore Him day and night. This can be made possible only if you come and swell our number!

Adoration Monastery,
Chelacombu P. O. 686 540
Via Karukachal, Kottayam Dt.
Kerala State.

KURISUMALA ASHRAM

Khristiya Sannyasa Samaj

Kurisumala was conceived in 1955, at Santivanam, near Tiruchirapalli, Tamil Nadu, to nurture a pioneering Experiment in India a monastic life truly Indian and truly Christian, conducted by Fathers J. Monchanin and H. Lesaux, at the time of our association with them. It was from there that we came to Kerala in 1956. The young offshoot had a quicker development than the mother tree. From its very humble beginning, Kurisumala was raised to the status of an Independent Oriental Monastery. The founders, Francis Acharya, a Belgian Cistercian, and Bede Griffiths, an English Benedictine, became Oriental monks under Zacharias Mar Athanasios, Metropolitan of Thiruvalla, the second see of the Syro-Malankara Church in India. Their association was strengthened the following year when they were joined by two sons of the soil who came to them from their seminary. Their main concern was to raise a monastic community drawing its pattern of life and prayer from the Oriental tradition of Christianity, that of the Churches of Asia, as well as from the very rich monastic heritage of India. The Christian Oriental monastic tradition had been chosen by the western monks because it was felt to be closer to the indigenous forms of monasticism, and would therefore lend itself more naturally to the assimilation of the ascetical and contemplative heritage of India.

Growth and Expansion

Thus in Lent 1958 the little batch of four settled down on land generously offered to them for a monastery, on the more grassy slopes of Kurisumala, a rocky peak of the Sahya Mountains of the Western Ghats, which had been a place of pilgrimage for Christians for almost a century. In spite of the almost inaccessible wilderness and mountainous solitude the small group soon, felt that they were striking roots. The original palm leaf hut gave place to a low stone building comprising a small Church, community quaters with library, and later individual rooms for sannyasis, together with a proper guest house with *satsang* hall, and also sheds for the cattle farm from which they drew their livelihood. These buildings were necessitated by the increase of the community which had grown within three years to fifteen members, *sadhakas, brahmacharis* and *sannyasis*, the three grades of monastic membership found both in the Indian and Christian Oriental traditions. The present number is twenty. In fact they do not wish to exceed this number. Whenever it is reached an offshoot must be sent to some other place. During the last seventeen years seven such offshoots have come up:

Saccidananda Ashram, Tiruchirapalli, T. N., 1968
Thirumala Ashram, Cape Comorin, Kottar Diocese, T. N., 1970

Francis Acharya

Chayalpadi Ashram, Nilackel, Arch-diocese of Trivandrum, Kerala, 1972
Khrist Panthi Ashram, Varanasi, U. P. 1975
Bethany Colony, Baptala, Guntur Diocese, Andhra Pradesh, 1977
Dhyana Ashram, Battery Diocese, Kerala, 1980
Satya Deepam Ashram, Narasapura, Bangalore Archdiocese, Karnataka, 1983

These ashrams are established under the leadership and responsibility of outgoing sannyasis. They are not branches depending on a central authority, which would result in the creation of a new religious congregation. The founding sannyasi is expected to become the acharya or guru. Canonically such offshoots come under the local bishop who comes forward to sponsor it. Kurisumala thus finds itself at the centre of the Khristya Sannyasa Samaj, a federation of ashrams which brings together like-minded sannyasis and ashrams, established in the form of *basic communities* of simple life, in prayer and work, rather than the traditional type of christian monastery. They do not

wish to transplant in India any of the western monastic orders. In a Gandhian spirit they seek their identity as local churches, and have opted deliberately for freedom from western sponsors determined to be self-supporting–Gandhi's svadeshi – and hoping to spread the monastic life in the variety of all charisms and forms acceptable to India and to the Church.

Monasticism Syrian and Indian at Kurisumala

We did not find much of a living monastic tradition in the Syrian Churches of Kerala. This may well have been providential, as the call we had heard was to dedicate our lives to the insertion of Christian monasticism into the monastic tradition of India. We were encouraged to this when Mar Athanasios himself, instead of giving us the black robe and gown, which he wore himself as a Syrian monk, clothed us in the simple saffron robe and shawl of the hindu sannyasi. Starting as we did, quite anew, in a mountainous wilderness, it was easy for us to adopt the simple life style of ashrams in India. We were already accustomed to a purely vegetarian diet and we used to go on barefoot. Having no furniture it was only natural to sit on the floor, ever for our meals. We took food with the hand and slept on a mat. All this, we are happy to say, was never felt like an extreme form of asceticism. It has been an experience ofrfeedom, adding also beauty to the simplicity of our life of prayer, study and work – five hours for each – as a community, while keeping us in conformity with local customs. We came to realize this very soon when lasting and mutually enriching relationships were created, quite spontaneously, with other Hindu ashrams and sannyasis. More so even when one of them, Swami Dharmananda Giri made his abode with us, sharing our life, living like one of us, during the best part of the last seven years of his pilgrimage here on earth.

Liturgy and Contemplation

It was through the celebration of the liturgy that we were led to discover the riches of the Syrian monastic tradition. First it gave us a foundation both biblical and oriental. Syrian prayer is thoroughly rooted in the religious experience of the Bible and literally woven out of biblical material. And yet it is the Bible with a difference. The great biblical themes both of the Old and New Testaments are meditated in the light of a developing theology. But a theology of monks, poets theologians, who lived the mysteries they contemplated and sang. Coming from the Western tradition which excels in clarity, brevity and dogmatic definitions, we discovered that the pregnant and suggestive imagery of Ephrem and his school was now bringing us closer to the spiritual realities and more fruitfully. We felt as

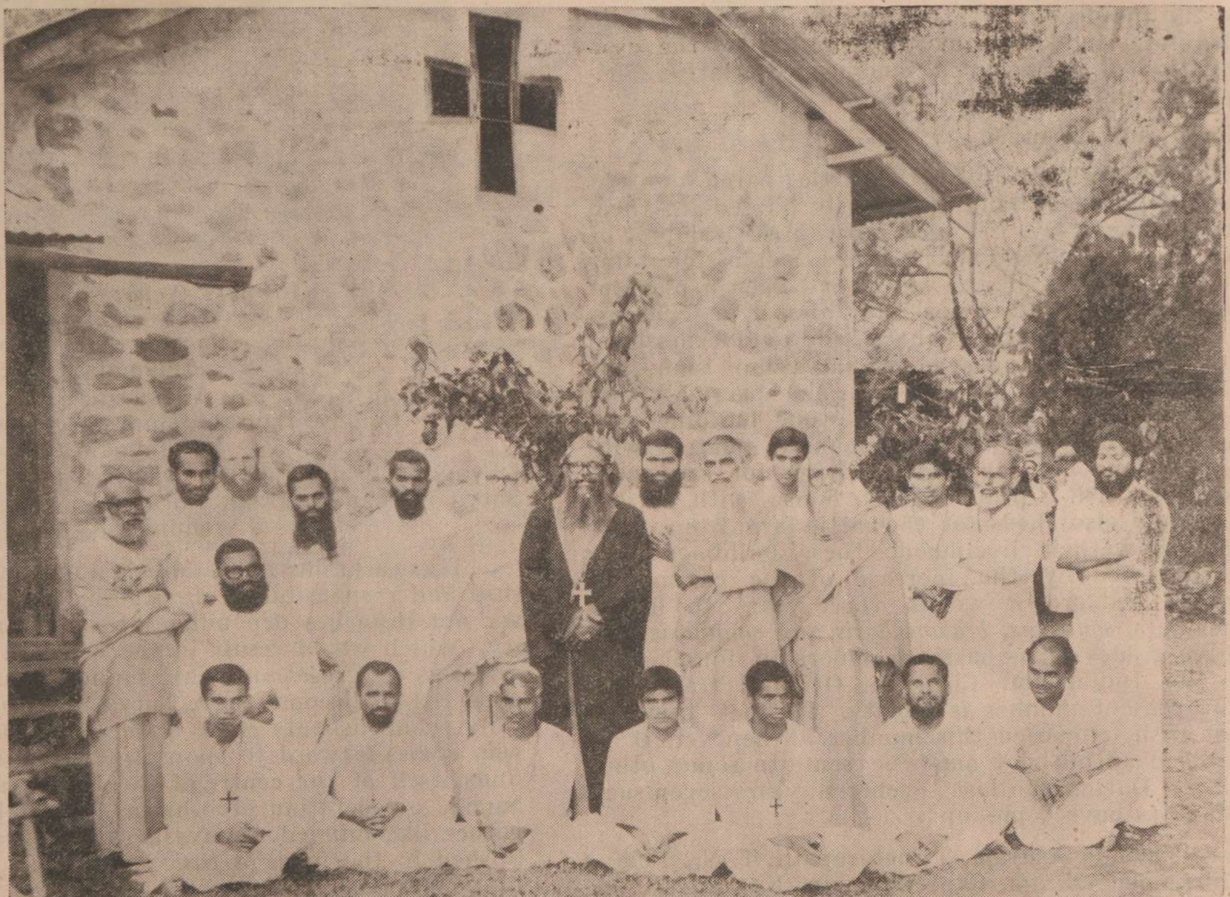

Deen Bandu Samaj (D. B. S.)

The Deen Bandu Samaj was founded on 29th June, 1976 by Mar Paulinus Jeerakath at Konta, of Jagdalpur diocese. It is a pious association started to bear witness to Christ, the poor and humble through the service and love of its members. At present, the association has 25 professed members working in 5 stations of the diocese Viz; Konta, Chintgarh, Koppuguda, Bacheli and Gangaloor. Rev. Fr. Thomas Maniekam is the director of the Samaj and Rev. Sr. Mary Trese is the superior general. Being a religious community in its infancy, it keeps up its ideals and strives its best through helping the needy, nursing the sick, teaching the illiterate and visiting the poor.

---

returning to our own, as when the greatest Poet of all made the hearts of his two dejected disciples catch fire again and burn within them until they recognized him at the breaking of the bread.

Monastic Life and Inter-Religious Dialogue

As we had adopted the life style of our Hindu brothers and secured the sources of our monastic life in the Bible, Fathers and Liturgy, we Left prompted to dialogue with the Hindu tradition. This had become since Vatican II a new task of the Church.

> "The Church is aware of the gigantic task for her to be accomplished. In order to be able to offer to the followers of the great religions of the world the mystery of salvation, she must become part of these people ... She must be familiar with their national and religious traditions, for the same motive which led Christ to bind himself with his people in Palestine."

While this dialogue began for us with the study of Hinduism, it led us "to gladly and reverently lay bare the seeds of the word" hidden in the spiritual heritage of India. "Religious institutes should study how they can assimilate the ascetic and contemplative traditions planted by God himself even before the preaching of the Gospel". Along all these years this search has animated many an evening *satsang*, when we gather to sing *bhajans* and *kirtans* and meditate in the *upasana* tradition: *sravana, manana, nididhyasana* on these Indian classics of the spiritual life: the Vedic Hymns, the Upanishads and the Bhagavad Gita. As we came to discover the deep affinities, often astonishing, of this spiritual tradition with that of our own prophets, psalmists and sages, we could insert some of these hymns in the weekly celebration of the economy of salvation. Such a bold step was recently encouraged by Rome when we were given an award for the publication of our prayer now in its third volume under the title, "Prayer with the Harp of the Spirit." While we celebrate the Crown of the Year, Sundays, Feast days and Holy Seasons, in the splendour of the Antiochean *Penqitho*, also published in English translation, on *aliturgical* days, that is, days with no particular mystery, we have been celebrating for the last ten years an Indian Rite Eucharist first celebrated at the National Seminar at Bangalore, in 1969, on Church in India today. While such an Indian rite may be premature in parishes, in our own ashrams it fits beautifully with our way of life and is equally appreciated by guests who come here for retreat and for sharing our life.

By all this we do not claim to have any great achievements to our credit. On the contrary we are very much aware of our limitations and deficiencies and also of the weight of age old customs and conservatism prevailing in our midst and all around us. But in spite of this we feel drawn powerfully, from inside, to a life rooted in the spiritual heritage of India, linking us, on one hand to the ancient Syrian Churches and on the other hand to Indian *sannyasa*. We do not believe, as some might think, that this is an unholy marriage. As already mentioned, our revered bishop and founder, Zacharias Mar Athanasios did not clothe us in his own monastic garment, but in that of the Hindu sannyasi. And Mar Ivanios himself, as his sons of Bethany have written, "As a Jacobite intended his Bethany monks to be very monastic and Hindu in their asceticism. But after the reunion, the lack of diocesan clergy together with influences from the western religious groups, diverted it from its original aim..." It is our humble yet ardent ambition that Kurisumala and the Khristiya Sannyasa Samaj may now rejoice his heart, as pursuing the task he had set before himself.

Francis Acharya,
Kurisumala Ashram

Dominican Missionaries of the Rosary

Our Congregation was founded by Mother Ascension Nicol in 1918 working in the jungles of the vast Amazon. Since then we have been lighting small lamps in Peru, Bolivia, Ecuador, Chile, Guatemala, Colombia, Macao, Formosa, Phillipines, Australia, Azores, Mozambique, Zaire, Angola, Cameroon, Puerto Rico, the Dominican Republic and, last but not least, India.

We came to India in December, 1954. With small humble beginnings we began work in the slums of Gomtipur, then slowly spread to Balasinor, Baroda, Zarola, Ghatkopar (Bombay). Presently, we are 26 Professed Sisters, 6 Novices and 4 Aspirants. Our Novitiate House is in Baroda. The main areas of our work include the following:

1. **The Apostolate of healing:**

In keeping with our charism and aptitudes, we run small dispensaries including a nursing home. Most of our patients in these health centres are the underprivileged in the villages of Balasinor, Zarola and in the slums of Gomtipur, Baroda and Ghatkopar. This work gets us in touch with the families and how they become victims of an immense structure of exploitation at every level. The process of healing is therefore beyond medicines.

2. **Education:**

Though we have no formal educational structures, we run a Parish school at Balasinor and a number of non-formal education programmes for children and women particularly. The significant ones are "Balwadis" (for pre-school going children). Typing classes, stitching class (recognized by the Government), Health education for women through Mahila Mandals and other similar programmes. The main reason for these forms of education is that many, in fact the majority of the poor with whom we work cannot afford an education in the present system. Hence many of our educational programmes are geared to generating income, to creating an awareness for a better world.

3. **Community building:**

One of our thrusts that doesn't provide much tangible results is organizing communities. We believe that division among the poor is a major block to development. These are quasi conscientization programmes that are aimed at organizing a community so that some joint cooperative effort can be initiated by them in their first steps to maintain their identity, self-respect, and hopefully become self-reliant.

4. **Socio-economic programmes**

This is a broad label for the various employment based activities. In Zarola for instance, we are trying to organize a "beedi" making cooperative, in Ghatkopar we have provisions for self employment with the banks so that young entrepreneurs may blossom. In Gomtipur, we have St. Mary's Mahila Shikshan Kendra, a women's organization that produces Third World Handicrafts for the national and the overseas market.

There are many programmes and activities we run in the environments where we work. But perhaps our greatest joy and satisfaction is not so much the success we have achieved and encountered but in our common search for a just order, in our common struggle for a better planet to live on.

And so, as we keep lighting small lamps we work and live with silent prayer of hope in our hearts "Thy kingdom Come". As Jesus told his first friends we have just one message for you, "Come and See".

For further details please contact:

The Vocation Promoter
Dominican Missionaries of the Rosary
8 Santoknagar
Navayard
Channi Road
Baroda 390002

Sisters of Our Lady of Fatima (F. S.)

This Congregation was founded by Fr. Francis Kroot. – M. H. M. under the patronage of Archbishop J. Colgan of Madras at Bellary in 1896, as the Missionaries of 'St. Francis Xavier'.

The Novitiate and Mother House were shifted to Poona on July 16, 1951 after the Decree of transfer was issued by Bishop Andrew D'souza on March 25, 1951 and the title was changed to 'Sisters of Our Lady of Fatima', since at that time devotion to Our Lady of Fatima was becoming popular in India and the spirit of Our Congregation would be more aptly expressed through this name. The Congregation obtained a Decree of erection on 15th Dec., 1970 and was raised to a Pontifical Right on 18th March, 1982.

The special aim and Charism of Our Congregation is to work for the spreading of Our Lord's message of love, by means of Catechetical, Social Educational, Parochial and other works of Charity, with special preference for the poorer classes of Society, living in accordance with the Spirit of the Fatima Message : a life of intense prayer and self sacrifice.

As a community of consecrated women, we are profoundly part of this world. In it, we continue to lead a God-oriented life as contemplatives in action, continuing steadfastly in prayer and offering our very selves to God as a loving Sacrifice dedicated and fit for His acceptance. It is love that moves us to spend our lives in the service of others.

Our principal patron is Our Lady of Fatima, and the Secondary patrons are; St. Francis Xavier and St. Theresa of the Child Jesus.

Fatima Convent
Fatima Nagar
Pune - 411 013.

Franciscan Missionary Brothers

In the history of the church at various periods there were many great holy men who set out to do certain unique things in the world. They were men of vision and charisms. They had a message to their contemporaries. It was Gods message they presented in a new light with a new dimension. It attracted all those around them and those who were convinced of their teachings placed themselves at their feet. It is here, one witnesses the genesis of new organisations. In the church we can pin–point a number of such organisations established by men who were led by the spirit of God. Holy men like St. Benedict, St. Bruno, St. Ignatius of Loyola, St. Francis and a host of other such saints whose teachings have come to stay in the minds of men. They have opened a new path not only to their contemporaries but also to the succeeding generations.

Now coming to the inception of the congregation of the Franciscan missionary Brothers, we can trace the same similarities. It had a definite vision when it was established by our Founder, late Brother Paulose Mortiz. Though he was born in an affluent family in Germany he was filled with the spirit of God and love for souls and set himself for the services of God. He started for India with a group of youngmen in the early periods of this century. They landed in this land of sages and began to preach and help the missionaries at Lahore and neighbouring regions. Their works were appréciated by local Bishops and priests. As a community of young men dedicated to the cause of Jesus, was always found to be exemplary and imitable. With the assistance of the Nagpur Bishop Brother Paulose established the Congregation of the Missionary Brothers of St. Francis of Assisi and it was canonically erected on 21st February 1901. As the members extended their activities more houses were established at various parts of North India. Very Rev. Brother Paulose, with the assistance of his co–frairs established our Mother house and Novitiate of the society at Kandua in Nagapur Diocese. In the meantime the Sacred Congregation of the Propaganda de Fiede recognised their activities as pioneer missionaries and approved the congregation as pontifical on 11th January 1921. It was aggregated to the Third Order Regular in Rome on 6th September 1925.

Today the congregation upholds her rich inheritance of its predecessors not only in her charism but also in her very nature. Her specific role as pioneer missionaries and successors of our beloved founder Brother Paulose Mortiz continues to be cherished in all the spirit and dynamism. The sacrificing spirit of the members in the mission have made rapid progress in their apostolate. More than 30 houses were established in different parts of India at various ecclesiastical units by the founder himself. Nearly ten houses were opened in Kerala alone. Due to our pioneer apostolate in North Indian Regions some of them have been made dioceses like Krishananagar, Binajpur and Indore. During the same period we had established houses in Rome, West Germany and Switzerland and later in South American Countries like Bolivia and Paraquay. When our activities began to spread far and wide our Mother House was shifted to Mount Poinsur, Bombay and our novitiate to Kotagiri. Today we work over 30 dioceses sprinkled over more than 40 houses in India. There are three provinces and one Region in India and one Province in South America and one region each in Sri Lanka and Region in Europe.

As a missionary congregation our activity does not confine to the conversion of souls alone. we give equal importance to the welfare of the total man. We keep in mind that the church in India is for the poor and the rural masses from the bulk of our population. Though we have advanced much in many things the children from the economically backward as well as the orphans are always at a disadvantage with regard to their education. Realising this need we have established a number of orphanages in various parts of India. More than 1500 children are under our protection and guidance. We give priority not only for their education but also in skill training in our techinical schools which provides them employment opportunity to build up their career.

Another important field of our apostolate is education. Though education has been universalised, it has not yet reached the common man in remote villages. Understanding this vital role of education we have opened a number of schools in village areas and a few schools in urban areas.

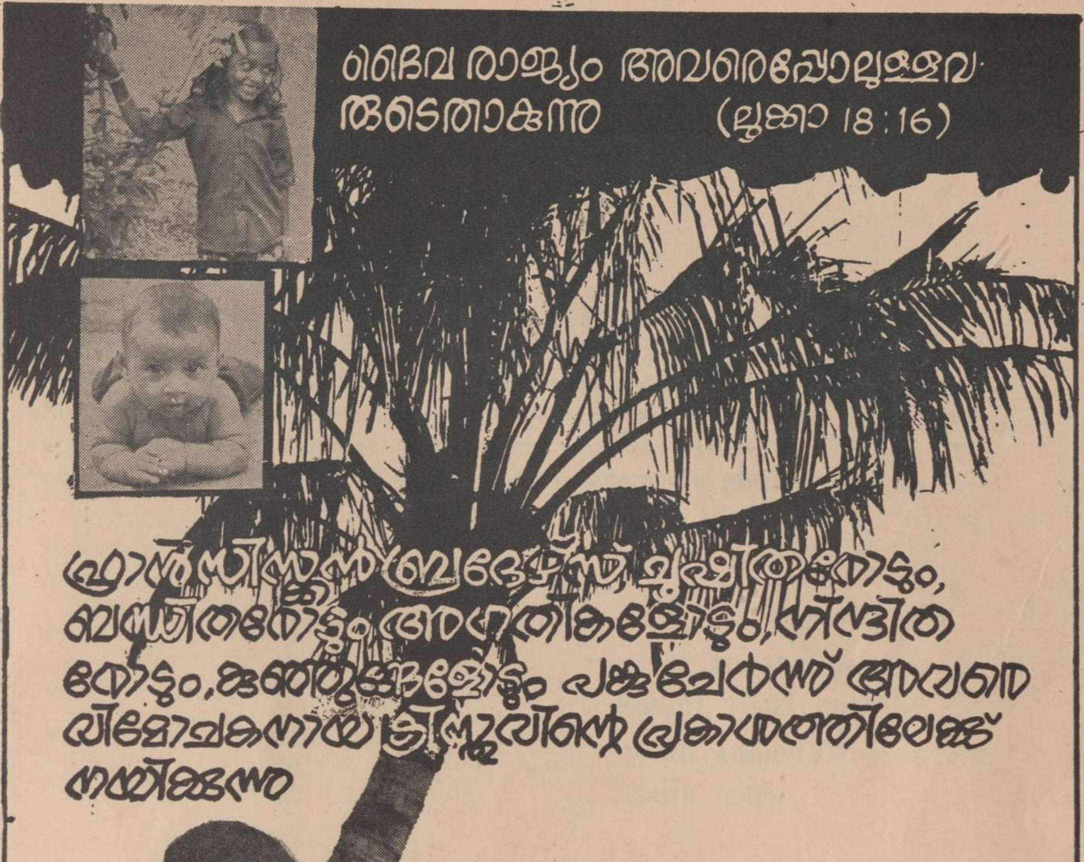
ദൈവ രാജ്യം അവരെപ്പോലുള്ളവ-
രുടെതാകുന്നു (ലൂക്കാ 18:16)
ഫ്രാൻസിസ്കൻ ബ്രദേഴ്സ് ദുഃഖിതരോടും,
ബന്ധിതരോടും അഗതികളോടും, നിന്ദിത
രോടും, കുഞ്ഞുങ്ങളോടും പങ്കുചേർന്ന് അവരെ
വിമോചകനായ ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രകാശത്തിലേക്ക്
നയിക്കുന്നു

Institute of Foreign Mission Sisters

(Missions Estranger)

The Institute of Foreign Missions was founded in 1931, in France by a member of the Foreign Mission's Fathers. He was a missionary in India (Mysore). At present the Foreign Missionary Sisters work in France, Japan, Argentina and India. In India we are 21 professed sisters and seven novices. Those would like to obtain further information about our Congregation please contact:

R. H. Rural Centre
605101, Auroville Post
South Arcot DCT.
South India.

Thousands of children quench their thirst for knowledge through the dedicated service of the Brothers.

One important aspect of our success in our missionary apostolate is inculturation and adaptation of Indian spirituality. We understand the need of a spiritually sound man in the mission field. The life of a missionary Brother is a testimony of his call. The amazing success in our mission field evidently shows our witnessing aspect of our apostolate. Christ asked of all christians "to go and teach all nations and make them disciples." Just like our beloved Founder Brother Paulose Mortiz, we too have taken this message to heart and are moving ahead for greater glorification of God by evangelisation. As missionary Brothers we understand, that our vocation is a sign post placed by God himself in the midst of his people. Our Founder has opened a new path for his successors and we too have listened to it and are driven by its spirit. The legacy that he has handed over to us always will be kept aflame. Let it over shine and diffuse its light to all those who approach it. Let his dedicated life continue to remind us all of his love and zeal for souls and for the mother church.

Please Contact for Further Information:

The Vocation Promoter,
Assisi Bhavan
Asokapuram P. O.
ALWAYE

Congregation of the Franciscan Hospitaller Sisters of the Immaculate Conception (CONFHIC)

Our Congregation was founded in Portugal in 1871, God mindful of the needs of His people, raises up, at opportune times, instruments to help fulfil His designs and accomplish His will. So, this Religious Family came into being, for the purpose of dedicating itself to the service of all in need, of any kind, especially the poor and more needy, for the love of God, and to witness to Christ in joy and simplicity.

The history of our Congregation is the experience of God of our Founders who listened to the facts of the "here" and "now" in which they lived the inspirations of the Spirit and welcomed them as children of St. Francis, after the example of Mary, hostess of the Word.

Taking St. Francis of Assisi as their Model, the Sisters follow Christ in His poverty and simplicity. They commit themselves before God, before the Church, and before the Congregation, to observe the Gospel in the manner of St. Francis of Assisi.

The ideal of the Franciscan Hospitaller Sisters of the Immaculate Conception, has ever been, to give a joyous witness of their total consecration to God, generously being available to their more needy brethren, according to the spirit of the Beatitudes and their specific Charism: Hospitality.

Franciscan:

As Franciscans, they procure to be faithful to the spirit of St. Francis who lived evangelical poverty and humility, and knew how to be a brother and a minor, to every man without distinction.

Hospitaller:

As Hospitallers, they receive and serve everyone, after the example of their Founders: Fr. Raimundo dos Anjos Beirao and Mother Clare of the Infant Jesus, whose charity was truly universal.

Sisters:

As Sisters, they live in community, in communion of spirit, of life and of goods.

Immaculate Conception:

Under the patronage of the Immaculate Conception, they have a filial confidence in their Heavenly Mother.

CONFHIC came to birth on Indian soil, in the designs of Providence, at the request, on 6th June, 1885, of D. Antonio Sebastiao Valente, Archbishop of Goa, (later made Patriarch of the East Indies). to the Apostolic Nuncio, and to the Cardinal Patriarch of Lisbon, Portugal, for three Franciscan Hospitaller Sisters to take over the care and education of the girls in the Colegio da Sta. Casa do Misericordia, Panjim, Goa, though it was not until the 24th of May, 1886, that the Sisters actually set foot in Goa. The Congregation of the Franciscan Hospitaller Sisters of the Immaculate Conception is a Congregation of Pontifical Right with its seat of government in Portugal. It follows the Rule of the Third Order Regular of St. Francis of Assisi. Its Co-Founders were Fr. Raimundo dos Anjos Beirao and Mother Clara do Menino Jesus, two great, really charismatic and holy souls, aflame with the charity of God, and the ardent desire to relieve, comfort, uplift, and assist everyone in any kind of need.

The Sisters are engaged in a diversity of activities, doing good wherever they can, like their Master, who went about doing good.

- In our Schools, we teach our students to read and write and to be good citizens of tomorrow.
- In our Hospitals, we nurse the sick, especially the more needy, bringing them comfort and consolation.
- In our Orphanages / Creches, we care for abandoned, handicapped and homeless children.
- In our Homes for the Aged, we look after the old, specially those who are neglected and poor.
- In our Mission Centres, we proclaim Christ and the Good News, more explicity. We have 31 houses in India under the following categories 15 Schools, 3 Hospitals, 2 Home for the aged, 1 Creche, 9 Mission and other Social Services, a House of Formation (Noviciate) and Administrative office (Provincialate)

In India, these services, are carried out in the States of Maharashtra, Gujarat, Goa, Daman, Nagar Haveli, Tamilnadu, Karnataka and Uttar Pradesh.

Our Formation House is in Goregaon – Bombay, where young girls, desirous of dedicating themselves completely to Christ, and having opted

Franciscans of St. Mary of the Angels

The Congregation of the Franciscan Sisters of St. Mary of the Angels (SMA) began in Angers, France, in 1871. The Sisters dedicate themselves to living the Gospel of Jesus Christ in the Spirit of Mary and Francis of Assisi with joy, simplicity and open-heartedness. Eucharistic adoration is the source and centre of their spiritual and missionary life throughout the world, specially in India,

HE NEEDS YOU ....

- to adore Him in the Eucharist
- to spread the Good News
- to educate the young
- to care for the sick and aged
- to serve the poor and unwanted
- to work for rural uplift
- to look after the lepers
- to involve in pastoral activities ....

S. M. A. welcomes anyone who possesses:

- right motivation
- a capacity to love and serve
- a willingness to sacrifice oneself continually
- an ability to live and work in community
- sound physical and mental health
- average intellectual fiitness

Those desiring to have more information may please contact:

Sister Provincial,
St. Mary's Convent,
MHOW (M. P.)
453 441

OR

Sister Superior,
St. Mary's Convent,
Karumathur P. O.
Madurai (DT.)
TAMIL NADU
626 573

---

for our way of life, are helped to grow, through personal prayer and other spiritual exercises; and through study, work, living together, etc., to be of service to the Church at large. After a period of training they take the Vows of Obedience, Poverty, and Chastity, thus following Christ, Who was obedient, poor and chaste.

Girls of at least 18 years of age, with the minimum qualification of Standard XII, the basic human qualities, right motivation and physical and mental health, are admitted to the Formation House.

Formation House : St. Joseph CONFHIC Training Institute, Pahadi Estate, Goregaon – Bombay 400 063. Phone-686762

Provincialate : The CONFHIC Provincialate, Mount Mary Convent, Bandra, Bombay 400 050. Phone-6422036

Generalate : The CONFHIC Generalate, Rua das Janelas Verdes, 43, 1200 – Lisbon, Portugal.

The Congregation of the Franciscan Sisters of the Immaculate Heart of Mary (Quilon)

The congregation of the Franciscan Sisters of the Immaculate Heart of Mary was founded in Pondichery in the year 1844. On July 26th 1907, the then Bishop of Quilon, brought a community of Sisters from there to Kanjirakode in Quilon Diocese, with the view of developing the congregation in the diocese, His Excellency the Delegate Apostolic effected the division of the congregation.

By the Grace of God the Almighty the congregation entered in to various spheres of activity for the greater glory of God. Now it has remarkably grown and spread in to eleven dioceses and has become a flourishing congregation having 36 convents and over 386 sisters, 15 novices 23 postulants; dispersed in six states of India. It has started spreading to foreign countries, with 12 sisters working in Berlin, Germany.

We are a religious family existing in the people of God, and fused together with the people of God, into the mystery of Salvation. Our vocation is to participate in the holiness and salvific mission of the church as Franciscans of the Immaculate Heart of Mary.

We are dedicated to the service of the Church in the poor and bear witness to the love Christ had for the poor. We are specially committed to education and thus we prepare responsible and mature citizens for the country and members of the Church.

As Franciscans we espouse according to our charism, different forms of apostolate in the Church. We are especially dedicated to the service of the poor and education of children. We are also committed to serve the aged, destitute and children, to evangelization and mission work and other welfare activities. We accept any other form of apostolate as demanded by the Church in particular circumstances and thus we share in the redemptive mission of Christ and bring His salvific love to men.

We zealously and effectively co-operate with the local church clergy, other religious and lay association to promote apostolic activities. The aim of our apostolic activity is to promote and encourage true joy in the world since joy is the sweet aroma of all virtues. Family spirit is the very characteristic of our congregation.

Little Daughters of St. Francis Xavier

Gujarat mission was started in the 1893. Young missionaries were full of zeal to spread the good news to the people of villages. Many families were accepting the Catholic religion. Among men and young boys priests had no problems were able to chatechise them very smoothly but for the ladies it was not so easy, because of the backwardness of the society. Who will reach to these ladies, question remained.

Anand was the centre for the activities. Daughters of the cross was the only convent at that time. They were running an orphanage, and school and were going out to the villages. Some Gujarati young girls were attracted towards their life, seeing how they are toiling for the love of God. These girls too thought why they could not follow their steps. They spoke to Rev. Fr. Grou who was very much interested in the life of the Gujarati girls because at that time women's condition was very miserable. He thought if some girls would join sisterhood, their lives would be useful to spread the Kingdom of God in Gujarat.

Some of the priests thought of these girls and tried to open a Diocesan congregation. So Rev. Fr. Villolnga S. J. who was Ecclesiastical superior of Ahmedabad told Rev. Fr. Suria who was the Superior of Anand to ask Rome for the direction and permission. Rome granted the request and Rev. Fr. Villolnga received the sanction in 1935.

1936 July 31 with four girls started the new congregation called by name Little Daughters of St. Francis Xavier. It's main charism is to chatechise the women and girls. Side by side for the betterment of the women, educational and social aspects are also our second motive.

At present we have ten convents all over Gujarat. Systamatically we visit the families and villages. We conduct several courses for the women, young girls and children, such as bible classes, retreats, sodalities, marriage encounter, counselling etc. Also we conduct tailoring, typing: embroydery and cooking classes. We teach in the Parish School.

At present we are altogether seventy sisters, nine novices and two postulants, we are from one Gujarati community the growth is therefore very slow we are at the same time trying for other communities and to go to other states. God may help us in our efforts. This is our prayer.

Third Order Regular (T.O.R.) Franciscans

(Province of St. Thomas the Apostle)

History

The Third Order Regular traces its origin to the time of St. Francis of Assisi (1182–1226) who, besides the Order of Friars Minor (O.F.M.) and the Order of Poor Clares, founded for his other followers an Order (Third Order), the members of which were initially known as the "Penitents of Assisi." These included both regulars and seculars. As for guidance, they received a "norm of life" in the year 1210 from Francis and the approved Rule of the Church in 1221. The Regulars had been living a "regular" or religious life characterized by the observance of the three vows, profession of the Thrid Rule and common living in small hermitages or communities dedicated to works of mercy. In the year 1447, Pope Nicholas V united some sixty of these communities of male religious and grouped them under one Minister General. The headquarters of the Order at Cosmas and Damian in Rome dates back to 1512.

Fraternal get–together

The recent history of the Order in India begins with the establishment of a mission among the Santal tribals by the American province in 1938, with Bhagalpur as headquarters. In the year 1956 the mission territory of Bhagalpur was bifurcated from Patna diocese, creating a Prefecture Apostolic, which was later made a diocese in 1965 with Rt. Rev. Urban McGarry, T. O. R. as its first bishop. With the increase of personal and apostolic work, the T. O. R. vice–province of India was raised to a province in 1971.

At present the Order has nearly one thousand members, distributed in eight provinces (five provinces in Europe, two in the U.S.A. and one in India) and in three vice–provinces (Brazil, S. Africa and Sri Lanka) and mission territories of Mexico, Peru and Paraguay.

Administration

The life and apostolate of the friars is governed by the Constitutions of the Order and the Statutes of the province. The planning and administration of the activities of the province are directed by the provincial, his vicar and four councilors. They are assisted by a plenary council constituted of members from various ministries of the province.

Orientation

Under the patronage of St. Thomas the Apostle, who brought the light of faith to our land, the Indian Province is dedicated to the spreading of Christ's Kingdom to all. Like St. Francis of Assisi, their founder, the T. O. R. Franciscans want to sow the seed of love where there is hatred, peace where there is strife, joy where there

Reception into the Community

Religious of the Good Shepherd

The International Congregation of the Good Shepherd was founded in the year 1835 in France, by St. Mary Euphrasia. Having received her inspiration from the Gospel, she named her Congregation after Jesus the Good Shepherd.

Walking in the footsteps of this Good Shepherd, she imbibed a spirit of compassionate Love which sought after girls and women who were wounded by their life's experiences during the time of the Revolution.

Today her sisters number over 7000, all over the world, engaged in the saving mission of bringing reconciliation and hope to those who are abandoned, deprived, exploited and oppressed.

The first house to be opened in India was Bangalore in the year 1854. Today there are thirteen houses engaged in various activities such as education, social work, health care and community development. Living in Community and inspired by a life of prayer, the sisters are motivated to find more relevant forms of apostolate by reaching out to the rural areas, or to those in cities who have become victims of injustice, harassment and oppression. Thus keeping alive the spirit of the Foundress, the sisters hope to venture more into the life and struggles of the people to bring about reconciliation, peace and justice.

---

is sadness. The members of this Order with its particular charism of penance or inner conversion are in a special way dedicated to the works of mercy and to the mission of preaching peace and reconciliation.

Growth

The province today has the strength of 100 members, of whom 52 are priests, 16 brothers and 32 clerics. They reside in 16 houses and 5 mission stations, located in 9 dioceses: 6 houses in Bhagalpur, 3 in Ranchi, 3 in Jalpaiguri, 3 in Mananthavady, 2 in Dumka and one each in Darjleeing, Daltonganj, Meerut and Vienna (Austria).

Apostolates

Among the apostolates undertaken by the province, evangelizion and faith education hold the first priority. Twenty-five priests are working in sixteen parishes of nine dioceses, catering for the needs of nearly 25,000 Catholics.

The second place is held by the education apostolate. The province has 7 high schools and 8 primary schools to educate over 7,000 children under the direction of 20 priests and brothers. The friars are also engaged in social work and health programmes.

Formation

The province is blessed with many vocations. For fostering local vocations an Apostolic School is Conducted in Poreya Hat, Bhagalpur. The province has two minor seminaries: one at Harmu, Ranchi, and the other at Meenangady, Kerela, where at present 44 candidates receive their pre-novitiate formation. It is followed by a year of novitiate in Babumahal, Bhagalpur, after which they are received into the Order through profession of vows.

At the completion of their philosophy and college studies, the seminarians receive a year of regency for practical experience in all areas of our apostolate. After this, they are given further seminary training in Ranchi or Pune, while the brothers are initiated into academic and theological studies at Bangalore. The province has also drawn up a programme for on-going formation of its members through renewal courses and seminars.

Michael Edamanapadavil
Franciscan Ashram
Bhagalpur Bihar

The Franciscan Missionaries of Christ King

The Franciscan Missionaries of Christ King is an Indian Congregation founded in Karachi in August 1937 by the late Rt. Rev. Msgr. Salesius Lemmens a Dutch Franciscan in charge of the Mission of Sind and Baluchistan and by Mother Bridget Sequeira.

The Congregation was approved by Propaganda Fide in December 1937 and affiliated to the Franciscan Order in 1939. The first sisters were trained by the late Mother Alphonse an American and Mother Ludivica a German – both Franciscan sisters of Heythusisen Holland.

In December 1937 Msgr. Lemmens attended an Eucharistic Congress in Madras. There the veteran Bishop who had spent many years in India spoke forcefully for adaptation to Indian Dress and Customs. Msgr. Lemmens listend, was deeply impressed and made a definite resolution – The habit of the new Congregation would be the Sari. The sisters were surprised, for with the exception of one, none of them had worn the Sari before. But after a novena to the Holly Spirit all willingly accepted it and the Sari became the habit of the Congregation from the beginning.

The Charism of the Congregation is to do Mission work and to relieve the intense thirst for souls which Christ expressed on the first Good Friday – by bringing God's love to those who do not know or love him. To help the poor and needy. Mother Bridget worked for the sweepers of Karachi. She went to the slums and washed their children cleaned their eyes and combed their hair, brought them to school to teach them to read and write. They begged her to stand for elections and was elected as a Municipal Councilor of Karachi to fight for their rights. The Congregation also has hospitals, Dispensaries, English and Vernacular schools, Orphanages, sewing rooms, a spinning and weaving centre, Homes for the aged – The physically and mentally retarded and leprosy work.

The young Congregation hitherto Indian suddenly found itself exclusively in Pakistan after the Partition except for one house in Saligao, Goa opened in 1646.

At present there are 15 convents in India with its Novitiate in Old Goa near the tomb of the great Missionary St. Francis Xavier. In 1968 India became a Province.

Lourdes Convent,
Saligao, Bardez, Goa.

The Holy Family Sisters

1. Beginnings

Date: 16th June 1935
Place: Sancoale, P. O. Cortalim, Salcete Goa. 403 710

2. The founder: his / her inspiration

In the light of God Fr. Founder read the signs of the times after three and half decades of the 20th Century in Goa contemporary need for the uplift of the poor.

There were no religious to cater to the needs of the poor. The existing Religious Orders were expelled. In this situation the Founder was inspired, powerfully drawn by God to found a native Religious Congregation for Goan Girls. His contact with the girls of catechetical classes made him aware of their desire to become religious. The task for which he was challenging but he readily answered this call although he found it hard to say "yes". It was a faith response to God to serve the poor of the Lord according to their needs.

3. A brief history of the Congregation through the years

Girls who wanted to be religious came to the Founder for guidance and spiritual direction. Fr. Faustino's contact with Mons. R. F. Mascarenhas the Founder of the Sisters of the Little Flower of Bethany–Mangalore was Providential. Mons. Mascarenhas offered help to train the beginners in Bethany. Miss Estelita Coutinho, Abeline B. Sabina de Souza and Assumpta Silveira, with the blessings of Bishop D. Theotonio and with approval of the Church, the Founder with the four pioneers began the Foundation on 16th June 1935 in the ancestral house of Ven. Fr. Joseph Vaz Sancoale.

4. Various fields of apostolic activities

According to the mission entrusted to our Congregation and in fidelity to the Spirit of our Founder and in consideration to the needs of the locality our Sisters have been engaged in the following Apostolate :

1. Education of Youth

We have balwadis, primary and secondary English Medium Schools catering mostly to the needs of the poor.

2. Boardings

We accept the children of the needy and working parents. We take care of the poor and Orphans in our Boardings and educate them in our Schools.

3. Teaching Christian Doctrine

We teach Catechism and give Christian Formation in general in the villages and at the Parish level preparing the children and adults for Sacraments

4. Pastoral Work

Our Sisters help the Parish Priests in their Pastoral Work teaching Catechism and preparing the children for Sacraments. Sisters also visit the families, assist the sick and prepare them to receive the last Sacraments. The work of cleaning and decorating the Alters in the Churches and also supplying hosts to various parishes is undertaken by the Sisters.

5. Social Work

We run balwadis and creches for the poor children. It gives relief to the working parents who earn their living while sisters look after their children.

We have also community Development Projects, Socio–economic Schemes, Sewing and Tailoring for girls to earn their living.

6. Missionary Activity

Family visits help the sisters to have contacts with our non–Christian brothers in Canacona Taluka and Azra Mission. We hope to give the message of Christ to our Non–Christian brothers through this service of love.

a) *Nirmala Convent – Canacona – Into the Mission*

The sisters dedicate themselves to the Service of the poorer section of the people through education to youth and other activities for their uplift through Community Development Projects in villages in backward areas.

The people with whom we work are mostly Kunbis and Gaubbis in the hilly area and the fisherfolk who live all along the coastland. The most urgent activity was health care which is taken up with the aid of a Mobile Dispensary. Also the Sisters moved on to tailoring, catechism, and adult education and brought fresh life into their activities through socio–economic schemes and 'Grihini training Programme' for women.

THE BROTHERS OF HOLY CROSS

The Brothers of Holy Cross are the senior member-group of the three-branch Holy Cross Family. They were founded in 1829, amidst the rubble of the French Revolution as a teaching community by Father James Francis Dujarie, in Ruille, a small town south of La Mans and were originally called the Brothers of Saint Joseph. For nearly fifteen years this simple, humble priest directed the Brothers : sending them out to assist in the efforts of the local Church in stemming the tide of ignorance.

In 1835, the ailing Father Dujarie turned the administration of the Brothers of Saint Joseph over to a younger man who was his friend and protégé. Father Basil-Anthony Moreau had recently started a community of priests; he now envisioned a religious congregation being formed through a merger and an expansion of these two communities, which would be comprised of

b) *Holy Family Convent – Azra Mission*

One of the privileged fields of our ministry is mission areas where sisters readily collaborate with priest missionaries. The sisters have taken charge of the boarding for girls. Girls from the surrounding villages can thus board in Azra and attend the Catholic School and area able to enjoy the benefits of education.

The fathers and the sisters work in close collaboration in various activities.

The Sisters take an active part in the pastoral work of the threefold ministry of the word, worship and guidance. They teach children catechism and prepare them for the Sacraments.

Our Sisters continue the very important and essential task of visiting the homes of the poor in the villages. The Sisters stay in the village an establish deep and enduring contacts. They spread the Good News directly among Catholic families where a priest is not available. The Sisters are able to help specially in the uplift of women.

In order to gain mission experience our 5 Postulants along with 2 sisters spent fifteen days in the Mission area of Canacona at Sadolxem working in collabaration with the Parish Priest. This was an enriching experience to them. They visited the families and spent their time in listening to the people and prepared them for the great *Passover Feast.*

7. Home for the Aged

We take care of the old and disabled who have no one to look aftter in their home. We try to create a loving and peaceful atmosphere to keep them happy so that they may feel at home. We prepare them to meet God and to die a happy death.

5. Statistical data regarding members

Professed Novices, Postulants houses, Institutions etc.

Professed : 118
Novices : 11
Postulants : 4
Candidates : 20
Houses : 12

Serving at :

1 Pontifical Mission .... Bangalore
2 Retreat House .... Baga Goa
3 Pastoral Institute .... Old Goa
4 Reanimation Centre .... Pilar

6. Religious formation

duration, place course etc.

2 Old Goa Spirituality, Mater Dei,
Sudeep . . . . Bangalore

7. A call to the young to share in the mission & activities of the Congregation

Mentioned in the Report.

8. The required qualifies of a Candidate, where to contact & whom

B.A; B.Sc; S.S.C; least. Sr. Fremoit, s. f. n. St. Anthony Novitiate Old Goa.

Holy Family Convent,

Sancoale P. O. Cortalim

Goa 403 710

Brothers, Priests and Sisters. They would work together and would share the same spirit and traditions.

In 1837 this dream was partly realised when the Congregation of Holy Cross (as it is now called) emerged, struggling to represent a "family"' where each member would make his or her contribution for the good of the whole.

Almost immediatly these men and women started to spread from Le Mans. First to Algeria and Bengal and then, over the years, to twenty–three countries! It was only in 1960 that the Brothers came down to South India from Bengal. Today they provide a variety of services to the Church in this section of the country. They serve in schools – formal and non–formal, parishes, dispensaries, village development schemes, balwadis, rehabilitation centres and youth centres. They are educators, social workers, youth ministers, retreat directors, administrators and friends. They touch the everyday lives of countless people in a variety of ways.

The enthusiasm and zeal which highlighted the religious careers of those first Brothers Priests and Sisters of Holy Cross is still evident. Today, they continue to tackle problems head–on, some of which could have never been imagined in 1820.

Individually, each Brother ministers in quiet ways ... like Saint Joseph, who is still his patron so as to transform simple tasks and duties into moments when God is felt through the efforts of single caring person.

The influence of Holy Cross can definitely be measured ... and seen ... and felt.

The family–like spirit among the three branches of Holy Cross is a quality that has been characterised since its beginning in France. Together, Brothers, Priests, Sisters of Holy Cross continue to explore and collaborate in the vision, legacy and mission of Father Moreau as it is realised in the Church today.

If you wish to know more about the lives of the Brothers of Holy Cross, the community they have chosen to make their own, or in some way would like to know more about their religious life please contact their vocation director.

Brother Appachan K. J.
Sterling Towers
123, Sterling Road
Madras 600 034

Sisters of the Holy Cross (Kottiyam)

Fr. Theodosius Florentini O. F. M., Cap., an idefatigable and farsighted capuchian, perceived that the "needs of the time is the will of God" and saw the need to deal with a Christian spirit the existing social evils of his time. He was convinced that the sure and right development of a child's soul could be assured by a good Christian mother. He also saw how necessary it was that young girls who would be mothers of the future generations should be grounded in sound religious principles, and he felt that such training should begin at grass roots in the primary school. His conclusion was that the answer to his problem lay in having religious who would be trained teachers. In Maria Anna Heimgartner, later Mother Bernarda from Fislisbach, Switzerland, he found a person who would meet his demands which he expressed in the words: "I need Sisters who understand the Cross", and in 1844 he founded the Congregation of the Sisters of the Holy Cross as Mother Bernarda as the co–foundress. But Fr. Theodosius wanted to help everywhere and soon found himself calling the Sisters who were conducting only schools, to conduct hospitals, orphanages, reformatories, supervise in silk weaving factories etc. He wanted the Congregation to be one which could "fit in everywhere', alleviating educational, religious and social needs and helping people showing them new ways in a christian spirit.

The Congregation is affiliated to the Third Order Regular of St. Francis of Assissi. The members of the Congregation dedicate themselves to God by the public Profession of the simple Vows of Chastity, Poverty and Obedience. The general aim of the Congregation is the service of God in the close following of Christ, who Himself lived chaste and poor and who by His obedience, even to death on the Cross, redeemed mankind and glorified the Father. The particular task of the Congregation is the spreading of the Kingdom of God through the apostolate; through education, care of the sick and the aged, social work and ministry in the service of the church.

It was introduced to India in 1906, when the ruling Maharaja, Sree Moolam Thirunal of Travancore requested Bishop Aloysius Maria Benziger of holy memory for Sisters to update nursing pofession in the State. Thus the main apostolate of the Indian Province turned out to be medical care and social work. Accordingly the Sisters conduct hospitals, dispensaries, community health centres, leprosy treatment and survey centres and hospitals, nursing schools, orphanages, foundling homes, T. B. sanatoriums, work in hospitals, leprosy sanatoriums and cancer hospitals of the Government and church related organizations in the different States of the country. Recognizing the urgent need in North India, the Sisters have started with formal and non–formal education in those areas.

Contact in person: Mother Provincial,
Holy Cross Convent,
Kottiyam 691 571,
Quilon – Kerala.

Sisters of the Holy Spirit

The Congregation of the Sisters of the Holy Spirit was founded on 4th of June, 1857, by Mother Irmina Hoelscher in West Germany. The members placed their whole life and activities under the special guidance of the Holy Spirit and wanted "To be His Instruments in the service of love". On 20th June, the Congregation was raised to the pontifical status. The words of St. Paul "serve one another rather, in works of love" characterise the community and it's activities. We strive to realise this motto of ours through openness to the needs and demands of our time.

The openness and reaching out highlighted by Vat. II, inspired our German Sisters to reach out to the people of Central India. To realise this goal, already in 1964, girls from Kerala were accepted in the Congregation in Germany itself. In January 1974, when our Congregation set foot in India, three of the Indian Sisters formed the first community at Warur in the diocese of Chanda. Gradually the Indian Mission came to be designated as the Indian Region of the Congregation. Today the Indian Region has 38 Pofessed Sisters, 10 Novices and 25 aspirants in 7 communities are spread out in the dioceses of Chanda, Pune and Ernakulam. The Regional house and the Novitiate are in Pune and a recruiting house at Shantidham Convent, in Chunangamveli.

The human situation among the rural poor, has challenged us into an active apostolate among them. Called to create "a New heaven and a New Earth" we find that our rural poor have their hands tied up, in the bondage of money-lenders, their poverty leads to malnutrition of children; their women suffer from various kinds of violence; injustices and their youth are easy prey to drugs and alchohol. We lend them our free hands in breaking their shackles of ignorance through non-formal litracy programmes and vigilant conscientization about the societal structures and their social situations that lead them to poverty and misery. Besides this our sisters are engaged in Grihini training (that is preparing village girls for marriage and family life...), formal education, medical care, animating youth work and faith formation of the people. In this way they realize their duties to themselves and society. They receive a voice to express the injustice done to them and are animated by the power within them "urges them on" to build the new fellowship, the Kingdom of God on earth.

Apna Ghar B, 5/6
712/A, Shankarseth Rd.,
Pune-411002.
Phone : 27670

THE CONGREGATION OF THE HOSPITALLER SISTERS OF MERCY (HSM)

The Congregation of the Hospitaller Sisters of Mercy (HSM) was founded in Rome on 16th Mary 1821 under the auspices of Pope Pius VII who was assisted and aided in this task by Princess Theresa Orsini Doria who set the foundation of the Congregation and under whose promotion and direction this Institute flourished.

In fact, it was she who troubled by the deplorable state of the inefficiency in which the main hospital of the Most Holy Savior for the Holy of Holies (today the Hospital of St. John) in Rome was, above all, because of the female staff which was unprepared and mercenary, first conceived the idea of forming and association of devout women who, without the prospect of profit but only in the spirit of faith and charity, would dedicate themselves to the service of the sick.

Ten years later, on September 29, 1831, Pope Gregory XVI, after having recalled the 'immense good' done in the hospital of St. John since the entry of the first diligent and charitable Hospitallers, praised 'the mercyful zeal' with which the Sisters had always worked day and night with all their strength in the very tiring work of caring for the poor invalids, as well as the admirable impetus of zeal and charity with which even then they fulfilled so many important duties of their Institute, even at the constant risk of ruining their health and life. In addition the Pope declared also His paternal affection for a Congregation 'so useful and necessary' then approved and confirmed the "Congregation of the Sisters of Mercy' and their Rules, granting to all the privilege of Roman citizenship.

The main characteristics of this Roman Congregation is HOSPITALITY; the sisters in fact profess a forth vow for "the care of the sick" and thus dedicate themselves exclusively for the 'hospital apostolate' and other social medical activities connected with it.

The second Vatican Council with its spirit of renewal influenced also the Congregation of HSM who had up to then restricted its Apostolate only to the needs of the Pontifical state and Italy and accepted the invitation of the Church to declare themselves essentially missionaries. In fact in the meantime (1966) at the request of the Archbishop of Gamden N. J. USA, the first sisters moved to new fields of Apostolate to serve the sick and aged of that country with enthusiasm and spirit of genrosity. In 1974, at the invitation of His Grace Mar Antony Padiyara then Archbishop of Changanacherry, the Mother General Sr. Marcella Cavallari in consultation with her general council decided to start a hospital and formation house at Chengalam; at present the Indian Branch has opened also a Mission station in Andhra Pradesh and a study house in Bangalore.

In the recent years new flourshing missions in Africa (Madagascar) and Philippines have been established; evangelisation through the medical and social apostolates continues in an ever growing awarness of the needs of the people of today.

The present time requires the zeal of all the sisters of Mercy and of those generous souls who chose a life of total consecration to God and neighbour in order to give the Church a magnificent blossoming of eternal love towards suffering brothren as the Constitution of the Institute express it: "To answer the original charism of the Institute, our life and our activity should be animated by the spirit of charity, particularly for the suffering members of the Mistical Body of Christ. This charity is to be characterized by a humble availability and by a habitual attitude of service which is simple, unselfish and generous to the point of self denial and sacrifice, according to the programme set forth in our original legisla-

Sisters of Mercy of the Holy Cross

"Go into the whole world and preach the Gospel to all creation". (Mk. 18/15)

Sisters of Mercy of the Holy Cross was founded in 1856, at Ingenbohl, Switzerland, by Fr. Theodosius Florentini Cap. and Mother Maria Theresia Scherer.

In the 18th centuary, Social and Economic conditions in Switzerland was similar to that of India today. There were need for dedicated people for Christian education, to care for the poor, the sick, the unwanted children, unemployment and social injustice towards workers, child labour – to counter acts the above social evils, Fr. Theodosius Florentini, a Capuchin Priest together with Sr. Maria Theresia Scherer founded the congregation. The traditional congregations did not suit to this purpose.

Fr. Theodosius Florentini Cap. was gifted with keen awareness of the Social conditions and an outstanding ability to conscientize others.

Fr. Theodosius said "I want to start a Congregation that would fit in everywhere, one which would be accepted everywhere, and which would be able to gain access under all conditions". "I need Sisters who understand the cross, with them I can accomplish everything", was the favourite saying of our Founder.

In active charity that spared no efforts, daringly they found new ways to struggle for social justice. The Sisters of the Holy Cross worked in schools, hospitals, orphanages, home for the aged and poor, caring for the sick in their homes, taking care of people in prison etc. Though many obstacles were on their way from ecclesiastical and secular authorities, Fr. Theodosius and Mother Maria Theresia went ahead with the strength and power of the Holy Cross. Demands for Theodosian sisters came from everywhere.

Expansion:

With unbounded trust in the divine providence and Fatherly goodness the sisters who went about into neighbouring countries collecting funds, left their impression behind, as a result they were soon wanted. Request came for Sisters from Germany, Bohemia, Upper & Lower Austria, Styeria, Italy, Hungery, Slovakia etc., to open houses for the poor.

The personality of Fr. Theodosius and Mother Maria Theresia and the new type of apostolate attracted many many young women to join Mother Maria Theresia. The Congregation flourished near and far in the time of our founders itself.

Today Sisters of Mercy of the Holy Cross counts over 7,000 members spread over Europe, America, India, Africa, Latin America and Taiwan, belong to 15 provinces and 3 Mission Vicariates. The Generalate is in Switzerland and Mother Gertrud Furger is the present Superior General.

Our Charism in the Church

Called on to manifest the Paschal Mystery in a deeper and fuller way, we sisters of the Mercy of the Holy Cross strive to make visible that love which brought Christ to the Cross for the salvation of man. Urged by God's merciful love, and with unbounded trust in His Fatherly goodness, we reach out in compassionate love to all, especially the underprivileged. "Totally given to the Crucified therefore totally to the neighbour".

The Indian Province

In the year 1894, four generous and dedicated Holy Cross Sisters planted the seed of this congregation in the Indian soil, at Bettiah in North Bihar. With tremendous courage and missionary zeal they surmounted all the difficulties and spread their fragrance far and wide. Since it was difficult for more foreign missionaries to come to India, in 1952, our sisters started a novitiate in Hazaribagh and the first 5 Indian sisters made their profession in 1955.

The Indian province started to grow steadily in Number and in the expansion of the mission. Today Holy Cross Sisters in India are working in 11 states and 21 dioceses spread out from North to South, East to West.

Today the Province has – 70 houses, 26 Europian Sisters, 502 Indian Sisters, 45 Novices, 33 Postulants and 120 Candidates undergoing various Professional training in different centres.

---

tion: 'To be sick with the sick, in order to assist Jesus suffering in His members' (Const. Art. 3).

Looking back over the past hundred and sixty four years of history one can see the loving and maternal protection of Our Lady of Mercy supporting and directing the whole Congregation at every stage of its existence.

On the whole, the future is full of hope and the heavenly Patron will continue to assist and guide this Institute to accomplish its charitable plan for the flory of God and the good of the people all over the world, and thus to fulfil the ambition of the foundress in its full sense: "Let it live, let it grow, let it flourish".

Write to : Mercy Convent
Chengalam – 686585
Kottayam, Kerala

Order of the Imitation of Christ (O.I.C.)

1. The Order of the Imitation of Christ (O.I..C) was founded by the late Fr. Geevarghese Panickarveetil M. A. (later Archbishop Metrapolitan Geevarghese MAR IVANIOS O. I. C. of the Malankara Catholic Church) at Ranny Perunad on 15 August, 1919 to work for the spiritual and liturgical renovation of his Church and for the evangelization of India. Clad in safron rob and preserving the age old Indian religious and ascetical traditions, the members give themselves to a close imitation of Christ in His Life of Prayer and Activities.
2. The Sacred Congregation for the Oriental Churches elevated the Congregation to the Pontifical Status on 14 April 1966. This Congregation is commonly called BETHANY, its individual houses BETHANY ASHRAMS and its members BETHANIANS.
3. Bethany has at present its Generalate in Kottayam, Scholasticate in Poona, Novitiate in Alwaye and Pre-Novitiate Training in Trivandrum.
4. The O.I.C. has 113 professed members (including the Archbishop of Trivandrum and the Bishop of Bethery) and 28 Novices and Pre-Novices. The minimum qualification for admission is S. S. L. C. Students for Priesthood undergo one year of Preliminary training, 2 years of Pre-Degree Course, one year on Novitiate, one year of Pre-Philosophy, 2 years of Philosophy, one year of Regency and 4 years of Theology. Students for Brotherhood too have their special training.
5. The members are now engaged in various fields of activities: There are Boardings, Book Centre, Dhyana Mandiram, I. T. C., Nature Cure Centre, Press, Schools, Social Welfare Centre, Rehabilitation Centre, Tuition Centres, Typewriting Institutes, Parishes and Missions under the control and care of the Congregation. The Houses and Institutions are spread out in the States of Kerala, Tamil Nadu, Karnataka and Maharashtra.
6. If you see you have a call to BETHANY to follow Jesus Christ in His Life of Prayer and Action,

Please write to: The Superior General

The Order of the Imitation of Christ
Bethany Generalate
Vadavathoor 686 010
Kottayam, Kerala.
Tel. Ktm. 8494

The one who feels the divine call in the depth of her heart, and desires to live the Gospel in an effective manner find meaningful mission in this Congregation.

Areas of apostolic activities are–

Education – Pre-primary – College level, Grihini Schools, Vocational Training Schools, Hospitals, Village dispensaries, Community Health Centres, Social and development programmes Catechetics, and Direct Evangelisation Works.

We sisters in India, true to our founders ideal try to render our services to all in need specially the poor and underprevileged. Majority of our sisters work in the tribal areas of M. P., Bihar and West Bengal.

June 16th 1985 was a significant day in the history of Indian province. On this day the responsibility of the Indian province was handed over to the Indians in the person of Sr. Joseline E. Paubath, our first Indian Provincial.

Our motto is ancient, but ever new. "The need of the time is the will of God". We are open to all the human needs and struggles and we try to respond to God's call in this need. Our founders deeply shared in Christ's special love and concern for the poor and found its expression in a Fransciscan way. This charism we live out as we give our love and service first and foremost to those who are disadvantaged, be it materially, spiritually or in any other way in order that they may also share the divine life, experience his Fatherly goodness in the depth of their heart.

The Holy Cross Institute

Mazaribagh P. O.

P. B. 59, Binar – 825 301

THE INDIAN MISSIONARY SOCIETY

We have great pleasure in being able to introduce you to the Indian Missionary Society, a recent apostolic development in the Indian Church.

Origin and History

The many and great contributions made to the Church in India and to the country at large by missionaries from abroad, their zeal and spirit of sacrifice, are remembered with gratitude by people of good will. Changing circumstances made the work of the foreign missionaries increasingly difficult and at the same time led to a new awakening in the Indian Church. The words of Pope Leo XIII were prophetic: 'Thy sons, O India, are the ministers of thy salvation.' There developed the idea of an indegenous missionary society whose purpose would be to arouse the missionary consciousness of Indian Catholics and enable them to play their part in the evangelisation of their motherland.

A Bathing Ghat at Varanasi

In response to a long-felt need for indegenous labourers of the Gospel, Father Gasper Pinto left the diocese of Tiruchirappally in 1941 and came to Varanasi where, with ecclesiastical approval, he laid the foundation of a new missionary society. By divine providence and the generous help and prayers of many benefactors the young society was able to surmount the many obstacles it encountered.

Mother-house and Major Seminary of the Indian Missionary Society

A period of great difficulty came to an end in 1947 with the appointment of Monsignor Jose Fernandez of the diocese of Madras-Mylapore as superior. It was he who framed the Constitutions of the Society forming it into a religious congregation of priests and evangelist brothers dedicated, as before, to pioneer missionary work. Monsignor Fernandez was later appointed the first Superior General of the Indian Missionary Society and was succeeded in office first by Father Silanath IMS and later by Father Prabhu Prasad IMS. The present Superior General of the Society is Father Dilasa. The Society is indebted to many other religious and diocesan priests from India and abroad who at different times and in various capacities have contributed to the growth of the congregation.

Varanasi

The choice of Varanasi (some times known as Benares or Kashi) for the foundation of the Indian Missionary Society was of great significance. Situated on the west bank of the sacred River Ganga, the city is the citadel of Hinduism and one of its foremost holy places. Annually millions of pilgrims from all over India come to bathe in the Ganga at Varanasi. Moreover since Buddha is believed to have preached his first sermon at Sarnath on the outskirts of the city, Varanasi is also sacred to the Buddhists. The Benares Hindu University and the Sanskrit University attract Indian and foreign students and scholars to this city which from time immemorial has been a centre of culture and learning.

Nature and Scope of the Society

The members of the IMS are dedicated to pioneer evangelisation in India, her neighbouring countries and among people of Indian origin living abroad, as well as to active involvement in the field of ecumenism.

An increasingly important feature of the Society's activity is the 'ashram' apostolate. In Varanasi, close to our mother house at Christnagar, we are developing a centre known as 'Matri Dham Ashram' which is inspired by the traditional monasteries of India and the west. The ashram aims at enabling people to discover themselves and God through prayer, study and work in a setting which brings them into harmony with nature. IMS Fathers and Brothers are now engaged in apostolic work in the following Indian dioceses: Allahabad, Alleppey, Daltonganj, Delhi, Imphal, Jammu–Kashmir, Kottar, Madurai, Mananthavady, Meerut, Muzzafarpur, Mysore, Patna, Simla–Chandigarh, Varanasi and Warangal – as well as Suva in the Fiji Islands.

Formation in the IMS

The IMS formation programme commences with one year of 'pre–postulancy' and two years of postulancy which are devoted mainly to the study of languages and culture with some introductory experience to the life of an IMS missionary. This is followed by one year of novitiate, four years of philosophy and degree studies, one year of pastoral 'regency' and four years of theology. Throughout, emphasis is given to formation in Indian culture and spirituality. A specifically missionary orientation is maintained through regular visits to the villages and to places of cultural and religious importance.

Students who wish to become Evangelist Brothers follows the general formation programme up to and including the novitiate. Following their first profession they pursue theological studies for three years in a house of formation. The two years leading upto their perpetual profession are spent in gaining practical experience in a missionary situation or in acquiring some form of technical proficiency. Brothers also have the possibility of undergoing higher technical training or specialising in a particular branch of theology in accordance with their aptitudes.

The number of students currently in formation in the IMS is almost one hundred and fifty.

Indian Missionary Fathers,
Christ Nagar P. O.
Varanasi U. P.

The Congregation of Jesus and Mary

Claudine Thevenet was born in Lyons, France, on March 30, 1774, into a family where Gospel values held the first place. "Glady", as she was affectionately called, enjoyed a happy childhood in the midst of loving and beloved brothers and sisters.

The French Revolution and the Reign of Terror which claimed so many victims did not spare the Thevenet family. Claudine witnessed the execution of her two brothers who were volunteers fighting in the defence of Lyons. She took to heart their last words: ,'Forgive, Glady, as we forgive!'

Claudine was then nineteen and this event was a decisive turning point in her life. The experience of pardoning unreservedly made her aware of the infinite goodness of God and awakened in her the desire to proclaim to all the tender love of the Father. The misfortune of those who live and die without knowing God haunted her and caused her anguish. Far from closing in upon herself in suffering, she opened wide her heart to all the miseries surrounding her. Her keen sensitivity was awakened, above all, at the sight of children and young people who had no one to guide them towards the One who alone could give meaning to their lives.

Father Coindre, a very zealous priest, helped and guided her search for the will of God. One day, he found two little orphans shivering in the porch of the church. He took them and quite naturally entrusted them to Claudine. It was in 1815 that the first Providence was thus founded.

Continuity and support were assured to this work by the Association of the Sacred Heart which was founded on July 31st, 1816, when a group of young women came together and elected Claudine as their President. On July 31, 1818, the call of the Lord came clear to form a community whose aim would be to give a Christian education to young people of every social milieu.

A second Providence was opened. The night of October 5th, 1818, Claudine left her mother in order to settle in a poor, scantily furnished house. That was the most terrible night of her life. She had just founded the Congregation of Jesus and Mary – with a silk weaver, an orphan and a loom. A foolish adventure! Yes, from the human point of view but when, like Claudine, one has a passionate love for the poor, a spirit of sacrifice, and a trust in God to the point of abandonment, this undertaking becomes a heroic act of apostolic audacity. On February 25, 1823, Claudine who had taken the name of Mary St. Ignatius, consecrated herself to Christ forever, as did also four of her companions.

The work begun so humbly developed rapidly. More space became necessary. Claudine transferred to Fourviere, near the sanctuary of Our Lady and opened a house for orphans, as well as a Boarding School for the well-to-do. Two more foundations were made.

The works flourished, the number of children increased but, "Unless a grain of wheat falls on to the ground and dies, it remains only a single grain; if it dies, it yields a rich harvest". God's usual seal to His work is the Cross. Sufferings were not wanting to the Foundress: bereavement, illness, criticism, malice, the struggle to keep the particular spirit of her Congregation. In the midst of all this, Claudine kept her serenity and peace, and even knew how to communicate them to those around her.

At Fourviere, the Boarding-School and the Providence continued to develop to the point that it became necessary to build. More important still and of greater consequence in the field of education than Fourviere itself, was the unexpected invitation received in 1841. Up to the present no one had dreamed that the young Congregation could establish itself outside France, still less on another continent. In 1841, the Bishop of Agra, Msgr. Borghi requested Mother St. Andrew, the new Superior General, for Sisters for India.

"... there are many families" wrote the Bishop, "who would willingly confide their children to us... We could take them in at the age of five or six and, besides the truths of our holy religion we could teach them how to work and train them to an active life thus preparing them to earn their own living honestly.

While with us, the children could save a little money which would be placed in a bank and given to them when they left the institution. This money would tide them over their first months and prevent them from returning to their superstitious practices, which they might be tempted to do if they found themselves in need".

The apostolate as described by the Bishop, was too like that of Mother Foundress to be refused. Six religious were chosen and they prepared for the distant misssion but the entire Congregation was involved in the project. In January 1842, the six missionaries were ready for the great adventure. The separation from Fourviere was painful but, animated by the ideal of their Foundress "to make Jesus and Mary known and loved", they set out happily.

The Congregation of the Little Sisters of Jesus

A call to live a contemplative life in the midst of the world...

On the 8th. of september 1939, our congragation started in the Sahara desert of North Africa, in a place called Touggourt, among our muslim brethren.

Little Sister Magdeleine of Jesus founded the "Fraternity of Little Sisters of Jesus following the spirituality of Little Brother Charles of Jesus.

Brother Charles was a french person, born in 1858, who as a young man led a life far from the faith in God. He rediscovered God during his stay in Morocco, where he got very impressed by the faith of muslims and their great sense of hospitality. That made him spend his life totally dedicated to God alone, and to friendship with people among whom he lived: the nomad population of Sahara. He had taken the life of Jesus at Nazareth as his model. He wanted the people around him to come to discover God's presence and tender love through his prayer life and fraternal way of approach, in great respect for every person.

Br. Charles died on the 1st. of December 1916, shot dead at his very hermitage house, in Tammanrasset (south part of Algeria, in the Hoggar) ... having totally offered his life for the Touareg people, but in a great desire for universal love, contemplated in the Heart of Jesus. His hidden and silent life and death were the consequence of his loving imitation of Jesus.

Today, the Fraternity of the Little Sisters of Jesus is spread over all the continents. It numbers about 1500 members, from 55 different nationalities, in 250 communities also called "fraternities".

Our life is centered on the mystery of the Eucharist, and lived in solidarity with the poor, which mean sharing their social canditions of living, with manual work as means of earning, simple housing, and all the consequences of being counted for nothing... penatrated by this mystery of love, we want to be a living proclamation of the Gospel, which slowly transforms the hearts. Our vocation is more of a "being" than of "preaching". We usualy choose to place our fraternities among forsaken people, marginalized, oppressed people, in city slums, in deprived rural areas, in non-christian populations, minorities who are difficult to be reached by other forms of apostolate. The very fact of earning our living in the same way than our neighbours (factory, handicrafts, farm, etc...) links us in a deep way with people, of whom we are meant to carry in a prayer of intercession all the aspirations, hopes, sufferings joys...

This very simple Nazareth life is our apostolate in the Church, demanding a true insertion in the

---

On the 27th January, they left for Marseilles where they boarded a ship on February 1st. The arduous missionary journey to India lasted more than ten months. The tiny grain sown by Claudine Thevenet in the midst of difficulties, contradictions and sufferings was to grow, little by little into a sturdy tree with branches spreading to several regions of its natives soil, then beyond into other countries of Europe, to India, the two Americas, Africa and finally to New Zealand. –24 countries in the world.

Claudine was beatified on 4th October, 1981. Claudine's to make Jesus and Mary known and loved by means of CHRISTIAN EDUCATION in all social milieux still remains the aim of the Congregation. Among the means of Education, the Religious of Jesus and Mary recognizes that the SCHOOL surpasses all others. EDUCATION IN FAITH has priority over everything, everywhere, always: in SCHOOLS, COLLEGES, BOARDING HOUSES, CATECHETICS, YOUTH MOVEMENTS, EDUCATION FOR LEISURE, RESIDENCES FOR YOUNG LADIES, FAMILY PASTORAL MINISTRY ADULT PROMOTION, DISPENSARIES in poor areas, HOUSES OF PRAYER.

In India, there are 29 convents spread from Simla to Kerala with 300 sisters animated by the spirit of Claudine. The provincial House is at:5, Boat Club Road, PUNE – 411, 001

Every call to the Congregation of Jesus and Mary is a sharing in the grace of Claudine's response to God, to bring forth children of Light by the Witness of her life, her words and her service of love. She makes her own the words of Claudine "The only preference that I can permit you is for the poorest children, the most wretched, those who have the most faults and the fewest good qualities, Oh! you must love these very much."

Young Lady, God calls each one by name and requires a personal answer. Claudine responded with generosity ... and YOU ?

Write to :– Provincial Society
Convent of Jesus & Mary
5, Boat Club Road
Pune 411 001
Maharashtra

The Society of Jesus Mary and Joseph

Founder

The Society of Jesus Mary and Joseph was founded by Rev. Fr. Mathias Wolff S. J. in 1822 at Holland. At that time, there was the dire need for Catholic Elementary Schools and Education. There were all sorts of legal inhibitions and was extremely difficult to do anything to relieve this need. Not–with–standing these completely adverse circumstances, Fr. Mathias Wolff S. J. succeeded in 1822 in finding the congregation of the Society of Jesus Mary and Joseph, for the specific purpose of imparting elementary education to Catholic girls–the greater need of his time.

Charism

Fr. Mathias Wolff has given "An Ever Adaptable Apostolic Availability" as a Charism to his sisters. He summed up his life in the words: "Always ready for souls" and himself "worked ike a giant".

With the *Charism* of – ever adaptable apostolic availability of the founder, the Sisters of the Society, see and answer the signs of the times, taking up not only elementary education but all kinds of charitable apostolic work–viz–higher education, Secondary education, job oriented education, medical care, social works, caring for the aged, the mentally handicapped, and also all types of pastoral works. No works are excluded infact.

Headquarters

The Society of Jesus Mary and Joseph, flourished in no time in Holland, and on 7th July 1855 the congregation was accorded Papal Approbation. The Society's head quarters is in Holland, and the General Council, reside there. One of the General Councillors is an Indian.

Missions

The Dutch nuns, zealous missionaries as they are, did not confine themselves only to Holland – their own little country but spread out to four corners of the world according to the wish of the Founder. So in 1898, the first group of missionaries left for Indonesia, the Dutch Colony at that time. Here too they started with the apostolate of education, medical care, catechetical works, house visiting etc. At present it is our independant province, with 28 units and 240 members. They are spread out in different islands.

In 1904, a group of seven missionaries came to India at the request of a Dutch Mill Hill Bishop. They started the first house at Guntur in Andhra Pradesh. At the moment there are 40 convents with 430 members. It is an independant province and has its headquarters at Hyderabad, Andra Pradesh. The houses are spread out in six different states–ie–Bihar,, Madhya Pradesh, Andhra Pradesh, Tamil Nadu, Karnataka and Kerala and working in 16 dioceses.

The Society in India takes up all kinds of apostolates–is–University education (Arts and Science), Professional Training (B. Ed. Training), Secondary and Primary education, Job oriented education, medical care, training General and Female Health Workers, and Social work for rural uplift, Outreach and Grihini Schools, Care for the aged and the handicapped children, besides Pastoral and Catechetical works.

The Society of Jesus Mary and Joseph sent its missionaries also to Australia and Africa but now they repatriated from there as they are not needed anymore and native have taken up their work.

Indian Province too had its share in sending missionaries to Africa, Australia and Rome. At present there are six sisters in Rome.

Formation:

Formation House is in Banglore. Duration three years– one year of Postulancy and two years of Novitiate. Maximum six years of Juniorate.

---

culture of each country and in the local church, and a real desire for universal brotherhood.

In India we are 18 professed, 3 novices, 3 postulants ... in 4 fraternities.

the duration of the postulancy is 1 year and of the noviciate 2 years.
– our regional house is in Bangalore,

Any one who wishes to join us, should have the minimum qualification of S. S. L. C. passed .... but it is very important that the candidate has a mature personality, and an aptitude for living in a small community among people, with an open mind and heart, ready to adapt herself to new and changing situations ...

Contact:

Little Sister Mariyananda of Jesus
Yesu Ashram
Kammanahally
St. Thomas Town.
Bangalore 560084

The Little Brothers of Jesus

The origin of the congregation of the Little Brothers of Jesus is a direct result of the life of Bro. Charles of Jesus (Charles de Foncauld) a French priest who died in the Sahara desert in the beginning of our century. Charles has been in the church of our times at the source of a spiritual renewal in Christian life based on the hidden life of Jesus at Nazareth.

Charles de Foncauld

Born into a rich noble family of France, with a tradition of chivalrous military officers, Charles suffered the less of both parents when he was only four years old.

Having lost the sense of any ideal in life, he became a perfect image of the prodigal son during his adolescence and youth. He was dismissed from the army for gross indiscipline and laziness. He lived without faith in God and religion wasting his money on parties and girls.

But he had a dormant desire for greatness. And, having discovered by chance the wild sand expanses of unknown Sahara; he explored it and became famous for his geographical findings. But his heart was far from being at rest.

At the age of twentynine, he was visited by God's grace. He rediscovered faith through the example of some of his family and a priest who was a friend of the family.

This re-discovery of faith was accompanied by a mad desire to live for God, very much like the great saints of India. He renounced everything. He left his family and joined the Trappist monastic order. Seven years of life as a monk made him feel that his vocation was not that of a monk in a monastery. From a letter he wrote to a friend about his feelings after visiting an Arab worker's hut, we feel this strong desire for something poorer, like Jesus at Nazareth — He says "We are poor for the rich, but not as poor as Our Lord was. I was sent to pray for a poor native worker, a Catholic, who had died in a neighbouring village; what a difference between that house and our buildings! I long for Nazareth!"

Finally Charles was allowed to leave the monastery. He wanted to live like Jesus the workman of Nazareth. So he went to Nazareth and found work as a servant for a convent of sisters. He lived in a small hut in the garden and spent long hours at prayer in the Convent Chapel during his free time At last, he had succeeded to live like Jesus in Nazareth, He was happy.

But God had other plans for him. He had to quite Nazareth and go back to the Sahara so as to follow Jesus his beloved Brother and Lord, who came to save what was best, to go in search of the stray sheep, those to whom no one would go.

Charles went back to the Muslim population of the Sahara because no priest would go there. There he lived among the Toury nomads of Algerian Sahara. He learnt their language, wrote a dictionary about it, collected their folk songs

---

Basic requirements

- Free choice
- Genuine motivation
- Good catholic family

Eligibility:
- Passed Intermediate or Pre–Degree
- A professional certificate.

Candidates are taken from all over India.

Candidates are taken after interview and careful screening.

The candidates seeking admisson to the Society will apply in the months of April, May, June each year, to the provincial Superior, To the address given below:

Address: Provincial Superior,
Soc. J. M. J. provincialate,
568 Somajiguda,
Hyderabad
500 482 – A. P.

"And He went up into the hills and called to Him those, whom He desired and they came to Him, And He appointed twelve to be with Him and to be sent out to preach"
(Mk. 3:13 & 14)

and poems, translating the gospel into their language, doing first aid for the sick, and acting as interpreter between the French authorities and the Muslim nomads. He became their friend. He worked and prayed. His idea was that by his silent friendship, without preaching, the nomads would come to see in him the witness of the universal love of Jesus for all men without distinctions of caste, creed or race. This was for him "shouting out the Gospel from the root-tops, not by preaching it but by living it." He lived fourteen years like this. He made no conversions and had no followers to take up his ideas though he wished that other people would come and join him.

His life ended with a shot from a gun of some Arab plunderers. It was Dec. 1st 1916.... like a grain of wheat that falls to the ground and dies ...

The Little Brothers of Jesus

Seventeen years after his death, the fraternity of the Little Brothers of Jesus was started in the Sahara by five French priests. Their idea was to follow the blue print for a life of Nazareth which Charles had written out for himself. "Whether you are alone or with a group of other brothers, take the life of Nazareth in its simplicity and broadness as your objective in every way and for every purpose. No special custom or habit, like Jesus of Nazareth, no enclosure like Jesus of Nazareth, no isolated place of living like Jesus of Nazareth. Neither large properties, nor large buildings, nor large expenditures, nor even large sums in alms, but real poverty in every respect like Jesus of Nazareth. In a word, Jesus of Nazareth in every possible way".

Now, there are about three hundred brothers, living in thirty-five countries: Each group is composed of two or three brothers. They earn their living by their work, manual or otherwise, often manual. They live among the poor sharing their living conditions. They try to bear witness to Jesus, the Nazareth worker, by their fraternal love and by their silent solidarity with the poor. Most of the time, they live among non-christians a those alienated from the church. They want to share in a special way with preferential love the life of the exploited and marginalised. By their single minded love for Jesus and the people, through a life of prayer and solidarity, they preach the love of Jesus the Nazareth worker: "not with words but by their live". By their prayer and active participation in the efforts of the poor to better their lives and achieve greater dignity, they enter into the liberating plan of God for men. In short they try to be "Little brothers of Jesus and of those without name and influence in the world".

In India, they are in a small village in Tamilnadu. They hope to start other communities elsewhere in India among the city-dwellers and other marginal groups. At present there are nine brothers in India. They hope that the Christian community will understand and take up this challenge of a life of poverty among the people as an ideal for religious life.

The formation consists of an year of postulancy at least. The noviciate is also of the same duration, followed by two or three years of probation and religious studies. After a period of six to nine years, final profession is proposed as a last gesture in the surrender of one's life to God as a Little Brother of Jesus. Every candidates is expected to have at least his high school studies.

Little Brothers of Jesus
ANBAGAM
Alampundi, S. Arcot Dt.
Tamilnadu
Pin Code 604 151

Sisters of St. Joseph of Annecy

The Congregation of the Sisters of St. Joseph of Annecy had altogether a modest, obscure beginning. It is a missionary Congregation founded in the middle of the 17th century at Le Puy in France by a Jesuit Priest' Rev. Fr. Jean Pierre Medaille. During the course of his extensive missionary tours, he came in close contact with the deplorable conditions of the people. The painful consciousness of the spiritual and material needs of the society made him conceive the idea of beginning a new form of religious life outside the cloister as a witness to the Gospel through the undertaking of works of mercy. This was too novel and daring an innovation for the mentality of those days. For, until then all religious Congregations of women were strictly cloistered. There was no one to sympathise with and give support to his project and therefore it had to be abandoned. Nevertheless, the plan was constantly in his thoughts.

In 1644 Msgr. De Maupas was ordained Bishop of Le Puy. This prelate was an ardent admirer of St. Francis de Sales who also had earlier entertained smililar ideas of establishing religious communities of dedicated women living in communities who would as occasion demanded come out to alleviate any sort of distress. The saintly bishop of Geneva was confronted with much opposition – His plan too could not materialise under such circumstances. Knowing that Msgr. De Maupa's outlook was quite different, Fr. Medaille confided his plan to him. Recognising the hand of Divine Providence in this new 'Design' Msgr. De Maupas immediately gave it his full protection.

On 15th October, 1650, the Bishop assembled the first six young women who under the guidance of Father Medaille aspired to great holiness, gave them a conference, and the name of St. Joseph together with a form of habit. He also gave them the Constitutions Father Medaille had written for them. Thus was the Congregation of the Sisters of St. Joseph born and "joined to the ranks of religious".

From Le Puy, several independent communities spread rapidly throughout France until the French revolution put a stop to the expansion and dispersed the sisters.

After the French revolution, those who survived came together under the authority of an able, fervent religious Mother St. John Fontbonne. Soon, it was possible to found branch houses. One of these, founded at Annecy became the Mother House of our Congregation.

The little Congregation, or rather 'The Little Design' conceived by Rev. Fr. J. P. Medaille having been so blessed by God was able, in course of time, to establish foundations in Savoy and Switzerland.

Sisters of St. Joseph of Annecy in India 1849 – 1986

In 1849, Msgr. Neyret, a missionary of St. Francis de Sales and Vicar Apostolic of Visakhpatnam asked for Sisters of St. Joseph for his mission. This was the beginning of the mission of St. Joseph's Sisters in India. The sisters are mainly engaged in teaching, nursing and social work. Their founder having put no restrictions to the kind of work they may undertake, the sisters devote themselves to all that the full development of the mission requires. The only condition recommended by the founder is that they devote themselves by preference to the poor.

Rev. Mother Ste. Blandine (Superior General) — Rev. Mother M. Teresita (Provincial)

In India, the Congregation has houses in Andhra Pradesh, Orissa and Karnataka. The Provincial House is at Waltair, Visakhapatnam. The sisters, total number in India is about two hundred. There are several sisters from Kerala. But now, as the church is steadily growing in these mission territories, local vocations too are on the increase – Thank God –

With regard to the various activities of the Sisters, they build and run a Women's College, Elementary, Upper–Primary and High Schools both at the head–quarters as well as out in the mission stations in English and in the Vernacular. They run Creches for the benefit of the children of working women. They also run hospitals, dispensaries, leprosy and mobile clinics. Moreover sisters gather women, both married and unmarried at certain centres and give them proper guidance and instructions in natural family planning, in mother and child welfare programmes etc. They visit homes, hospitals, prisons, aiming thereby, to bring home to the people the message of the love of the Father for all mankind. Where necessary, material help is made available to the real destitutes, e. g. the refugees, the victims of flood, drought, accidents etc'

Sisters of St. John the Baptist

The Congregation of Sisters of St. John the Baptist was founded in the year 1928 in Leutesdorf - W. Germany by Father John Mary Haw. It is in the dioceses of Trier, and canonically approved in the year 1929.

After the first world war, Father John Haw, very much aware of the religious and social needs of the time, responded to God's call and followed it. Knowing that he could not accomplish this mission unaided, with help of a few dedicated men and women, he founded the St. John League. Its aim was both social and personal. During and after the Second World War Father John Haw had to face lot of difficulties. He was imprisoned by the Nazis. All the houses were forced to be closed. After the world war they came together from all the corners and then re-established the Society.

In course of time new religious communities grew out of the League, missionaries of St. John the Baptist for Priests and St. John. Sisters of Mary Queen for women. Besides West Germany the Congregation is working in Portugal and S. Africa.

We started our first house in India in the Diocese of Chanda in 1971. We have 8 houses in 4 different dioceses. 7 houses are in Maharashtra and one in Kerala. At present we are 40 professed sisters, 10 Novices and 13 candidates.

Our sisters are engaged in Catechetical works, Village develop and Rural health programmes, Rural training Centres, Nursing and teaching.

Our Noviciate is for two years, postulancy 6 months and candidates-ship 1 year. During this time they are given Religious, Spiritual classes and language.

To continue his saving mission of love through a life of prayers and by an active presence in the world of today, we try to live the gospel values of simplicity and the joy of sharing. If you are interested — have a fundamental disposition to dedicate yourself to God and your fellow men — have a good physical and mental health.

— have matriculation with good number or P. D. C.

Address :

Reg. Superior	Or	Sr. Superior
Agragami Convent		John Haw Vihar
Jail Road		Anchery P. O.
Wardha 442 001		Trichur - 6
M. S.		

Religious of Mary Immaculate

The Congregation was founded and became full-fledged on June 11, 1876, (Feast of the Holy Trinity in that year). The historical and social background in Spain and Europe at the time was the Industrial Revolution .. "The old order change the giving way to the new and God reveals Himself in many ways" ..

Our Foundress, Vicenta Maria Lopez at the age of 21 years refused the suitors in marriage brought forward by her parents with her decisive answer "Neither to a saint nor a king!" On the other hand, her basic ideal "The will of God is my only goal", made her exclaim with joy at the end of an eight-day Retreat: "THE GIRLS HAVE WON!" Her prayerful attitude and humility, like that of Mary, her Mother and model, gave her that inner freedom to set aside her own keen desire of joining an already established order of cloistered sisters for the integral formation, welfare and salvation of the "girls" In the face of each one of them she saw the face of Jesus, their Redeemer ..

Which "girls"?-one may ask. Young Domestic Workers (servants) whom she visited with her Aunt on their hospital visitation. These girls, "poor" in every aspect of the word, found themselves lost and exploited in the big city of Madrid to which they had come, desperately leaving their village homes in order to find any employment .. This was a new class of workers despised, marginalised-off from society in the wake of the new emerging affluent society.

(It is a pity that even today, in our country, their lot has not much improved, and there is not another Congregation to take up their cause.)

Vicenta Maria saw clearly in her Retreat that the charitable word initiated by her Aunt – hospital visitation and renting the 'Little House', – La Casita – providing a HOME and HOSPITALITY to these sometimes jobless and convalescent as also those girls who for the first time arrive in the city from the country villages looking for work or preparing themselves for it – had to become a permanent service in the Church.

In brief from the PERSON OF JESUS young Vicenta Maria receives her CALL and MISSION to which she gives her wholehearted RESPONSE. The apostolate, a small social project initiated by her Aunt is given the stability of a full Religious, Ecclesial foundation destined to spread throughout the world.

What is her heritage to the Church to-day through her sisters in the 113 houses in the 10 provinces spread out in Europe, America, Africa India and Manila? A spiritual life deeply rooted in Christ – through the Spiritual Exercises; personal and community prayer; the Holy Eucharist; love of Mary; Fraternal charity – her words "Speak always of each other with much esteem .." 'Love one another in God and for God and see God Himself in your Sisters .."; the "GIRLS STILL WIN" – YOUTH in every kind of NEED especially in moral danger. To quote Vicenta Maria "Every activity should serve "HER" (the girl's) growth and freedom in Christ!,' Her characteristics – Love of God and neighbour expressed in warmth and hospitality is still the hallmark in all our Houses!

The YOUTH in NEED are served in India and abroad .. ("Come and see ..") in a spirit of joy – through ..

- .. Residences (Hostels)
- .. Employment Bureaux for Domestic Workers
- .. Social Centres
- .. Cultural Centres (Late evening schools for young working girls .. this was an ideal perceived way back in 1887 by our Foundress: "What I wish to have in Seville is an evening school for young working girls ..)
- .. Recreational Centres
- .. Helping in the Parish
- .. Mission – Catechetics, Children's Homes, Women's social and health uplift, Dispensaries etc.

In every house and every section of our apostolate priority is the education in the faith for the young woman to take her place in society in today's world. It is challenging!

GOD continues ..

To call, the PERSON OF JESUS attracts and invites you too, young ladies of today! .. Pope Paul VI's words: "The Church loves the youth just as an old tree loves the springtime .." Surely our present Holy Father does have the same or something more to say of YOU and for YOU, YOUth!!! Pray and 'LISTEN' to the small still voice ..

Have you heard it? – hesitate not .. contact:

Sr. Superior,
Regina Pacis Convent,
Seth Motishah Road,
Bombay 400 027

The Institute of the Blessed Virgin Mary

Sr. M. Frederick Schoener, I.B.M.V. compiled a history of the Institute of The Blessed Virgin Mary in India in 1983, drawing materials from various records, chronicles of the communities of sisters and of the respective parishes and from the book of Bishop Hartmann. Hence we have an account, in every sense inspiring, of the remarkable woman, who with courage, enthusiam and perseverance worked for the Glory of God and the salvation of souls.

Mary Ward was born in England, in 1585. To begin an active, apostolic life, to start a new religious order in accordance with God's will, she endured bitter oppositions, even imprisonment, from the hierarchies of the church. When troubles abounded she exhorted her companions saying: "Mirth at this time is grace."

The sixty years of her life are marked with journeys from England to Flanders and Germany, establishing communities for educating women and children, graciously accepting the help given by the rich nobilities. In Rome she presented her petitions and plans of the Institute. These journeys on foot were feats of heroic courage and endurance considering her poor health.

Her companions laboured with the same zeal and after her death and got the rules, the office of the chief superior and the Institute subsequently approved by Pope Clement XI in 1703, Pope Benedict XIV in 1749 and Pope Pius IX on 5th February, 1817.

Her Sisters are engaged in missionary activities in four continents. Their beginning in India in 1853 is of importance to us. It was Bishop Hartmann who enlisted the service of the Institute of the Blessed Virgin Mary in northern India for the education of catholic children.

Patna became an independent ecclesiastical unit in 1845 with Fr. Anastasius Hartmann as its first vicar apostolic. The terrible condition that first met his eyes made him weep. There were no schools anywhere in the missions, no sisters, no brothers. The area of the new mission covered nearly half a million square kilometres. For this gigantic task only four missionaries were available.

In October, 1853, three sisters came to Patna at the request of Bishop Hartmann, from Burghausen, one of the earliest establishments of the Institute. Srs. Augustine, Seraphina Ziegler and Josepha Redel were the chosen ones. They made three weeks journey in a ship driven by sail and navigated by 10 Bengalies from Chittagong to Calcutta and then to Bihar, through tributaries of the Ganges and Brahmaputra. Then five Sisters reached Bombay when Bishop Hartmann was in charge of the Bombay Diocese. They had an adventurous journey travelling in a bullock cart–a most perilous and tedious journey moving through fields, villages, thick jungles, open plains and along the banks of rivers as yet unspanned by bridges, often followed people, clapping their hands joyfully, shouting after them in a tongue

Mary Ward, the Foundress

unknown to them. These brave sisters exhibited the enduring and heroic spirit of Mary Ward and her early companions. They left Bombay early September and reached Patna when December was far spent.

Till 1950, the German Provinces sent missionaries to India. They started schools mainly for catholics in fourteen different stations. By then it was time for the young women of the land to ease their burden.

On 24th May, 1950, the Provincial Superior M. Aquinas Querengaesser turned to Kerala for recruiting candidates. The first nine who volunteered to join were received into the noviciate in 1951. Of these only our dear Sister M. Gertrude Vadakkethotile who became 2nd General Assistant

The Handmaids of Mary

The Handmaids of Mary is an Institute of diocesan rite founded by a Jesuit, Fr. Edmond Harrison in 1944. Recruiting five (tribal) girls from his mission Gangpur, a princely state of Orissa under the diocese of Ranchi, he groomed them to become the pioneer Handmaids of Mary. In this task he was helped by Bishop Oscar Severin S. J. of Ranchi and the sisters of Ann and the Daughters of the Cross. His purpose in founding the Institute was to facilitate the spread of the Gospel message among the tribal population of Gangpur.

The institute has a stunted growth till 1982. When the diocese of Sambalpur comprising the whole of Gangpur and adjoining areas was carved out of Ranchi the Institute received a new leave of life. With the efforts of the new Bishop of Sambalpur Rt. Rev. Hermann Westermann SVD and girls other than local ones also joined the Institute and prompted its growth. Now it has 287 professed sisters working in nine dioceses of India, Rourkela–204, Sambalpur – 47, Cuttack-Bhubaneswar – 5, Balasore – 4 (Orissa – 261) Indore – 8, Ambikapur – 5, Raipur - 4, Satna – 4 (M. P. 21), and Changanacherry – (5 Kerala).

The present Mother General is Rev. Mother Jeroma H. M. She hails from an old parish of Rourkela diocese.

The Mother House is at Sundargarh in the diocese of Rourkela. Our charism is to render joyful service like our Lady. Our main apostolic activities are evangelisation and Catechetical work, education, caring for the sick and social and developmental work. In most of our convents sisters are entrusted with catechetical work in parishes, teaching in the diocesan schools, running a dispensary for the poor, a needle work school or Grihini Schools for women and young girls and leperosy eradication work.

Rourkela diocese

No. of convents: 16
No. of sisters: 204

Sambalpur :

No. of convents: 6
No. of sisters: 47

Cuttack – Bhuvaneswar:

No. of convents: 1
No. of sisters: 5

Balasore:

No. of convents: 1
No. of sisters: 4

Indore:

No. of convents : 2
No. of sisters: 8

Ambikapur:

No. of convents: 1
No. of sisters: 5

Raipur:

No. of convents: 1
No. of sisters: 4

Satna:

No. of convents: 1
No. of sisters: 4

Changanacherry

No. of convents : 1
No. of sisters: 4

---

in Rome in 1984, has gone to join the company of Saints in heaven. The others are still zealously engaged in the work of Christ.

Propagation of faith through education is the main apostolate of this Institute. This field of apostolate is widened with poor dispensaries and Village apostolates mainly in Bihar, Uttar Pradesh, Nepal and Bombay. The Sisters are now working in 21 different Convents of our Institute as well as in collaboration with other institutions individually. Three Sisters, M. Lydia Muthuplackel, M. Amalia Kokkattu and M. Helen Kuttikkattu are getting ready to go to the Sudan Mission in South Africa.

Following in the footsteps of our foundress– a holy servant of God who said "virtue is only hard for those who think it so" we move on.

Write to:– Superior

St. Mary's Convent
21 Thorahill Road,
Allahabad – 211001

The Society of the Daughters of the Heart of Mary (D.H.M.)

Founded in 1790, in France during the French Revolution, by Fr. Peter Joseph De Cloriviere S.J. and Marie Adelaide De - Cice, the D. H. M. work for the glory of God and the service of their fellow men in 29 countries, under all the latitudes of the globe: Europe, North America, Latin America, Asia, Africa.

From the beginning, the D. H. M. were meant to live a life of total consecration, in the midst of the world, without any distinguishing sign; an authentic religious life that could be lived even at home, retaining one's job, living outside a structured community. It was the beginning of a new form of religious life never before envisaged in the Church. It was a response to historical circumstances as well as a call to preserve the essentials of religious life.

As a "consecrated religious", a "D. H. M."; I am aware of being in touch with God. (He is my way, my truth, my life) with others, with events, with the technological, scientific, social, economic, cultural changes of my time - with myself, and I see my life's work as helping to put others "in touch" with HIM.

A visible sign of my commitment is the 3 vows of Chastity, Poverty & Obedience, pronounced before the Church. To live the vows is to stake everything on the fidelity of God. It is to adhere to God with all my capacities of doing, thinking & loving. It is to believe first of all, that HE is love itself.

With a religious habit or any other distinctive sign, living "in the world" yet "not of the world". Jn. 17/15. We root our chastity in a life of deep friendship with Jesus, in prayer and in the interior space it creates in us. It is not for convenience that we wish to be unknown, but for a greater apostolic peneration. Our model is Mary and the early Xtians who in the ordinary dress of their times, lived fully the sublime mission to which they were called.

Our unity forms itself in prayer, in faith and in acceptance of our diversity. Nothing is uniform- neither is this for reasons of convenience. It is in the Heart of Jesus and of his Mother, that out unity is situated. There we learn that little virtue which calls for great strength, namely, humility.

The mother house of the D.H.M. is in Paris. The society put down its first roots in India in 1951. Our Provincial house is in Bombay - Nirmala Niketan. In Kerala, we have 4 houses. Vimalalayam in Ernakulam, Marialayam in Panangad, Nirmalalayam in Trivandrum & Amalanilayam in Kottayam. The other houses of the D.H.M. in India are in Gujarat, Maharashtra, Goa, Karnataka and Tamil Nadu. We do not limit ourselves to any particular or exclusive apostolic work but try to be fully open to the needs of all times & place, responding to them according to the possibilities of our members. The Society of the D.H.M. makes possible apostolic work on the community or individual level and apostolic presence in family life and in professions. The authenticity & fullness of our religious life depends on our love for & fidelity to HIM

"Master, where are you staying?" ... "Come and see". They came and saw where he was staying; and they stayed with him ... Jn. 1/38, 39.

Superior

'Vimalalayam'

Chittoor Road

Cochin - 682 018

Oblate Missionaries of Mary Immaculate

1. **Beginnings:–**

The Oblate Missionaries of Mary Immaculate Constitute a Secular Institute of Pontifical right. This was founded in Canada in the year 1952, by Fr. Louis Marie Parent, an Oblate Father.

2. **The Founder – His Inspirations:–**

The Founder inspired by the Holy Spirit, was moved to the founding of this Institute inorder to live and bear witness to the charity of Christ in the very midst of the world. He was impelled to form this group of oblates, inorder to bring the christian presence to the ordinary situations of human life that is to say, "wherever Christ has a right to be". Nothing should seperate the oblates from the ordinary lay people except the quality of their being and presence.

3. **A Brief History: -**

Beginning with a few courageous and enterprising young women in 1952, this challenging vocation was welcomed by brave youth, who commited themselves by the 3 vows, and volunteered to live the charity of Christ in the so called mission countries. In 1967, Miss. Ireene Trepanier responded boldly and with faith to the call to form a group in Kerala, at Changanacherry. The members are now scattered in different parts of Kerala and Tamilnadu, engaging in professions of various types, according to their qualification. By now the Institute is spread out into 23 countries around the world.

Inorder to achieve their ideal of christian presence and witness, the oblates unite in one mission to transform the world from within, by living a well defined Spirituality, which is centered on the charity of Christ, and by living a secular Consecreation by the vows of chastity, poverty and obedience.

4. **Apostolate:–**

The oblate is called to transform her whole life into an apostolate. It is in her daily work and in all the circumstances of her existance that she excercises her apostolate. With special preference to the poor and under privileged, the oblate chooses any profession, at any place– "Wherever Christ has a right to enter". The members are thus engaged in Government Institutions, in shops, schools, hospitals, agriculture, Catechetical work, in social service field, etc. In India members involve in professions like teaching in Government or management schools, nurseries, work as social workers with voluntary and semi-Government agencies and one is specialising in Indian dances etc.

The Institute has its mother house in Canada The house of the district (province) of Kerala-Tamilnadu is at Changanacherry.

5. **Formation: -**

The stages of formation is–

1–2 years of aspirancy, 2–4 years of probation, after which a candidate commits herself by the 3 vows. Formation continues through the following years, and at the 6th vows the oblate is considered as permanent members, receiving her stability in the Institute. Spiritual formation and professional competence is of utmost importance for an oblate. Like any ordinary lay person, she administors her salary and revenues according to the spirit and norms of the Institute.

For You Who are Seeking

You discover each day, that you are loved in a unique way...............

You want to respond with enthusiasm to a call you heard in your heart...............

You are thinking of freely giving your whole life to the Lord...............

Yet at the same time you would like to go on living among your brothers and sisters...

To continue your profession:

To witness to Jesus Christ
Wherever they are
Wherever you are

Yet you want to collaborate with the Church in transforming humanity "from within"–

Here is your answer–

–THE SECULAR INSTITUTE OF THE MISSIONARIES OF MARY IMMACULATE.

Qualifications:–

Pre–degree pass – (Preferably, having a profession) For further informations:–

The Directress
Vimala Matha House,
Changanacherry 686 101
(Near Taluk Office)

The Congregation of the Missions

It was the year of Our Lord Jesus Christ, 1660, Weighted with years of age and worn out in being spent himself for others, a French peasant lay dying in Paris. His name is on the lips of every one. 'Father of the Poor', 'Apostle of Charity', they epitomized him. He was born on April 24th of 1581, in a little village of Pouy, in France. In his own life time, the net work of his charitable organizations covered every Province of France and across its frontiers, Italy, Ireland, Poland, Medagascar and North Africa. While he lay dying, his thoughts, be sure, went out to the rubbish dumps of humanity, to the prisons, bedlams, hospitals and to the houses of the poor, where groups of his men and women might be seen holding out the flame of charity. On several occasions he said "to be a Christian and see a brother in affliction and not weep with him is against charity". Literally he wept, if told that a child in any of his homes for the abandoned, had died since his last visit. He wept with the 'less miserables'; at human misery. That is Vincent De Paul – a man for the poor. To the last feeble beat of his heart every fibre of his being pulsated with his love for the poor.

True, Vincent's endevours, rather reforms, touched every facet of the then human existence, religious, economic, social and political. Who can ignore his contribution towards the reformation of the clergy of his time? Or his filth free conscience in the 'council of conscience' of paris that selected candidates for the appointment of Bishops? Or his foresight and vision in the training of priests and their ongoing formation? or the enduring good results of a 'popular mission' that he pioneered for the spiritual well being of his people? And, of course one understands well his constant efforts to obtain freedom for the slaves of Barbary, for he himself had borne the weight of the chains in Tunis for two years: But all these, his contributions to human well being and progress, outstanding as they are, fade into insignificance, when compared with his contribution to alliviate human suffering, a contribution that has gone on increasing and is spreading fast, over the globe. The church of God recognised it by declaring him to be the Patron of all charitable works, emendating from him.

Vincent gave a blueprint of all his reforms, human and social for the posterity. Two of his major foundations that have come down to us today are, The Congregation of the Mission and the Daughters of Charity.

The Congregation of the Mission, Vincent founded in 1625, initially a band of ignorant priests that he fondly called 'The little Company' to give retreats to the poor country folk. Today about five thousand men, both priests and brothers, are at the service of the church, in a process of giving themselves to the poor.

The sagacious organizing skill of Vincent is seen at its best in the Congregation of the Daughters of Charity that he founded with the help of a holy woman – St. Louise de Marillac. Today they number about 33 thousand and is the largest congregation at the service of the poor and the destitutes, in the hospitals, homes for the aged, orphanages, mental assylums, leprosy clinics and other fields. To them he said: "If a hungry man knocks at your door while you pray, leave Christ for Christ." At a time when to be a nun meant to be shut up with in the four walls of a convent, Vincent had succeeded in bringing them out to be identified with the poor. They were to be seen at the bed side of the sick in the hospitals and attending to the injured at the battle fields alike. He told them once: "...... Your cloister will be the house of the sick, your cell, a room in someone's hut, your chapel the parish church ......" About 160 Daughters of Charity are working in India spread over to the states of Orissa, Andhra Pradesh, Madras, Kerala, Gujarath, Maharashtra, Bihar and Bengal.

Apart from these, he also had laid foundations for a few lay associations to bring relief to the suffering, the number of which is ever on the increase. There are also Congregations like the Vincentian Congregation of Kerala, or the Sisters of St. Vincent De Paul which have been started drawing inspiration from him.

The spirit that animates all these Congregations and lay insititutions is Vincent's. His love for God willing up in his heart and overflowing to alleviate human suffering runs through them all, an overflow that cannot be blocked.

On monday well before dawn of September 27th 1660, Vincent died bequeathing his love for the poor to the posterity. Charity is as old as God Himself and will ever live and in that will live St. Vincent De Paul, 'the living man who died.'

Fr. George Varakulam C. M.
Vijay Bhavan
Berhampur – 10
Goyam Dt., Orissa.

The Montfort Brothers of St. Gabriel

The Montfort Brothers of St. Gabriel, the Sisters of Wisdom and the Fathers of the Company of Mary are three Religious Congregations that acclaim St. Louis Marie Grignion de Montfort as their Founder and special Protector. Though the Brothers of St. Gabriel first arrived in India as early as 1903 and are now well established in our country with three provinces spread over the South, Central and North India, the Fathers of the Company of Mary and the Sisters of Wisdom are rather late comers to India having their establishments confined mainly to Bangalore. These three congregations are independent of each other, but are united by a common bond of Montfortian, Spirituality and origin.

Louis Grignion was born on 31st January, 1673, at a small town called Montfort in Brittany, western part of France. After the completion of his studies at Rennes, he joined the Seminary of St. Sulpice, Paris where he was ordained a priest in 1700. Louis Montfort was a fiery preacher and an ardent devotee of Mary. He died in 1716 and during this short period of 16 years as a priest, besides founding the three Congregations mentioned earlier, he worked ceaselessly for the poor and wrote several books and canticles in honour of Mary. Among the very many books he wrote, "The Love of Eternal Wisdom", "True Devotion to Mary", "The Secret of Mary", "Letters to the Friends of the Cross", and "The Secret of the Most Holy Rosary" deserve special mention.

The history of the Brothers of St. Gabriel is a very special one. From the very beginning of his evangelizing work among the poor and common people, St. Louis Marie Grignion de Montfort (1673–1716) felt called by the Holy Spirit to surround himself with disciples who would live the Gospel with him in an apostolic way. To help him in this task, he gathered a few Brothers and asked them to share his way of life, bound to him by the ties of obedience and poverty (1715). At the moment of his death in 1716, he entrusted to Divine Providence this small community that was to carry on his work, particularly through charitable schools. Through the XVIIIth century, the Brothers lived with the Fathers in the Community of the Missionaries of the Holy Spirit at St. Laurent–sur–Sevre, France.

Ever faithful over the years to the inspiration of Montfort, the Montfort Brothers of St. Gabriel, now found in the diversified sociological contexts of 26 countries, are engaged in the work of announcing the GOOD NEWS OF LOVE, of PEACE and of JUSTICE. They first came to India in 1903 in the Archdiocese of Pondicherry. Their work consists in teaching in schools of general education, technical schools, schools for the handicapped, managing orphanages and Boys' Towns and doing catechetical work. Their Generalate is: Fratelli di San Gabriele, Via Trionfale 12840, 00135 Roma, Italy.

In India there are three provinces: The Province of South India, the Province of Central India and the Province of North India. The Province of South India has its provincialate at: St. Louis Villa, Yercaud P. O.; Salem Dt. Pin Code: 636601, Tamil Nadu. They have mission stations in the states of Mizoram Assam and the Fiji Isles. The Brothers of the Province of South India are found working in the following dioceses and archdioceses:- Bangalore, Madras-Mylapore, Madurai, Pondicherry, Oottacamund, Salem, Silchar, Dibrugarh, Tiruchirapalli, Palayamkottai, Kottar and Suva (Fiji Isles).

Though there are three different provinces in India, the houses of Formation for all these three provinces are held in common. Thus they have their pre–postulancy at St. Gabriel's Training Institute, Uppal, Hyderabad–500 039; their Novitiates: 1) Sacred Heart Novitiate, Eachinkadu, Yercaud P. O., Salem Dt. Pin Code – 636602, Tamil Nadu, and 2) St. Gabriel's House, Sitagarah P. O., Hazaribagh Dt. Pin Code–825 301, Bihar State; the Tercianship at: Montfort College, Old Madras Road, Bangalore–560 075; Apostolic Schools or Juniorates at: 1) Montfort Home, Palakurichy P. O., Tiruchy Dt., Pin Code–621 308 and 2) Nirmala Hr. Sec. School, Kolathur P. O., Salem Dt. Pin Code-636 303.

The Province of South India conducts the following institutions:– Higher Secondary Schools-8; High Schools – 14; Technical Schools – 4; Primary Schools-12; Technical Teachers' Training Institute-1; Teachers' Training Institute (Academic) – 1; Institute for the Blind–1; Institute for the Deaf–1; Boys' Towns – 3; Village Project Centre – 1.

The Province of South India consists of: Professed Brothers – 171; Novices – 5; Postulants – 10; Pre–postulants – 12; Candidates – 72. Young men who have passed their high school and who possess a good character and an aptitude for studies and desirous of becoming a religious Brother are accepted as candidates.

The Province of Central India has its provincialate at: Montfort Bhavan, 11–6–862 Red Hills, Hyderabad – 500 004. They have their Mission station in Tanzania, Africa. The Brothers of this Province are found working in 20 communities, spread over the following dioceses and archdioces:-

Congregation of the Sisters of Nazareth

The Congregation of the Sisters of Nazareth is a diocesan religious congregation for women in the Archdiocese of Ernakulam. It was started on March 19th, 1948 at Paduapuram by Rev. Fr. John Pinakatt to fulfill a long cherished desire of His Grace Mar Augustine Kandathil, the late Archbishop of Ernakulam. He visualised a Congregation dedicated to improve the social condition of women especially the morally deviated. Father John Pinakatt and Fr. Mathew Mankuzhikary while designing the details of the mode of apostolate and spirit of the congregation, kept "Family" the main centre of its apostolate.

Today Sisters of Nazareth spread the "good news" to families and women by teaching Home Science; publishing books and periodicals, visiting families and organising family prayer groups. Women and children unable to enjoy the love and security of a family for various reasons, are helped through the different refuge homes conducted by the sisters. Sisters engage also in medical and educational services.

MISSION: FAMILY APOSTOLATE

Personal: 315

No. of houses: 30 (18 in Kerala, 1 in Bangalore, 9 in North India, 2 in Germany)

Fields of activities: Hospitals, College, Home Science Institutes, Orphanages, Refuges homes, Technical institutions, Marriage guidance and counselling centres, Press.

Publication: 'AMMA' Magazine.

MOTHER GENERAL – SR. LOUISA C.S.N.

GENERALATE – NAZARETH GENERALATE
ANGAMALY SOUTH – 683 573
KERALA, S. India
Phone – 438

Chanda, Goa, Hyderabad, Nalgonda, Vijayawada, Vishakapatnam, Warangal and Iringa (Tanzania). They conduct the following institutions:– Junior colleges – 2; High Schools – 14; Technical Training Centres – 4; Boys' Towns – 3; Primary schools – 15; Old Age Home – 1; Social Service Centre – 1; The Province consists of 110 Professed Brothers besides the Novices, Postulants and Candidates under formation.

The Province of North India has its provincialate at:– Montfort Home, Kurji, Patna – 800 010, Bihar State. For administrative purposes, this province is divided into two Regions – the Delhi Region and the Ranchi Region, each with its own Regional Superiors.

Young men who have passed their high school and are motivated by an ardent desire to become a religious and to work for Christ among the less privileged brothren are cordially invited to join our ranks to spread the KINGDOM OF GOD as a Montfort Brother of St. Gabriel.

Brother Superior
St. Louis Villa
Yercaud

Olivet Congregation

The Olivet Congregation was founded by Rt. Rev. Dr. V. R. Fernadez, Bishop of Mangalore. The first house was established in 1934, at Olivet, Jeppu, Mangalore. The Congregation was established to carry out alive apostolate and meet the urgent needs of the sheep of the Lord.

At present we have houses at Puthur, Kokkala, Nilappally, Kankanady, Udupi, Kodialbail, Kalliarpur, Beltangali, Sullia, Vailody, Trikarpur, and Coondapoor. We run schools at the following places:-

St. John's H. P., Cascia
St. Joseph's, Bajal
St. Rita's H. S., Cascia
Milagres H. S., Mangalore
Rosario H. S., ,,
Padua H. S., Mauthur.

Apart from these we run a hospital at Kankanadi (Fr. Mullers Hospital), and a printing press at Udipi, Codialbail and Coondapoor. Other apostolates include Boarding houses, and catechising work. All the institutions where the brothers are working belong to the Diocese of Mangalore.

For any further information write to :

Rev. Bro. Superior,
Olivet Congregation,
Olivet, Mangalore – 2

Sisters Our Lady of the Missions

Euphrasie Barbier (1829–1893) destined to be the Foundress of the Sisters of Our Lady of the Missions left her paternal home in peaceful Normandy, North of France, as a frail girl of nineteen to embrace the Religious Missionary life in a newly founded Congregation of Calvery in a tiny village of France, called Cuves. Because of many tribulations, the new Congregation had to abandon its missionary ideal and settled down to work in England mainly to help the Oratorian Fathers. However Euphrasie was clear that her vocation was to go as a missionary in foreign lands. With the permission of her Superiors and the approval of the Holy See, she set out for Lyons (France) with one companion and three francs to unfurl on the hill of Fourviere, the banner of new Congreation, that of the Sisters of Our Lady of the Missions, on 15th August, 1861. The Congegation was only four years old when the Foundress, Mother Mary of the Sacred Heart, sent out her first band of missionary Sisters to New Zealand and to the lovely islands in the Southern Seas. Today there are thirty seven convents in New Zealand and Samoa and the Sisters have made a great contribution to Education and Missionary work among the colonists and the Maori people.

But the Foundress's eyes were ever turned towards the Far East and in 1883 her dream was realised when she was invited by the Benedictine Bishop of Chittagong to send her first group of daughters to work for India's teeming millions. From the beginning, Mother Mary of the Heart of Jesus, desired to admit local girls into the Congregation in each mission territory. Now former Indian Province is divided into three–Bangaldesh Province, Indian Province and Burma Vice–Province. In each of these Provinces, the native Sisters are rendering valuable service among their own people and girls of different races and tribes and their Religious Missionary vocation as Sisters of Our Lady of the Missions.

Visiting Homes

North East India: The Sisters of Our Lady of the Missions came to Assam in 1915 to take over St. Mary's Orphanage, Shillong, from the German Sisters of the Divine Word who had to leave

Child Care Centre, West Bengal

With Orphan Children in Calcutta

during the 1st World War. The School was then only at Primary level with 61 pupils on the Rolls. Today, St. Mary's is a flourishing High School with a College which started since 1937.

There are six communities of Sisters of Our Lady of the Missions in the North East... one in the North Cachar Hills in Haflong and the other five in Meghalaya. All these communities are engaged in the most important work of Education from Primary level to High School and College. The Sisters also devoted themselves to visiting families, catechising and missionary work in the villages. Wherever possible, a dispensary is also attached to the Mission centre of the Sisters. Candidates to our Religious Family may opt for Nursing in order to serve in this capacity, especially for the rural poor. Sisters are also freed for full time catechising and evangelization, particularly in areas where there is shortage of Priests.

Our Lady Queen of the Missions Convent, Calcutta opened in 1946, runs a School from Kindergarten to I.C.S·E. The Sisters place a high priority on the formation of youth, on Catechetics and involvement of the students in social activities to bring about social consciousness and a sense of responsibility. There is a dispensary attached, well patronised by all classes and creeds. A Primary School for poor children of the area has served the needs of the very poor who otherwise would not have had the chance of going to School.

Holy Angels' Convent, Kalyanpur in the 24 Parganas, West Bengal runs an orphanage where abandoned babies and orphans have found a home until they are ready to make a life for themselves. The Sisters also teach in the Parish School and assist at other Parish activities. They also regularly visit the families in their Parish and in the surrounding areas.

South India: The Congregation has also opened houses in the South of India. The Novitiate House has been transferred to Bangalore since 1970. The two communities in Bangalore run Primary Schools and a Dispensary. The three communities in Mangalore teach in Parish Schools, run Dispensaries and visit the families. They also assist in various works of the Parish.

We the Sisters of Our Lady of the Missions of this generation continue to walk in the footsteps of our Venerated Mother Foundress and our Pioneering Sisters, who loved us, our land and our people. We breathe the spirit which they breathed into us. We follow the traditions which they established and make them relevant and meaningful to the world of today and to our people. We continue the works which they began. We dwell in houses which they built by the labour of their hands. We are inspired by their lives–lived completely for God, for the Church, for the Good News of Jesus. We inturn wish to go forth in the same spirit of dedicated love and we want to pass on this precious heritage to the young people of today–to take up this noble and glorious task of carrying the Good News of the Gospels of Jesus to the ends of the earth!

PROVINCIAL HOUSE
O. L. OF THE MISSIONS
34, SYED AMIR ALI AVENUE
PARK CIRCUS
CALCUTTA–700 017
W. BENGAL

The Poor Sisters of Our Lady

The Poor Sisters of Our Lady is a diocesan congregation of simple perpetual vows. The congregation was errected by a decree of His Grace, the most reverened, Dr. Thomas D. Roberts S. J. Archbishop of Bombay dated 14th Sept. 1939, with the Permission of the Sacred Congregation of the Propagation of Faith.

The spirit of the congregation is contained in the words of Christ, "I am here among you as your servant." Its Charism is "Behold the handmaid of the Lord, Let it be done to me according to your word."

Our Apostlate is varied:- Educational missionary, social, medical and parish ministries. The congregation is ever ready to take up any work assigned by the local Bishop. Our sisters work in dispensaries homes for the aged people (priests & lay), pastoral centres, remote mission centres and educational institution of our own as well as those of the parishes in the Archdiocese. The Poor Sisters of our Lady consider it their special duty to cater to the needs of the diocesan clergy from the seminary years to the evening year of their lives.

It was in 1966, that the first batch of candidates from Kerala joined this Bombay Diocesan Congregation. Today it has about 125 perpetually vowed sisters, 11 Junior sisters, 12 Novices and 6 postulants.

We invite you to respond to the call of the Lord and write to us if you wish to serve Him at his vineyard. Please contact:-

Poor Sisters of Our Lady
Stephenhall
23, Nathalal Parekh Marg
Bombay - 39

The Congregations of Pallottines

His Life

Born on April 21st, 1795. Via del Pellegrino, 130, Rome. Ordained Priest for the Diocese of Rome 16th May, 1818.

As a priest Vincent Pallotti unfolded an incredibly manifold activity in the city of Rome.

* Pastor of Youth and reformer of existing clubs and religious organisation.
* Organizer of evening classes and trade schools.
* Spiritual Director of several Roman Colleges.
* Rector of Santo Spirito, the Neapolitan National Church.
* Pastor of Soldiers, prisoners and the ill.
* Confessor sought people from all walks of life.
* Spiritual Director of Mary Institutes of Sisters.
* Retreat expert and parish missionary.
* Writer and promoter of the apostolate of the press.
* Inspiration and promoter of Missionary foundations.

4th April, 1835 Founded the Union of the Catholic Apostolate and initiated through subsequent years, the community of Priests and Brothers of the Catholic Apostolate, and the community of the sisters of the Catholic Apostolate.

2nd Jan. 1850 Died, at the centre of his new community San Salvatore in India.

22nd Jan. 1950. Proclaimed "Blessed" by Pope Pius XII.

20th Jan. 1963. Formally proclaimed "Saint" by Pope John XXIII.

6th April 1963. Named Principal Patron of Pontifical Missionary Union of clergy.

He was know as:

* Apostle of Rome.
* Prophet of the Vocation of lay People to the Apostolate.
* Forerunner of dynamic lay apostolic consciousness.

His Work

Vincent Pallotti was not only an untiring pastor and apostle himself, but also worked hard to enlist co-workers in the apostolate. Thus out of an apostolic group of friends, of priests, religious and lay persons–there grew the "Union of the Catholic Apostolate" in 1835.

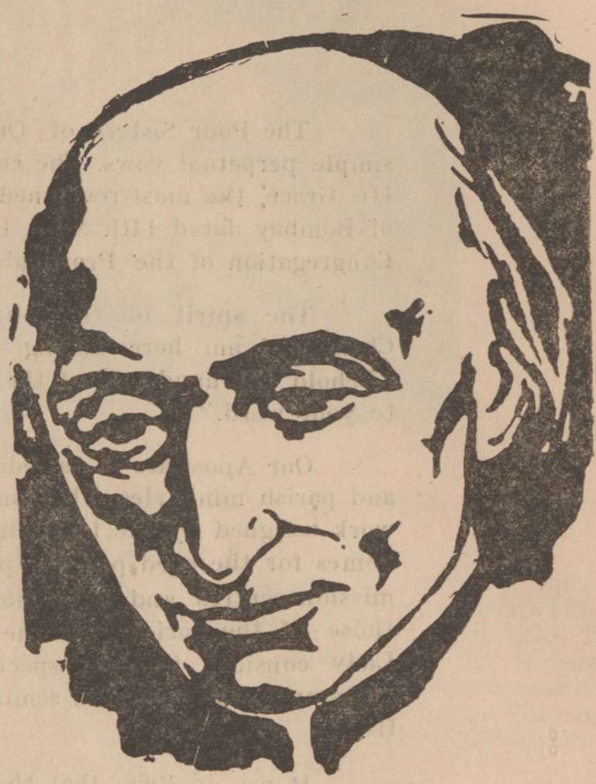

Vincent Pallotti, the Founder

Basically, this Union is open to all the faithful from every walk of life. Its goal is, "to renew the faith among Catholics, enkindle their love and to spread it all over the world". Through this association he wanted to awaken and deepen the awareness in all believers of their apostolic call, and to lead them to an active participation in the mission of the Church. Vincent Pallotti is the herald of the universal (= catholic) apostolate of the baptized and a promoter of the apostolate of the laity. He writes "Jesus is the Apostle of his father...... Since everyone is obliged to imitate Jesus, then everyone is called to the apostolate."

Vincent Pallotti then founded the community of priests and brothers—Society of the Catholic Apostolate (Pallottines) — and entrusted to the members the task of instructing, animating, guiding, and protecting the unity of the Union of the Catholic Apostolate.

To this end, different communities of sisters,

secular institutes and associations of the faithful, co-operate in ways specific to their own identity.

The Union exists in strength in all parts of the World. The members—as individuals, groups, men, women, married, single, young and old—all feel a sense of belonging to the apostolic impulse of St. Vincent Pallotti. All share a common commitment to the apostolate of the Church. He conceived his institute as "an evangelical trumpet that calls everyone, invites everyone, that reawakens the zeal and charity of all the faithful in every state, rank and condition, so that everyone will co-operate effectively and preseveringly in the evangelical undertaking of the Catholic Apostolate."

Their programme is: to pray together; team-work in the apostolate; and a search for a common and Pallottine style of living.

Vincent Pallotti entrusted his work to Mary Queen of Apostles. He saw in her a clear proof for the existence of an apostolate open to all.

She is the model to imitate.

Through her intercession we await a new dawn for the Church.

His Charism

Vincent Pallotti's untiring work in Rome as well as his universal Catholic Apostolate were inspired by a deep inner "experience of the Spirit", of a special charism which God gave him.

The ultimate motive in the life of Vincent Pallotti was his experience that God is boundless love and infinite mercy. He does not abandon people, whom he created in his own image. He does not abandon them even when sin has separated them from him. He continues to help them through an even greater miracle of love and mercy. He sends His Son to be the Saviour and the Christ.

Jesus, the Son of God made man, who gave himself for us until death on the cross, is the greatest and most convincing revelation of God's love and mercy for people. St. Paul's saying: "Christ's love urges us on" (2 Cor. 5:14), became the motto and motif of Vincent Pallotti.

God's love for us which reveals itself in Jesus forced Vincent Pallotti to responded. He responded by following Jesus in a personal way and in his apostolic zeal. "I have come to bring fire to the earth, and how I wish it were blazing already" (Lk. 12:49). Vincent Pallotti wanted to lead all the baptized to a deeper understanding of God's infinite love and mercy — "to renew the faith". He wanted to encourage them to respond to God's love — "to rekindle their love", and impelled by Christ's love, to give themselves as much for the salvation of their neighbour as for their own– "and to spread it throughout the world". Pope Paul VI writes about this Charism." St. Vincent Pallotti was a precursor: he anticipated almost a century ago a discovery. Is it wrong to use the word "discovery?" But we must be realistic and dare to say it. His was a discovery that even in the world of the laity there is a capacity for good, which before was dormant, timid and unable to be expressed. The saint, almost striking at the conscience of the laity, drew forth from them new energies. He gave the laity a consciousness of the possibility for good, he enriched the christian community with a sense of multiplicity of vocations. In this way Christians would have not just a passive and tranquil acceptance of their faith but rather an active and militant profession of it. This means that Vincent Pallotti gave us an extremely actual and modern lesson, namely that we are to respect the "vocation" — as we call it today — of the mature age of the laity."

His Followers

The growth of the Society in the first forty years was slow due to the fact that the founder died when his Society was not yet properly established, and had only 12 members. A further impediment to its growth was the fact that the idea of involving the laity in the apostolate of the church was not welcomed by the authorities. The Society was asked to give up its original name and idea and was allowed to function only under the title of "Pious Society of the Missions" (P S M). At the beginning of this century the Society experienced a rapid growth. Mission areas were taken up in Africa, Australia, South America. At the same time the members of the Society tried in different ways to involve the laity in the apostolate of the Church. And in 1947, when the church accepted the idea that the laity has its own role to play in the church, the original title "Society of the Catholic Apostolate" was given back to the Pallottines. Today the Pallottines are working in all Continents. They have 2256 members working in 10 Provinces, 7 Regions and 14 Delegatures.

In April 1951, the first Pallottines from the South German Province came to India to work in the Eastern part of the Arch-diocese of Nagapur comprising the Districts of Raipur, Biaspur and Durg. The first 3 pioneer fathers – later on temporarily supported by 3 Australian Pallottines – began their work immediately from Raipur and Kutela. Yet the immediate concern for the Indian Foundation was to foster indigenous vocations. Thus the development of the Indian Region with its headquarters in Nagapur can be divided into three stages: a) Stress on getting indigenous vocations, b) building up the missions especially the diocese of Raipur c) engaging in specific Pallottine tasks of enkindling the apostolic spirit of the laity.

At present the Pallotines in India are working in 17 dioceses and have 142 members, 25 novices, 36 Scholastics, and 83 candidates.

PARIS MISSION SOCIETY

The Paris Mission Society is not a religious Society, though its name is mentioned in C. R. I. Directory. It is a society of 'secular' priests. Its main objective: Born in 1655, on the formation of an indigenous secular clergy in Mission lands Born in 1655 on the initiative of the Conference of Bishops of France, entrusted by the Propagation of Faith to Msgr. Francois PALLU, its principal founder (1636–1684), the Society has been in existence since then, having its headquarters and seminary in Paris. For the past three centuries, it has sent hundreds of missionaries from France, or from French speaking countries, to the Far East particularly (China, Thailand, Korea, Japan, Vietnam, Burma, Malaysia, Indonesia, Cambodia, Laos, India). By its efforts, ecclesiastical Hierarchy has been partly instaured in the above countries (understand "indigenous Hierarchy). In India, it has been responsible for the creation of the dioceses of Pondicherry, Kumbakonam, Salem, Bangalore, Mysore, Ootacamund, Coimbatore.

The Society, having as its main objective the creation of indigenous secular clergy, does not strive to recruit for itself among the people it works. It devotes all its energies to the increase of the local clergy. Consequently and naturally, where the indigenous secular clergy has increased, there the number of Paris Mission Society missionaries (M. E. P.) has decreased. MEP Fathers who numbered nearly 250 years ago in India, are now 31 only. The word of St. John the Baptist could be applied to it in a way: "It (local clergy) must increase, while I (MEP clergy) must decrease".

Regional Superior M.E.P.
St. Peter's Seminary,
Bangalore – 560 055
Phone : 390610

The Society of the Brothers of St. Patrick

The Society of the Brothers of St. Patrick was founded in Tullow, Ireland, on 2nd February, 1808 by the Rt. Rev. Dr. Daniel Delany, Bishop of Kildare and Leighlin. On that day he received the first four members who, a few months later, were joined by three others. And so the infant Society began its struggle — a struggle which fortunately continues.

From its obscure birthplace the Society spread to different parts of Ireland, there being now thirteen houses in that country.

But houses, too, were founded outside Ireland, the first being in 1875, at Madras, where at present the centenary celebrations are being held. What a different place St. Patrick's, Adyar, Madras, is now from the well-nigh terrible days of the start in George-town! Next came the taking over in 1893 of St. George's College, and St. Fidelis High School, in Barlowganj, Mussoorie—institutions till then being run by the Capuchin Fathers from Florence, and about a year later of St. Joseph's College, Coonoor, Nilgiris, from the Fathers of the Paris Foreign Mission. In 1911 the Brothers went to Lahore — now in Pakistan — to manage St. Anthony's, at that time a very small school for poor children. The next foundation came some twenty-three years later — St. Joseph's Academy, Dehra Dun. In February 1952, St. Mary's Academy Meerut Cantt., was opened and then on January 8th 1963, Mount St. Mary's High School, Delhi Cantt. The story of how these schools have grown — some after long years of struggle, others rapidly — makes inspiring reading: for the Society is not a thing of yesterday; it has its traditions, its history; its present task being to stand four square in these strange and puzzling times.

The Society, too, spread to Australia, the Brothers having been invited to Sydney in 1879. Here in the suburbs of the city they founded Holy Cross College, a magnificent institution which has accomplished great things over the years, and flourishes to-day in all its vigour. Other houses of the Australian Province — which has had a new lease of life after World War II — are situated at Wahroonga, Blacktown, Fairfield, Granville Liverpool, Narellan and at Aitape in New Guinea,

Since 1947, the Brothers have been working in the U.S.A. where they have three foundations: St. Monicas' High School, Santa Monica; Pater

Final Profession of Patrician Brothers

THE SOCIETY OF PILAR

The Society of Pilar was founded in 1887 by Fr. J. M. C. Bento Martins of Orlim, Goa, as an outlet to the suppressed missionary and religious spirit of the Goan clergy. Goa had been right from the 16th century a Centre of irradiation of the Good News of the Gospel of Christ throughout the East, thanks to the legion of zealous missionaries who are coming from abroad and headed by St. Francis Xavier, established the Catholic Faith from Mozambique to Japan, making Goa the Centre and spiritual .power house of their activity. Goans had not only received the Faith, but had equalled and, may be, even surpassed in missionary zeal, their very evangelisers. Many Goan missionaries had worked side by side with the Europeans in these "Padroado" missions. Fr. Joseph Vaz, Fr. Jacome Gonsalves and a host of Goan missionaries from the Oratorian Congregation of St. Philip Nery by using wise methods of inculturation and adaptation had saved and strengthened the Catholic Faith and brought many Tamil, Simhaleise and Canarese people into the fold of the Catholic Church in Ceylon and South India from 1680 to 1835. However by the eighteenth century Portuguese power had crumbled in the East. The religious, mostly coming from Portugal and other European countries had by now become lukewarm. Political upheavals in Portugal had led to the suppression of the Jesuits in Portugal and its Colonies including Goa, by 1761, and of all the other religious orders by 1835. This decree of suppression did not spare even the native Oratorian Congregation of St. Philip Nery. All the "Padroado" missions in the East were abandoned...... 1.

Fr. Bento Martins, the Founder

Goan secular Clergy did rise to the occasion. In the words of Dr. George Moraes, "the Goan secular Clergy bearing the burden of the day and its scorching heat kept alive, alone and unassisted, the Catholic Faith from Comorim Point to Everest Peak" and also outside India.

There were no missionary and religious Orders in Goa from 1835 to 1887. Goans like Fr. Custodio Barreto tried to found an Association of Missionaries but did not succeed. However, the fire of Goan Missionary zeal had to find an outlet. The longing for religious life in the native clergy could not be suppressed with the stroke of the pen of a few disgruntled politicians in Portugal and its Colonies. These Goan aspirations were

---

Noster High School, Los Angeles and Midway City Novitiate House.

And last of all Africa! The Brothers have made a start in Kenya they run schools at Iten and Eldoret. The question is where next?

All the Provinces have their own novitiates, perhaps — to be somewhat euphemistic — not exactly full, but they continue, and there are hopeful signs. We are here reminded of the old fable of the fox in the well — when one is up, the other is down.

In this brief notice when mentioned but one name, that of the Founder. And the reason — the line of really good men, exemplary religious, and devoted sons of the Church and of the Society, is too long for our purpose here. Besides, a, scholarly work, recently published in Ireland by one of the Brothers, makes most interesting reading and throws much light on the efforts and achievements of the early members and on the conditions prevailing in Ireland in the midninteenth century — a far cry from our 1975; but have we not much to learn from the undaunted course and all-conquering faith of those who have gone before, leaving us such splendid example?

Rev. Bro. Provincial Superior
Mount St. Mary's High School
75 Parade Road, Delhi Cantt,
New Delhi - 110 010

Pilar Monastery, the Mother House of the Society

finally cristalized in the Missionary Society of St. Francis Xavier, Pilar.

The Society of Pilar is Born

The Society was founded in Agonda, Canacona, Goa, in 1887, and shifted to the abandoned Pilar Monastery (of the Reformed Franciscans of the erstwhile Mother of God Province) in 1890. Hence it came to be known as the Society of Pilar and its members Pilar Fathers. Pilar as headquarters of the Society soon became a hub of feverish pastoral and missionary activity. A Catechumenate was instituted in 1890, which resulted in 451 adult baptisms: Pilar missionaries established Christianity in the newly acquired taluks of Satari, Ponda, Sanguem and Canacona, in Goa, their centres of activity being Valpoi, Shiroda and Agonda parishes to which later on Sanvordem was added.

They also organised the mission work at Kumta, Honavar Monki, Kasargod, Chandavar and other parishes of the present Karwar diocese. The Pilar Fathers were stalwart preachers of the Word of God in the Parish Churches of the Goa Archdiocese; closed retreats were held for men and later on for wemen at Pilar in which the cream of Goan Society used to participate. One of its outstanding members, was the ascetic figure of Fr. Agnelo D' Souza, an eminent preacher, pastor of souls and spiritual director of the Rachol Seminary. He die in the odour of Sanctity on 20th November, 1927. The process of his Beatification is advancing in Rome. The three diocesan processes sent to Rome were approved and the apostolic process of the life and virtues is in the final stage. Only the last process of miracles is yet to be started.

New Life and Progress

From, 1887 to 1936 the Society had in all 21 members. However, by 1937 the Society had declined and had only 2 living members, one of whom being old retired to his home. No new members had joined the Society since 1929. At this juncture, a band of clerics from the Rachol Seminary were drawing a plan to inject new life into the dying Society. Five priests and 2 laymen joined the only surviving members of the old Society and on 2nd July, 1939, the Society of Pilar was reorganized with a new Constitution according to the revised Canon Law which brought stability and ensured its future progress and expansion.

Nagar-Haveli Mission

Immediately after the Novitiate and first Profession of the Reorganizers in 1940, the Society took up the Mission of Nagar-Haveli and sent 2 priests to work there. As time passed others followed them and today the mission covers the entire Union Territory of Nagar- Haveli, Daman and Vapi in South Gujarat. There are 16 Priests and 2 brothers working in 8 mission parishes and residential stations. The Society has built 2 Churches at Khanwel and Dapada, and several Chapels and multipurpose halls in other remote

corners. The Church edifice at Vapi is almost ready. The mission has one High School and 18 Primary Schools catering to 3250 students of which 1800 are cared for in 12 hostels and orphanages thanks to the generous sponsorship of the society's benefactors. Self help schemes, tube-wells, lift irrigation schemes and dispensaries help to make village life worth living in a land of famines. Today the mission has over 9000 Catholics in a population of 1,53,000.

The Seminary of Pilar

In 1942, the All India Mission Seminary was inaugurated to ensure the vitality and future stability of the Society with only 7 students on the rolls. Year by year the Seminary went on increasing in strength and has already given the Society 115 of its 138 priests. In 1985-86 the Seminary has 69 professed Scholastics, 25 candidates in the Novitiate, 64 Pre-Novices (Std. XI, XII and Special Course) and 120 Apostolic School candidates (Std. VII to X). The society has 23 Brothers working in the various units.

Sanguem Mission

In 1951, the Society took up the Sanguem mission. Today it consists of 5 parishes, 3 residential posts and 6 un-residential stations, 20 Priests and 2 Brothers are attached to the mission which also runs a Junior College, 6 High Schools, 4 Primary Schools, an Orphanage a Dispensary and 2 Agricultural development farms. One of these farms namely at Collem, has provided lift irrigation facility not only to its own Sugar-Cane Crops but also to fifty poor families holding plots adjacent to the farm.

Bombay Mission

In 1951, Cardinal Gracias, the Archbishop of Bombay placed the missionary parish of Ambarnath under the charge of the Society, where there was neither a Church nor a School. Starting at the grass roots, the Pilar Fathers started the Fatima High School which today caters to a student population of over 3000, built the beautiful Fatima Church and put up a dispensary for the benefit of slum dwellers. The Fathers also cater to the mission parishes of Karjat, Ulhasnagar and Badlapur. The Catholic population rose from 600 in 1961 to 7000 at present. 5 priests are attached to the mission. Recently a recruitment centre for selection and initial training of candidates for the Society's Seminary has been started there.

In 1957, the Society purchased a large house and plot at Bandra and put up a big technical complex with an orphanage, a high school, ITI and a Junior Technical College. The unit has grown rapidly into a huge Technical College with modern sophisticated machinery, catering to the education of future engineers and builders of our country.

In 1977, the Parish of Juhu Tara in Santa Cruz (West) Bombay was entrusted to the Society. In place of a small Church, a large new Church with provision for School, Parish hall and Parish house has been put up by the Society.

Punjab-Hariyana Mission

In 1961, the Sirsa-Bhatinda mission was taken up by the Society in the day land of sand dumes extending to over 2000 villages in 3 districts, 2 of Haryana and one of Punjab. Presently the mission consists of 4 parishes and several semi-residential stations. It has 2 high schools, one Middle School and 3 Primary Schools, one hostel, one orphanage, 3 dispensaries and several social services projects. A Church has been built at Dabwali and another at Bhatinda is nearing completion. 10 Priests and 2 brothers are attached to the mission. A band of trained local catechists help the priest.

The Port Blair Diocese

The Andaman and Nicobar Mission was entrusted to the Society by the Sacred Congregation of Propaganda Fide in the vast ocean expanses of

All India Mission Seminary at Pilar, Goa

the Bay of Bengal. The first 2 priests of the Society landed there in 1965. Out of about 324 islands about 38 are inhabited, the total population being 2 lakhs. Today the mission consists of 4 parishes and 2 semi-residential stations in the Andamans group and 1 residential and 4 semi-residential stations in the Nicobars group. 18 Priests and a brother are attached to the mission which has a Hindi Medium Higher Secondary and High School, Grihini multipurpose schools 3 primary schools, 3 hostels and orphanages, 2 dispensaries, transit houses in Calcutta and Port Blair and several socio-economic development projects. Churches have been built at Mathura, Rangat, Mayabunder and in 3 stations in Nicobar. The Cathedral is nearing completion at Port Blair. From a mere 2000 Catholics in 1965, the Catholic population has risen to 18500 at present.

Pope John Paul II in appreciation of the work done by the Pilar Fathers, has raised the mission into a Diocese by his Bull "Ex quo Christus" dated 22nd June, 1984 and appointed Rt. Rev. Alex Dias s. f. x. member of the Society as its first Bishop. Rt. Rev. Alex Dias had worked for 5 years in the mission (1971-76) prior to his higher studies in Rome. He was the Rector of the Major Seminary, Pilar prior to his consecration in Port Blair on 20/1/1985.

Other Missions

Baster: The Baster Mission in Madhya Pradesh was entrusted to the Society of Pilar in the Prefecture Apostolic of Raipur as a separate mission in 1967. The Society's members did the initial spade work and developed the mission from 1967 to 1973. However in 1973 the mission was handed over to the Oriental Rite Catholic CMI Congregation and raised to an exarcate and was made a diocese in 1977, with its headquarters at Jagdalpur, the capital city of Bastar.

Agharma: The Ranchi diocese of Bihar was entrusted to the Pilar Fathers in 1976 and raised to a separate parish in 1977. Besides pastoral work, the mission serves as a recruitment centre for vocations from Chota Nagpur for the Society. 2 priests and a brother are attached to the mission. The Society purchased plots and constructed a parish house, an youth training centre, a Candidates wing, a high school with agricultural bias, carpentary poultry, dispensary, a warehouse for the people and tube wells and wells. The Franciscan Missionaries of Mary (FMM Sisters) help the Pilar Fathers in the Pastoral work and dispensary. The old church existing there is crumbling down and so plans are afoot to construct a new church cum multipurpose hall. Besides, the parochial middle school, the Society has started a High School which is steadily growing. From Chota Nagpur the Society has already fifteen candidates studying in the Major Seminary, one is doing his Theology, two in the Regency, five in Philosophy, two in the Novitiate and five in the Pre-novitiate at Pilar, Goa.

Kota: In the diocese of Mangalore, was erected as a separate parish in 1978 and given to the Society. One priest and one brother are attached to the house. The parish serves as a recruitment centre for vocations for the society from the entire Mangalore diocese. The Pilar Fathers hold vocation camp in Kota and keep contact with prospective candidates studying in various parochial schools in the diocese. The Society already has 2 priests, 2 students of philosophy, 2 novices and 8 pre-novices from the Mangalore diocese at present among its ranks.

Thus, the Society of Pilar in a sage of service and love has been through its members, a pioneer of the Catholic Church, a torch bearer of faith, education and social uplift of the downtrodden in various mission territories entrusted to its care in the 98 years since its foundation and 46 years since its reorganization.

Sisters of the Poor of St. Catherine of Siena (S. D. P.)

Our Congregation was founded by the Venerable Savina Petrilli (1851 – 1923). in Siena (Italy) It traces its origin back to 1873, when Savina P. gathered her three companions to her own family. From the age of 18 her vocation was clearly visible: the Eucharist (in it the Church), the Cross (in it sufferings accepted, looked for and loved), the Poor (in them the image of God). She was ready to found the Institute but waited for a signal from God which she got in 1873 from the Archbishop (Mons. Eurico Bindi). It was he who suggested to her to start the Congregation in her family and they wanted to be called (Sisters of the Poor of St. Catherine of Siena). The title itself reveals their programme of life and their devotion to St. Catherine. When Savino met the Holy Father, Pious IX he encouraged her to follow the footprints of her fellow–citizen, St. Catherine of Siena whom she loved very much from her childhood.

Very soon, the Petrilli house becomes too small for the infant Congregation and so by the help of many they acquired a few place in the city. In 1874, they left her home for good because they had their own "mother House". The Archbishop approved it officially in 1875 and 1877 the Pope granted the final approvel of the Rule. Its growth was miraculous and many vocations flourished around Savino P. But more miraculous was her love which can not be measured. She used to say < Every thing is little for Jesus > and in this burst of love her apostolic vision went to the mission, beyond the oceans. In 1903, in Savina sent six sisters to Brasil to open a house over there and 1909 to Argentina. After working hard and commitedly for God, on April 18, 1923, Savina Petrilli was united eternally to God.

When the Foundress died the Community had 52 branches and 440 members. She left a precious gift to the Congregation by her ascetic commentary on the Rule, which was a synthesis of her spirituality and the full expression of her concern as a mother Foundress. The charism she passed on to us by her life, teachings and above all by her writings is to be Worshippers of the Father like Christ, the Supreme priest and Victim at the same time, through services to the needy.

Today, what we try to do is to continue the loving mission of Christ, which is to bring God's love to others by dedicating ourselves to the evangelization, with a special concern to the poor In order to imitate Christ, the Eternal Priest, our Foundress asks of us to be characterized by the virtue of obedience. The love and dedication we give to others for their integral promition should be the concrete forms of our oblation, of

our charismatic priesthood. It is to follow Christ in His priestly mission that we share the joys, hopes and anxieties of our suffering of brothers today in Savina dare say < the poor is a mystery of faith as the Eucharist > To keep faith to our name of S. D. P. we need to have a strong faith which shows the image of God in each person. For the same reason we love and care for children, young, sick and the aged by serving them in schools, parishes, hospitals and retirement centres.

Today we are more than a thousand scattered throughout the world, Italy, Brasil, Argentina, India, U. S. A., Pilippines and Paraguay. Our Congregation which has its generalate in Rome counts about a hundred religious houses. < Where there is charity there is God. >

Love and you will live an enliven.

Contact:–

Sr. Superior,
Catherine of Siena Convent,
Puthupally.

Congregation of the Sisters of Providence of Gap

Our Congregation called Sisters of Providence of Gap, was founded in France in 1838. Later it developed in different countries like Mexico, Brasil, Spain, Italy and Africa.

The chief aim of our Congregation is the glory of God by the consecration of its members and by evangelical action in the spirit of Abandonment to Providence, Poverty, Simplicity and Charity.

John Martin Möye, a diocesan priest of Lorraine (France) a man of prayer and action, was, by his great docility to the Holy Spirit, a prophet in his time, the Founder of the Sisters of Providence and a missionary in China.

The main purpose of our Congregation was the educational uplift of underprivileged girls in France. At present we are engaged in the educational, pastoral, social and medical welfare of the poor.

In 1964, a group of us from Kerala joined the Congregation in France. In 1978, we opened our first house at Sohorghati in the diocese of Dumka, in South Bihar. At present we have two communities and Noviciate house in Santal Parganas. We are getting local vocations as well as from Ranchi, Orissa, Kerala, etc... As professed members we are only 14 Sisters and 13 under formation.

In India, we are involved in the work of evangelisation and in various other forms of apostolate like teaching, health care, rural development work, etc.

In brief, the Sisters of Providence are called by Christ to stand for the poor, sick, young, exploited and abandoned people.

Those youngsters who like to lead a life of Abandonment, Poverty, Simplicity and Charity may contact:

Vocation Promoter,
Sisters of Providence of Gap,
Jyoti Niketan,
P. O. & Dt. Sahibganj,
Bihar – 816 109

REDEMPTORIST CONGREGATION

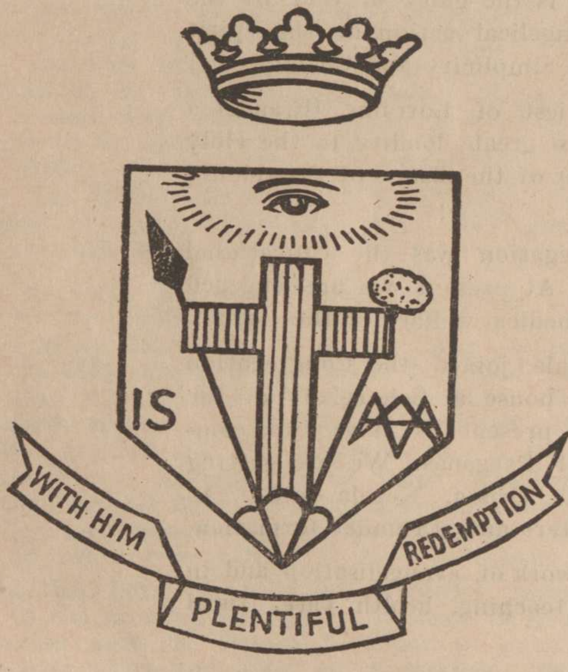

This is the Redemptorist Coat of Arms

The Cross, shown here alongwith a lance and a sponge, is a symbol of the redemption which Jesus Christ won for all.

The all seeing eye of God reminds us that he wants all to receive his Divine Life – the fruit of Redemption.

On either side are the names of Jesus and Mary. Jesus, the Redeemer, and Mary, the first of the redeemed and the Mother of all.

This sums up the role of the Redemptorist in today's world – to bring the fruit of redemption to all. Their motto is, 'With Him Is Plentiful Redemption.'

There are many ways of bringing God's message into the hearts and minds of the people of our generation. Redemptorists, to quote their rule, 'follow the example of Jesus Christ, the Redeemer, by preaching the Word of God to the poor, as he declared of himself: He sent me to preach the good news to the poor.'

This preaching of the good news is done principally through parish missions. But Redemptorists also conduct retreats for priests, nuns, students and other special groups. They also look after the parishes that are attached to their houses.

The need for this special kind of preaching the Gospel, especially to the poor, was the inspired idea of a remarkable man called Alphonsus Mary de Liguori.

Alphonsus Mary got the idea of becoming a priest only after he had become the most brilliant young lawyer in the city of Naples, in Italy. He belonged to a very rich family, but felt unhappy at the false life of the rich people around him and wanted only to help the poor. So he gave up his profession and became a priest.

As a priest, he noticed that poor people, especially in remote villages were often neglected. And so he started the Congregation of the Most Holy Redeemer – usually called the Redemptorist Congregation (The Latin initials are C. SS. R.). His idea was that Redemptorists should preach the Gospel of Christ in a simple, but enthusiastic and vigorous way, so that people would be stirred to the full practice of their faith.

It was in 1732, that Alphonsus formed his first group of companions to travel from parish to parish among the hills of Southern Italy. Today, the need for this special apostolate is as great if not greater, in the countless towns and villages of our country.

On parish missions, Redemptorists prefer to work in teams, as the first apostles did when they were sent out in twos, to preach the gospel.

At home also, they live a close community life. This team spirit, flowing from their shared life and prayer, is an excellent preparation for

the preaching of the Word. Only those who live the life of the Kingdom themselves, can speak about it with conviction to others.

Because of this community aspect, laymen can also be members of the Redemptorist family. From the time of Alphonsus lay, co-adjutor brothers have been part of community life. One of the first companions of Saint Alphonsus was a retired high government officer.

There are 17 Redemptorist houses in India and Sri Lanka. Redemptorists, today, are working in 8 regional Indian languages, in addition to English. This number will soon increase when several seminarians from North India are ordained.

There are also Redemptoristine nuns. They are contemplatives who share the same goals as the missionaries. As yet, this Order has no house in India. But we look forward to the day when we will have Redemptoristine contemplative sisters joining in the work of their Redemptorist brothers by their prayer and daily work.

The Mother of Perpetual Help

Since 1866 the Redemptorist Fathers have been associated with devotion to Our Mother of Perpetual Help. It was in that year that Pope Pius IX gave the picture to them with the command, 'Make her known to the world.' Today, this picture can be seen in homes in every country in the world. And the extraordinary crowds that attend the Perpetual Novena devotions every week are a testimony to the eagerness of Our Lady to help all who call on her with faith. The Mother of Perpetual Help has a special desire to help young people in choosing their way of life.

Bangalore is the headquarters of the Redemptorists in India. There, they have the pre-novitiate, the novitiate as well as the major seminary. However, before going to the pre-novitiate, boys who have passed Xth class finish their Intermediate exam. in a Redemptorist Juvenate their own language area. The Juvenate for Kerala is at Alwaye.

For more information, you may write to either of the following:

Father Director, C.SSR.,
Nitya Sahaya Bhavan
Chowara P. O., Via Alwaye,
Kerala – 683 571

Father Provincial C.SS.R.,
Redemptorist Fathers,
P. O. Box 531,
Bangalore 560 005

Ave Maria
The Congregation of the Rosarians

This is an indigenous, religious, contemplative congregation, founded on February 2, 1928 by Fr. Thomas OMI at Tholagatty, Jaffna, Sri Lanka. One can see there is something unique in the way this new congregation came into existence. Fr. Thomas was a man of very poor health, and had been administered the Sacrament of the Sick many a time even before his ordination to the priesthood. His Bishop after ordaining him said the young priest might not live long but atleast must have the consolation of dying a priest. It is almost a miracle that such a man outlived nearly all his colleagues and was able to accomplish so much for the glory of God. No wonder he had an unbounded confidence in Divine Providence, and the same virtue he instilled in his spiritual children too in a special way.

Fr. Thomas was fully convinced of the great need of the contemplative life for the growth of the Church. He saw that, unlike in earlier days, not only individuals, but also nations as a whole were drifting away from God. He foresaw the rapid spread of atheistic communism all over the world. Infact our Blessed Mother herself had repeatedly warned the world, in almost all her apparitions, particularly at Lourdes and Fatima, where she pleaded for prayer and penance to remedy this fearful apostacy of nations. The prayer she invariably recommended was the Holy Rosary. Fr. Thomas saw the very poor result of the great labours of missionaries in the East and felt the pressing need of the prayers of consecrated souls to support the missionaries. He used to share these thoughts with his colleague Rev. Fr. Guyomar OMI, who later became the Bishop of Jaffna.

Quite providentially, it was at this time that Pope Pius XI, the Pope of the Missions, in his encyclical letter "Rerum Ecclesiae" (1926) insisted on the establishment of indigenous contemplative congregations in Mission Lands. This encyclical letter served as an inspiration to Bishop Guyomar, and he requested his friend Fr. Thomas to carry-out the wish of the Holy Father. The résult was the Congregation of the Rosarians, inspired almost simultaneously in the minds of the Holy Father Pius XI, Bishop Guyomar and Fr. Thomas. In fact Fr. Thomas used to say that Pope Pius XI was the real founder. It was in this unique way the Rosarian Congregation was founded.

"No matter how urgent may be the needs of active apostolate, communities totally dedicated to contemplative life will always have a distinguished part to play in Christ's Mystical Body". Being mindful of this teaching of the Church, Fr. Thomas founded the Congregation of the Rosarian Sisters too. They follow the same rule of life as that of men. In India they have convents in the dioceses of Trivandrum, Madras, Tuticorin, Trichy and Jabalpur.

Rosarian Life

The Rosarian life is purely contemplative. We do not take up ministry outside the Ashrams. Our apostolate is one of prayer and penance. We pray, not merely during certain stated intervals, but the whole day and night; literally, we pray always. One important feature of this Congregation is the slow and meditative recital of the Holy Rosary day and night, by turn, before the Blessed Sacrament, except during the Holy Mass and the liturgy of the hours. The special aim of the Congregation is to make reparation in union with the Church for the outrages commited by the world against the Divine Majesty and to work by means of prayer and penance for the conversion

of sinners and for the extension of the Kingdom of God everywhere, particularly in one's own country. The means to achieve the objects of this Congregation are the choral chant of the Liturgical Hours, constant meditation on the mysteries of the Holy Rosary, fast, silence, solitude and manual labour. The contemplative life lived by the Holy Family at Nazareth is our model.

Growth of the Congregation

Our Congregation has Houses only in India and Sri Lanka. At present we have eleven Houses, three in SriLanka and eight in India. The first House in India was opened in 1943 at Vadakangulam, in the diocese Tuticorin. The second House was opened at Manaparai in 1952 in Trichy diocese. In the year 1955 the third House was founded in the diocese of Ambikapur, M.P. The fourth one is the Rosarian Training Centre in Bangalore, opened in 1972. The fifth House was opened in 1978, in the diocese of Madras. The sixth and seventh houses were opened in the same year 1981, in the dioceses of Calicut and Patna respectively. The eighth House was opened in 1983, in the diocese of Trichy.

The corner stone of the Congregation in India was Fr. Antony Fernando (Fr. Susainather, CR). He joined the Rosarians in 1939, after thirty years of very successful missionary work in the diocese of Trichy and Tuticorin. He was considered a saint even when he was alive, by the people who came in contact with him. Miracles are attributed to him even now.

Very Rev. Fr. M.L. Aloysius, C.R. is the present General of the Congregation, with his headquarters in Bangalore.

Membership

Anyone with good will and deep faith will become a Brother or a Priest. Candidates for the priesthood should have passed XI Std, PDC or equivalent. For Brotherhood those with lower qualification may be admitted. For further particulars write to or visit any of the following Houses.

Generalate; Rosarian Ashram, Carmelaram P.O.,
Bangalore – 35

Fatimagiri Ashram,
Vadakangulam P. O., Tirunelveli Dt.,
Tamil Nadu – 627116.

Pushpavanam Ashram,
Manjampatty P. O., Tirchy Dt.,
Tamil Nadu – 621307.

Nishkalanka Ashram,
Ambikapur P. O., Dt. Surguja,
M. P., 497001.

Rosarian Ashram, Lourdupuram,
R. N. Kandigai P. O., Chinglepet Dt.,
Tamil Nadu – 603 403.

Devamatha Ashram, Pariyaram P. O.,
Cannanore Dt., Kerala State – 670502.

Mala Maria Ashram. Burhan Rd. P.O.
Rohtas Dt., Bihar State.

Sirumalar Ashram,
R. C. School campus, Tiruchy – 1.
Sri Lanka.

Rosary Ashram, Tholagatty,
Vasavilan P. O., N. P. Sri Lanka.

Arul Ashram, 5, Temple Road,
Jaffna, Sri Lanka.
Jebamala Rajini Sevana,
Kochikade, Negembo.

Society of St. Francis of Sales

The Salesians of Don Bosco

The year 1985, was a memorable one for the Salesians world. They celebrated the golden jubilee of their founder's canonization, which was on 1st April, 1934. Don Bosco, the founder of the Salesian congregation (The Society of St. Francis de Sales) was born of peasant stock on August 16, 1815. Poverty at home and other adverse circumstances did not deter him from pursuing his single aim in life – to become a Priest who would be gentle and kind and be concerned about the welfare of the youth. He joined the seminary at Chieri and was eventually ordained a priest in 1841. Youth was still his passion and he spurned the offers which would have given him the company of the rich and handsome salaries and status. His joy was to roam the streets of Turin surrounded by urchins. They had fled the poverty–stricken countryside and come to the city in search of work in the wake of Industrial Revolution. After five years of wandering from place to place searching for a place to gather his boys, he settled down at Valdocco on 12th April 1846 and founded his first home for the boys, which was called the oratory, the place of prayer. It was for the boys – a home, a parish, a centre of study and recreation. In short, a friendly environment, where they could grow, be themselves and become all they could be – where, in Don Bosco's own words, they were trained to be good christians and honest citizens.

In the oratory, there was no barrier between teacher and student, and no punishments. Love and family–spirit were the hallmark of the institution. Don Bosco and his helpers were always actively present among the youngsters as brothers and friends. They were involved in their lives, helping them to be architects of their own freedom and helping them to be mature Christians! This educational approach was based on reason, religion and love, three basic animating forces in man. It was preventive as opposed to the repressive system of education. It was an optimistic humanism, which had deep trust in man's goodness, though not ignoring his inclinations to evil. That this approach could achieve result was shown in Dominic Savio, a boy who was an inmate of the oratory for about three years and who died at the age of 14 and became the youngest canonised saint the church. The name Salesian is derived from St. Francis de Sales, whom Don Bosco accepted as the patron of his society and whose gentle humanism, he wanted to be the special characteristic of his congregation consisting of priests, clerics and lay–brothers. Work and temporance' is the motto of the congregation. Founded in 1859 against the background of Industrial Revolution, it shows a special preference for the young worker and the working class. Its constitutions were approved by the Church in 1874. Its apostolic approach is youthful and popular. Salesian pastoral heritage is that of the good shepherd, winning over hearts by gentleness and kindness, Pastoral love, young and alive is at the very heart of the Salesian spirit, Don Bosco said. "In those things that serve to benefit the young who are in danger or draw souls of God, I race ahead to the point of temerity." (Don Bosco in Biographical Member's Vol. XIV p.

662). Salesian congregation aims at the personal and integral development of youth. The constitutions of the society states: "We labour in economically depressed areas and for poor youth. We share in a way appropriate to religious, in the witness and commitment of the Church to justice and peace. While not getting involved in ideologies or party politics, we reject everything that encourages deprivation, injustice and peace." (Constitutions of the St. Francis de Sales, 33, 1984 Text) The congregation considers evangelization and Catechesis of youth as its primary responsibilities. Vocational guidance of the young is also catered to by the Salesian communities. That Salesian congregation is essentially missionary in character is borne out by the numerous missionary expeditions, Don Bosco himself sent out to south America, during his life-time, starting from 1875 onwards; And it has continued year after year since then; thus expanding the congregation's missionary work to countries in all the five continents. At present the main missionary thrust is to the continent of Africa,

Salesian work is carried out mainly in oratories and youth centres schools and technical institutes, boarding establishments and houses for young people in difficulties. Numerous Salesian parishes and mission centres contribute to the spreading of the gospel and to the advancement of the people. So too in various specialized centres, pedagogical and catechetical expertise in the service of the young is made available. Retreat houses for the youth are also part of the congregation's activities.

The Salesian movement launched out by Don Bosco is limited not only to the Salesian congregation. Don Bosco. with the help of St. Mary Mazzarello, founded the Institute of the Daughters of Mary Help of Christians, which does similar work for the girls as the Salesians do for the boys. The Salesian co-operators, men and women form the third spiritual family founded by Don Bosco. It is a union of the faithful, especially the lay, who, animated by the Salesian spirit, engages in apostolic works particularly towards the young. These, along with other institutes born later, such as Volunteers of Don Bosco, Missionary sisters of Mary Help of Christians, Sisters of Mary Immaculate, make up the wide Salesian family. The Past Pupils of Salesian Institutions are part of the Salesian family by reason of the education they have received.

The Salesians have at present around 1486 houses in 82 Provinces, spread over the different countries of the world. In India, there are six provinces, namely, Bangalore, Bombay, Madras, Calcutta, Dimapur and Guahati. According to the statistics of Dec. 1984, there are 17,650 members, including 684 novices. The Society has among its members four Cardinals and 77 Bishops. The Salesian family has on its rolls, three saints – Don Bosco, Mary Mazzarello, Dominic Savio, three Blesseds – Michael Rua, Msgr. Louis Versiglia, Fr. Callisto Caravario and five Venerables and numerous other servants of God.

Please contact :

Superior

Salesian Provincial House,

Don Bosco, 95, North Road,

Bangalore – 560 084,

South India.

Daughters of Mary of Christians

(SALESIAN SISETRS OF DON BOSCO)

Have you ever wished to own a ring with a precious stone? Did you know that often in order to obtain one small diamond, 23 tons of blue ground rock must be crushed and sorted? You may wonder why we speak of diamonds here? It's for two reasons. We Salesian Sisters of Don Bosco are nearing the Diamond Jubilee of our Congregation in India, and secondly our Co-Founder, St. Mary Mazzarello was a real diamond fashioned into a precious stone by the working of the Holy Spirit and by other holy men like her Confessor Don Pestarino and some time later by our Founder St. John Bosco.

Divine Providence intervened through Don Bosco to discover this precious jewel hidden in the 'blue ground rock' of the Monferrato Hills in Italy. It was just the substance he needed to develop his God inspired plan to found a Congregation that would work for the youth of the whole world. Mary Mazzarello had in her the facets of youthfulness, optimism, generosity, simplicity, adventure, piety, love for Our Lady. The glow of her words and actions penetrated the depths of other young souls and they flocked to be under her care either as Religious or as pupils.

Thus the F. M. A. (Daughters of Mary Help of Christians) or known more popularly as the Salesian Sisters of Don Bosco grew from a tiny mustrad seed into a gigantic tree within the space of a little more than 100 years. It's a modern Congregation well known all over the world for its main characteristics of the Family Spirit, love of youth, love of cheerfulness. Today some 17,000 F. M. A. Sisters carry on their work in 1400 Houses and in 6 Continents. They work for the poor and destitute youth and Mission lands like India we have Schools, Training Schools, College, Dispensaries, Youth Centres, Orphanages or Boarding houses, Hostels for working girls, Technical and Commerical Courses, Non-formal Centres, Social Promotion Centres. Everywhere & with every group the facets of Mary Mazzarello's character are depicted. We love our youth and we prove to them that we truly love them.

Do you feel called by the Lord in the prime of your Youth to work for other Youth and thus spread the Good News' from the Indian Ocean to the hot deserts of Africa? You are welcome as a Missionary too for our latest Houses are called 'Project Africa'. There is a place for everyone and for all talents. Just write to our Vocation Centres mentioned below.

Provincial House Mazzarello Convent, Kodambakkam, Madras - 600 024

For further details contact:

Sr. Superior, Auxilium Centre,
Hospital Road, Kottiyam,
Quilon - 691 571

OR

Sr. Superior, Auxilium Centre,
Pudukottai Road,
Thanjavur - 613 007

THE SACRED HEART CONGREGATION

The Sacred Heart Congregation is a community of love which took shape in the Church of Kerala in 1911. Rev. Fr. Mathew Kadalikkattil a parish priest hailing from the parish of Palai founded the congregation. He was a holy priest burning with deep devotion to the Sacred Heart of Jesus. "At the beginning of the twentieth century the Church in Kerala felt the lack of a religious congregation for women which provided opportunity for the common people for a dedicated life and the care of the orphaned". Rev. Fr. Mathew Kadalikkattil was troubled by this lack of opportunity. He spent days and nights in prayer before the Blessed Sacrament seeking God's will about them. At last he was inspired to begin a Congregation named after the Sacred Heart of Jesus. So he began to work with courage and determination to give shape to this religious Congregation aiming at the glorification of the Sacred Heart of Jesus and the service of the poor. His only asset was his total commitment to the will of God and his abiding trust in the Divine Providence.

The first house was at Palai and there were only four aspirants to begin with. Later on many joined the group. From the very beginning itself the sisters of this Congregation accommodated a few orphaned children and forlorn aged along with them and cared for them. The sisters worked hard to earn for themselves and their dependants. They received donations too to meet their needs. The congregation grew in number and holiness under the able guidance of its Founder who overcame bravely many hard trials in the beginning. He was a man of prayer and penance who led a life of heroic simplicity. He passed away in 1935 and his mortal remains are kept in the convent chapel at Palai, the first house. This year we celebrate the Golden Jubilee of his death anniversary,

The activities of the Congregation extended into the various charitative fields envisaged by the Founder. Gradually it spread into the neighbouring dioceses too. Identical in spirit, though it was, it grew up as three independent units under the paternal care of the respective Bishops in the Dioceses of Palai, Changanacherry, and Kothamangalam. Our services spread to the dioceses of Tellicherry, Mananthavady, Kanjirappally and Ernakulam and gradually to the District of Kanyakumari and the various mission dioceses of Ujjain, Jagadalpur, Raipur, Rajkot, Satna, Tezpur, Deburgarh, Diampur, Imphal, and Jullundur and altogether 300 sisters work in the missions.

After the second Vatican Council the different units of the Congregation were unified under a Superior General on 15th August, 1974. The Holy See raised this Congregation to the Pontifical Status on 11th March 1976, approving the constitution of this unified congregation as an experimental measure for seven years. The renewed Constitution is submitted to the Holy See for permanent approval in August, 1985.

Unshakable trust in God, prayer, incessant obedience to the will of God, acts of reparation, ecclesial dimension, love of hard work, unconditional service, a poor and humble life, identifying with the poor, a behaviour pattern that respects human values and availability in the undeveloped areas are the distinguishing characteristics of our heritage that manifests the identity of our Congregation.

We have accepted SNEHAYA DANAYA CHARAKSHANAYA' which reminds us of the self gift, as our motto.

Our Congregation is deeply rooted in the tradition of our brave and charismatic forefathers who spiritually energised the St. Thomas' Christian Community of Kerala. The heroism of St. Thomas who followed Jesus saying", Let us also go that we may die with Him." (Jn. 11:16) gives us inspiration. Having received this inspirition we deem it our duty and challenge to achieve the total liberation of our unfortunate brothren, especially the downtrodden of India through evangelisation.

At present we have four provinces – Palai, Changanacherry, Kothamangalam, and Tellicherry and one vice-Province – Kanjirappally and a Region in the diocese of Mananthavady. Our Generalate is at Kottayam. There are 152 formed houses, 15 service centres and 32 mission houses of the Congregation. There are 2175 sisters, 82 novices and 86 postulants of whom 512 are engaged in serving the sick in hospitals and the aged and the orphaned in Balabhavans and homes for the aged, and 184 engaged in social service and 678 in the education field ranging from the L. K. G. up to the University level. A few of our sisters serve in three diocesan presses too.

This year we celebrate the Platinum Jubilee of our Congregation. We lift our joyful hearts in gratitude to the most Sacred Heart of Jesus for the steadfast love and provindential care we have been receiving all through and re-dedicate ourselves for the grater glory of God and the service of mankind.

Jai Sacred Heart of Jesus.

Tresa Margrett
Superior General
S. H. Generalate
Vidhyanagar
Manganam
Kottayam

Daughters of the Sacred Heart

The Congregation of the "Daughters of the Sacred Heart" was founded in Malta, in 1903, by Rev. Mother Mary Theresa Nuzzo. It has for its special aim the glory of God and the sanctification of souls. The members make the religious Profession vowing Poverty, Chastity and Obedience practicing the virtues in order to live the life that leads to holiness. They educate children and young girls, they teach them catechism, thus preparing them for their First Holy Communion and for Confirmation.

Mother Mary Theresa Nuzzo

In schools they give adequate instruction to guide youth for life. They teach them how to assume responsibility in the family and in modern society by means of studies and handwork.

The Apostolate of the Congregation:

Catechism is taught in the Parish churches, in public and in private schools and even in the convents. To youngsters in schools, oratories, laborataries and in spiritual retreats they give a good formation by teaching them how to lead a good Christian and social life.

They keep and take care of orphans. They are mothers to them, they love them and treat them as their own children. They assist and guide the faithful in liturgical services. They help in the missionary work in India. They also collaborate with the Fathers of the Pontifical Institute in Italy for foreign Missions and lately they are working also in Libya, keeping orphans whom they love with a motherly love.

Work in Jhansi Diocese:

In Jhansi the sisters run a Foundling Home, known as St. Judes Foundling Home. This Home is the refuge of many babies unwanted by their parents. The Maltese sisters who conduct this creche become the foster parents of these unfortunate babies. With patience and kindness they nurse and look after them. They send them to appropriate schools till they get diplomas. They assist them in choosing their state of life and even after that they continue to answer to their needs.

The Novitiate n Jhansi:

The Daughters of the Sacred Heart have been working in India since 1948. We have a Junior High School in Lalitpur. Since then we have been sending candidates to Malta for their novitiate and this of course not without great expenses and difficulties. At last our dream became a reality and in July 1969 we succeeded in opening a Novitiate in Jhansi to train Indian girls for the religious life. At present we have 85 Indian Sisters.

You too, are like them:

Don't you feel within yourself the Lord calling you to take an active part with Him in the Redemption of souls? Does not the sweetness of His love attract you and don't you feel urged by the vivid desire of offering up yourself in sacrifice together with him for the conquest of souls? If you, too hear in your heart the desire of giving yourself to God and of consecrating yourself in the apostolate you may offer yourself to God by becoming a "Daughter of the Sacred Heart." If you choose to follow the Lord you are sure to find happiness on His footsteps.

Be Generous! and answer His call! If you have a sincere desire to serve God, of a good moral character, High school Education, and sufficient health and good will, Mother Superior will welcome you into our Congregation.

For further particulars apply to:

Rev. Mother Provincial
St. Jude's Foundling Home
Garhia Phatak,
Indira Nagar
Jhansi – U. P., 284 003

Congregation of the Brothers of the Sacred Heart of Jesus, (Palayamkottai)

Ours is a religious Congregation of men founded by the late Rev. Fr. Caussanel S. J., an illustrious French missionary whom God planted in South Tamil Nadu at the close of the nineteenth Century. Sensing that this part of India was ripe for conversion to the true faith and mindful of the great Commission of our Blessed Lord Jesus Christ, he founded our congregation on 11th February 1903.

The main apostolate of the congregation is Evangelisation through (i) Direct Catechetical activities (2) Educational Institutions, Teacher Training Schools, Industrial schools and Charitable institutions (3) Printing Press and Publications - Moral, Christian, spiritual and religious (4) Hunger and Disease relief activities, thus to help the Mission and the Missionaries in all possible ways, remaining at the same time within the scope and regulations of the congregation.

God has blessed Our Congregation abundantly over the years. Indegenous in Character and Composition, its field of activity has expanded considerably and is spread over four states of India viz; Tamil Nadu, Kerala, Andhra and Karnataka.

Today, Our Congregation has 158 members and 16 novices.

The special characteristics of the members of the congregation are humility, simplicity, spirit of prayer and love of manual labour. Spreading the devotion to the Sacred Heart, the Brothers of the Sacred Heart go about preaching, teaching, procuring souls and reclaiming the lost and backslidden.

> "The harvest is indeed abundant but the workers are few.
> Therefore pray the LORD of the harvest that He may
> send out workers into His harvest." Mt. 9: 37, 38.

ADMISSION: Any candidate wishing to join the Congregation must address his petition to the Vocation promoter. The General qualifications of such a candidate are: Good reputation, sound health, legitimate birth, and a SPIRIT OF SACRIFICE.

To pray and live a heart
To think and act intellect
To work and help good health are required.

With accademic qualifications :-

Tenth Standard (S. S. L. C.)
Higher Sec. Education
Eligible with 50% marks
Any Technical qualification I. T. I. with S. S. L. C.

After six months of Postulantship and two years of Novitiate the candidate will be admitted to profession an after six years to the last Vows.

CONTACT:

The Vocation Promoter,
Brothers of the Sacred Heart,
Palayamkottai,
Tirunelveli - 627 002.

Daughters of Sacred Heart of Jesus

TERESA, a woman of distinct and strong personality, rich in talent and in fortitude of spirit, invested by the light of truth, let's leave her completely in the hands of God, Who accomplish all things with the power of the divine love.

God gives her the possibility to test the emptiness of each reality that is not Him through an uncessing operation of the spirit, purified by the flame of suffering that is "forgetfulness of oneself and transformation according to the design of God. She writes: "The creature who lives under the power of love becomes as shining flame and lights in the others the same fire that bears in herself and it push her to live for the others".

TERESA received the charism to imitate and to witness Christ" in His Love and unconditional abandonment to the Father in fulfiling His will that is mercy towards the others."

The divine fire that animated her life is the perenial strength that, rooted in the eternal, spreads in the time and pervades the story of the Congregation, leap through the sign of the Providence, on the whole world to make "CHRIST THE HEART OF THE WORLD".

Foundress: Teresa Verzeri

At the light of the example and of the teaching of their foundress, the Daughters of the Sacred Heart of Jesus bind themselves to be visible signs of the plan of the Father in Christ and to be in the community and in the apostolic life announcers and bearers of this love.

THE STORY OF THE CONGREGATION

1831 : The Congregation of the Daughters of S. Heart of Jesus was founded in Bergamo, Italy.

1847 : The Sacred Congregation for Religious approved the Constitutions.

1852 : The foundress died

1931 : The Congregation begins the Missionary activity in Brasile

1946 : Pope Pius XII proclaimed Teresa "BLESSED"

1969 : The Daughters of the S. Heart of Jesus responding to the invitation of the Church. after Vatican Council II, expresses the desire and the will to renew their spritual life, with the Special general Chapter.

1971 : The Congregation begins the Missionary activity in Central African Republic and in North–East of Brasile.

1980 : The Congregation looks with attention towards East. A small group of the young Indian Sisters, formed in Italy begin the Institute in Kerala.

THE DAUGHTERS OF SACRED HEART OF JESUS ARE THE WOMEN CONSECRATED TO THE LOVE OF GOD

in the Church

for the Brothers

with this SPIRIT:

"The Daughters of Sacred heart of Jesus UNDERTAKE to follow Christ, the origin and exemplar of all holiness, in his unconditional love for the Father and his infinite charity towards his brothers. They build their lives on faith, which teaches them to view all things in God, and they hold themselves at his disposal to fulfil his most holy will as perfectly as possible.

They are sustained by firm hope fortifies them with the strength which comes from God, showing itself in humble, trustful abandonment to the designs of the Father. They are inspired by ardent charity which frees them for the generous, total renunciation of self, seeking sincerly and with simplicity, the glory of God alone.

"All men of whatever race, condition or age, in virtue of their dignity as human persons, have an inalienable right to education....

True education is directed towards the formation of the human person in view of his final end and the good of that society to which he belongs

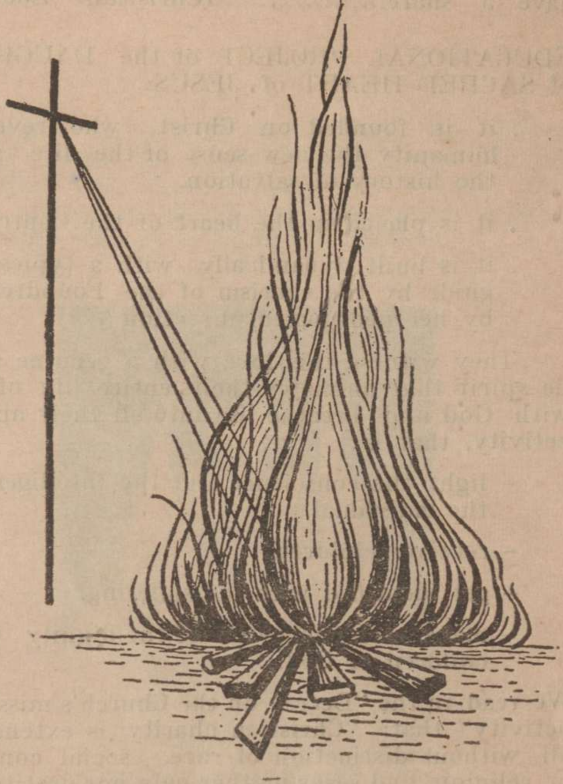

With the Spirit

The Community at Pullarikunnu

and in the duties of which he will, as an adult have a share..............." (Christian Education)

EDUCATIONAL PROJECT of the DAUGHTERS of SACRED HEART of JESUS:

. it is founded on Christ who reveals to humanity the new sense of the life and of the history of salvation.

. it is placed in the heart of the Church.

. it is built dynamically with a typical style guide by the charism of the Foundress and by her pedagogical direction

They witness this love with a genuine apostolic spirit that animates their entire life of union with God and breathe life into all their apostolic activity, that is:

- light the conscience and the intelligences of the individual.
- receives children.
- get identified with the suffering.
- make each one aware of the dignity of the children of God.

We read in the "Decree on the Church's missionary activity" that: "Christian charity is extended to all without distinction of race, social condition, or religion, and seeks neither gain nor gratitude.." We also read in the "Pastoral constitution on the Church in the modern world" that:

"The joy and hope, the grief and anguish of the men of our time, expecially of those who are poor or afflicted in any way, are the joy and hope, the grief and anguish.

Ever since the opening of one of our houses in India, we have been prayerfully and seriously studying the need of the Church of India, especially of Kerala.

As we observe thousands of people in the slums and sub-urban area in sub-human condition, we would like to uplift them socially and help them to help themselves.

Thus we hope to inflame the fire of love of the Sacred Heart of Jesus in their heart, irrespective of caste, creed or race.

At present in this house there are twenty four members including one mother Superior from Italy, two senior sisters, seven junior sisters, six novices, five postulants, three aspirants.

Missions

Those who would like to share with us in inflaming the fire of love of the Most Sacred Heart of Jesus please write to:

MOTHER SUPERIOR
DAUGHTERS of S. HEART of JESUS
MARIATHURUTH P. O. PULLARIKUNNU
KOTTAYAM 27

The Sisters of the Sacred Heart (Bihar)

The Sisters of the Sacred Heart of Patna, have the privilege of having the late Rt. Rev. Bishop Louis Van Hoeck. S. J., a Belgium Missionary and the first Bishop of Patna, as the Founder of their Congregation. He was a man of God and his zeal and holiness arrested his attention of the vast masses of men, women and children in the clutches of poverty, ignorance, injustice and exploitation. He was moved with compassion. He considered the means of improving their lot and guided by the spirit, he got permission from the Holy See and founded their Congregation on the 11th of June, 1926 at Bettiah, west Champaran, Bihar State, with nine local zealous and generous young girls. Having great trust in the Sacred Heart, he placed the infant Congregation under His patronage and wished the members to be filled with love and compassion for the poor and the afflicted. The Sisters of the Sacred Heart are specially known for their characteristic traits of simplicity and humility after His Heart.

The inspiration for their spiritual life, comes from the example of their Founder. He recognised the social needs of the time and toiled day and night for the spiritual, corporal and social needs of the people, especially the down-trodden. Having his spirit their own, the Sisters too responding to the needs of the time, are in the field, making themselves available with generous hearts at the service of all, especially the poor, crippled and the orphans by way of providing any standard of education, catechetical instruction, medical care and social service.

In the field of education they are engaged in the work of educating the whole person by way of developing intellectual, emotional, psychological and physical faculties, without forgeting the importance of inculcating christian values and moral sense from the very beginning to the high school level. This educational endeavour is very specially focused on those who have no means of getting any type of education.

Medical aid is yet another tangible way of carrying the message of love among the poor suffering masses. So, in the rural areas, where doctors and hospitals are a rare commodity, dispensaries are run by the qualified Sisters among them and bring great succour and solace to the sick and afflicted. Their dispensaries are always open to those who have no means to pay.

They also care for the orphans, handicaped, unwanted children and fill their hearts with the love of Christ. They welcome also the aged and who need shelter.

Realising the fact that no apostolic ventures will have much meaning and lasting effect without the proper social and economic order brought to the weaker section of the people, the Sisters take up village development programme. To this effect they visit rural villages and educate them in the matter of cleanliness, elementary hygiene and proper way of bringing up children.

Due to cultural restraints on women in our society, religious instruction of women and children is rather inaccessible. So the Sisters travel to far away villages to do this essential work. Experience has taught that religious Sisters are more suited for this work than anyone else they excel in it.

God is blessing their Congregation with numerous vacations and increase of establishments. With division of Patna Diocese in 1980, the Mother House of the Sisters is under Patna Diocese. At Present there are about two hundred professed Sisters, eleven Novices, six pre-novices and 24 candidates. They have 26 establishments in different dioceses- Patna, Muzaffarpur, Jamshedpur, Ranchi, Simla-Chandigarh, Berhampur and Nagpur.

The watch word of the Sisters is 'selfless service to others'. Therefore it is necessary that the candidates who approach to join them are open to the Spirit, filled with love of Christ and ready to make any sacrifice in the foot-steps of Christ which will sustain their desire and strengthen their resolve to offer themselves forever in the service of the needy.

Address:-

The Superior General,
Sacred Heart Convent,
P. O. Sadaquat Ashram
Patna – 800010
Bihar, India

Missionary Society of the Sacred Heart of Jesus

God loved the world so much that he gave his only Son, so that everyone who believes in him may not die but have eternal life. Jn. 3 : 16.

It is this salvific love of God for man that brought into being the Missionary Society of the Sacred Heart of Jesus which in turn, seeks to respond to his love through an unconditional surrender to the Heart of Christ and His Church.

The Mis. Society was founded in Spain in 1942, by Mother Pilar Navarro who is still an active missionary and continue to inspire its members through the example of her life. The Society is a Religious Missionary Congregation, totally dedicated to the service of evangelization and planting of the Church amongst peoples or groups where the Church has not yet take root, giving preference to the poorest and most needed missions. An essential element, therefore, in the missionaries is a readiness to go to any part of the world where their services are needed by the Church.

Together with its commitment to the missionary task of the Church, the Society works for the development of those people entrusted to its care through, health service, education and the upliftment of people in general.

The members of the congregation express their total following of Christ through the vows of Poverty, Chastity and Obedience lived in community. Simplicity, joy, openness and a family atmosphere are essential characteristics of its spirit in order to help communion with all men. The missionaries live in small communities sharing, as far as possible, the lives of the people amongst whom they live and work.

The Mother House of the Congregation is in Madrid and it has spread its roots to Peru, Colombia, Zaire and India.

The Congregation established itself in India in 1951, when it was invited to take charge of the Parvatibai Leprosy Hospital in Surat where 200 indoor patients are given asylum and large numbers of out door patients are attended too. Ever since then the missionaries have tended this rejected section of society with a joy and dedication.

During the course of years several houses in the state of Gujarat have been founded in the diocese of Ahmadabad and Baroda. Here the missionaries work with the tribals for their upliftment at all levels.

Devotion to Mary, the Mother of Christ and of the Church, occupies an important place in the life of the missionaries. Her guiding presence and support have been experienced since the inception of the congregation and through her help and intercession the Society hopes to fulfil its goal of spreading the Good News of God's love for man to all parts of the world.

In India, the Missionary Society has its Novitiate at 115, St. Leo Road. Bandra, Bombay, 400050. The Regional House at Lourdes Convent, Athwa Lines, Surat, 395007.

The Fervent Daughters of the Sacred Heart of Jesus

(FDSHJ)

TO WIN THE WORLD FOR CHRIST through FERVENT and PRACTICAL DEVOTION to THE SACRED HEART OF JESUS AND MARY, Sr. Marykutty of the Sacred Heart, a former Salesian Sister still January 1981, started the INSTITUTE OF THE FERVENT DAUGHTERS OF THE SACRED HEART OF JESUS, on the 18th of April, 1981, with the APPROVAL of His Grace, the then Archbishops of Changanacherry, Mar Antony Padiyara, under the Direction of the then Chancellor and now ADMINISTRATOR to the Archdiocese of Changanacherry Very Rev. Msgr. Joseph Karimpalil.

The constitutions of the Institute written by Sr. Marykutty, revised and recommended by Msgr. Karimpalil was APPROVED (without a single correction) by the same Archbishop on the 4th of June, 1982.

The Institute has its temporary Headquarters now at Punnaveli near Nedumkunnam. With the permission and approval of Msgr. Joseph Karim palil, a new Aspirantate has been started on the 17th of October, 1985, close to the Headquarters.

The Institute now numbers, Sr. Marykutty the Foundress, 9 Novices, 1 postulants and 3 Aspirants.

Sr. Marykutty has a GREAT and HOLY AMBITION to MAKE CHRIST REIGN KING in EVERY HOME and in EVERY HUMAN HEART: To gain this end first and foremost the EDSHJ conduct PERPETUAL ADORATION at their Centre to make REPARATION for all the Outrages and Blasphemies hurled on God by sinful humanity. Day and Night, the formation group in turn, kneels in front of the Blessed Sacrament making reparation and pleading for World Peace and for EVERY NEED of mankind. Daily, FAMILY HOLY HOUR is conducted by the FDSHJ in one of the Catholic homes of the Punnaveli Parish. This will done in all the Parishes where they will be called to serve.

CHRIST IS THE ANSWER to EVERY PROBLEM, among ALL Peoples, in ALL places and at ALL TIMES. Through PARROCHIAL and FAMILY Apostolates, the FDSHJ hope to find out these problems and solve them in a most efficacious and satisfactory way WITH CHRIST and THROUGH CHRIST. When TIMELY help is brought to people in their DIRE NEEDS be they Physical, Moral, Spiritual, material, financial even political needs, and they are made to realize that it is not any particular individual or group that has brought that help, it is instead their FATHER IN HEAVEN WHO HAS HEARD their cry and came to their help through these, even the most hardened Atheist would ACKNOWLEDGE God and His PATERNAL PROVIDENCE. And this is JUST WHAT the FDSHJ hopes to do. Hence, in course of time, as the Institute of the FDSHJ grows and develops, it may undertake various types of Activities as peoples, places and circumstances may demand provided the MEANS to support these activities are available. The DARING SPIRIT of Sr. Marykutty and her AUDACIOUS TRUST IN GOD, hopes to LEAVE NO STONE UNTURNED until EVERYONE on the face of the Earth will have a ROOF over his head and ALL THAT IS NEEDED – FOOD, CLOTHING, MEDICINE and ALL THAT GOES WITH IT, in order to make EACH ONE feel that he or she is A CHILD OF GOD, who provides for Its every need including that of Its IMMORTAL SOUL. In other words to make Christ BE THE ANSWER to everybody's problems in everyday life. The running of Dispensaries, homes for the Aged, small job-oriented Training Schools such as Typing Schools, Tailoring Schools etc., small EMERGENCY RELIEF CENTRES etc. in the most needed areas are some of the visions of the FDSHJ for the VREY NEAR FUTURE.

So, Girls with DARING SPIRIT, FILIAL TRUST IN GOD; with IRREPROACHABLE MORALS; Girls with A PASSIONATE LOVE FOR THE PERSON OF CHRIST, with average health and P.D.C. or Higher Academic qualifications are invited to JOIN Sr. Marykutty on her MARCH towards CONQUERING THE WORLD FOR CHRIST, by LIVING the Gospel Message especially that of the SERMON ON THE MOUNT, IN TRUTH AND IN DEED. This is what she means by FERVENT and PRACTICAL DEVOTION TO THE SACRED HEART OF JESUS AND MARY.

For any further informations please write to:

Sr. Marykutty of the Sacred Heart FDSHJ
Sacred Heart Home
Punnaveli P. O. 689589
Via Mallappally
Pathanamthitta Dt.
Kerala – South India.

AD MAJOREM DEI GLORIAM!

The Ursuline Franciscan Congregation

The Beginnings

On the feast of the Presentation of the Lord, Feb. 2nd 1888, a band of tweleve maids, responding to the divine call to dedicate themselves to His service, were presented to the Lord by the pastor of the Rosario Cathedral, Mangalore, Rev. Fr. Urban Stein S. J. Their "Presentation" was the expression of their total commitment to God to spend their lives as messengers of His Word to the people in parishes and villages. The seed thus planted in the temple of the Lord was to grow into the plant and even three of the Ursuline Franciscan family of Mangalore.

The local church needs "to have a few helpers to be at the disposal of the Parish priest" said the founder of our Congregation. Being a German, who had known in his own country the Ursuline sisters, founded by St. Angela Merici, Fr. Stein organised these commited young women into an Association, giving them as model and inspiration St. Angela Merici and her Rule. Thus on the great day of Easter, 1887, the "Pious Association of St. Ursula" was born in Mangalore. The members of this Association devoted themselves in a special way to the service of the local Church by catechizing in families, parishes and in sub-centres, by preparing the children to participate in the celebration of the Sacred liturgy and the reception of the Sacraments. They fostered among the faithful the spirit of prayer, took care of the House of God, keeping it suitable for prayer and worship. These dedicated women became also animators and leaders of the various lay associations in the parish.

Living in their houses, anticipating, as it were, the modern form of consecrated life in the Secular Institutes, the Ursulines of Mangalore sought to live a life of evangelical simplicity and Christian charity. Once a week they would meet together in prayer, experience their fellowship in the service of the Church, be enlightened and encouraged in their special commitment, while discussing their plans and objectives for the better fulfilment of their mission. St. Ursula's Convent, Bolar served as the centre of their visible fellowship and planning of activities.

The Ursuline Sisters of Mangalore

The realization that the pious association was spreading fast and that their apostolic activities were evident in the renewed Parish life of the Diocese of Mangalore inspired the local Ordinary Rt. Rev. V. R. Fernandes to organize them into a full-fledged Religious Congregation.

On July, 28th, 1934, the "Pious Association of St. Ursula" received the Canonical approval from the Holy See and was erected as a religious Congregation of the "Catechist sisters of St. Ursula". After a year of canonical novitiate, the sisters started to live in communities. Any charism bestowed by the spirit for the Universal Church is bound to blossom forth inorder to offer its services to the different areas of God's Kingdom. Within two decades from their foundation, its communities had already sprung up in the Diocese of Mangalore.

The Ursuline Franciscans

In the genuine spirit of St. Angela Merici' who had been a Franciscan tertiary and who had imbibed the apostolic and missionary spirit of St. Francis of Assisi, the Ursulines of Mangalore, in their effort to realize their identity and to renew their religious life, expressed their desire to be incorporatéd into the Franciscan family. Through the mediation of Fr. Pacificus, O. F. M. Cap.; a Rescript of Affiliation was obtained on 16th Aug. 1956 from the Minister General of the Capuchins. The constitutions were re-written according to the spirit and pattern of the Franciscan Rule of the Third Order Regular and the congregation came to be called "The Ursuline Franciscans."

The Present

Half a century has already passed since the canonical erection of the Congregation. During this long journey, the tiny mustard seed of the original association has grown into a tree spreading its branches in the apostolic fields of 12 Dioceses. Regions have been formed in East and West Karnataka as well as in North and North East India. Fifty six communities are offering their services to pastors, faithful and non-christians in remote villages and poverty stricken areas. Faithful to its charism of origin the congregation pursues its apostolate in the field of evangelization and catechesis, pastoral assistance to priests and missionaries, multiple work of mercy and charity. Schools and primary health centres have been feeders to the maintaining and fulfilment of the mission entrusted to us in the Church. The remote missions in the North and North-East of the country offer to the young members of the congregation a challenge to radical discipleship and missionary evangelization, in the spirit of St. Francis and St. Angela.

The Ursulines of Mary Immaculate
(Cannanore)

Our Mother Foundress Brigida was born on 17th June 1610 in the little hamlet of Rapallo, Italy. Born of noble and pious parents, Brigida grew up in our atmosphere of Christian devotion and fervour. Right from her childhood Brigida showed uncommon zeal and enthusiasm in spiritual matters. Her only desire in life was to become a nun and give herself to God. After years of preparation in 1649, in Piacenza, inspired by God, and guided by the Fathers of the Society of Jesus, having not without evident signs of a special divine protections, overcome many difficulties and contradictions, started this Congregation which, in honour of the heavenly Patroness to whom it was entrusted, took the name of "Congregation of the Ursulines", with the specific mission of educating young girls of the nobility in Christian piety and decent behaviour. In no time the Lord provided the first stones of this nascent community – five young ladies presented themselves to join Brigida's band under the banner of St. Ursula and on Ash Wednesday of that year the little band adorned in the livery of Christ Crucified pronounced the vows of consecration. The Lord saw to the growth and progress of this new foundation by providing them with more and more vocations – young ladies determined to aspire to greater perfection by following religious life.

The Institute, which began as a semi-cloistered one on the principle of total self-surrender to God and the service of man, with the only apostolate of teaching, through the centuries kindled its missionary spirit in India. Mother Radini Tedeschi the Superior General in 1930's materialized the ardent desire of our Mother Foundress who wanted to be a man to be able to go all over the world to give Christ to all. Mother Radini though nearly 300 years after, caught the missionary flame burning in the heart of our Venerable Mother and she transmitted it into action by sending a batch of pioneers to India to start the congregation here. They arrived in India in November, 1934 and opened the first house in Cannanore, in Calicut diocese which today remains as the Indian Headquarters and Provincial house. From then, we have branched to different parts of the country, undertaking various apostolate in conformity with the needs of the time and place. Today we have 38 houses in India engaged in service of all forms – Education, Health Service, Orphanages, Creshes etc. The members of the congregation total to over 500 in India.

Half a century is over after the foundation in India. With profound gratitude and love we invoke the Almighty God for what remains to be done that He may continue to inspire many more young women to follow the Lord by heeding His Call. We look forward with greater hope trusting the words of St. Paul "He who began the good work in You will bring it to completion at the day of Christ."

Statistical data regarding Members		**Religious formation**	
Professed Sisters	407	Novitiate	2 years
Novices	23	Postulancy	2 years
Postulants	26	Aspirancy	1 year
Aspirants	18		

We invite the young girls, who are interested to work in the remote villages, especially in the field of evangelization and catechizing. It is through Christian and secular education and Socio-medical-apostolate we share the light of Christ to all those who come in contact with us. The required qualificatian for a candidate is minimum S. S. L. C. – P. U. C. Physical as well as psychological fitness with a good family background is required too.

Contact Person: Sr. Angeline Sequeira
Holy Rosary Convent,
Jeppu, Mangalore – 575 002.

Sister Disciples of the Divine Master

Priesthood

Like Mary at Jesus side, they offer their contribution of prayer and collaboration with the Priests.

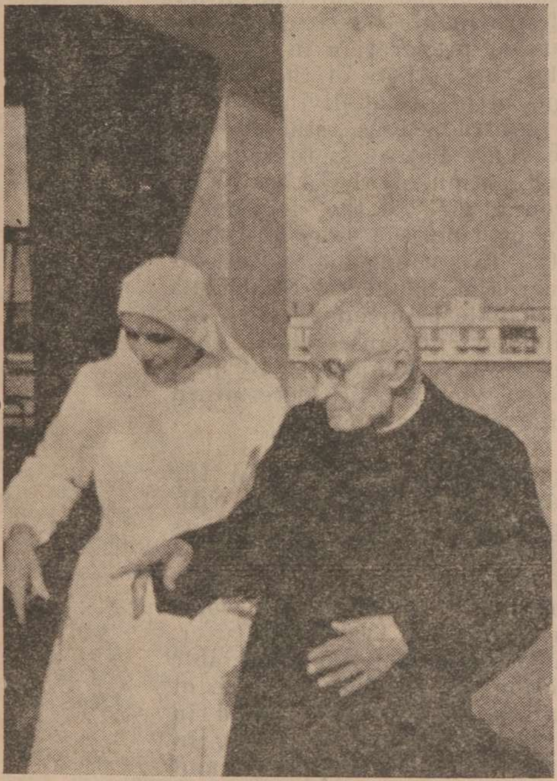

Hence they offer their service in seminaries, rest houses, assist them in infirmity and offer suffrages for them.

Adoration

JESUS IN THE HOLY EUCHARIST is the essential reason of the life of the Sister–Disciples of the Divine Master and the source of their apostolate.

With the perpetual adoration they offer day and night a continuity of prayer for the entire humanity.

They promote Holy hours, that all men may draw from the Eucharistic Jesus a life of faith, hope, love and peace.

Embroidery

They serve the Church in the liturgical field through instruction, action and prayer.

They prepare and distribute whatever aids divine worship and nourish the piety of the faithful.

They employ the different types of art known as the 'handmaids of the liturgy' in the service of this apostolic work.

Sculpture

A contemplative-apostolic life wholly dedicated to Christ the Master, present in the Holy Eucharist, in the Priesthood, in the Church.

They are present in twentythree countries. Are you interested in knowing more about them?

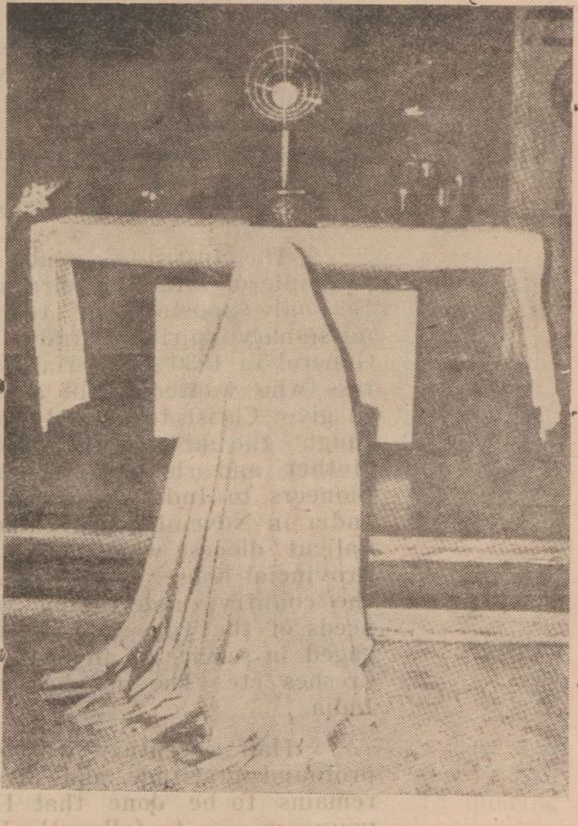

Contact the following addresses:

400 050 — Bombay, 113 B. J. Road.
560 001 — Bangalore 31st St. Mark's Road.
600 004 — Madras St. Thomas Cathedral
524 001 — Nellore St. Joseph Cathedral
211 002 — Allahabad 28–B Chatham Lines

Society of the Disciples,
113, B. J. Road
Bandra
Bombay 400 050

St. Martha's Institute

(S. M. I.)

The Congregation took its origin in the diocese of Palai in 1956. Mathew Joseph Kalapurackal with his apostolic vision founded the Congregation. It was formally accepted by Mar Sebastian Vayalil, the Bishop of Palai, in 1980. The whole thing got recognised as 'Society of Community Life'. There are ten houses and hundred members both in and outside of Kerala. The Institute pays special attention to those who are over-aged and under qualified. The Institute aims at helping the Church in carrying out Christ's Mission as clearly brought out in the Holy Scripture. The members follow a life of dedication and simplicity imitating Jesus of Nazareth. Those who wish to join us write to :-

Vocation Promoter
St. Martha's Institute
Moolamattam P. O., 685589

Sisters of Mount Calvary

This Community was established towards the end of the Middle Ages with the aim of redeeming the down-trodden and the suffering masses of humanity. An enlightened lady named Virginia laid the foundations of this Congregation in 1931 in Italy. Very soon the Congregation established itself far and wide with communities all over the world. The Congregation started a house at Trichur in 1975 for localised apostolic activities. The members work in Nursery Schools, Schools for the mentally handicapped, Hospitals etc. Those who are desirous of joining the congregation, please contact :-

Vocation Promoter
St. Joseph's House
Cheroor, Trichur - 680 009

ഡോട്ടേഴ്സ് ഓഫ് സെൻറ് കമില്ലസ്

സഭാ സ്ഥാപിക, മദർ ജോസഫീനാ വിന്നീനി (1859–1911)

1892 ഫെബ്രുവരി രണ്ടാം തീയതി റോമിൽ ഡോട്ടേഴ്സ് ഓഫ് സെൻറ് കമില്ലസ് എന്ന സഭ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. ധന്യയായ ജോസഫീന വിന്നീനിയാണ് ഇതിൻെറ സ്ഥാപിക.

ശാസ്ത്രീയമായ നേഴ്സിംഗിൻെറയും റെഡ്ക്രോസിൻെറയും പിതാവും രോഗികളുടെയും രോഗീശുശ്രൂഷയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരുടെയും മദ്ധ്യസ്ഥനുമായ വിശുദ്ധ കമില്ലസിൻെറ ആദർശത്തിലും അരൂപിയിലുമാണ് ഈ സഭ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതു്. ഇന്നു് ഈ സഭ ഒരു അന്താരാഷ്ട്ര മിഷനറി സന്യാസിനി സമൂഹമാണ്. നാലു ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലായി ഈ സമൂഹത്തിലെ സഹോദരികൾ സേവനമനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നു.

''നിങ്ങൾ രോഗികളെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയും അവരോട് ദൈവരാജ്യം പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്യുക'' എന്ന ക്രിസ്തുവിൻെറ ആഹ്വാനം സ്വീകരിച്ച് ജീവിതകാലം മുഴുവനും രോഗീപരിചരണം മഹനീയമായ സേവനമായി തുടരുന്ന ഒരു സമൂഹമാണ് സെൻറ് കമില്ലസിൻെറ മക്കൾ. രോഗികളുടെ ശാരീരികമായ രോഗം സുഖമാക്കുന്നതിനോടൊപ്പംതന്നെ അവരുടെ, ആത്മീയോന്നമനവും ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള പ്രവർത്തനമാണ് ഈ സഹോദരികൾ നടത്തിവരുന്നതു്. രോഗത്താലും വേദനയാലും കഷ്ടപ്പെടുന്നവരിൽ ക്രൂശിതനായ ക്രിസ്തുവിനെ ദർശിച്ചുകൊണ്ടു്, കരുണാമയനായ ക്രിസ്തുവിനെപ്പോലെ അവരെ പരിചരിച്ചുകൊണ്ട് ആത്മസാക്ഷാത്കാരം നേടുകയാണ് വിശുദ്ധ കമില്ലസിൻെറ പുത്രിമാരുടെ ലക്ഷ്യം. ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ പരമ്പരാഗതമായുള്ള മൂന്നു വ്രതങ്ങൾകൂടാതെ നാലാമതൊരു വ്രതവുംകൂടി ഇവർ അനുഷ്ഠിക്കുന്നു.

1972–ൽ ഈ സമൂഹത്തിൻെറ ഒരു ശാഖ തെക്കേവയനാട്ടിൽ തരിയോട് എന്ന സ്ഥലത്തു് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. അതോടെ കമില്ലസ് ചൈതന്യം ഇന്ത്യയിലും എത്തി. ഇവിടെനിന്നും നൂറോളം സിസ്റ്റേഴ്സ് ഇതിനകം നൊവിഷ്യേററ് കഴിഞ്ഞു. ഇന്ത്യയിലും ഇന്ത്യക്കു പുറത്തുമായി പ്രേഷിതവേലയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ സമൂഹത്തിൻെറ നൊവിഷ്യേററ് ഭവനം ബാംഗ്ളൂരിലാണ്.

ഈ സമൂഹത്തിൻെറ ഇന്ത്യയിലെ ഭവനങ്ങൾ കോട്ടയം (പുതുപ്പള്ളി), തരിയോട് (വയനാട്), ചുങ്കക്കുന്ന് (കണ്ണൂർ) ബാംഗ്ളൂർ എന്നിവിടങ്ങളിലാണു പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. രോഗീശുശ്രൂഷയിലൂടെ ക്രിസ്തുവിൻെറ സ്നേഹത്തിനു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുവാൻ താത്പര്യമുള്ള യുവതികൾ താഴെപ്പറയുന്ന വിലാസത്തിൽ എഴുതുക:–

Sr. Superior,
Daughters of St. Camillus
Rubber Board P. O.
Puthtuppally – Kottayam 9.

കർമ്മയോഗിനീ ഭവൻ സമൂഹം

1971—ൻെറ അവസാനനാളുകളിൽ പീച്ചി മലയോര പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു് നാമ്പെടുത്ത ഒരു കൊച്ചു സമൂഹം. നിർദ്ധനരും നിരക്ഷരരുമായ യുവതികളെ ഉദ്ദേശിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സമൂഹം. സമൂഹത്തിൽ ചേരണമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ മാതൃഭാഷ നല്ലവണ്ണം എഴുതാനും, വായിക്കാനും, സംസാരിക്കാനും— വശമാക്കിയിരിക്കണം. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം എത്രയുണ്ടായാലും വിരോധമില്ല. പത്രമേനിയില്ല. നല്ല ആരോഗ്യവും വിശാല ഹൃദയവും, വിനീത മനസ്സും ഉണ്ടാകണം, ''പ്രാർത്ഥനാനിരതവും, കായികാദ്ധ്വാനത്തിൽ അധിഷ്ഠിതവുമായ ജീവിതശൈലി.'' തൊഴിലില്ലായ്മയും, പട്ടിണിയും രോഗത്തിനും, ഭവന രാഹിത്യത്തിനുമെതിരായ ജീവിത സമരം. വി. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം 25—ാം അദ്ധ്യായത്തിലെ അവസാനവിധി— 31—46 വരെയുള്ള വാക്യങ്ങൾ ആണു് ആധാരശില.

കേരളത്തിലെ വിവിധ രൂപതകളിൽനിന്നു് ഇപ്പോൾ 70 അംഗങ്ങളുണ്ടു്. അംഗീകാരത്തിനു് ബിഷപ്പുതിരുമേനിയെ സമീപിച്ചിട്ടില്ല.

എവർക്കും സവിനയം സ്വാഗതം.

സുപ്പീരിയർ, കർമ്മയോഗിനീ ഭവൻ
കണ്ണാറ P. O.
തൃശ്ശൂർ— 680652.

കനോഷ്യൻ സഭ

''അവളെപ്പോലെ പത്തു സ്ത്രീകൾ എന്റെ രാജ്യത്തിലുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ.''

ഇററലിയിൽ വെറോണയിലെ പ്രസിദ്ധമായ കനോസ്സ കുടുംബത്തിൽ 1774 മാർച്ച് ഒന്നാം തീയതി മാഗ്ദലിൻ ജനിച്ചു. കുലീനവും പ്രശസ്തവുമായ കനോസ്സയുടെ പേരും പെരുമയും നിലനിത്തുവാൻ ഒരാൺകുഞ്ഞിനെ ഉററുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന മാതാപിതാക്കളിൽ മാഗ്ദലിന്റെ ജനനം സന്തോഷത്തിനുപകരം കുണ്ഠിതമാണ് ഉളവാക്കിയതു്.

തനിക്കുവേണ്ടി വലിയകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ ദൈവം തെരഞ്ഞെടുത്ത ഈ ബാലികയുടെ കുട്ടിക്കാലം കണ്ണീരിൽ കുതിർന്നതായിരുന്നു. അവൾക്ക് അഞ്ചു വയസ്സ് മാത്രം പ്രായമുള്ളപ്പോൾ പിതാവ് അകാലമൃത്യുവിനിരയായി. ഈ വേർപാടിന്റെ വേദന മറക്കുന്നതിനുമുമ്പ് രണ്ടു വർഷത്തിനുള്ളിൽ താൻ ജീവനുതുല്യം സ്നേഹിച്ചിരുന്ന മാതാവ് തന്നെയും സഹോദരങ്ങളേയും ഉപേക്ഷിച്ച് പുനർവിവാഹംചെയ്തു. പിതൃസഹോദരൻ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ശരിയായ ശിക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി ഒരു അദ്ധ്യാപികയെ നിയമിച്ചു. അവരാകട്ടെ നിഷ്ഠൂരമായി അവളോട് പെരുമാറി. വളരെ ചെറുപ്പത്തിലെ നേരിടേണ്ടിവന്ന കയ്പുനിറഞ്ഞ അനുഭവ

Blessed Magdeline of Canossa, the Foundress.

ങ്ങൾ വ്യാകുലാംബികയിൽ ആശ്വാസം കണ്ടെത്തുന്നതിന് അവളെ സഹായിച്ചു. അവൾ ക്രിസ്തുനാഥനെ തൻെറ ഉററ സ്നേഹിതനായി തെരഞ്ഞെടുത്തു.

യുവത്വത്തിലേക്ക് കാലൂന്നിയതോടുകൂടി മാഗ്ദലിൻ കുലീനമായ കനോസ്സ കൊട്ടാരത്തിലെ ആഡംബരവും പ്രൗഢിയും വലിച്ചെറിഞ്ഞ് രാജാധിരാജനായ ക്രിസ്തുവിൻെറ സാമ്രാജ്യം ജനഹൃദയങ്ങളിൽ സ്ഥാപിക്കുവാനായി വെമ്പൽകൊള്ളുകയായിരുന്നു. ദൈവഹിതം മനസ്സിലാക്കുവാനായി അവൾ നിരന്തരം പ്രാർത്ഥിച്ചു. ക്രൂശിതരൂപത്തിനു മുമ്പിൽ പ്രാർത്ഥനാനിരതയായി ഇരുന്ന ഒരവസരത്തിൽ അവൾക്കു ശക്തമായ ഒരനുഭവമുണ്ടായി. ''നോക്കൂ നിൻെറ നാഥനെപ്പോലെതന്നെ വർത്തിക്കു'' എന്ന വ്യക്തമായ ആ പ്രചോദനമായിരുന്നു തന്നെയും താൻ സ്ഥാപിച്ച സമൂഹത്തേയും പിന്നീട് നയിച്ചത്.

ആഭ്യന്തരയുദ്ധങ്ങൾകൊണ്ടും വിദേശാക്രമണംകൊണ്ടും താറുമാറായിക്കൊണ്ടിരുന്ന വെറോണ തൻെറ പ്രവർത്തനരംഗമായി മാഗ്ദലിൻ തെരഞ്ഞെടുത്തു. സന്യാസസമൂഹങ്ങളെയെല്ലാം ഉന്മൂലനാശംചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന നെപ്പോളിയൻ ചക്രവർത്തി ആയിടെ കനോസ്സ കൊട്ടാരത്തിൽ ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ ചെലവഴിച്ചു. മാഗ്ദലിൻ ദൈവത്തിലാശ്രയിച്ചുകൊണ്ട് ധൈര്യപൂർവ്വം ചക്രവർത്തിയെ സമീപിച്ച് അഗസ്റ്റീനിയൻ സന്യാസികളിൽനിന്നും അദ്ദേഹം കൈവശപ്പെടുത്തിയിരുന്ന, വിശുദ്ധ യൗസേപ്പിൻെറ ആശ്രമം തൻെറ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി വിട്ടുകൊടുക്കണമെന്ന് അഭ്യർത്ഥിച്ചു.

മാഗ്ദലിനിൽ സ്വർഗ്ഗീയചൈതന്യം ദർശിച്ച നെപ്പോളിയൻ അവളുടെ അഭ്യർത്ഥന അനുവദിച്ചു. ''ഇവളെപ്പോലെ പത്തു സ്ത്രീകൾ എൻെറ സാമ്രാജ്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ'' എന്ന് വിസ്മയഭരിതനായി പറയുകയുംചെയ്തു. അതിവേഗം ഒരുക്കങ്ങളെല്ലാം പൂർത്തിയാക്കി മാഗ്ദലിൻ 1808 മെയ് എട്ടാം തീയതി ഏററവും ദരിദ്രരും നിരാലംബരുമായ തൻെറ സംരക്ഷണത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ബാലികമാരെ പഠിപ്പിക്കുവാനും പരിചരിക്കുവാനും തുടങ്ങി.

മാഗ്ദലിൻെറ ചൈതന്യം ഉൾക്കൊണ്ടു പല യുവതികളും അവളോടൊത്ത് കർമ്മരംഗത്തിറങ്ങി. 'ഉപവിയുടെ പുത്രികൾ' എന്നറിയപ്പെടുന്ന കനോഷ്യൻ സന്യാസസഭയ്ക്ക് അങ്ങനെ ആരംഭംകുറിച്ചു. ദരിദ്രരിൽ പ്രത്യാശയും ആത്മവിശ്വാസവും വളർത്തുന്നതോടൊപ്പം ക്രൈസ്തവജീവിതം അർത്ഥവത്തായി നയിക്കുന്നതിനുവേണ്ട പരിശീലനവും അവർക്കു നൽകി.

മതബോധനക്ലാസ്സുകൾക്കാണ് മാദലിൻ ഏററവും പ്രാധാന്യം കൊടുത്തത്. ആശുപത്രിയിൽപോയി രോഗികളെ പരിചരിക്കുന്നതിലും അവൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ പ്രധാനപ്പെട്ട മൂന്നു സേവനരംഗങ്ങളിൽ— മതപഠനം, വിദ്യാഭ്യാസം, ആതുരശുശ്രൂഷ മാഗ്ദലിൻെറ അനുയായികൾ തീക്ഷ്ണതാപൂർവ്വം പ്രവർത്തിച്ചു. വിശുദ്ധിയുടെ പരിമളംപരത്തിയ ആ ധന്യജീവിതം 61_ാമത്തെ വയസ്സിൽ 1835 ഏപ്രിൽ പത്താം തീയതി പരമപിതാവ് തിരികെ സ്വീകരിച്ചു. തൻെറ സഹോദരികളോട് ചേർന്ന് 'നന്മനിറഞ്ഞ മറിയമെ' എന്ന ജപം ചൊല്ലിക്കൊണ്ടാണ് മാഗ്ദലിൻ ലോകത്തോടു വിടപറഞ്ഞത്. 1947 ഡിസംബർ ഏഴിന് മാഗ്ദലേനയെ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവളെന്നു 12—ാം പീയൂസ് മാർപ്പാപ്പാ പ്രഖ്യാപിക്കുകയുണ്ടായി.

ആദ്യമാദ്യം ഇററലിയിൽമാത്രം ഒതുങ്ങിനിന്നിരുന്ന കനോഷ്യൻസഭ 1860—ൽ ചൈനയിലും തുടർന്ന് ഇന്ത്യാ, ആഫ്രിക്ക, ജപ്പാൻ, ഓസ്ട്രേലിയ തുടങ്ങിയ ഇരുപതോളം രാജ്യങ്ങളിലേക്ക് വ്യാപിച്ചു. 400—ൽപരം കന്യകാലയങ്ങളിലായി 5000—ത്തോളം സഹോദരിമാർ നേഴ്സറിമുതൽ സെക്കൻെററിവരെയുള്ള സ്കൂളുകളിലും കോളേജുകളിലും ടെക്നിക്കൽസ്കൂളുകളിലും ശിശുസംരക്ഷണകേന്ദ്രങ്ങൾ, അനാഥശാലകൾ, മാതൃസംരക്ഷണകേന്ദ്രങ്ങൾ, വൃദ്ധമന്ദിരങ്ങൾ, ആശുപത്രികൾ, ഡിസ്പെൻസറികൾ, സാമൂഹ്യവികസനകേന്ദ്രങ്ങൾ, ഗ്രാമോദ്ധാരണകേന്ദ്രങ്ങൾ, അന്ധർക്കും ബധിരർക്കും ഊമർക്കുംവേണ്ടിയുള്ള പ്രത്യേകസ്ഥാപനങ്ങൾ എന്നിവയിലുമായി പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം നടത്തിവരുന്നു.

മാഗ്ദലിനിൽനിന്നുതന്നെ പ്രചോദനംസ്വീകരിച്ച് ഉടലെടുത്ത ''കനോഷ്യൻ ഉപവിയുടെ സഹോദരൻമാർ'' എന്ന വൈദികസമൂഹവും ഇന്ന് ലോകമെങ്ങും വ്യാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

1889—ലാണ് കനോഷ്യൻ സഹോദരിമാർ ഇന്ത്യയിൽ ആദ്യമായി വന്നത്. കൊച്ചിയിലാണ് അവർ പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചത്. ഇന്ന് ഇന്ത്യയിൽ കേരളം, തമിഴ്നാട്, കർണ്ണാടകം, ഗോവ, മഹാരാഷ്ട്ര, ഗുജറാത്ത്, ഉത്തർപ്രദേശ് എന്നിങ്ങനെ ഏഴു സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ 39 ശാഖകളിലായി ഇവർ പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

കനോഷ്യൻസഹോദരികളോ സഹോദരന്മാരോ ആയി ഇന്ത്യയിലോ വിദേശത്തോ യേശുവിന് സാക്ഷ്യംനൽകാൻ തീക്ഷ്ണമായി ആഗ്രഹിക്കുന്ന യുവതികളേ, യുവാക്കളേ നിങ്ങൾക്ക് സ്വാഗതം! പ്രീഡിഗ്രിയോ തത്തുല്യയോഗ്യതയോ ഉള്ളവർക്ക് ഇംഗ്ലീഷിൽ പരിജ്ഞാനം ലഭിക്കുന്നതിനും കനോഷ്യൻസഭയെക്കുറിച്ച് പ്രാഥമിക അറിവ് ലഭിക്കുന്നതിനും കനോഷ്യൻസഭയുടെ ഏതെങ്കിലും ശാഖയെ സമീപിക്കാവുന്നതാണ്. അർത്ഥിനികൾക്ക് തുടർന്നുള്ള ഒരു വർഷത്തെ പോസ്റ്റുലൻസി ബൽഗാമിലും പിന്നീട് നൊവിഷ്യററ് രണ്ടുവർഷം ബോംബെയിലുമാണ്. പ്രേഷിതശ്രേഷ്ഠനായ പൗലോസിനോടൊത്ത് നമുക്കു മുന്നേറാം. ''എൻെറ പിന്നിലുള്ളവയെല്ലാം വിസ്മരിച്ചിട്ട് മുന്നിലുള്ളവയെ ലക്ഷ്യമാക്കി ഞാൻ മുന്നേറുന്നു.''

സഭയെക്കുറിച്ചും സഭയുടെ പരിശീലനരീതിയെക്കുറിച്ചും കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ അറിയുവാൻ താഴെക്കാണുന്ന വിലാസത്തിൽ എഴുതിയാൽ മതിയാവും.

M. Superior, Provincial house
Canossa Convent
Andheri East
Bombay 400093

M. Superior, Delegation house
St. Mary's Convent
Fort Cochin
KERALA 682001

M. Superior,
St. Joseph's Convent
Alleppey-1
KERALA

കപ്പൂച്ചിൻസ് - ഫ്രാൻസീസിൻെറ അനുയായികൾ

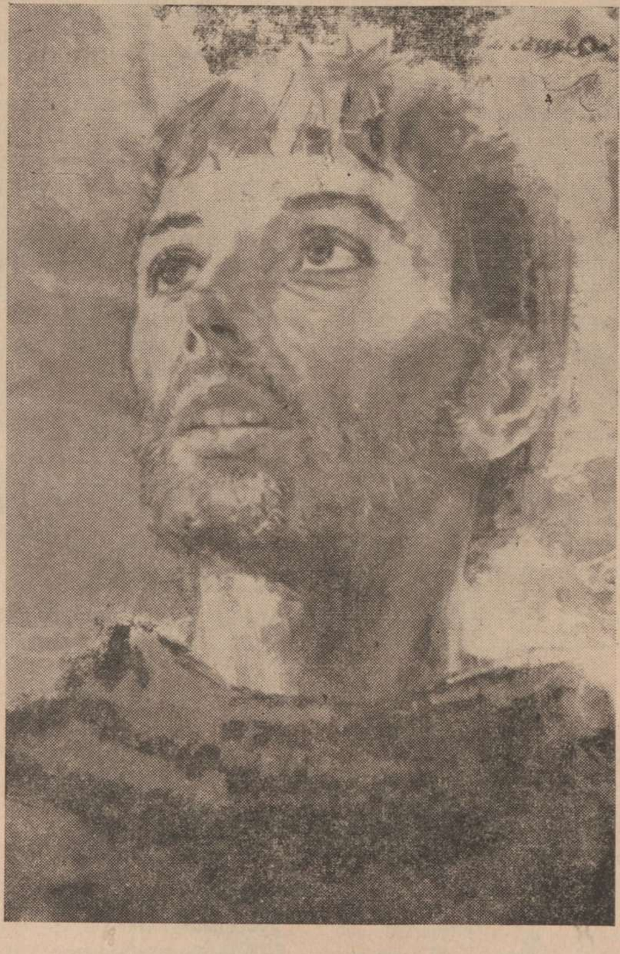

സുഖലോലുപതയുടെ മടിത്തട്ടിൽ ജനിച്ചുവളർന്ന ഫ്രാൻസീസ്.

മാടമ്പിസ്ഥാനം മോഹിച്ച് യുദ്ധക്കളത്തിലേക്കുപോയ ഫ്രാൻസീസ്;

ക്രൂശിതരൂപം തന്നോട്ട് സംസാരിച്ചതിനെത്തുടർന്നു്; സാമ്രാജ്യങ്ങൾ വെട്ടിപ്പിടിക്കുന്നതിലല്ല, മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ സ്നേഹസാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതിലാണ് തൻെറ മഹത്വം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതെന്നു് മനസ്സിലാക്കിയ ഫ്രാൻസീസ്;

ക്രിസ്തുവിനെ തന്നിലൂടെ ജീവിക്കാനും പ്രവർത്തിക്കാനും അനുവദിച്ച ഫ്രാൻസീസ്;

ക്രിസ്തുവിൻെറ പ്രതിരൂപം എന്നു് 15–ാം ബനഡിക്ട് പാപ്പാ വിശേഷിപ്പിച്ച ഫ്രാൻസീസ്:

ദാരിദ്ര്യാരൂപിയെ മണവാട്ടിയായി സ്വീകരിക്കുന്നതിനു് മാർപ്പാപ്പായുടെ അനുമതിയും ആശീർവാദവും തേടിയ ഫ്രാൻസീസ്.

മാർപ്പാപ്പാമാരും രാജാക്കന്മാരും കുരിശുയുദ്ധത്തിനു് ഒരുമ്പെട്ടപ്പോൾ നിരായുധനായി സുൽത്താൻെറ മുമ്പിലെത്തിയ ഫ്രാൻസീസ്;

പ്രാർത്ഥനവഴി ലഭിച്ച ദൈവാനുഭവത്തിലൂടെ സമസൃഷ്ടങ്ങളെ നോക്കിക്കണ്ട ഫ്രാൻസീസ്,

കത്തിക്കാളുന്ന മധ്യാഹ്നസൂര്യനേയും കത്തിച്ചാമ്പലാകുന്ന അഗ്നിയേയും കടിച്ചുകീറുന്ന ചെന്നായെയും ദുർഗന്ധവാഹികളായി സമൂഹത്തിൽനിന്നും പുറന്തള്ളപ്പെട്ട കുഷ്ഠരോഗികളേയും അവസാനം മരണത്തെപ്പോലും സ്വന്തമായി കണ്ട ഫ്രാൻസീസ്;

വിദ്വേഷവും പകയും സ്വാർത്ഥതയുംനിറഞ്ഞ ഹൃദയങ്ങളിലേക്കു് സ്നേഹത്തിന്റെയും സമാധാനത്തിന്റെയും സന്ദേശംപരത്തിയ ഫ്രാൻസീസ്;

നവലോകസൃഷ്ടിക്കുവേണ്ടി ബദ്ധപ്പെടുന്നവർക്കും ആധുനികലോകത്തിന്റെ വ്യഗ്രതയിൽ നട്ടംതിരിയുന്ന സത്യാന്വേഷികൾക്കും മാർഗ്ഗദീപമായ ഫ്രാൻസീസ്— ഇതാണു് 1181–ൽ ജനിച്ചു് 1226–ൽ മരിച്ച അസ്സീസിയിലെ വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസീസ്.

സഭയുടെയും അതിലെ അനാചാരങ്ങളുടെയുംനേർക്കു് വിമർശനത്തിന്റെ വിഷശരങ്ങൾ തൊടുത്തുവിടാതെ സ്വയം ആത്മവിമർശനം നടത്തി സഭയെ പുനരുദ്ധരിക്കുന്നതിനും സുവിശേഷവെളിച്ചത്താൽ അതിനെ പ്രോജ്ജ്വലിപ്പിക്കുന്നതിനുമായി ജീവിതം ഉഴിഞ്ഞുവച്ച ഫ്രാൻസീസ്.

ഈ വിശുദ്ധന്റെ അനുയായികളുടെ സമൂഹമാണു് ഫ്രാൻസിസ്കൻ സഭ. ചരിത്രത്തിന്റെ വളർച്ചയിൽ ഈ സഭയിൽ മൂന്നു ശാഖകളുണ്ടായി, അവയിലൊന്നാണു് (ഫ്രാൻസിസ്കൻ) കപ്പൂച്ചിൻസഭ. ആഗോളവ്യാപകമായി പടർന്നു നിൽക്കുന്ന ഒരു സന്യാസസമൂഹമാണിതു്.

ഭാരതത്തിലെ ഫ്രാൻസിസ്കൻ ശാഖകളുടെ അംഗസംഖ്യയിൽ കപ്പൂച്ചിൻസഭയാണു് ഏറ്റവും മുന്നിൽ. കേരളത്തിലും, തമിഴ്നാട്ടിലും, കർണ്ണാടകം, ഗോവാ, മഹാരാഷ്ട്ര എന്നിവിടങ്ങളിലുമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന മൂന്നു പ്രോവിൻസുകൾ, കേരളത്തിലും പൂർവ്വോത്തരഭാരതത്തിലും പ്രവർത്തിക്കുന്ന രണ്ടു വൈസ്പ്രോവിൻസുകൾ എന്നിങ്ങനെ അഞ്ചു മേഖലകളായി ഭാരതത്തിൽ സഭ വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ സെൻറ് ജോസഫ് പ്രോവിസ് ആലുവാ കേന്ദ്രമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

പലവിധ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തി വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസീസിനെ അനുകരിച്ചു് സുവിശേഷസന്ദേശം പ്രചരിപ്പിക്കുക, ദൈവരാജ്യത്തിനു് സാക്ഷ്യംവഹിക്കുക– ഇതാണു് സഭയുടെ പ്രവർത്തനദൗത്യം. മിഷൻപ്രവർത്തനം, ധ്യാനപ്രസംഗം, ആദ്ധ്യാത്മികനവീകരണം, സാമൂഹ്യസേവനം, അത്മായ സഭയുടെ രൂപീകരണം, വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനം, മുദ്രാലയ പ്രേഷിതത്വം, ജനമുന്നേററങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രവർത്തനം, ഗവേഷണം, ചിത്രകലാപ്രവർത്തനം, ഇടവകപ്രവർത്തനം എന്നിങ്ങനെ വിവധങ്ങളാണു് പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങൾ.

മിഷൻ പ്രവർത്തനം

ഇന്ത്യയുടെ പല ഭാഗങ്ങളായി 18 രൂപതകളിൽ കപ്പൂച്ചിൻസ് മിഷൻപ്രവർത്തനത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ ജലന്തർ, ജമ്മുകാഷ്മീർ, മീററ്റ്, വിജയവാഡ, വാറങ്ങൽ, ഏലൂരു്, നെല്ലൂരു്, നൽഗോണ്ട തുടങ്ങിയ രൂപതകൾ സെൻറ് ജോസഫ് പ്രോവിൻസിന്റെ കീഴിലാണു്. കപ്പൂച്ചിൻ സഭാംഗവും കറവിലങ്ങാട്ട് സ്വദേശിയുമായ മോൺ. സിംഫോറിയൻ കീപ്രത്താണു് ജലന്തർ രൂപതയുടെ മെത്രാൻ. ഇനിയും രൂപത ആയിട്ടില്ലാത്ത ജമ്മു–കാഷ്മീറിന്റെ പ്രീഫെക്ട് അപ്പസ്തോലിക് കപ്പൂച്ചിൻ സഭാംഗവും ആലപ്പുഴ സ്വദേശിയുമായ മോൺ. ഹിപ്പോളിററസ് കുന്നുങ്കലാണു്.

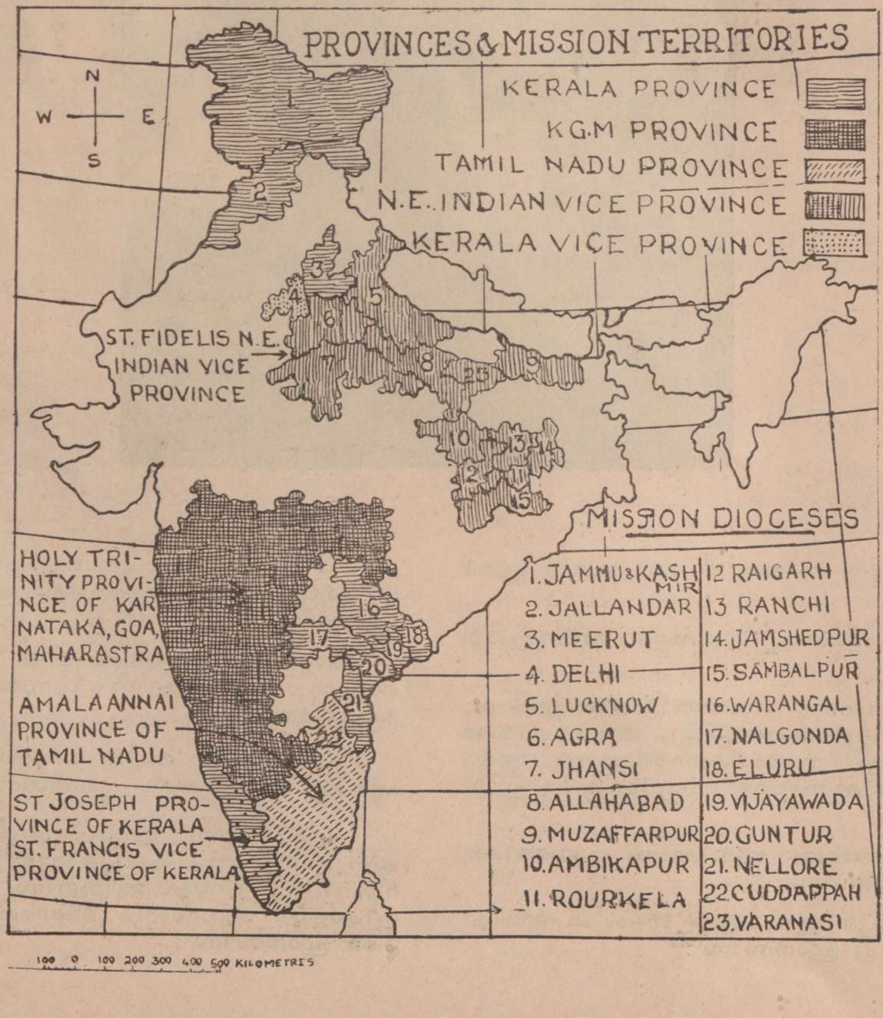

സാഹചര്യങ്ങളും പ്രത്യേകതകളും ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളും കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടാണ് ഓരോ രൂപതയിലും പ്രവർത്തനം നടത്തുന്നത്.

കപ്പുച്ചിൻ മിഷൻധ്യാനം

ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിന്റെ തീക്ഷണതയിലേയ്ക്കു ഇടവകയെ വളർത്തുക എന്നതാണ് ധ്യാനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഒരു വർഷം ഏകദേശം 50 മിഷൻധ്യാനം കേരള കപ്പൂച്ചിൻ പ്രോവിൻസിലെ വൈദികർ നടത്തുന്നുണ്ട്.

ഇടവകയുടെ വലിപ്പമനുസരിച്ച് ഒന്നിലധികം വൈദികർ ഒരാഴ്ച ഇടവകയിൽ താമസിച്ച് നടത്തുന്ന ദൈവവചന പ്രഘോഷണമാണ് മിഷൻധ്യാനം. ധ്യാനത്തിനു് ഒരു മാസം മുമ്പുമുതൽ ഇടവക വികാരിയുടെയും സന്യാസിനി സന്യാസികളുടെയും നേതൃത്വത്തിൽ ഇടവകയെ മുഴുവൻ പ്രാർത്ഥനാരൂപിയിൽ ഒരുക്കുന്നു.

ഒരു ഞായറാഴ്ച രാവിലെ കുർബാനയോടുകൂടി ആരംഭിക്കുന്ന മിഷൻധ്യാനം പിറേറ ശനിയാഴ്ച വൈകുന്നേരം ആരാധനയോടുകൂടി സമാപിക്കുന്നു. എല്ലാ ദിവസവും രാവിലെ കുർബാന, ദൈവവചന പ്രഘോഷണം, ഭവനസന്ദർശനം, വീട് വെഞ്ചിരിപ്പ്, കുടുംബപ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കൽ പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് നേതൃത്വം നൽകൽ തുടങ്ങിയ പരിപാടികൾ ധ്യാനത്തിന്റെ ഭാഗമായി നടത്തുന്നു.

സെമിത്തേരി സന്ദർശനം, രോഗികൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥന, കുരിശുംവഹിച്ചു വികാരിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടത്തുന്ന പരിഹാരപ്രദക്ഷിണം തുടങ്ങിയവ ഈ ധ്യാനത്തിന്റെ മററു സവിശേഷതകളാണ്.

ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിൽ താത്പര്യമില്ലാതെ ജീവിക്കുന്നവർക്കു് ദൈവവചനത്തോട് ആഭിമുഖ്യം വളർത്തുന്നതിനും അയഞ്ഞുപോയ കുടുംബബന്ധങ്ങൾ സജീവമാക്കുന്നതിനും വൈരാഗ്യത്തിലും പകയിലും കഴിയുന്നവരെ യേശുവിന്റെ വചനത്തിന്റെ ശക്തിയാൽ സമാധാനത്തിലേയ്ക്കും കൂട്ടായ്മയിലേയ്ക്കും നയിക്കുന്നതിനും പരിശുദ്ധ കുർബാനയിലുള്ള പങ്കാളിത്തം സജീവമാക്കുന്നതിനും വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അഭിരുചി വളർത്തുന്നതിനും ഈ ധ്യാനങ്ങൾവഴി സാധിക്കുന്നുണ്ട്. പതിനായിരത്തിലേറെ കുടുംബങ്ങൾ ഓരോ വർഷവും ഈ ധ്യാനത്തിന്റെ ഫലമനുഭവിക്കുന്നു.

സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനം:
കാൽവരി സോഷ്യൽ സെൻറർ

മാതാപിതാക്കളെപേക്ഷിച്ച മക്കൾ, അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവരുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ ദുർച്ചെലവും ഉത്തരവാദിത്വമില്ലായ്മയുംമൂലം നിത്യദാരിദ്ര്യത്തിൽ കഴിയുന്ന വീടുകൾ, സ്ത്രീധനം എന്ന ശാപംപേറുന്ന ഭാവിയുടെ ഭീകരത, മാന്യമായി തൊഴിൽ ചെയ്യാൻ സാഹചര്യമില്ലാത്ത യുവതികൾ—

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ജന്മമെടുത്തതാണ് കാൽവരി 'സോഷ്യൽ സെൻറർ.'

1966–ൽ ഒരു ചെറിയ ഷെഡ്ഡിൽ മൂന്നു പെൺകുട്ടികളെയുമായി ആരംഭിച്ച സോഷ്യൽ സെൻറർ ഇന്നു് ഒരു മഹാപ്രസ്ഥാനമായി വളന്നിരിക്കുന്നു. 14 സെൻററുകളിലായി 1235 പെൺകുട്ടികളും, 42 ആൺകുട്ടികളും പ്രവത്തിക്കുന്നുണ്ടു്.

എംബ്രോയിഡറി, പ്ലാസ്റ്റിക്‌വക്ക്, തയ്യൽ, വെൽഡിംങ്ങ്, നൂൽ നൂൽപ്പ്, നെയ്ത്തു്, ബീഡിനിമ്മാണം എന്നിവയാണു് ഇവരുടെ ജോലികൾ. പ്ലാസ്റ്റിക് ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ കേരളത്തിൽ എല്ലായിടത്തും, ''ദീപം ബീഡി'' തൃശ്ശൂർ, എറണാകുളം, ഇടുക്കി എന്നീ ജില്ലകളിലും വിററുവരുന്നു.

സ്വയം തൊഴിൽ ചെയ്തുണ്ടാക്കിയ പണം ഉപയോഗിച്ച് വിവാഹജീവിതത്തിലേയ്ക്കു് പ്രവേശിക്കുവാൻ അനേകം യുവതികളെ ഈ പ്രസ്ഥാനം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പെൺകുട്ടികൾക്കുതന്നെയാണു് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ പൂണ്ണ ഉത്തരവാദിത്വം. സോഷ്യൽ സെൻററിൻെറ പ്രവത്തന ഫലമായുണ്ടാകുന്ന വരുമാനം മുഴുവൻ അംഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽതന്നെ വിഭജിക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്.

പൊതുവിജ്ഞാനം, ശിശുപരിപാലനം, ദാമ്പത്യവിജ്ഞാനം, പോഷകാഹാരം എന്നിവയെപ്പററി സെമിനാറുകളും ഇവിടെ നടത്തപ്പെടുന്നു. പെൺകുട്ടികളുടെ ഭാവിസുരക്ഷിതത്വമാണു് സോഷ്യൽ സെൻറർ ലക്ഷ്യമാക്കുന്നതു്.

അൽമായ ഫ്രാൻസിസ്കൻ സഭ

കുഷ്ഠരോഗികളോടു് പ്രത്യേക സ്നേഹവും വാത്സല്യവും പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്ന വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസീസ്, കുഷ്ഠരോഗികളെ പരിചരിക്കുവാനുള്ള ചുമതലയാണു് തൻെറ സഭയിൽ അംഗങ്ങളായിത്തീർന്നവർക്കു് നൽകിയിരുന്ന ആദ്യത്തെ ജോലി.

തൃശ്ശൂർ രൂപതയിലെ ഫ്രാൻസിസ്കൻ അൽമായ സഭക്കാരുടെ (S. F. O.) ഒരു പ്രവത്തനമേഖലയാണു് കുഷ്ഠരോഗീപരിചരണം. കുഷ്ഠരോഗികൾക്കു് മരുന്നും ഭക്ഷണവും വസ്ത്രവും നൽകാൻ അംഗങ്ങൾ ശ്രമിക്കുന്നു.

1977–ൽ മുളംകുന്നത്തുകാവിൽ 12 വീടുകളുള്ള ഒരു കേന്ദ്രം സ്ഥാപിച്ചു. ''അസ്സീസി നഗർ'' എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഈ കേന്ദ്രത്തിൽ ഇന്നു് 22 വീടുകളുണ്ടു്.

വടക്കാഞ്ചേരിയിൽ 12 ഏക്കറോളം വരുന്ന സ്ഥലത്തു് 42 വീടുകളും ഒരു ചെറിയ ആശുപത്രിയും പ്രവത്തിക്കുന്നുണ്ടു്. ''നിമ്മലദാസികൾ'' എന്ന സന്യാസിനീസമൂഹത്തിലെ സഹോദരികൾ ഇവിടെ താമസിച്ചു രോഗികളെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നു. 1983–ൽ ഉദ്ഘാടനംചെയ്ത ഈ കേന്ദ്രത്തിൽ ഇപ്പോൾ 300 അംഗങ്ങളുള്ള 70 കുടുംബങ്ങളെ അസ്സോസിയേഷൻ സംരക്ഷിച്ചുവരുന്നു.

Superior
The Capuchin Provincialate
P. B. No. 66
Alwaye 683101

അമലോത്ഭവമാതാവിൻെറ സലേഷ്യൻ സഹോദരികൾ

പാരീസ് നഗരത്തിൽ ജീവിച്ച പൂജ്യസ്മരണാർഹനും വൈദികശ്രേഷ്ഠനുമായിരുന്ന ഹെൻറ ഷാമോയും പുണ്യാലംകൃതയായിരുന്ന കാരേ ദി മാൽബെർഗ് എന്ന വനിതയും ചേർന്ന് 1872 ഒക്ടോബർ 15–ാം തീയതി വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസീസ് സാലസിൻെറ പുത്രിമാർ എന്ന ഭക്തസംഘടന ആരംഭിച്ചു. സുവിശേഷാത്മകമായ സ്നേഹത്തിൽ അടിയുറച്ചു ജീവിക്കുകയും ഈ സ്നേഹത്തിനു സാക്ഷ്യം നൽകുകയുമായിരുന്നു ഈ സംഘടനയുടെ ലക്ഷ്യം. ഈ സംഘടനയിൽനിന്നും രൂപംകൊണ്ട ഒരു സന്യാസിനീസമൂഹമാണ് ''അമലോത്ഭവമാതാവിൻെറ സലേഷ്യൻ സഹോദരികൾ.''

ആരംഭകാലംമുതലേ തീക്ഷ്ണമായ പ്രാർത്ഥനവഴി ആഴമായ പ്രേഷിതചൈതന്യം പുതിയതായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഈ സമൂഹത്തിലെ ഓരോ അംഗത്തിലും വളർത്തിയെടുക്കുവാൻ സ്ഥാപകൻ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. അധികം താമസിയാതെതന്നെ ഭാരതത്തിൽ പ്രേഷിതവേലയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന ചില അഭിവന്ദ്യ പിതാക്കന്മാർ പാരീസ് സന്ദർശിക്കുകയും മിഷനറിമാരുടെ അവശ്യകതയെ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞുകൊണ്ട് കൂടുതൽപേരെ ഭാരതത്തിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുകയുംചെയ്തു.

കുടുംബജീവിതത്തിൻെറ ചുമതലകളില്ലാതിരുന്ന ചില അംഗങ്ങൾ തങ്ങളെത്തന്നെ പൂർണ്ണമായി പ്രേഷിതവേലയ്ക്കുവേണ്ടി അർപ്പിക്കുവാൻ അതിയായ ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചു. അവരിൽ നാലുപേർ 1889 ഒക്ടോബർ 12–ന് നാഗപ്പൂർ രൂപതാദ്ധ്യക്ഷൻെറ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ച് മരിയ ജെർത്രൂദ് എന്ന വനിതയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ആദ്യമായി ഇന്ത്യയിൽ നാഗപ്പൂരിൽ എത്തി. ആരംഭത്തിൽ അവർ സന്യാസിനികൾ അല്ലായിരുന്നെങ്കിലും പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു സന്യാസ അന്തസ്സ് ഏററവും ഉത്തമമെന്നു മനസ്സിലാക്കി ക്രമേണ അവർ ഒരു സന്യാസസഭയായി മാറി.

ഇവർ സുവിശേഷാരൂപിയാൽ പൂരിതരായി സമൂഹത്തിൽ ഏററവും താഴേക്കിടയിൽ ഉള്ളവർക്കു സേവനം ചെയ്യുന്നതിന് തങ്ങളെത്തന്നെ സമർപ്പിച്ചു. എപ്പോഴും രൂപതാധികാരികളുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾക്കു വഴങ്ങി അവരുടെ സഹായികളായി (Auxiliaries of Priests) തങ്ങളുടെ സേവനരംഗങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിച്ചു. അക്രൈസ്തവസ്ത്രീകളുടെ ഇടയിൽ സുവിശേഷപ്രഘോഷണംനടത്തി അവരെ ക്രിസ്തുവിലേക്ക് നയിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ പ്രവർത്തനോദ്ദേശ്യം.

പ്രത്യേക സിദ്ധി

ഈ സമൂഹത്തിൻെറ പ്രത്യേകസിദ്ധി, അതിൻെറപേരിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ, പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നയിക്കപ്പെട്ട്, വിനീതനും ശാന്തനുമായ ക്രിസ്തുവിനെ, വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസീസ് സാലസിനെപ്പോലെ അനുകരിച്ച് സന്യാസജീവിതംവഴി തിരുസ്സഭയുടെ സുവിശേഷപ്രഘോഷണദൗത്യത്തിൽ പങ്കുചേരുക എന്നതാണ്. അക്രൈസ്തവസ്ത്രീകളെ, പ്രത്യേകം പരിഗണിച്ച് അപ്പോസ്തലരാക്കിത്തീർക്കുവാൻ സലേഷ്യൻ സഹോദരികൾ യത്നിച്ചുവരുന്നു. തങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യസിദ്ധിക്ക് ഉപകരിക്കുന്ന എല്ലാ അപ്പോസ്തോലപ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഇവർ വ്യാപൃതരാണ്.

Visiting a Tribal family in Kumily

പ്രവർത്തനരംഗങ്ങൾ

മതബോധനം, ഭവനസന്ദർശനം, ക്രൈസ്തവസമൂഹങ്ങളുടെ രൂപീകരണം തുടങ്ങിയ അപ്പോസ്തോലപ്രവർത്തനങ്ങളോടൊപ്പം വിദ്യാഭ്യാസം (പ്രൈമറി, ഹൈസ്കൂൾ, ടെക്നിക്കൽസ്കൂൾ, നഴ്സിംഗ്സ്കൂൾ), ആതുരശുശ്രൂഷ (ഡിസ്പെൻസറി, ജനറൽ ആശുപത്രി, കുഷ്ഠരോഗാശുപത്രി, ക്ഷയരോഗാശുപത്രി), സാമൂഹ്യസേവനപ്രവർത്തനങ്ങൾ (അനാഥാലയം, വൃദ്ധമന്ദിരം, അഗതിമന്ദിരം, വികലാംഗമന്ദിരം, ബോധവൽക്കരണം, ഗ്രാമവികസനം, ഗിരിജനവികസനം) എന്നീ മേഖലകളിലും സലേഷ്യൻസഹോദരികൾ വിജയകരമായി പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു.

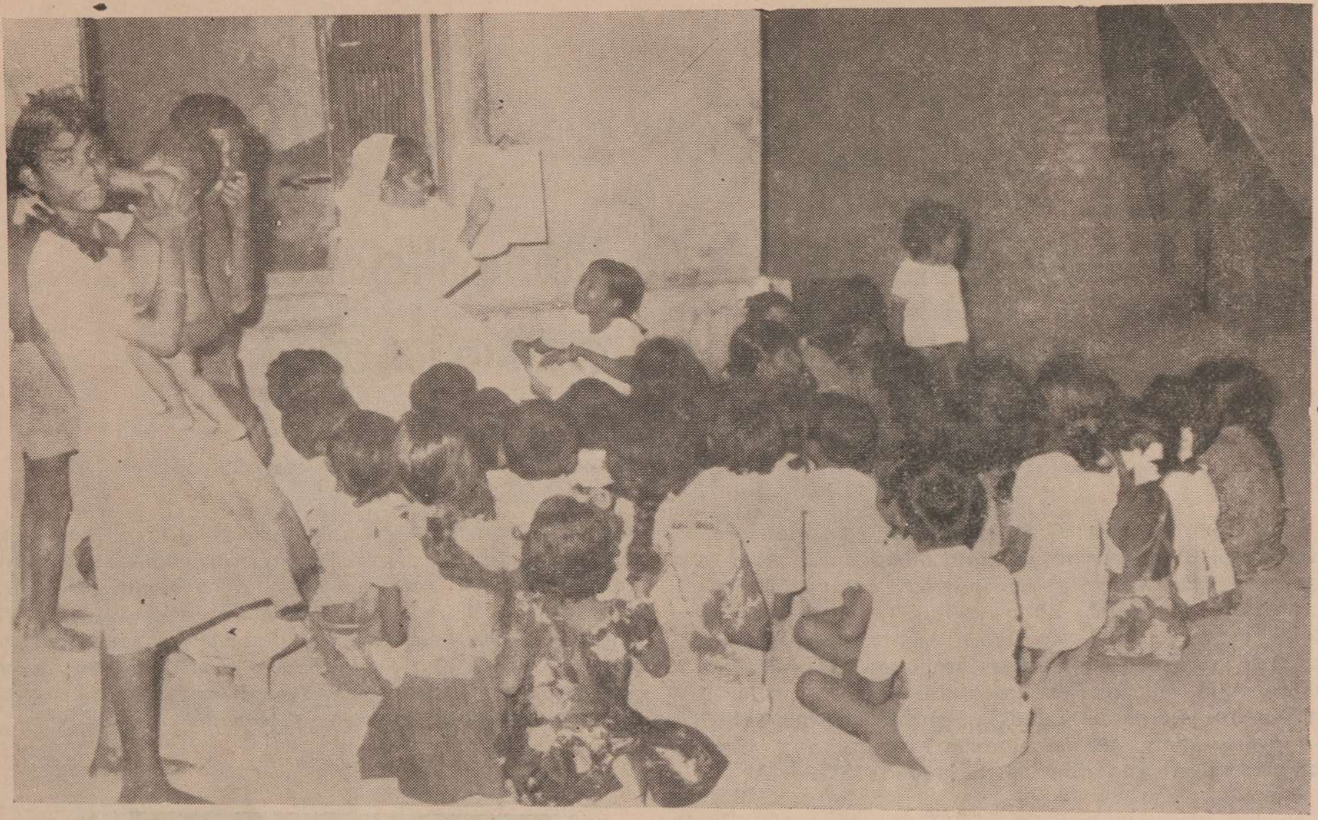

Teaching Catechism to Village, Children in Thamilnadu

ലോകത്തിന്റെ ഏതുഭാഗത്തും തിരുസ്സഭയുടെ ഇംഗിതം അനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ഇവർ തയ്യാറാണ്. ഇപ്പോൾ ഇന്ത്യാ, ബംഗ്ലാദേശ്, യൂറോപ്പ്, ആഫ്രിക്ക, ദക്ഷിണഅമേരിക്കാ, മഡഗാസ്കർ, റിയൂണിയൻ ദ്വീപുകൾ എന്നിവിടങ്ങളിലായി ആയിരത്തിലധികം സഹോദരികൾ 109 സന്യാസഭവനങ്ങളിൽ ജീവിച്ച് സേവനമനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽമാത്രം മൂന്നു പ്രവിശ്യകളിലായി 84 ഭവനങ്ങൾ ഉണ്ട്. കേരളത്തിലുള്ള ഏകഭവനം 1982-ലാണ് കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി രൂപതയിലുള്ള കുമിളി അട്ടപ്പള്ളം ഇടവകയിൽ ഗിരിജനവികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി സ്ഥാപിതമായതെങ്കിലും, ഇന്ത്യയിലുള്ള സഹോദരികളിൽ 60 ശതമാനവും മലയാളികളാണ്. സഭയുടെ പ്രേഷിതദൗത്യത്തിൽ കേരളീയരുടെ പങ്കു സ്മരണീയമാണ്.

മുഖ്യഭവനങ്ങൾ

Generalate : Salesian Missionaries of Mary Immaculate
17, Impasse Villa Remond
94250 Gentilly,
FRANCE

Novitiate : Nirmalagiri Convent
Kengeri P. O.
Bangalore 560 060, Karnataka

North Provincialate :
Mary Immaculate Convent
Near the courts
Nagpur – 440 001, Maharashtra

Central Provincialate :
St. Mary's Convent
Chamrajpet
Bangalore – 560 018, Karnataka

South Provincialate :
SMMI Provincial House
Pudukkottai Road
Thanjavur – 613007, Tamil Nadu

അമലോത്ഭവമാതാവിന്റെ മക്കൾ

സമൂഹത്തിൽ അവഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന രോഗികളും അനാഥരും വികലാംഗരും ആലംബഹീനരുമായ സഹോദരങ്ങളിൽ യേശുവിനു് ശുശ്രൂഷചെയ്യുവാൻ വേണ്ടി, ദൈവദാസനായ ഫാ. ലൂയിജി മരിയ മോണ്ടിയാണു് 1857 സെപ്റ്റംബർ എട്ടിനു് അമലോത്ഭവമാതാവിന്റെ മക്കളുടെ സന്യാസസമൂഹം റോമിൽ ആരംഭിച്ചതു്. വൈദികരും അത്മായരുമായ സഹോദരന്മാരെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു സമൂഹമാണിതു്. റോമിൽ മുളയെടുത്തുവെങ്കിലും ഇററലിയാകമാനം വ്യാപിച്ചു്, അർജൻറീന, കാനഡ, ആഫ്രിക്ക, ഇന്ത്യ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ ഈ സഭ പടർന്നു പന്തലിച്ചുനില്ക്കുന്നു.

ലൂയിജി മരിയ മോണ്ടി, ഇററലിയിലെ മിലാൻ പട്ടണത്തിനടുത്തുള്ള ബൊവീസിയോ ഗ്രാമത്തിൽ 1825 ജൂലൈ 24–ാം തീയതി ഭൂജാതനായി. ചെറുപ്പംമുതലേ ഭക്തിപരമായ ജീവിതത്തിലും സ്വഭാവശുദ്ധിയിലും പ്രേഷിതചൈതന്യത്തിലും ഊർജ്ജസ്വലതയോടെ മുന്നേറിയ ലൂയിജി, രോഗീപരിചരണം, യുവജനശിക്ഷണം, അനാഥസംരക്ഷണം തുടങ്ങിയ ജീവകാരുണ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മുഴുകി. ആദ്ധ്യാത്മികകാര്യങ്ങളിലും രോഗീശുശ്രൂഷയിലും ശ്രദ്ധവെയ്ക്കാനായി സ്വന്തം ഇടവകയിൽ ഒരു സഹോദരസമൂഹത്തിനു് (Company of Friars) രൂപംകൊടുത്ത ലൂയിജി, ക്രമേണ ''മേരിയുടെ പുത്രന്മാർ'' എന്ന സന്യാസസമൂഹത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു് വ്രതവാഗ്ദാനം ചെയ്തു് സന്യാസവസ്ത്രം സ്വീകരിച്ചു.

അക്കാലത്താണു്, രോഗീപരിചരണവും അനാഥസംരക്ഷണവും നിർദ്ദിഷ്ട ദൗത്യമായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരുപുതിയ സമൂഹം രൂപകല്പനചെയ്യാനുള്ള പ്രചോദനം ലൂയിജിക്കു് ലഭിച്ചതു്.

''കൺസെപ്ഷണിസ്റ്റുകൾ'' (conceptionisti) എന്നുകൂടി അറിയപ്പെടുന്ന ഈ സഭാംഗങ്ങൾ ഇന്നു്, ആശുപത്രികൾ, വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ അനാഥമന്ദിരങ്ങൾ, വൃദ്ധമന്ദിരങ്ങൾ, വികലാംഗ–മന്ദബുദ്ധി പരിചരണകേന്ദ്രങ്ങൾ എന്നിവകളിലൂടെ തങ്ങളുടെ പ്രേഷിതദൗത്യം സാക്ഷാത്ക്കരിക്കുന്നതിനോടൊപ്പം, ഇടവകയിലെ അജപാലനകർമ്മങ്ങളിലും സഹായിക്കുന്നു.

ഈ സഭയുടെ ഇന്ത്യയിലെ പ്രഥമഭവനം കോട്ടയത്തിനടുത്തുള്ള പേരൂർഗ്രാമത്തിൽ 1973 സെപ്റ്റംബർ 13–ാം തീയതി സ്ഥാപിതമായി. 1978 ജൂലൈ നാലാംതീയതി കോട്ടയത്തിനടുത്തു് കഞ്ഞിക്കുഴിയിൽ രണ്ടാമത്തെ ഭവനമായ സ്റ്റഡിഹൗസ് തുറന്നു. ബാംഗ്ലൂരിലുള്ള മൂന്നാമത്തെ ഭവനം1985 ഫെബ്രുവരി മാസത്തിൽ ആരംഭിച്ചു. ഈ സഭയിൽ അംഗങ്ങളാകുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ താഴെക്കാണുന്ന ഏതെങ്കിലുമൊരു വിലാസത്തിൽ ബന്ധപ്പെടുക.

1) Vocation Promoter,
Nirmal giri,
Peroor P. O. – 686 637

2) Rev. Superior
Orest Vidyanikethan,
Muttambalam P. O.
Kottayam – 686 004

3) Rev. Director
Nirmalaram,
Mount St. Joseph P. O.,
Bangalore – 560 083

അപ്പസ്തോലരാജ്ഞിയുടെ മിഷനറിസഭ

ദൈവം മനുഷ്യനു നൽകുന്ന അമൂല്യദാനമാണ് ദൈവവിളി. ഈ വിളികേട്ട് അതിനെ പിൻതുടർന്ന ജർമ്മൻ ഫാദർ അന്റോണിയൂസ് മരിയ ബോഡ്‌വിഗ് ഈശോസഭയിലെ ഒരു അംഗമായിരുന്നു. തന്റെ സഭയുടെ അഭിരുചിയനുസരിച്ച് അദ്ദേഹം ജർമ്മനിയിൽ മിഷൻപ്രവർത്തനം തുടങ്ങി.

ആ പരദേശിക്ക് ഇന്ത്യ എന്നും ഒരു സ്വപ്നമായിരുന്നു. സഭാധികാരികൾ അദ്ദേഹത്തെ മിഷൻപ്രവർത്തനത്തിനായി ഇന്ത്യയിലേയ്ക്ക് അയച്ചു. തന്നെ ഏല്പിച്ച ജോലികൾക്കിടയിൽ അദ്ദേഹം ഇന്ത്യയുടെ പല ഭാഗങ്ങളിലൂടെയും സഞ്ചരിച്ചു. ആ സഞ്ചാരത്തിനിടയിൽ ഏതോ ഒരു ദൈവികപ്രകാശം ആ ഹൃദയത്തെ പ്രോജ്ജ്വലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പട്ടിണിയുടെയും ദാരിദ്ര്യത്തിന്റേയും അന്ധവിശ്വാസത്തിന്റേയും അജ്ഞതയുടെയും അടിമകളായ ജനങ്ങളെയാണ് അദ്ദേഹം കണ്ടതു്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടി ഹിന്ദുക്കളുടെ പുണ്യസ്ഥലമായ ബനാറസിലാണ് പതിഞ്ഞതു്. ഇന്ത്യയുടെ മുക്തിക്കുവേണ്ടി സേവനംചെയ്യുവാൻ വെമ്പൽകൊള്ളുന്ന തന്റെ ആഗ്രഹത്തെ സഭാധികാരികളെ അറിയിച്ചു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹത്തെ അംഗീകരിച്ചില്ല എന്നു മാത്രമല്ല; അദ്ദേഹത്തെ അമേരിക്കയിലേയ്ക്കു സ്ഥലംമാററുകയും ചെയ്തു.

മറക്കുവാനായി ശ്രമിക്കുംതോറും 'ഇന്ത്യ' അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോമുകുരത്തിൽ തെളിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ദീർഘമായ പ്രാർത്ഥനയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ അവസാനം ഒരു ദൃഢനിശ്ചയത്തിലെത്തി. ''ഇന്ത്യക്കുവേണ്ടി ജീവിച്ചുമരിക്കുക.'' അതിനെ അനുകൂലിക്കാത്ത തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട സഭയോടു വിടവാങ്ങി ഒരു രൂപതാവികാരിയായി അന്നുമുതൽ പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു. തന്റെ ജന്മഭൂമിയായ കൊളോണിൽ പല യുവാക്കന്മാരും യുവതികളും അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചു. അവരെച്ചേർത്ത് അമലോത്ഭവമാതാവിന്റെ നാമത്തിൽ ഒരു മിഷനറിസഭ ഇന്ത്യയിൽ സ്ഥാപിക്കുവാനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം. പക്ഷേ, മററുള്ളവരുടെ എതിർപ്പുകളും അവഹേളനങ്ങളും മാത്രമായിരുന്നു ഫലം.

സഭയുടെ അംഗീകാരത്തിനുവേണ്ടി താൻ മുട്ടിയ വാതിലുകൾ എല്ലാം അടയ്ക്കപ്പെട്ടു. ഉറച്ചവിശ്വാസവും ആത്മധൈര്യവും കൈവിടാതെ അദ്ദേഹം പടികൾ കയറിഇറങ്ങി. പക്ഷേ, സ്വർഗ്ഗീയവാതിലാണ് തുറക്കപ്പെട്ടതു്. അവിടെയും ഇവിടെയുമായി ചിന്നിച്ചിതറിയ തന്റെ അനുയായികളെ ദൈവകരങ്ങളിൽ ഏല്പിച്ചുകൊണ്ടു് 1915 ജനുവരി എട്ടാംതീയതി അദ്ദേഹം സ്വർഗ്ഗീയഭവനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു.

ദൈവികപ്രേരണയിൽ മുന്നോട്ടുവന്ന കാർഡിനൽ തിയഡോർ ഇനിററ്സർ ഈ സഭയുടെ അംഗീകാരത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയവും ഇന്ത്യയ്ക്കുവേണ്ടി ദാഹിച്ചിരുന്നു. പല ക്ലേശങ്ങളും ബുദ്ധിമുട്ടുകളും തരണം ചെയ്തു 1923 ജൂലൈ ഒന്നിനു് രൂപതാംഗീകാരം ലഭിച്ചു. വളരെക്കാലത്തെ പ്രയത്നത്തിനുശേഷം 1949—ൽ ഈ സഭയ്ക്കു് പോപ്പിൽനിന്നും അംഗീകാരവുംകിട്ടി. സഭയിലെ പ്രാഥമികഅംഗങ്ങൾ വളരെ ക്ലേശങ്ങളും ബുദ്ധിമുട്ടുകളും സഹിച്ചാണ് ഇതിനെ ബലപ്പെടുത്തിയതു്.

അവരുടെ ആത്മത്യാഗത്തിലും ആത്മാർത്ഥസ്നേഹത്തിലും കെട്ടിയുയർത്തിയ ഈ സഭ ഇന്ത്യയിൽ അൻപതോളം ശാഖകളായി വളർന്നു പടർന്നുകഴിഞ്ഞു. കേരളം, മാംഗ്ളൂർ, ഉത്തർപ്രദേശ്, മദ്ധ്യപ്രദേശ്, ബീഹാർ, ഒറീസാ, ബോംബെ, ഗോവാ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലാണ് ഇപ്പോൾ ഈ സഭയുടെ ശാഖകൾ ഉള്ളതു്. ഇന്ത്യക്കുവെളിയിൽ പത്തിലധികം ശാഖകളുണ്ടു്.

ഈ സഭയുടെ പ്രധാനകേന്ദ്രം (mother house) 'വിയന്ന' ആണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രകാശം അനുകമ്പയാർന്ന സ്നേഹത്തിലൂടെ മററുള്ളവർക്കു് പകർന്നുകൊടുക്കുക എന്നുള്ളതാണ് ഈ സഭയുടെ ഉദ്ദേശ്യം.

സാമൂഹ്യസേവനം, രോഗീശുശ്രൂഷ, അന്ധർക്കു വിദ്യാഭ്യാസം, കുഷ്ഠരോഗീപരിചരണം, കുട്ടികൾക്കു പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം തുടങ്ങിയ രംഗങ്ങളിലൂടെയാണ് അപ്പോസ്തലരാജ്ഞിയുടെ മിഷനറിസഭ അതിന്റെ ദൗത്യം നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്.

വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിക്കാത്ത പെൺകുട്ടികളെ എഴുതുവാനും വായിക്കുവാനും പഠിപ്പിക്കുകയും അവരെ ഭാവിയിൽ വിവിധ ജോലികളിൽ ഏർപ്പെടുവാൻ പരിശീലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നു. ഗ്രാമങ്ങൾതോറും കയറിയിറങ്ങി അവിടങ്ങളിലെ ജനങ്ങളെ സുവിശേഷമറിയിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ എല്ലാ മുക്കിലുംമൂലയിലും ക്രിസ്തുവിനെ അവതരിപ്പിക്കുകയും അവിടുത്തെ സന്ദേശം പ്രചരിപ്പിക്കുകയുംചെയ്യുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ ദൈവത്തിനും ലോകത്തിനുംവേണ്ടി സ്വയംസമർപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ് ഈ മിഷനറിസഭയിലെ അംഗങ്ങൾ.

Write to :— Sr. Superior,
St. Mary's Convent,
Varnasi, U. P. 221002.

അസ്സീസി സിസ്റ്റേഴ്സ് ഓഫ് മേരി ഇമ്മാക്കുലേററ്

''നിങ്ങളിൽ ഏററവും ചെറിയവനു് ചെയ്തുകൊടുക്കുന്ന എല്ലാ സഹായസഹകരണങ്ങളും എനിക്കുതന്നെയാണു് ചെയ്തുതന്നതു്.'' എന്നുള്ള ദിവ്യനാഥന്റെ വാക്കുകൾ അനുസ്മരിച്ചു് സമൂഹത്തിലെ ഏററവും വെറുക്കപ്പെട്ടവരേയും തെരുവീഥികളിൽ എറിയപ്പെട്ട പിഞ്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളെയും പരിചരിക്കുന്നതിനും അവരുടെ യാതനകളിൽ പങ്കുകൊണ്ടുകൊണ്ടു് അവരെ മനുഷ്യസമൂഹത്തിൽ വിലപ്പെട്ടവരാക്കിത്തീർക്കാനുള്ള ലക്ഷ്യവുമായി അസ്സീസി സിസ്റ്റേഴ്സ് ഓഫ് മേരി ഇമ്മാക്കുലേററ് എന്ന ഈ സഭ ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിലേക്കു കടന്നിരിക്കുന്നു.

1934 മാർച്ച് ഒന്നാംതീയതിയാണു് കണ്ടത്തിൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട ജോസഫ് അച്ചൻ ചേർത്തല മുട്ടം ഫോറോന പള്ളിയിലെ അസിസ്റ്റന്റ് വികാരിയായി സേവനം ആരംഭിച്ചതു്. തീക്ഷ്ണമതിയായ അദ്ദേഹം സാധാരണ സേവനപരിപാടികൾകൊണ്ടു് തൃപ്തനായില്ല. സമൂഹം തൊട്ടുകൂടാത്തവർ എന്നുവിളിച്ച് അകലെ നിർത്തിയ പുലയസഹോദരങ്ങളിലേക്കായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ. എന്നാൽ തന്റെ പ്രേഷിതയാത്രയിൽ കണ്ടുമുട്ടിയതാവട്ടെ അവരേക്കാൾ വേദനിക്കുന്നവരേയാണു്. ഭക്ഷണവും, പാർപ്പിടവും വസ്ത്രവുമില്ലാതെ ചീഞ്ഞുനാറുന്ന വ്രണങ്ങളും ആ വ്രണങ്ങളിൽ പുഴക്കളുമായി മൃഗങ്ങളേക്കാൾ അധഃപതിച്ചരീതിയിൽ ജീവിക്കുന്ന കുഷ്ഠരോഗികളെ.

ഇവരെ ചികിത്സിച്ചു സുഖപ്പെടുത്തി, സമൂഹത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കി മാററാനുള്ള ശ്രമമായിരുന്നു പിന്നെ. അശ്രാന്ത പരിശ്രമവും നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥനയും, ദൈവത്തിലുള്ള ആശ്രയവും എല്ലാ എതിർശക്തികളെയും പരാജയപ്പെടുത്തുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സഹായകമായി. 1942 ഫെബ്രുവരി രണ്ടിനു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിരകാലപ്രതീക്ഷ പൂവണിഞ്ഞു- 50 കുഷ്ഠരോഗികൾക്കു് താമസിക്കത്തക്ക ഒരു asylum ചേർത്തലയിൽ ഉത്ഘാടനം ചെയ്യപ്പെട്ടു.

ഈ രോഗികൾക്കു് ഭക്ഷണവും വസ്ത്രവും മരുന്നും നൽകുന്നകാര്യത്തിൽ ഹൃദയാലുക്കളായ അനേകർ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചു. വീടുകൾതോറും കയറിയിറങ്ങി തന്റെ രോഗികളായ സഹോദരങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സഹായം അപേക്ഷിച്ചു. ധാരാളംപേർ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചു. 200—ൽപരം രോഗികൾക്കുവേണ്ട ഭക്ഷണവും വസ്ത്രവും, പാർപ്പിടവും മരുന്നും നല്കാനുള്ള സജ്ജീകരണങ്ങൾ ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. തുടർന്നു് ഇതിനോടനുബന്ധിച്ച് ഒരു ജനറൽ ആശുപത്രിയും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. അതോടെ, വർഷങ്ങളായി മണൽക്കാടായികിടന്നിരുന്ന ആ പ്രദേശം മലർവാടിയാവുകയായിരുന്നു

വർഷങ്ങൾ കഴിയുന്തോറും കുഷ്ഠരോഗികളെ ശുശ്രൂഷിക്കുവാൻ ആരുണ്ടാവും എന്ന പ്രശ്നം രൂക്ഷമാവുകയായിരുന്നു. എന്നാൽ വളരെവേഗം ആ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കപ്പെട്ടു. കുഷ്ഠരോഗികൾക്കായി ജീവിതം സമർപ്പിക്കാൻ തയ്യാറുള്ള അനേകം കന്യകമാർ ദൈവസ്നേഹത്താൽ പ്രേരിതരായി മുന്നോട്ടുവന്നു. 1949 ഏപ്രിൽ രണ്ടിനു് ഇവർ ഒരു പുതിയ സന്യാസിനീസമൂഹമായി— അമലോത്ഭവമാതാവിന്റെ അസ്സീസി സഹോദരികൾ! അവർ പുതിയ പേരു സ്വീകരിച്ചു; ഗ്രീൻ ഗാർഡൻസ്.

ചേർത്തല കേന്ദ്രമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഈ സന്യാസിനീസമൂഹത്തിനു് ഇപ്പോൾ 26 ശാഖകളുണ്ടു്. കേരളത്തിലും തമിഴ്നാട്ടിലും, ആന്ധ്രയിലും, മഹാരാഷ്ട്രയിലും, മദ്ധ്യപ്ര

ദേശിലും ഉത്തർപ്രദേശിലുമായി ഈ സഭ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നു. കുഷ്ഠരോഗനിവാരണവും രോഗീചികിത്സയുംവഴി യേശുവിൻെറ സ്നേഹത്തിനു സാക്ഷ്യംവഹിക്കാൻ ഈ സഭ അക്ഷീണം പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

അന്ധക്കും ബധിരക്കും വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നതിനായി വിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. അനാഥക്കുട്ടികൾക്കായി അനാഥമന്ദിരങ്ങളും, വൃദ്ധരേയും അഗതികളേയും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനായി വൃദ്ധമന്ദിരങ്ങളും സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യസമൂഹത്തിൻെറ സമഗ്രമായ ഉദ്ധാരണമാണ് ഈ സഭയുടെ ലക്ഷ്യം.

ചേർത്തല ഗ്രീൻ ഗാർഡൻസിനോടനുബന്ധിച്ചുള്ള പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങളിൽ സ്നേഹത്തിൻെറയും സേവനത്തിൻെറയും നറുമലരുകൾ വിരിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. 200 ഓളം കുഷ്ഠരോഗികൾ— സ്ഥിരതാമസക്കാരായ അവർ അസ്സീസി സഹോദരികളുടെ വാത്സല്യഭാജനങ്ങളാണ്. സംതൃപ്തരും സന്തോഷചിത്തരുമാണവർ.

ഒന്നരലക്ഷത്തോളംവരുന്ന ചേർത്തലതാലൂക്കിലെ ജനങ്ങളെ അവരുടെ വീടുകളിലെത്തി സന്ദർശിച്ച് രോഗികളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നു. 1100 രോഗികളെ ഇതിനകം ചികിത്സിച്ച് സുഖപ്പെടുത്തി. അവക്ക് ജോലിയും മററു ജീവിതസൗകര്യങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഗ്രീൻഗാർഡൻസിലെ സഹോദരികൾ ബദ്ധശ്രദ്ധരാണ്. തയ്യൽ, നെയ്ത്ത്, ചെരിപ്പുനിർമ്മാണം. കൃഷി, കോഴിവളർത്തൽ, ആടുവളർത്തൽ കയർപിരി തുടങ്ങിയ ജോലികൾനല്കി രോഗവിമുക്തരെ പുനരധിവസിപ്പിക്കുന്നു. അവരുടെ മാനസികോല്ലാസത്തിനും സാംസ്കാരികവളർച്ചയ്ക്കും ആവശ്യമായ സാഹചര്യങ്ങളെല്ലാം ഇവിടെ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

കുഷ്ഠരോഗനിവാരണത്തെക്കുറിച്ച് ജനങ്ങളെ ബോധവാന്മാരാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ക്യാമ്പുകളും സെമിനാറുകളും ബോധവത്കരണത്തിനുതകുന്ന മററു പരിപാടികളും നടത്തിവരുന്നു. 27 സ്കൂളുകളിലേയ്ക്ക് ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങൾ വ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. കുഷ്ഠരോഗനിവാരണപ്രവർത്തനങ്ങളെ സഹായിക്കുന്നതിനായി അഭ്യസ്തവിദ്യരായ നാട്ടുകാരുടെ സഹകരണത്തോടെ leprosy welfare committee യും പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. 200 കിടക്കകളും വിവിധ വിഭാഗങ്ങളിൽ ആധുനിക സജ്ജീകരണങ്ങളോടുംകൂടിയ ഒരു ജനറാലാശുപത്രിയും ഒരു നേഴ്സിംഗ് സ്കൂളും ഗ്രീൻഗാർഡൻസിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. പാവങ്ങളായ കുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി നേഴ്സറി സ്കൂളും 1000—ൽ പരം കുട്ടികൾ പഠിക്കുന്ന ഒരു U. P. സ്കൂളും ഇവിടെയുണ്ട്. അശരണരായ— വിധവകളായ— അവിവാഹിതരായ സ്ത്രീകൾക്ക് ശാന്തിയും സമാധാനവും നല്കി അവരെ പ്രത്യാശയിലേക്കു നയിക്കുവാൻ 'സ്നേഹഭവൻ' എന്നൊരു സ്ഥാപനവും ഇവിടെ പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു.

കേരളത്തിൽ ഒൻപതു കേന്ദ്രങ്ങളിലായി സഭ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. നീർപ്പാറയിലെ— അന്ധ—ബധിര വിദ്യാലയവും അതിനോടനുബന്ധിച്ചുള്ള പുനരധിവാസകേന്ദ്രങ്ങളും വല്ലകം കേന്ദ്രമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്ന അനാഥമന്ദിരവും, തയ്യൽസ്കൂളും എല്ലാം ഗ്രീൻ ഗാർഡൻസിൻെറ സേവനരംഗങ്ങളാണ്.

മാൻവെട്ടം, കാളകെട്ടി, പന്നിമററം എന്നീ കേന്ദ്രങ്ങളിലൂടെ അനേകം പാവപ്പെട്ട രോഗികൾക്ക് മരുന്നും ശുശ്രൂഷയും നൽകിവരുന്നു. ചാലിൽ, തലയോററപ്പറമ്പ് എന്നീ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ ബോധവല്കരണപരിപാടികളും നടത്തുന്നുണ്ട്.

തമിഴ്നാട്ടിൽ ഊട്ടിക്കടുത്ത് കോട്ടഗിരിയിലാണ് നോവിഷ്യററ്. ഇതിനടുത്തുതന്നെ ഒരു ആതുരശുശ്രൂഷാകേന്ദ്രം നല്ലനിലയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. അവിടെ ഒരു പ്രാർത്ഥനാമന്ദിരവും സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. തലവാടിയിലും കർണ്ണാടകയിലെ ചത്തര എന്ന കേന്ദ്രത്തിലുമായി 20 ഓളം ക്ലിനിക്കുകളിലായി 1600 കുഷ്ഠരോഗികളെ ചികത്സിക്കുന്നു. ആന്ധ്രയിൽ 3500 രോഗികളെ ചികിത്സിക്കുന്നുണ്ട്. അവക്കായി പുനരധിവാസകേന്ദ്രങ്ങളും സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. മഹാരാഷ്ട്രയിൽ ഛാന്ദാരൂപതയിൽ 400 ഓളം ഗ്രാമങ്ങളിലായി 1000 രോഗികൾക്കുള്ള പുനരധിവാസകേന്ദ്രം ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. മദ്ധ്യപ്രദേശിലെ ആദിവാസികേന്ദ്രങ്ങളായ ജഗദൽപ്പൂർ കേന്ദ്രമാക്കി, ഗോണ്ഡ്, മാടിയാ തുടങ്ങിയ ആദിവാസിവിഭാഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചികിത്സയുംമററും നടത്തിവരുന്നു. റയ്പൂർ, ജഗദൽപൂർ, മീററററ് രൂപതകളിലും ഈ സഭാംഗങ്ങൾ സുവിശേഷവേല ചെയ്യുന്നു.

സേവനസൗകര്യവും ഭരണസൗകര്യവും മുൻനിർത്തി സഭയെ ഒരു മിഷൻ റീജിയനായി തിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മിഷനുവേണ്ടി പ്രത്യേക അർത്ഥിനികളെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

അസത്യത്തിൽനിന്നും സത്യത്തിലേക്കും അന്ധകാരത്തിൽനിന്ന് പ്രകാശത്തിലേക്കും മരണത്തിൽനിന്നും മരണമില്ലായ്മയിലേക്കും മനുഷ്യരെ നയിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്ന അമലോത്ഭവമാതാവിൻെറ അസ്സീസി സഹോദരികൾ ആതുരശുശ്രൂഷാരംഗത്തും പ്രേഷിത പ്രവർത്തനരംഗങ്ങളിലും പുതിയ ശൈലിയും സങ്കേതവും സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു.

Sr. Superior
St. Francis Generalate
Green Garden Sisters
Shertallay

വിശുദ്ധ ചാൾസ് ബൊറോമിയോയുടെ സഹോദരിമാർ

വിശുദ്ധ ചാൾസ് ബൊറോമിയോയുടെ സഹോദരിമാർ എന്ന സന്യാസിനിസഭ പിറവിയെടുത്തത് ബെൽജിയത്തിലെ ടൂർണായ് രൂപതയിലുള്ള വെസ്‌വെൽവെയിൽ എന്ന കൊച്ചുഗ്രാമത്തിലാണ്. സമൂഹത്തിലെ പാവപ്പെട്ടവരോടും അറിവില്ലാത്തവരോടും ആകുലരോടുമുള്ള അനുകമ്പയും അവരെ സമുദ്ധരിക്കാനുള്ള താല്പര്യവുമാണ് ഈ സന്യാസിനിസഭയുടെ ആരംഭത്തിനു പിന്നിലുള്ള പ്രേരണ.

വെസ്സിലെ ഇടവക വികാരിയായ ഫാ. എഡ്രിയൻ ബ്രെസ്സി, പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ പ്രേരിതനായി തദ്ദേശവാസികളായ അഞ്ചു യുവതികളുടെ സഹായത്തോടെ ധീരമായ ഒരു വെല്ലുവിളി ഏറ്റെടുത്തു. വിശുദ്ധ ചാൾസ് ബൊറോമിയോയുടെ സന്യാസിനിസഭയുടെ സ്ഥാപകർ ഇവരാണെന്നു പറയാം.

പ്രസിദ്ധനായ ക്രിസ്തീയ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തകനും നൂതന പദ്ധതികൾ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിൽ സമർത്ഥനുമായിരുന്ന വിശുദ്ധ ചാൾസ് ബൊറോമിയോയുടെ മരണത്തിന്റെ പ്രഥമ ശതവാർഷികാവസരത്തിലാണ് പുതിയ സഭ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യപ്പെട്ടത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വിശുദ്ധനെ തങ്ങളുടെ രക്ഷാധികാരിയായി തെരഞ്ഞെടുത്തു. സഭയെ പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും പാവങ്ങളെ പരിപാലിക്കുകയും കക്ശമായ ജീവിതരീതി അവലംബിക്കുകയും സുവിശേഷപ്രഘോഷണത്തിനായി സ്വയം സമർപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്ത വിശുദ്ധനിൽ ഫാ. എഡ്രിയൻ ബ്രെസ്സി ആകൃഷ്ടനായി. വിനയാന്വിതനായ ആ പുണ്യചരിതന്റെ സുകൃതങ്ങളെ പുതിയ സഭാംഗങ്ങൾ അനുകരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ആത്മാർത്ഥമായി അഭിലഷിച്ചു.

1685 നവംബർ 25–ാം തീയതി അഞ്ചുപേരും സഭാവസ്ത്രവും, അനുസരണം, ദാരിദ്ര്യം, ബ്രഹ്മചര്യം എന്നീ വ്രതങ്ങളും സ്വീകരിച്ചു. ഫാ. എഡ്രിയൻ ബ്രെസ്സി തദവസരത്തിൽ സന്നിഹിതനായിരുന്നു.

യുദ്ധം, പട്ടിണി, രോഗം തുടങ്ങിയ പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളെ അതിജീവിച്ചു വളർന്ന സഭ ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലേക്കും പ്രത്യേകിച്ച് ഇന്ത്യയിലേക്കും തെക്കേ അമേരിക്കയിലേക്കും പടർന്നു പന്തലിക്കുകയും ചെയ്തു.

പൗരസ്ത്യദേശത്തേയ്ക്കുള്ള വിളി ആദ്യമായി ശ്രവിച്ചത് 1929–ൽ മാത്രമായിരുന്നു. അന്ന് തമിഴ്‌നാട്ടിലെ വെല്ലൂർ രൂപതയിലുള്ള റാണിപെട്ടിൽ സഭയുടെ ഇന്ത്യയിലെ ആദ്യ ഭവനം സ്ഥാപിതമായി. തമിഴ്‌നാട്, കർണ്ണാടക, ആന്ധ്രാപ്രദേശ്, മഹാരാഷ്ട്രാ, മദ്ധ്യപ്രദേശ്, ബീഹാർ എന്നീ സ്റ്റേറ്റുകളിലുള്ള 13 രൂപതകളിലായി 20 ഓളം ഭവനങ്ങൾ ഇന്നു സഭയ്ക്കുണ്ട്.

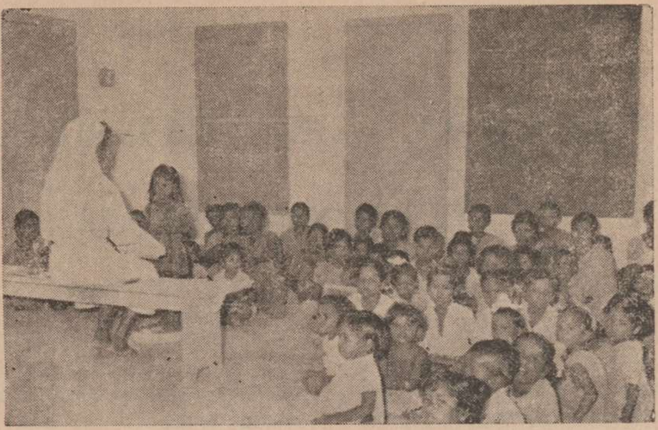

1984–ൽ തെക്കെ അമേരിക്കയിലെ അർജൻറീനയിൽ സഭയുടെ ആദ്യത്തെ ഭവനം സ്ഥാപിതമായി. ഈ വർഷംതന്നെ മറെറാരു ഭവനത്തിന്റെ പണികളും പൂർത്തിയാവും. ഇന്ത്യയിൽനിന്നുള്ള സഭാംഗങ്ങളെയാണ് ഇവയുടെ ചുമതല ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇന്ത്യയിൽനിന്നുള്ള ഏതാനും സഹോദരിമാർ ബൽജിയത്തിലും പ്രേഷിതവേല ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ പ്രാധമികാവശ്യങ്ങൾ നേടിക്കൊടുക്കുന്നതിൽ ഈ സഭ സദാ ശ്രദ്ധാലുവാണ്. യുവജനങ്ങൾക്കും കുട്ടികൾക്കും ക്രൈസ്തവവിദ്യാഭ്യാസം നൽകുക, ആതുരശുശ്രൂഷയിലൂടെയും സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനത്തിലൂടെയും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ മഹത്വം പ്രചരിപ്പിക്കുക എന്നിവയാണ് ഈ സഭയുടെ പ്രധാന പ്രവർത്തന പരിപാടികൾ. ഈ അപ്പോസ്തോലിക പ്രവർത്തനങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നത്, സഭയുടെ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ, ആശുപത്രികൾ, ആരോഗ്യകേന്ദ്രങ്ങൾ, കുഷ്ഠരോഗാശുപത്രികൾ, മാനസികരോഗ ചികിത്സാകേന്ദ്രങ്ങൾ, റിമാൻഡ് ഹോംസ്, മേഴ്സി ഹോംസ്, അഗതിമന്ദിരങ്ങൾ, ബാലവാടികൾ, സാമൂഹ്യോദ്ധാരണ കേന്ദ്രങ്ങൾ എന്നിവ വഴിയാണ്.

ഈ സന്യാസിനിസഭയ്ക്ക് അതിന്റെ വളർച്ചയുടെ ഓരോ ഘട്ടത്തിലും ലഭിച്ചിരുന്ന ദൈവപരിപാലന സഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽ വ്യക്തമാണ്. സ്ഥാപകന്റെ പ്ലാനുകളും പദ്ധതികളും പ്രാവർത്തികമാക്കാനും സഭയുടെ ചൈതന്യം അഭംഗുരം കാത്തുസൂക്ഷിക്കാനും സാധിച്ചത് ദൈവകൃപ ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രമാണ്.

തന്റെ രക്ഷാകരപ്രവർത്തനം തുടരുവാനായി യേശു ചിലരെ പ്രത്യേകം തെരഞ്ഞെടുത്തു. ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സംസ്ഥാപനത്തിനായി ദൈവജനത്തെ ഭൂമിയിലെ തീർത്ഥാടനത്തിൽ നയിക്കുന്നതിന് യുവതികളെ ഇന്നും യേശു ക്ഷണിക്കുന്നു. തങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ദൈവേഷ്ടമെന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കി ധീരമായി മറുപടി നൽകുവാൻ ഇതാ ഒരു വെല്ലുവിളി.

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്ക് എഴുതുക:—

Provincial Superior,
Villa Borromeo,
30 Mahatma Gandhi Road,
Bangalore-560 001

Provincial Superior,
Charles Villa,
18, North Bharathi Road,
Perambur,
Madras-600 011

കർമ്മലസഭ

(ഡിസ്ക്കാൽസ്ഡ് കാർമലൈററ്സ്) എരമല്ലൂർ

വിശുദ്ധ അമ്മത്രേസ്യാ നവീകരിക്കുകയും വിശുദ്ധ കൊച്ചുത്രേസ്യാ അംഗമായിരുന്നതുമായ നിഷ്പാദുക കർമ്മലീത്താ രണ്ടാം സഭയുടെ 823—ാംമത്തെ സ്ഥാപനമാണ് 1983 ജനുവരി 20—ാംതീയതി സ്ഥാപിതമായ എരമല്ലൂരിലെ സെൻറ് ജോസഫ്സ് കോൺവെൻറ്.

എന്താണീ കർമ്മലയിലേയ്ക്കുള്ള ദൈവവിളി? പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ, സ്വയം ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുവാൻ അഥവാ ആഹുതി ചെയ്യുവാനുള്ള ഒരു ക്ഷണമാണത്. സന്തോഷകരമാണ് ആ സമർപ്പണം. ഈ സന്തോഷമുണ്ടാകുന്നത് നിശ്ശബ്ദതയിലും പരിശുദ്ധമായ ഏകാന്തതയിലും നിന്നത്രേ. തന്നെ ശ്രവിക്കുവാനും സ്വാഗതം ചെയ്യുവാനും സദാ സന്നദ്ധതയുള്ള ആത്മാക്കളെ ദിവ്യനാഥൻ കണ്ടെത്തുന്നത് ഈ വിധക്ഷണത്തിലൂടെയാണ്. പ്രാർത്ഥനാനിരതരായ അവർ അവിടുത്തെ തൻെറ നാഥനായി സ്വീകരിക്കുകയും അനന്തമായ ദൈവികകാരുണ്യവും സർവ്വശക്തിയും മനുഷ്യരിലേക്കു ചൊരിയുവാൻ, ഇസ്രായേൽക്കാർ അമലക്കൈററ്കാരുമായി യുദ്ധത്തിലേർപ്പെട്ടിരുന്നപ്പോൾ മലയിൽ കൈ വിരിച്ചുപിടിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മൂശയെപ്പോലെ, അവിടുത്തെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

കർമ്മലസഭയുടെ നിയമാവലി അനുശാസിക്കുന്നത് ''മറേറതെങ്കിലും ന്യായമായ ജോലിയിൽ ഏർപ്പെടാത്തപ്പോഴൊക്കെയും ഓരോരുത്തരും തൻെറ മുറിയിൽ ഇരുന്നു രാപകൽ കർത്താവിൻെറ നിയമത്തിന്മേൽ ധ്യാനിക്കുകയും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യണം'' മെന്നാണ്. അതിനാൽ ഓരോ കർമ്മലീത്താ സന്യാസിനിയും നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥനയും ദൈവൈക്യവും അഭ്യസിക്കുവാൻ സദാ യത്നിക്കണം. അപ്രകാരമുള്ള ഒരു ജീവിതം നയിക്കണമെങ്കിൽ പ്രഥമമായും പ്രധാനമായും സ്വയം ബലിയായി ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കണം. വി. അമ്മത്രേസ്യാ ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതു ശ്രദ്ധേയമാണ്. ''പ്രാർത്ഥനയും തന്നിഷ്ടവും ഒന്നിച്ചു പോവുകയില്ല.... തനിക്കു പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിക്കാത്ത ആർക്കും ദൈവം സ്വയം നൽകാറില്ല.''

ഒരു നിഷ്പാദുക കർമ്മലീത്താ സന്യാസിനി എല്ലാം ത്യജിക്കും. ലോകത്തെയും ബന്ധുമിത്രാദികളേയും തന്നെത്തന്നേയും അവൾ ദൈവത്തിനു ബലിയായി അർപ്പിച്ച് സഭയുടെ ദാരിദ്ര്യത്തെ സന്തോഷസമേതം സ്വീകരിക്കുകയാണ് നിത്യോപയോഗവസ്തുക്കളിലുള്ള ദാരിദ്ര്യവും സഭയുടെ ദാരിദ്ര്യചൈതന്യവും അവൾക്ക് ആനന്ദം നൽകുന്നു. ലളിതമായ ഒരു കൊച്ചുമുറി, അതിലുള്ളമരക്കുരിശ്, മരക്കട്ടിൽ, പായ്, തലയിണ, പരുപരുത്ത സഭാവസ്ത്രം, സാധാരണ ഭക്ഷണം, നിത്യമായ മാംസവർജ്ജനം, ആണ്ടിൽ അധികം നാളും ഉപവാസം എന്നിവയിലെല്ലാം ഒരു കർമ്മലീത്താക്കാരി ക്രിസ്തുനാഥൻെറ ദാരിദ്ര്യത്തെ ദർശിക്കുന്നു.

ദാരിദ്ര്യത്തോടൊപ്പം അദ്ധ്വാനത്തേയും അവൾ സ്വീകരിക്കുന്നു. കർമ്മലീത്താ ആദ്ധ്യാത്മീകജീവിതത്തിലെ അതിപ്രധാനമായ ഒരു ഘടകമാണ് കൈവേല. അനുദിന ഭക്ഷണത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗം മാത്രമല്ലതു്. ഒരു പരിഹാപ്രവർത്തിയെന്നനിലയിലും മനസ്സിനു് ഉന്മേഷവും ഉണർവും പ്രധാനംചെയ്യുന്ന ജോലി എന്നനിലയിലും അതിനുള്ള പ്രാധാന്യം വളരെ വലുതുതന്നെ. മുഴുവൻശ്രദ്ധയും ആവശ്യപ്പെടുകയും ധ്യാനചൈതന്യത്തിനു് വിഘാതംവരുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന വലിയജോലികളിൽ ഏർപ്പെട്ടുതരുതെന്ന് വിശുദ്ധ അമ്മത്രേസ്യാ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. ദിവ്യബലിക്കുള്ളഓസ്തി, തിരുവസ്ത്രങ്ങൾ, മെഴുകുതിരികൾ മുതലായവ നിർമ്മിക്കുക, ചെറിയതോതിലുള്ള കൃഷി, കോഴിവളർത്തൽ, പൂന്തോട്ട നിർമ്മാണം മുതലായ ജോലികളിൽ അവർ ഏർപ്പെടുന്നു. ഗൃഹജോലികൾ എല്ലാം സന്യാസിനികൾതന്നെ ചെയ്യുന്നു.

മൗനവും ഏകാന്തതയും കർമ്മലയുടെ സവിശേഷതകളാണ്. ഇവ അതിൽത്തന്നെ ലക്ഷ്യമല്ല. ദൈവവചസ്സുകൾ ശ്രവിക്കുന്നതിനും ദൈവസാന്നിദ്ധ്യസ്മരണയിൽ ചരിക്കുന്നതിനും അവ നമ്മെ സന്നദ്ധരാക്കുന്നു. ഏകാന്ത ജീവിതത്തിനെന്നപോലെ സമൂഹജീവിതത്തിനും വളരെ വലിയ സ്ഥാനമുണ്ട്. കർമ്മലീത്താ ജീവിതത്തിൽ സമൂഹജീവിതം സഹോദര സ്നേഹത്തിൻെറ മാററുരയ്ക്കാനുള്ള കല്ലാണ്. സന്തോഷത്തോടും സമാധാനത്തോടുംകൂടി മററുള്ളവരുമായി യോജിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ കഴിയണം. കാനോനാനമസ്കാരം മുഴുവൻ സമൂഹമായി ചൊല്ലുന്നു. ഉച്ചഭക്ഷണവും രാത്രിഭക്ഷണവും സമൂഹമായി കഴിച്ചശേഷം ഓരോമണിക്കൂർ നേരത്തേയ്ക്കുള്ള ഉല്ലാസത്തിൽ എല്ലാവരും സംബന്ധിക്കുകയും പരസ്പരം സംസാരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

കർമ്മലീത്തരുടെ ഉല്ലാസത്തിൻെറ ഒരുപ്രത്യേകതയാണ് സ്വാഭാവികമായ ആനന്ദവും ആഹ്ളാദവും തമാശകളും പൊട്ടിച്ചിരികളും വിരളമല്ല സദാപ്ലാനവദനരായി കഴിയുന്നവർക്കും ദോഷൈകദൃക്കുകൾക്കും സംശയപ്രകൃതിക്കാർക്കും പെട്ടെന്ന് സമനിലതെററുന്നവർക്കും മററുള്ളവരുമായി സംസാരിക്കുവാനും സഹകരിക്കുവാനും വിമുഖതയുള്ളവർക്കും പററിയതല്ല കർമ്മലയിലെ ജീവിതം.

''എൻെറ ദൈവവിളി സ്നേഹമാണ്'' ലിസ്യൂവിലെ ചെറുപുഷ്പത്തിൻെറ വാക്കുകളാണിവ. ക്രിസ്തുവിനെ അനുകരിച്ച് എല്ലാം പരിത്യജിച്ച് തന്നെത്തന്നെ ഒരു ബലിയായി ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുവാൻ ഒരു സന്യാസിനിയെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതും അവസാനം അവളുടെ ഈ ഉദാരമായ ജീവിതത്തെ കിരീടം അണിയിക്കുന്നതും കർമ്മലീത്താ ജീവിതത്തിൻെറ സാരസത്തയായ ഈ സ്നേഹംമാത്രമാണ്.

സഭയിൽ ഇപ്പോൾ 12 അംഗങ്ങളാണുള്ളതു്. ഒൻപതു പേരെക്കൂടി സ്വീകരിക്കുവാൻ അനുവാദമുണ്ട്. S. S. L. C. എങ്കിലും പാസ്സായി, കർമ്മലീത്താജീവിതം വഴി ദൈവത്തേയും സഭയേയും മാനവരാശിയേയും സേവിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന കുഞ്ഞനുജത്തിമാർ ഈ മേൽവിലാസത്തിലെഴുതുക:—

Discalced Carmelites
St. Joseph's Convent
Eramalloor 688537
Kerala.

കർമ്മലീത്താസഭ (ഒ. സി. ഡി.)

കർമ്മലഗിരിയിൽ സഭ സംജാതമാകുന്നു.

പാലസ്തീനായിൽ സ്മരണാതീതകാലംമുതൽ വിശുദ്ധിക്കും സൗന്ദര്യത്തിനും ഒരുപോലെ കേൾവികേട്ട ഒരു മനോഹര മുനമ്പിൽനിന്നാണ് കർമ്മലസഭയുടെ പേര് ഉത്ഭവിക്കുന്നത്. ഏലിയാസ് പ്രവാചകൻ ധ്യാനനിമഗ്നനായി ഈ കർമ്മലമലയിലെ ഗുഹയിലാണു ജീവിച്ചിരുന്നത്. പ്രാർത്ഥനാനിരതനായ ഏലിയാസ് ''സൈന്യങ്ങളുടെ നാഥനായ ദൈവത്തിനുവേണ്ടി തീക്ഷ്ണതയാൽ എരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന'' ഒരു കർമ്മയോഗികൂടിയായിരുന്നു (1 രാജാ. 19: 14).

ദൈവകല്പനകളനുസരിച്ച് ജീവിക്കുന്നതിനു ജനത്തെ പഠിപ്പിക്കുക— ഉപദേശംകൊണ്ടും മാതൃകകൊണ്ടും— അതായിരുന്നു ഏലിയാസിൻെറ കർമ്മപരിപാടി.

കർമ്മലമലയിലും പ്രാന്തപ്രദേശങ്ങളിലും വാസമുറപ്പിച്ചു ദൈവാർപ്പിതജീവിതംനയിച്ച സന്യാസികളാണ് കർമ്മലസഭയ്ക്കു രൂപംനൽകിയത്. ഏലിയാസിനെയാണു ഇവർ തങ്ങളുടെ പിതാവും ജീവിതമാതൃകയുമായി സ്വീകരിച്ചത്. കർമ്മലമലയിൽ ഏലിയാസിൻെറ അരുവിക്കുസമീപം വസിച്ചിരുന്ന സന്യാസസമൂഹത്തിനുവേണ്ടി വിശുദ്ധ ബ്രൊക്കാർദ് ജറൂസലം പാത്രിയാക്കീസായിരുന്ന വിശുദ്ധ ആൽബർട്ടിൽനിന്നും ഒരു നിയമാവലി സ്വീകരിച്ചു. ഇതു പതിമൂന്നാം നൂററാണ്ടിൻെറ ആരംഭത്തിലായിരുന്നു. കാലോചിതമായ മാററങ്ങൾ വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കർമ്മലസഭയിലെ ജീവിതചട്ടങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനമായി ഈ നിയമസംഹിത ഇന്നും ആദരിക്കപ്പെടുന്നു.

യൂറോപ്പിൽ സഭയുടെവളർച്ച

മതവൈരികളുടെ നിരന്തരമായ ആക്രമണംകാരണം പാലസ്തീനായിൽനിന്നും കർമ്മലസഭാംഗങ്ങൾ യൂറോപ്പിലേക്കു പാലായനംചെയ്യുന്നതിനു നിർബന്ധിതരായി. ക്രമേണ സഭ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് ഫ്രാൻസിലും ഇംഗ്ലണ്ടിലും പടർന്നു പന്തലിച്ചു. സഭയുടെ യൂറോപ്പിലെ വളർച്ചയുടെ പാതയിൽ വളരെയേറെ പ്രതിസന്ധികൾ തരണംചെയ്യേണ്ടിവന്നു. പ്രസ്തുത സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം സഭാംഗങ്ങൾ സഭയുടെ സ്വർഗ്ഗീയമധ്യസ്ഥയായ കനകാംബികയെ പ്രത്യാശാപൂർവ്വം അഭയംപ്രാപിച്ചു.

ദൈവമാതാവിൻെറ വാത്സല്യസംരക്ഷണം എക്കാലവും കർമ്മലസഭയ്ക്കു അനുഭവവേദ്യമാണ്. തൻെറ പ്രത്യേകസംരക്ഷണത്തിൻെറ അടയാളമായി ദൈവമാതാവ് 1251ൽ സഭയുടെ ശ്രേഷ്ഠനായിരുന്ന വിശുദ്ധ സൈമൺസ്റ്റോക്കിനു തിരുവുത്തരീയം നൽകി.

പതിനാലാം നൂററാണ്ടിൽ യൂറോപ്പിനെ മുഴവൻ ഗ്രസിച്ച ''ബ്ലാക്ക് ഡെത്ത്'' എന്ന മഹാമാരി സന്യാസസഭകളുടെ വളർച്ചയേയും സാരമായി ബാധിച്ചു. മരണംമൂലം സഭാം

ഗങ്ങളുടെ സംഖ്യ ഗണ്യമായി കുറയുകയും ദൈവവിളി വിരളമാകുകയുംചെയ്തു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ തങ്ങളുടെ നിയമങ്ങളിൽ അയവുവരുത്തുവാൻ എല്ലാ സന്യാസസഭക്കാരും നിർബന്ധിതരായി. കർമ്മലസഭാധികാരികളുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ച് നാലാം എവുജിൽ മാർപ്പാപ്പാ സഭയുടെ നിയമം ലഘൂകരിച്ചുകൊണ്ടു കല്പനയായി.

നവീകൃത കർമ്മലസഭ

നിയമലഘൂകരണത്തിന്റെ ഫലമായി മററു സന്യാസസമൂഹങ്ങളിലെപ്പോലെ കർമ്മലസഭയിലും സന്യാസാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ അയവുണ്ടായി. സഭയുടെ പ്രാഥമികനിയമമനുസരിച്ചുള്ള ജീവിതരീതി പുനഃസ്ഥാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പല ശ്രമങ്ങളും നടന്നു. എന്നാൽ വിശുദ്ധ അമ്മത്രേസ്യായുടെയും വിശുദ്ധ ജോൺ ഓഫ് ദി ക്രോസിന്റെയും പ്രയത്നങ്ങളാണു സ്ഥായിയായ ഫലമുളവാക്കിയതു്.

നവീകൃതസഭയുടെ ആദ്യത്തെ മഠം 1562–ൽ ആവിലായിൽ സ്ഥാപിതമായി. 1582–ൽ അമ്മത്രേസ്യാ മരിക്കുമ്പോൾ നവീകൃത കർമ്മലസഭക്കു പതിനാറു മഠങ്ങളും പതിനാലു ആശ്രമങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. വിശുദ്ധ ജോൺ ഓഫ് ദി ക്രോസ് ഇഹലോകവാസം വെടിയുമ്പോഴേക്ക് സഭ പോർട്ടുഗൽ, മെക്സിക്കോ, ഇററലി, കോംഗോ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലേക്ക് വ്യാപിച്ചിരുന്നു.

സഭയുടെ പ്രാഥമികനിയമം അനുശാസിക്കുന്നതുപോലെ, ധ്യാനാത്മകജീവിതത്തിനു മുൻതൂക്കം നൽകികൊണ്ടുള്ള ജീവിതരീതിയാണു നവീകൃത കർമ്മലസഭയിൽ അതിന്റെ സ്ഥാപകർ വിഭാവനചെയ്തതു്. നവീകൃത കർമ്മലസഭയിൽ സന്യാസിനികൾ ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളൊന്നുംകൂടാതെ തങ്ങളുടെ മഠങ്ങളിൽ പ്രാർത്ഥനാജീവിതം നയിക്കണമെന്നു നിഷ്കർഷിച്ച അമ്മത്രേസ്യാ കർമ്മലീത്താസന്യാസികൾ സുവിശേഷപ്രഘോഷണവും പ്രേഷിതപ്രവർത്തനവും തങ്ങളുടെ ധ്യാനാത്മകജീവിതത്തോടു സമന്വയിപ്പിക്കണമെന്നു നിർദ്ദേശിച്ചു. ആധ്യാത്മികകാര്യങ്ങളിൽ അനുഭവജ്ഞാനവും പ്രാവീണ്യവുമുള്ള ധാരാളം വൈദികരെ തിരുസഭയ്ക്കു നൽകണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടിയാണു വിശുദ്ധ

ത്രേസ്യാ കർമ്മലസഭയിലെ പുരുഷവിഭാഗത്തിന്റെ നവീകരണം സാധിച്ചതു്. സന്യാസികൾ മിഷൻരംഗങ്ങളിൽ സുവിശേഷപ്രഘോഷണം നടത്തുമ്പോൾ സന്യാസികൾ തുടർച്ചയായ പ്രാർത്ഥനവഴി അവർക്കു ശക്തിപകരണമെന്നു വിശുദ്ധ ത്രേസ്യാ ആഗ്രഹിച്ചു.

പ്രാർത്ഥനയും അപ്പോസ്തോലികപ്രവർത്തനവും ഒരുമിച്ചുപോകുന്ന ഒരു ജീവിതചൈതന്യമാണു നവീകൃതകർമ്മലസഭ അതിന്റെ സ്ഥാപകരിൽനിന്നു സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. വിശുദ്ധ അമ്മത്രേസ്യായും വിശുദ്ധ ജോൺ ഓഫ് ദി ക്രോസും തങ്ങളുടെ ജീവിതവിശുദ്ധികൊണ്ടും അഗാധമായ ആധ്യാത്മികപ്രബോധനങ്ങൾകൊണ്ടും തിരുസഭയെ ധന്യമാക്കി. വിശുദ്ധ കൊച്ചുത്രേസ്യാ, തെരേസാ മാർഗരെററ് റെഡി, വാഴ്ത്തപ്പെട്ട റെഡെംപ്ത്തുസ്, ഡെന്നീസ്, മേരി ഓഫ് ജീസസ്, റാഫേൽ കലിനോസ്ക്കി തുടങ്ങിയ ധീരാത്മക്കൾ നവീകൃതകർമ്മലവാടിയിൽ പുണ്യപരിമളം തൂകിയവരാണു്.

കർമ്മലസഭ ഭാരതത്തിൽ

17–ാം നൂററാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിലാണു കർമ്മലീത്തർ ഭാരതത്തിൽ മിഷൻപ്രവർത്തനത്തിനായി എത്തിയതു്. ആദ്യആശ്രമം സന്ധിൽ ടാററാ എന്ന സ്ഥലത്തും രണ്ടാമത്തെ ഭവനം 1620–ൽ ഗോവായിലും സ്ഥാപിതമായി. ഗോവായിൽനിന്നും സുവിശേഷപ്രഘോഷണാർത്ഥം സുമാട്രായിൽപോയ ഫാ. ഡെന്നിസും ബ്രദർ റെഡംപ്ത്തുസും അവിടെവച്ചു 1638–ൽ രക്തസാക്ഷികളായി മരണംവരിച്ചു. 1900–ൽ തിരുസഭ അവരെ വാഴ്ത്തപെട്ടവരായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. ബോംബെ, ഗോവ, സൂറററ്, ബീജപ്പൂർ, മാംഗ്ളൂർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ കർമ്മലീത്താസന്യാസികൾ നിർവ്വഹിച്ച മിഷൻപ്രവർത്തനം വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല.

1657–ൽ കർമ്മലീത്താമിഷനറിമാർ കേരളത്തിൽ വന്നു. കേരള സുറിയാനി കത്തോലിക്കരുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ചു് ഏഴാം അലക്സാണ്ടർ മാർപ്പാപ്പാ ഫാദർ ജോസഫ് സെബസ്ത്യാനിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഏതാനും കർമ്മലീത്താ വൈദികരെ കേരളത്തിലേക്കയച്ചു. ഫാദർ ജോസഫ് സെബസ്ത്യാനി കേരളത്തിലെ പ്രഥമ കർമ്മലീത്താ മെത്രാനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. പോർച്ചുഗീസ് മിഷനറിമാരോടുള്ള എതിർപ്പുമൂലം കത്തോലിക്കാസഭയിൽനിന്നും തെററിപ്പിരിഞ്ഞ സുറിയാനിക്കാരിൽ ഭൂരിഭാഗത്തേയും കത്തോലിക്കാസഭയിലേക്കു തിരികെ കൊണ്ടുവരുന്നതിനു കർമ്മലീത്താ മിഷനറിമാർക്കു സാധിച്ചു.

സുദീർഘമായ മൂന്നു നൂററാണ്ടുകാലത്തെ പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ കർമ്മലീത്താമിഷനറിമാർ കേരളത്തിനും കേരളസഭയ്ക്കും ചെയ്തിട്ടുള്ള സേവനങ്ങൾ നിരവധിയാണു്. കർമ്മലീത്താമിഷനറിമാരുടെ നേതൃത്വത്തിലും അവരുടെ പ്രചോദനത്താലും രൂപംകൊണ്ട വിവിധ സന്യാസസമൂഹങ്ങളാണു അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഏററവും മഹനീയസ്മാരകങ്ങൾ.

'കർമ്മലീത്തർ' എന്ന നാമധേയത്തിൽതന്നെ അഞ്ചു തദ്ദേശിയ സന്യാസസഭകൾ കേരളത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടു്. തദ്ദേശിയവൈദികരുടെ രൂപീകരണത്തിനുവേണ്ടി കർമ്മലീത്താ മിഷനറിമാർ ആരംഭിക്കുകയും അടുത്തകാലംവരെ ഭരണസാരഥ്യം വഹിക്കുകയും ചെയ്ത ആലുവായിലെ സെൻറ് ജോസഫ് അപ്പസ്തോലിക് സെമിനാരി കേരളത്തിലെ കർമ്മലീത്താ മിഷൻപ്രവർത്തനത്തിന്റെ വിജയശിഖയത്രെ.

എന്നാൽ ഇന്ത്യാക്കാർക്കുവേണ്ടി നവീകൃത കർമ്മലസഭയുടെ ശാഖ ഭാരതമണ്ണിൽ നട്ടുപിടിപ്പിക്കുന്നതുവരെ കർമ്മലീത്താ മിഷനറിമാരുടെ ഇവിടുത്തെ പ്രവർത്തനം പൂർത്തിയായി എന്നു പറയുവാൻ സാധ്യമായിരുന്നില്ല. ഇതു മനസ്സിലാക്കി കർമ്മരംഗത്തുവന്നതു് ബൽജിയത്തുള്ള ഫ്ളാണ്ടേഴ്സ് പ്രോവിൻസിലെ വൈദികരാണു്. കൊല്ലം രൂപതയുടെ മെത്രാനായിരുന്ന പുണ്യശോകനായ ബൻസിഗർ തിരുമേനിയുടെ ധീരമായ തീരുമാനങ്ങളും സഹായസഹകരണവും സ്മരണീയമാണു്.

1902–ൽ തിരുവനന്തപുരത്തും 1913–ൽ തക്കലയിലും ആശ്രമങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു. ഏറെനാളത്തെ കാത്തിരിപ്പിനുശേഷം 1928 ജൂണിൽ ആദ്യമായി എട്ടു യുവാക്കന്മാരെ സന്യാസപരിശീലനത്തിനു സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു് ഇന്ത്യക്കാർക്കായുള്ള നവസന്യാസഭവനം തിരുവനന്തപുരത്തു കാർമ്മൽഹിൽ ആശ്രമത്തിൽ ഉത്ഘാടനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ നവീകൃത കർമ്മലസഭയുടെ ശാഖ ഭാരതത്തിൽ വളരുന്നതിനുള്ള ആരംഭംകുറിച്ചു. സ്പാനീഷ് കർമ്മലീത്താ മിഷനറിമാരുടെ കീഴിൽ എറണാകുളത്തും വരാപ്പുഴയിലുമുണ്ടായിരുന്ന രണ്ടാശ്രമങ്ങൾകൂടി ചേർത്തു് 1947–ൽ ഇന്ത്യയിൽ കർമ്മലീത്തരുടെ മലബാർ പ്രോവിൻസ് രൂപംകൊണ്ടു. അതിന്റെ ഭരണസാരഥ്യവും ഇന്ത്യക്കാരെ ഏല്പിച്ചു.

കർമ്മലീത്താ മൂന്നാംസഭയായി രൂപംകൊണ്ട മഞ്ഞുമ്മേൽ സന്യാസസമൂഹം 1957–ൽ കർമ്മലീത്താസഭയോടു ചേർക്കുകയും 1967–ൽ ഒരു പ്രോവിൻസായി ഉയർത്തുകയും ചെയ്തു. 1981–ൽ കർണ്ണാടക–ഗോവാ പ്രോവിൻസ്. തമിഴ്നാടു ഡെലഗേഷൻ, വരാപ്പുഴ യൂണിററ് എന്നീ മൂന്നു ശാ

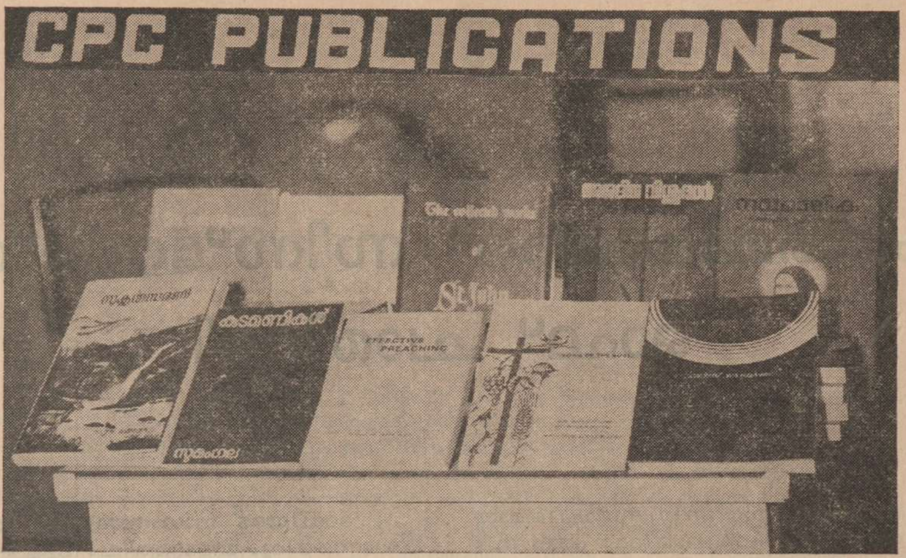

ഖകരംകൂടി സ്ഥാപിതമായി. അങ്ങനെ നവീകൃത കർമ്മല സഭയുടെ അഞ്ചു യൂണിററുകളിലായി 400—ൽപരം അംഗങ്ങൾ ഭാരതത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ധ്യാനാത്മകജീവിതം നയിക്കുന്ന കർമ്മലീത്താ സന്യാസിനികളുടെ 25 മഠങ്ങളും ഇന്ത്യയിലുണ്ട്.

മലബാർ പ്രോവിൻസ്

തിരുവനന്തപുരം ആസ്ഥാനമായിട്ടുള്ള മലബാർ പ്രോവിൻസിൽ ഇപ്പോൾ 70 വൈദികരും 20 ബ്രദേഴ്സും 40 വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളുമുണ്ട്. കോഴിക്കോട്, ഏററുമാനൂർ, കാലടി തിരുവനന്തപുരം ബാംഗ്ളൂർ എന്നിവിടങ്ങളിലുള്ള പരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങളിൽ അർത്ഥികളുടെ സന്യാസ– വൈദിക പരിശീലനം നടത്തുന്നു. ഉപരിപഠനത്തിനുവേണ്ടി അർഹരായവരെ ഇന്ത്യയിലും വിദേശത്തുമുള്ള കലാലയങ്ങളിൽ അയയ്ക്കുന്നു. പഠനം കഴിഞ്ഞുവരുന്ന വൈദികർക്കും ബ്രദേഴ്സിനും പ്രവർത്തിക്കുവാനുള്ള വിവിധ പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങൾ പ്രോവിൻസിലുണ്ട്.

മിഷൻപ്രവർത്തനം കർമ്മലീത്താജീവിതത്തിൻെറ അവിഭാജ്യഘടകമാണ്. 1979- മുതൽ മലബാർ പ്രോവിൻസ് ജലന്തർ രൂപതയിൽ (പഞ്ചാബ്) ഒരു മിഷൻപ്രദേശം ഏറെറടുത്തു പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു— മലബാർ കാർമ്മെലേററു മിഷൻ. ആധ്യാത്മികവും ബൗദ്ധികവും, സാംസ്കാരികവുമായ മണ്ഡലങ്ങളിലൂടെ മിഷനറിമാർ തങ്ങളുടെ ശ്രമകരമായ സുവിശേഷപ്രഘോഷണം നിർവ്വഹിക്കുന്നു. കുവെയിററു, ആഫ്രിക്കാ മുതലായ വിദേശരാജ്യങ്ങളിലും അംഗങ്ങൾ മിഷൻപ്രവർത്തനം നടത്തുന്നുണ്ട്.

ആധ്യാത്മകേന്ദ്രങ്ങൾ

ബാംഗ്ളൂരിൽ കർമ്മലാരാം തിയോളജി കോളജിനോടനുബന്ധിച്ചുനടത്തുന്ന ആധ്യാത്മകേന്ദ്രത്തിൽ (Adhyatma Vidya Pitha) എട്ടുമാസം നീണ്ടുനില്ക്കുന്ന (ആഗസ്റ്റ്_മാർച്ച്) ക്രിസ്ത്യൻ സ്പിരിച്ച്വാലിററി കോഴ്സ് വർഷംതോറും നടത്തുന്നു. വൈദികരും സന്യസ്തരും അൽമായരും കോഴ്സിൽ സംബന്ധിക്കുന്നു,

തിരുവനന്തപുരത്തു കാർമ്മൽ ഹിൽ ആശ്രമത്തോടനുബന്ധിച്ചുള്ള ധ്യാനമന്ദിരത്തിൽ (Benziger Memorial Spiritualty Centre) ധ്യാനങ്ങൾ, സെമിനാർ, പഠനക്ലാസ്സുകൾ മുതലായ പരിപാടികൾ തുടർച്ചയായി നടത്തുന്നു. എറണാകുളത്തുള്ള ദീപ്തിഭവനിലും പഠനക്ലാസ്സുകൾ, കോൺഫ്രൻസുകൾ മുതലായ പരിപാടികൾ നടത്തുന്നുണ്ട്.

മുദ്രാലയ പ്രേഷിതത്വം

അച്ചടിയിൽ മികച്ച നിലവാരംപുലത്തുന്ന തിരുവനന്തപുരത്തെ സെൻറു ജോസഫ് പ്രസ്സും സാൻജോസ് പ്രോസസും മലബാർ പ്രോവിൻസിൻെറ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളാണ്. 'കാർമ്മൽ'മാസികയും, ആധ്യാത്മിക സാംസ്കാരികമൂല്യമുള്ള മററു പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും കൃത്യമായി അച്ചടിക്കുന്നതിനു ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. പ്രസ്സിനോടനുബന്ധിച്ച് ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണവിഭാഗംകൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്— കാർമ്മൽ പബ്ലീഷിംഗ് സെൻറർ. വളർന്നുവരുന്ന തലമുറയ്ക്കു മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം നൽകാൻ കഴിവുററ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിലാണു സെൻറർ ഉന്നംവച്ചിരിക്കുന്നതു്.

സാംസ്കാരികവും ധാർമ്മികവും ആധ്യാത്മികവുമായ ഉയർന്നനിലവാരം പുലത്തുന്ന ധാരാളം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സെൻററിൽ നിന്നു പുറത്തുവന്നിട്ടുണ്ട്. 'സംക്ഷേപവേദാർത്ഥം' 'ചരിത്രപുരുഷ'നായ ക്രിസ്തു' എന്നീ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സ്കൂൾ വായനശാലകൾക്കായി കേരള സർക്കാർ ശുപാർശ്ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ക്രൈസ്തവഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ഉപകാരപ്രദമായ മററു പുസ്തകങ്ങൾ, ഭക്തസാധനങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ വിതരണംചെയ്യുന്നതിൽ തിരുവനന്തപുരത്തും എറണാകുളത്തുമുള്ള ഞങ്ങളുടെ കാർമ്മൽ ബുക്കസ്റ്റാൾ പ്രശസ്തമായ സേവനമാണു ചെയ്യുന്നതു്.

ഇങ്ങനെ സഭയ്ക്കും സമൂഹത്തിനും സേവനംചെയ്യുന്നതിനുള്ള ധാരാളം പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങൾ മലബാർ പ്രൊവിൻസിലുണ്ട്. ധ്യാനാത്മകജീവിതവും അപ്പോസ്തോലികപ്രവർത്തനവും സമന്വയിപ്പിച്ചുള്ള നവീകൃത കർമ്മെലസഭയിൽ ചേരുവാനാഗ്രഹിക്കുന്ന യുവാക്കൾക്കു സ്വാഗതം.

Write to

Fr. Provincial OCD,
Carmel Hill Monastery
Cotton Hill
Trivandrum 695014

കാർമ്മെലൈറ്റ് സിസ്റ്റേഴ്സ് ഓഫ് ചാരിറ്റി

1826 ഫെബ്രുവരി 26–ന് സ്പെയിനിൽ സ്ഥാപിതമായ കാമ്മെലൈറ്റ് സിസ്റ്റേഴ്സ് ഓഫ് ചാരിറ്റി എന്ന സഭയുടെ സ്ഥാപക വിശുദ്ധ ജോക്കീന ദെ വെഡ്രൂണയാണ്. യുദ്ധകലുഷിതമായ സ്പെയിനിലെ ജനങ്ങളുടെ പ്രത്യേകിച്ചും ദരിദ്രരുടെയും അജ്ഞാനാന്ധകാരത്തിൽ തപ്പിത്തടഞ്ഞിരുന്ന യുവതികളുടെയും ആവശ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയ ജോക്കീന അവരുടെ ഇടയിൽ സേവനം ചെയ്തുകൊണ്ട് സ്വന്തം ജീവിതം ദൈവത്തിനായി സമപ്പിച്ചു.

രോഗികൾക്കും, ദരിദ്രർക്കും വിദ്യാവിഹീനർക്കും ക്രിസ്തുവിൻെറ സന്ദേശം പകർന്നു കൊടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ജോക്കീന ലളിതവും ദരിദ്രവുമായ ഒരു ജീവിതം സ്വീകരിച്ചു. ക്രിസ്തുനാഥനോടുള്ള തീവ്രമായ സ്നേഹത്താൽ പ്രേരിതയായ ഈ വിശുദ്ധ സന്യാസജീവിതത്തിലൂടെ ക്രിസ്തുനാഥനെ അനുഗമിക്കുവാൻ തയ്യാറായ ഒൻപതു യുവസഹോദരികളോടൊപ്പം സ്പെയിനിലെ, ബാർസലോണ പ്രവിശ്യയിലെ 'വിക്ക്' എന്ന സ്ഥലത്ത് ഈ സഭയ്ക്ക് തുടക്കമിട്ടു.

സഹിഷ്ണതാപരവും ദയാനിർഭരവുമായ പെരുമാററവും ത്യാഗസന്നദ്ധമായ ജീവിതവും, മനുഷ്യരോടുള്ള സ്നേഹവുംവഴി അനേകരെ ദൈവത്തിങ്കലേക്കടുപ്പിച്ചു. ഇന്ന് 18 രാജ്യങ്ങളിലായി സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്നു. 2500 ഓളം സന്യാസിനികൾ മാനവരാശിക്ക് ആശയും പ്രകാശവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു.

''ലോകമെങ്ങും പോയി സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുക'' എന്നുള്ള മിശിഹാനാഥൻെറ ആഹ്വാനം സ്വീകരിച്ച് സ്പെയിൻകാരായ അഞ്ച് സഹോദരികൾ 1953-ൽ ഗുജറാത്തിലെ ഭവനഗറിൽ എത്തിയതോടുകൂടി ഈ സഭ ഇന്ത്യയിലും വേരുകൾ ഉറപ്പിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസം, ആതുരശുശ്രൂഷ, സാമൂഹ്യസേവനം എന്നിവയാണ് ഈ സഭയുടെ മുഖ്യ പ്രവത്തനരംഗങ്ങൾ. ഗ്രാമസന്ദർശനം, വൈദ്യസഹായം, വിദ്യാനികേതനം എന്നിവവഴിയാണ് സഭാംഗങ്ങൾ ജനങ്ങളുമായി കൂടുതൽ സമ്പർക്കം പുലത്തുന്നത്. ജനലക്ഷങ്ങളുടെ, പ്രത്യേകിച്ചും ബാലികാബാലന്മാരുടെയും യുവജനങ്ങളുടെയും ഹൃദയങ്ങളിൽ ക്രൈസ്തവമൂല്യങ്ങളായ വിശ്വാസം, സ്നേഹം, സാഹോദര്യം, പ്രത്യാശ, സഹിഷ്ണുത തുടങ്ങിയവ ജനിപ്പിക്കുകയും പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും, ചെയ്യുക എന്നതാണ് സഭയുടെ സുപ്രധാന പ്രവർത്തന ലക്ഷ്യങ്ങൾ.

ഭാവിയുടെ വാഗ്ദാനങ്ങളായ യുവജനങ്ങളെ ദൈവവിശ്വാസത്തിലും സ്നേഹത്തിലും വളത്തുന്നതിനു് സഭയുടെ കലാലയങ്ങൾ കാര്യമായ പങ്കുവഹിക്കുന്നുണ്ട്. ക്രൈസ്തവമൂല്യങ്ങൾ കുടുംബങ്ങളിലേയ്ക്കും സമുദായങ്ങളിലേയ്ക്കും പകരാൻ, വിദ്യാഭ്യാസ പ്രേഷിതത്വത്തിലൂടെ സഭയ്ക്കു സാധിക്കുന്നുണ്ട്.

കുട്ടികളെ യഥാർത്ഥ പൗരന്മാരായി വളത്തുക എന്ന ലക്ഷ്യം മുൻനിർത്തി സഭ അവക്കായി ബോർഡിംങ്ങുകൾ നടത്തുന്നുണ്ട്. ഗുജറാത്തിലെ അഗതികളോടും ആദിവാസികളോടുമൊപ്പം ജീവിതരീതിയും സംസ്കാരവും മനസ്സിലാക്കി, അവരോടൊത്ത് ജീവിച്ചുകൊണ്ട് ബാലവാടി, തയ്യൽക്ലാസ്സുകൾ, ടൈപ്പിംഗ്കോഴ്സുകൾ യുവജനക്യാമ്പുകൾ തുടങ്ങിയവ സംഘടിപ്പിച്ച് അവരുടെ സാമൂഹ്യവും, ആദ്ധ്യാത്മികവും, സാംസ്കാരികവുമായ നിലവാരം ഉയത്തുവാൻ സഭ ശ്രമിക്കുന്നു. സ്നേഹമസൃണമായ പെരുമാററവും സാന്ത്വനവും നിറുന്ന ഹൃദയങ്ങൾക്ക് ആശ്വാസം പകരുമെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ സഭാംഗങ്ങൾ ഗുജറാത്തിൻെറ മുക്കിലും മൂലയിലും തങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യപ്രവത്തനകേന്ദ്രങ്ങളും ഡിസ്പെൻസറികളും കലാലയങ്ങളും തുറന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മാനവരാശിയുടെ ആശകളും അഭിലാഷങ്ങളും നിറവേററുക എന്നുള്ള ജോക്കീനയുടെ ആഹ്വാനം സഫലീകരിക്കുവാൻ സഭാംഗങ്ങൾ നിരന്തരം പ്രയത്നിച്ചുവരുന്നു.

1953 ഫെബ്രുവരിയിൽ ഗുജറാത്തിലെ ഭവനഗർ ജില്ലയിൽ പ്രവത്തനമാരംഭിച്ച ഈ സഭയുടെ നൊവീഷ്യററ് ബോംബെയിലാണ്. ഗുജറാത്തിൻെറ പലഭാഗങ്ങളിലായി സഭയ്ക്ക് ഒൻപതു പ്രവത്തനകേന്ദ്രങ്ങളുണ്ട്.

യേശുനാഥൻ ഇന്നും തൻെറ ആഹ്വാനം തുടരുന്നു ''എൻെറ പിന്നാലെ വരിക'' ഈ ആഹ്വാനം ശ്രവിച്ച് അവിടുത്തേക്കും സഹോദരങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി അർപ്പിത ജീവിതം നയിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന യുവതികൾ എഴുതുക;—

Sr. Superior,
Vedruna Sisters
Dil. Pazir, Society Rd
Bombay 400056.

ചാരിററി സിസ്റ്റേഴ്സ് ഓഫ് ഫ്രാൻസ്സീസ് അസ്സീസി

നാളെയുടെ തുടിപ്പുകരം പരിഗണിച്ച് ക്രാന്തദർശിയായ ബഹുമാനപ്പെട്ട ഊക്കനച്ചൻ 1944–ൽ തൃശ്ശൂർ രൂപതയിൽ സ്ഥാപിച്ച സന്യാസിനീസഭയാണ് ഉപവിസഭ. (Charity Sisters) അഗതീസേവനം സന്യാസാന്തസ്സിന് അനുചിതമായി കണക്കാക്കിയിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു അതു്. മഹായുദ്ധങ്ങളുടെ പിടിയിലമന്ന ലോകം ആശ്വാസത്തിൻെറ തെളിനീരിനായി ദാഹിച്ചിരുന്ന അവസരം. കാലത്തിൻെറ ചുവരെഴുത്തു് മനസ്സിലാക്കിയ ഊക്കനച്ചൻ എതിർപ്പുകരം വകവയ്ക്കാതെ, ദൈവപ്രേരണയാൽ പ്രചോദിതനായാണു ഉപവിസഭ സ്ഥാപിച്ചതു്.

കാര്യമായ വിദ്യാഭ്യാസമോ സാമ്പത്തികശേഷിയോ ഇല്ലാതിരുന്ന സേവനസന്നദ്ധതമാത്രം കൈമുതലായുണ്ടായിരുന്ന മൂന്നു സാധുസ്ത്രീകളെയുമായി തുടങ്ങിയ ഉപവിസഭ ഇന്നു് വളർന്നു് കേരളത്തിലെന്നല്ല ഭാരതത്തിൻെറ നാനാഭാഗങ്ങളിലും യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങളിലും അതിൻെറ ശാഖകരം നീട്ടിക്കഴിഞ്ഞു. സഭയുടെ ഈ വളർച്ചയിൽ സ്നേഹപിതാവായ ദൈവത്തിൻെറ പരിപാലന വ്യക്തമായി ദർശിക്കാൻ സാധിക്കും.

''ഒരമ്മ തൻെറ കുഞ്ഞിനെ മറന്നാലും ഞാൻ നിങ്ങളെ മറക്കുകയില്ല.'' എന്നു പറഞ്ഞ ക്രിസ്തുനാഥൻെറ സ്നേഹമാണു് സഭയുടെ ഉത്തേജനശക്തി. സ്നേഹിതനുവേണ്ടി അവസാനതുള്ളി രക്തംവരെ ചിന്തിയ യേശുവിൻെറ സഹനമാണു് സഭയുടെ ശക്തികേന്ദ്രം. അഗതികരംക്കും രോഗികരംക്കും ആശ്വാസമേകിയ, പാപികളെയും മർദ്ദിതരെയും മോചിപ്പിച്ച അദ്ദേഹത്തിൻെറ സേവനചൈതന്യമാണു് സഭയുടെ സേവനചൈതന്യം.

സ്നേഹം, സഹനം, സേവനം എന്ന മുദ്രാവാക്യവുമായി ക്രിസ്തുവിനെ ജനഹൃദയങ്ങളിൽ വളർത്തുവാൻ ഉപവിസഭയുടെ മക്കരം ജീവാർപ്പണം ചെയ്യുന്നു.

പ്രവർത്തനരംഗങ്ങരം

ആതുരസേവനമാണു് ഉപവിസഭയുടെ പ്രധാന പ്രവർത്തനരംഗം. 'ആവശ്യമുള്ളിടത്തു് തിടുക്കംകൂടാതെ ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുക'' എന്ന സഭാസ്ഥാപകൻെറ ആദർശമനുസരിച്ച് സ്ഥലകാലസാഹചര്യങ്ങരം കണക്കിലെടുത്തു്, ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങരം കണ്ടറിഞ്ഞു് വിദ്യാഭ്യാസം, മുദ്രാലയപ്രേഷിതത്വം, തൊഴിൽപരിശീലനം എന്നീ രംഗങ്ങളിലും ഉപവിസഭ വിജയകരമായി പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു. ''സ്നേഹത്തിൽ നിങ്ങളെ ആരും പിന്നിലാക്കരുതു്'' എന്ന സഭാസ്ഥാപകൻെറ ഉപദേശം പ്രാവർത്തികമാക്കുവാൻ സഭ പരിശ്രമിക്കുന്നു.

സഭയിൽ അർത്ഥിനികളായി ചേരുന്ന യുവതികളെ ക്രിസ്തുനാഥനു് പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിക്കുവാൻ ഒരുക്കുവാനും, അവരെ സഭയുടെ ചൈതന്യമായ 'സ്നേഹ'ത്തിൽ അടിയുറച്ച സേവനസന്നദ്ധരായ സന്യാസിനികളായി വളർത്തുന്നതിനും വേണ്ട പരിശീലനകേന്ദ്രം സഭയ്ക്കുണ്ടു്. തങ്ങളെ സ്വയം മനസ്സിലാക്കി ചുററുമുള്ളവരെ ദൈവത്തിലേക്കുയർത്തുവാൻ ഈ പരിശീലനം ഓരോരുത്തരേയും സഹായിക്കുന്നു.

ഉപവിസഹോദരിയായി, സ്നേഹത്തിനു് സാക്ഷിയായി കേരളത്തിലോ മിഷൻകേന്ദ്രങ്ങളിലോ, വിദേശത്തോ രോഗീസേവനം, വിദ്യാഭ്യാസം മററു പ്രേഷിതരംഗങ്ങരം എന്നീ തുറകളിൽ സേവനംചെയ്യുവാൻ ആഗ്രഹമുള്ള യുവതികരംക്കു് ഹൃദ്യമായ സ്വാഗതം. നന്മചെയ്തു്, സ്നേഹത്തിൻെറ പ്രമാണംനൽകി കടന്നുപോയ ക്രിസ്തുവായിരിക്കട്ടെ നിങ്ങളുടെ ശക്തികേന്ദ്രം.

Sr. Superior
Maria Bhavan Generalate
Kolazhi (P. O.)
Trichur 680010

ചെറുപുഷ്പ സഭ

തിരുസഭയിലെ സന്യാസസഭാവൃക്ഷത്തിൽ നവമായി രൂപംകൊണ്ട ഒരു ശാഖയാണ് ചെറുപുഷ്പസഭ. 1931 മാർച്ച് 19–ാം തീയതി മാർ യൗസേപ്പപിതാവിൻെറ തിരുനാൾ ദിനം മൂക്കന്നൂർ ഗ്രാമത്തിലാണ് ഈ ആധുനികസഭയുടെ ജനനം. 54 വർഷമെന്നതു് ഒരു സന്യാസസഭയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വലിയ പ്രായമൊന്നുമല്ല; ശൈശവദശതന്നെ.

ഒററനോട്ടത്തിൽ ചെറുപുഷ്പ സന്യാസസഭ പ്രായത്തിൽ കൂടുതൽ വളർച്ചപ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. 116 വൈദികരും ഒരു സഹോദരനും 14 ഭവനങ്ങളും ഇന്നു സഭയ്ക്കുണ്ട്. വൈദികരിൽ 37 പേർ ഉത്തരേന്ത്യയിൽ ജോലിചെയ്യുന്ന മിഷനറിമാരാണ്. 22 പേർ സ്വദേശത്തും വിദേശത്തുമായി വിവിധ രൂപതകളിൽ സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്നു. സഭാംഗങ്ങളിൽ ഒരാളായ ബിഷപ്പ് ഡൊമിനിക്ക് കോക്കാട്ട് ഗോരക്പൂർ രൂപതയുടെ മെത്രാനാണ്.

സഭാംഗങ്ങൾ കേരളത്തിൽതന്നെ അനാഥശാലകൾ, I. T. I., സ്കൂളുകൾ, അനൗപചാരിക ഗ്രാമവികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾ, ചേരിനിർമ്മാർജ്ജനപ്രവർത്തനങ്ങൾ, സമുദായോദ്ധാരണപദ്ധതികൾ തുടങ്ങിയ തുറകളിൽ സ്തുത്യർഹമായ സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്നു. അട്ടപ്പാടിപോലുള്ള ആദിവാസി കേന്ദ്രങ്ങളിലും C. S. T. വൈദികർ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. അവിടെ വലിയ ആശ്രമങ്ങളോ കെട്ടിടങ്ങളോ സഭയ്ക്കില്ല. അവഗണിക്കപ്പെട്ട, സാധുക്കളും നിരക്ഷരരുമായ ആളുകൾക്ക് ബുദ്ധിപരവും മാനസികവും ശാരീരികവുമായ വളർച്ചയുളവാക്കുന്ന പദ്ധതികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്തുകൊണ്ട് വൈദികർ അവരുടെ മദ്ധ്യത്തിൽതന്നെ താമസിക്കുന്നു.

സ്വഭാവത്താൽതന്നെ കർമ്മോജ്ജ്വല ജീവിതബന്ധിയായ ഒരു സമൂഹമാണ് ചെറുപുഷ്പസഭ. എന്നാൽ ഈ സഭ, പൂർണ്ണമായും ധ്യാനജീവിതംനയിച്ച് മതിൽക്കെട്ടിനുള്ളിൽ ജീവിതകാലംമുഴുവൻ ചെലവഴിച്ച് മരിച്ച വിശുദ്ധ ചെറുപുഷ്പത്തിൻെറ നാമത്തിലും സംരക്ഷണയിലുമാണ് സ്ഥാപിതമായിട്ടുള്ളതും വളർന്നു വികസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമെന്ന വസ്തുത ഒരു വിരോധാഭാസമായി തോന്നാം.

തൻെറ ദൈവവിളി സ്നേഹമാണെന്നും തിരുസഭാഗാത്രത്തിൻ ശരീരത്തെ മുഴുവൻ ചലിപ്പിക്കുന്ന ഹൃദയത്തിൻെറ സ്ഥാനമാണ് തൻേറതെന്നും പറഞ്ഞ വിശുദ്ധ ചെറുപുഷ്പത്തിൻെറ സ്നേഹചൈതന്യവും ആത്മസമർപ്പണവും ഒരുവശത്തു്. അഞ്ചു ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലും ചുററിസഞ്ചരിച്ച് ക്രിസ്തുവിൻെറ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുവാനുള്ള അവളുടെ ആവേശവും തീക്ഷ്ണതയും മറുവശത്തു്. ഇവരണ്ടും ഊടുംപാവുമായി നെയ്തെടുത്ത അരൂപിയുടെ വസ്ത്രമാണ് ചെറുപുഷ്പസഭാംഗങ്ങൾ തങ്ങളുടെ 'സഭാവസ്ത്രമായി' സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇതുതന്നെയാണ് അവരുടെ സന്യാസസമർപ്പണത്തിനു് ഉത്തേജനവും ആവേശവും പ്രവർത്തനശൈലിയും പകർന്നുകൊടുക്കുന്നതും.

ചെറുപുഷ്പസഭയുടെ സ്ഥാപകൻ ഫാ. തോമസ് പാണാട്ട് എന്നുകൂടി അറിയപ്പെടുന്ന ബഹുമാനപ്പെട്ട ബസ്സീലിയൂസച്ചനാണ്. സഭയുടെ മിഷൻചൈതന്യവും സമുദായോദ്ധാരണലക്ഷ്യങ്ങളും പൈതൃകമായി ലഭിച്ചതു് ഇദ്ദേഹത്തിൽനിന്നാണ്. 1931 മാർച്ച് 19–ാം തീയതി അന്നത്തെ എറണാകുളം മെത്രാപ്പോലീത്താ കണ്ടത്തിൽ മാർ ആഗ്ഗസ്തീനോസിൻെറ അനുവാദത്തോടും ആശീർവാദത്തോടുംകൂടി ചെറുപുഷ്പസഭയ്ക്കു രൂപംകൊടുത്തപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തെ നയിച്ച സിദ്ധിയും ചൈതന്യവും ലക്ഷ്യവും എന്തായിരുന്നുവെന്നു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചറിയുമ്പോഴേ വ്യക്തമാവുകയുള്ളു.

സഭാസ്ഥാപനത്തിനു് ബസീലിയൂസച്ചനു് ലഭിച്ച സിദ്ധിയുടെ ദ്വിവിധ ഭാവങ്ങളാണ് ചെറുപുഷ്പഭക്തിയും ദരി

ദ്ദരോടും അഗതികളോടുമുള്ള സ്നേഹവും. ചെറുപുഷ്പത്തിന്റെ സ്വയംകൃതചരിത്രം മലയാളത്തിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്യുവാൻ തനിക്കുലഭിച്ച അവസരത്തെപ്പററി അദ്ദേഹംതന്നെ പറയുകയാണ്: എത്രയും സ്വാഗതാർഹമായ പ്രസ്തുത പരിശ്രമത്തിൽ നാലു് അദ്ധ്യായങ്ങൾ തർജ്ജിമചെയ്യുവാനുള്ള ഭാഗ്യം എനിക്കുണ്ടായി. അതോടുകൂടി ചെറുപുഷ്പത്തിന്റെ അരൂപിയാൽ ഞാൻ ആകൃഷ്ടനായി. ഞാനറിയാതെതന്നെ ആ വിശുദ്ധയോടുള്ള ഭക്തിയും ആദരവും എന്നിൽ ആഴമായി വേരൂന്നുകയും ചെയ്തു.''

വിശുദ്ധ കൊച്ചുത്രേസ്യായെ വിശുദ്ധയായി നാമകരണം ചെയ്ത അന്നുതന്നെ– 1925 മേയ് 17–ാം തീയതി മൂക്കന്നൂർ അനാഥശാലയിലുള്ള ഒരു ചെറിയ മുറിയിൽ വിശുദ്ധ ചെറുപുഷ്പത്തിന്റെ പ്രതിഷ്ഠ ആഘോഷപൂർവ്വം നടത്തി. ലോകത്തു മറെറാരിടത്തും അത്തരമൊരു സംഭവം അന്നു നടന്നുകാണുകയില്ല. ഈ പ്രതിഷ്ഠയുടെ ബഹുമുഖഭാവങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ് ചെറുപുഷ്പ സഭാസ്ഥാപനം.

വ്യവസ്ഥയില്ലാത്ത സ്നേഹിതന്റെ ബാഹ്യപ്രകടനമാണ് വ്യവസ്ഥയില്ലാത്ത സേവനം. ഇപ്രകാരമുള്ള സ്നേഹവും സേവനവും ക്രിസ്തുവിനു് പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടവർക്കേ സാധിക്കുകയുള്ളു. ഇതാണ് അർപ്പിതരായവരുടെ ഒരു സമൂഹത്തിനു രൂപംകൊടുക്കുവാൻ ബസീലിയൂസച്ചനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്.

1924–ൽ തോമസ് പാണാട്ടച്ചൻ മൂക്കന്നൂർ ഇടവകയുടെ വികാരിയായി നിയമിതനായി. അതോടൊപ്പം എറണാകുളം അതിരൂപത വകയായിരുന്ന തിരുഹൃദയ അനാഥശാലയുടെ മാനേജരായും അദ്ദേഹം നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെയാണ്, അന്നു് ബാഹ്യലോകവുമായി വലിയ ബന്ധമൊന്നുമില്ലാതെ കുററിക്കാടുകളും കാട്ടുപൊന്തകളും നിറഞ്ഞ മൂക്കന്നൂർ ഗ്രാമത്തിലേയ്ക്കു് ബസീലിയൂസച്ചൻ കടന്നുവന്നതു്.

അക്ഷരജ്ഞാനമില്ലാത്തവരായിരുന്നു ആളുകളിൽ നല്ല പങ്കും. അപരിഷ്കൃത കൃഷിരീതികളും കാലിമേയ്ക്കലുമായിരുന്നു അവരുടെ മുഖ്യതൊഴിൽ. ഇപ്രകാരം തികച്ചും അവികസിതമായ ഒരു ഗ്രാമത്തെയാണ് വല്യച്ചൻ നാഗരികതയുടെ ഔന്നത്യത്തിലേക്കുയർത്തിയതു്. അങ്ങനെ ഗ്രാമവികസനവും ആതുരസേവനവും പുരോഹിത സന്യാസസമർപ്പണവുമായി സമന്വയിപ്പിച്ച സ്വജീവിതത്തിലൂടെ ഒരു സന്യാസസഭയ്ക്കു രൂപവും ഭാവവും നല്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. ഇതാണ് ചെറുപുഷ്പ സന്യാസവൈദികരെ നയിക്കുന്ന ചൈതന്യം.

ചെറുപുഷ്പസഭ പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹമായിരിക്കണമെന്നു് (Praying Community) സഭാസ്ഥാപകൻ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അതു് അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന, ചലനാത്മകമായ ഒരു സമൂഹമായിരിയ്ക്കണമെന്നു് അദ്ദേഹം ആവർത്തിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. അദ്ധ്വാനം ആരാധനയാണെന്നു് അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചു. ദരിദ്രരെ ഉദ്ധരിക്കുന്നവർ ദരിദ്രജീവിതം നയിക്കുന്നവരായിരിക്കണം. ആഡംബരവും ദരിദ്രസേവനവും ഒരിക്കലും പൊരുത്തപ്പെട്ടുപോകുകയില്ല; ഇവയെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പഠനങ്ങളാണ്. അതുകൊണ്ടു് ചെറുപുഷ്പസഭയുടെ നിയമഗ്രന്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ, സഭാസ്ഥാപകൻ വിഭാവനംചെയ്ത ഗ്രാമവികസനത്തിനു പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്ന സാമൂഹ്യസേവനവും പ്രേഷിതവേലയും അജപാലനവുമുൾക്കൊള്ളുന്ന കർമ്മോജ്ജ്വലജീവിതമാണ് ചെറുപുഷ്പസഭയുടേതു്.

ഒരു സഹോദരസഭയായി ആരംഭിച്ച ചെറുപുഷ്പസഭയിൽ, 1946–ൽ കണ്ടത്തിൽ മാർ ആഗുസ്തീനോസ് തിരുമേനിയുടെ അംഗീകാരത്തോടെ വൈദികാർത്ഥികളേക്കൂടി ചേർത്തു് സഭാപ്രവർത്തനങ്ങൾ വിപുലമാക്കി. 1956 മുതൽ സഭയിൽ അഭിഷിക്തരായ വൈദികർ ഉണ്ടായതോടുകൂടി ഉത്തരേന്ത്യൻ മിഷൻമേഖലകളിലേക്കു് സഭയുടെ പ്രവർത്തനം വ്യാപിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഈ മിഷൻ ചൈതന്യത്തിന്റേയും പ്രവർത്തനങ്ങളുടേയും അംഗീകാരമായാണ് 1984 ഓഗസ്റ്റ് 11–ാം തീയതി തിരുസിംഹാസനം ഗോരക്പ്പൂർ രൂപത ചെറുപുഷ്പസഭയെ ഏല്പിച്ചതും അതിന്റെ പ്രഥമ മെത്രാനായി സഭാംഗമായ ഫാ. ഡോമിനിക് കോക്കാട്ടിനെ നിയമിച്ചതും. ഇതുകൂടാതെ പഞ്ചാബിൽ ഫെറോസ്പൂർ, ഫരീദ്കോട്ട ഡിസ്ട്രിക്ടുകളും രാജസ്ഥാനിൽ ഗംഗാനഗർ, ചുറു ഡിസ്ട്രിക്ടുകളും ചെറുപുഷ്പമിഷനറിമാർ സ്വതന്ത്രമായി ഏറെറടുത്തു നടത്തുകയാണ്. അധികം താമസിയാതെ ഈ പ്രദേശങ്ങളും ഒരു രൂപതയായി ഉയർത്തി, ചെറുപുഷ്പസഭയെ ഏല്പിക്കുവാൻ അതാതു പ്രദേശങ്ങളിലെ രൂപതാദ്ധ്യക്ഷന്മാർ സസന്തോഷം സന്നദ്ധത പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

വൈദികജീവിതവും സന്യാസജീവിതവും ഇന്നു വെല്ലുവിളിയെ നേരിടുകയാണ്. വിശുദ്ധ ചെറുപുഷ്പത്തേപ്പോലെ ദൈവത്തിനു പൂർണ്ണമായി ആത്മാർപ്പണംചെയ്യുവാൻ സന്നദ്ധതയുള്ള യുവാക്കന്മാരെയാണ് ഇന്നാവശ്യം. കൊച്ചുത്രേസ്യാ പഠിപ്പിച്ച കുറുക്കുവഴി എളുപ്പവഴിയല്ല. ആത്മസമർപ്പണം ബലഹീനതയല്ല. വളരെ സ്നേഹവും അതിലേറെ ത്യാഗവും ആവശ്യപ്പെടുന്ന വെല്ലുവിളിയാണിവ രണ്ടും. വിശുദ്ധ കൊച്ചുത്രേസ്യായേപ്പോലെ, ദൈവത്തിനു സമർപ്പിച്ചവ ദൈവത്തിനു തന്നെ പൂർണ്ണമായി കൊടുക്കുന്ന ധീരരായ, പൗരുഷം നിറഞ്ഞ യുവത്തിടമ്പുകൾ സന്യാസസമർപ്പണത്തിനു മുമ്പോട്ടുവരണം. അവർക്കുമാത്രമെ ഭാരതത്തെ ക്രിസ്തുവിനായി നേടുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു.

Little Flower Generalate,
Post Bag No. 1. Thrikkakara,
Cochin 682021, Kerala.

ക്ലരീഷ്യൻ കോൺഗ്രിഗേഷൻ

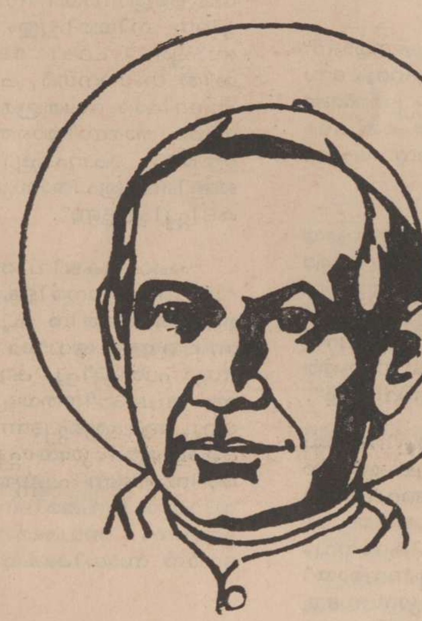

പരിവർത്തനാത്മകമായ ലോകത്തിൻെറ ആവശ്യങ്ങൾക്കുമഭിനിവേശങ്ങൾക്കും അനുസൃതമായി ദൈവജനത്തെ പ്രവർത്തനോന്മുഖമാക്കുവാനുള്ള ഒരു കാൽവയ്പ്പ്.... ഭൗതികവാദത്തിൻെറ പ്രസരമേററ് അന്ധകാരമയമായിരിക്കുന്ന ലോകത്തിൽ വിശ്വാസത്തിൻെറയും പ്രത്യാശയുടെയും കൈത്തിരികാട്ടാൻ ഒരു സംരംഭം....

ജനങ്ങളുമായി ഇണങ്ങിച്ചേർന്ന്, അവരുടെ സർവ്വതോന്മുഖമായ പുരോഗതിക്കുവേണ്ടി പ്രവൃത്തിക്കുവാനുള്ള ഒരു പദ്ധതി— ഇതാണ് ക്ലരീഷ്യൻ കോൺഗ്രിഗേഷൻ.

വിശുദ്ധ ആൻറണി മേരി ക്ലാരിററാണ് ഈ കോൺഗ്രിഗേഷൻെറ സ്ഥാപകൻ. 18-ാം നൂററാണ്ടിൻെറ ആരംഭഘട്ടത്തിൽ സ്പെയിനിലെ സർള്ളിയെന്റ് ഗ്രാമത്തിൽ ജനിച്ച ക്ലാരററ് 1835–ൽ ഒരു വൈദികനായി. ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങൾകൊണ്ടും ശക്തമായ തൂലികകൊണ്ടും അധഃപതനത്തിൻെറ അഗാധതയിൽനിന്നും വിശ്വാസത്തിൻെറ വെളിച്ചത്തിലേക്ക് അദ്ദേഹം മനുഷ്യരെ നയിച്ചു. സ്നേഹത്തിൻെറയും സേവനത്തിൻെറയും സന്ദേശങ്ങളിലൂടെ ആഭ്യന്തരകലഹങ്ങളാൽ കലങ്ങിമറിഞ്ഞിരുന്ന സ്പാനിഷ് ജനതയ്ക്ക് വിശ്വാസവും പ്രത്യാശയും പകർന്നുകൊടുത്തു. 19–ാം നൂററാണ്ടിലെ ഏററവും വലിയ വിശുദ്ധനായി ഫാ. ക്ലാരററ് വളർന്നു. ഒൻപതാം പീയൂസ് മാർപ്പാപ്പാ പറഞ്ഞു: ''ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ വിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും പിന്നീട് മറെറാരാൾ അതു ചെയ്തുകൊള്ളും.''

താൻ തുടങ്ങിവച്ച ജോലി തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകുന്നതിന് അദ്ദേഹം ഒരു സഭ രൂപീകരിച്ചു. അതാണ് ക്ലരീഷ്യൻ കോൺഗ്രിഗേഷൻ, 1849 ജൂലൈയ് 16–ന് അമലോത്ഭവമാതാവിൻെറ പ്രേഷിതതനയർ (Missionary Sons of the Immaculate Heart of Mary) എന്ന നാമത്തിൽ ക്ലരീഷ്യൻ കോൺഗ്രിഗേഷൻ രൂപംകൊണ്ടു. നാലായിരത്തോളം അംഗങ്ങൾ ഇന്ന് ലോകത്തിലെ എല്ലാ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലുമായി സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്നു. നാല്പത്തിമൂന്നു രാജ്യങ്ങളിൽ ക്ലരീഷ്യൻ സഭയിലെ അംഗങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്.

വിദ്യാഭ്യാസം, ആതുരസേവനം, സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനം, ഇടവകജോലി, ധ്യാനപ്രസംഗം, യുവജനസംഘടനകൾ മുദ്രണാലയപ്രേഷിതത്വം മുതലായ മണ്ഡലങ്ങളിൽ ക്ലരീഷ്യൻ വൈദികർ ജോലിചെയ്യുന്നു. ഓരോ സ്ഥല'ത്തിൻെറയും പരിത:സ്ഥിതികൾക്കനുയോജ്യമായ പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങളാണ് ക്ലരീഷ്യൻവൈദികർ തെരഞ്ഞെടുക്കുക

1970 കളിലാണ് ഇന്ത്യയിൽ ക്ലരീഷ്യൻസഭ പ്രവർത്ത

നമാരംഭിച്ചതു്. കുറവിലങ്ങാട്ടു് ക്ലാരററുഭവൻ മൈനർ സെമിനാരിയോടെ ആരംഭിച്ച കോൺഗ്രിഗേഷനു് ഇപ്പോൾ ബാംഗ്ളൂരിലും മധുരയിലുമായി അഞ്ചു സെമിനാരികളുണ്ടു്. നൂററമ്പതോളം വൈദികരുള്ള ഇന്ത്യൻശാഖ ആന്ധ്രാപ്രദേശിലും ആസ്സാമിലും മിഷൻകേന്ദ്രങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞു.

ജനങ്ങളുടെ ആദ്ധ്യാത്മികവും സാമൂഹ്യവും സാമ്പത്തികവുമായുള്ള വളർച്ചയുറപ്പുതകുന്ന പദ്ധതികൾ മിഷൻകേന്ദ്രങ്ങളിൽ ആവിഷ്കരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്.

വിശുദ്ധ ക്ലാരിററിൻെറ വഴിയിലൂടെ ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ ക്രിസ്തുവിൻെറ ദൗത്യം തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകുവാനാഗ്രഹിക്കുന്ന കുഞ്ഞനുജന്മാൎക്കു് ആത്മാൎത്ഥമായ സ്വാഗതം.

ഓരോരുത്തരുടെയും അഭിരുചിക്കും കഴിവിനുമനുസരിച്ചുള്ള പരിശീലനം നല്കുന്നതിനുള്ള പരിപാടികളാണു് ക്ലരീഷ്യൻസഭ ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. S. S. L. C. യിൽ കുറയാത്ത വിദ്യാഭ്യാസയോഗ്യതയുള്ള, ക്ലരീഷ്യൻസഭയിൽ അംഗമാകുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന യുവാക്കൾ താഴെ കാണുന്ന വിലാസത്തിൽ എഴുതുക.

Vocation Promoter

Claret Bhavan

Kuravilangadu P. O.

Kottayam

സിസ്റ്റേഴ്സ് ഓഫ് ദ ഡെസ്റ്റിട്യൂട്ട്

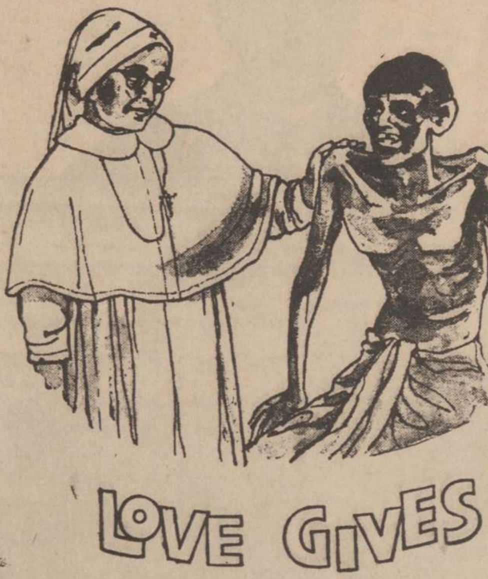

വേദിക്കുന്നവരെ ആശ്വസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്, കരയുന്നവരുടെ കണ്ണീരൊപ്പിക്കൊണ്ടു്, ദരിദ്രർക്കും അവഗണിക്കപ്പെട്ടവർക്കും സ്നേഹത്തിന്റെ സദ്വാർത്ത സ്വന്തം ജീവിതത്തിലൂടെ അനുഭവവേദ്യമാക്കിക്കൊടുത്ത കരുണാസമ്പന്നനായ ക്രിസ്തു പറഞ്ഞു: ''ഈ ചെറിയവരിലൊരുവനു് നിങ്ങൾ ചെയ്തപ്പോഴെല്ലാം എനിക്കുതന്നെയാണു് ചെയ്തതു്'' (Mt. 25: 40). ആ വാക്കുകൾ ഇന്നും മുഴങ്ങുന്നു:–

പതിത്യക്തരായ അഗതികളിലൂടെ
അഭയമില്ലാത്ത അശരണരിലൂടെ
വികലാംഗരിലൂടെ
രോഗികളിലൂടെ
അലയുന്ന തൊഴിൽരഹിതരിലൂടെ
തകരുന്ന ഹൃദയങ്ങളിലൂടെ
ശിഥിലമായ സമൂഹങ്ങളിലൂടെ
ഉദ്ധാരണത്തിനായി കൊതിക്കുന്ന
അനാഥമായ ജനവിഭാഗങ്ങളിലൂടെ.

ഇന്നും ക്രിസ്തുനാഥൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു; അവരിലേക്കെല്ലാം കടന്നുചെല്ലാൻ; നമ്മിലൂടെ.

അവിടുത്തെ അവരിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുചെല്ലുവാൻ അവിടുന്നു നമ്മെ വിളിക്കുന്നു.

ഈ വിളി ശ്രവിച്ച് ദരിദ്രരുടെ ഇടയിൽ അവിടുത്തെ ദൗത്യവാഹകരാകുവാൻ ഒരു സന്യാസസമൂഹം ഉദയംചെയ്തു– അൻപത്തെട്ടു വർഷങ്ങൾക്കു് മുൻപു്– 1927–ൽ.

ആലുവായ്ക്കടുത്തു് ചുണങ്ങംവേലി എന്ന സ്ഥലത്തു് കരുണാമയനായ യേശുവിന്റെ സ്നേഹചൈതന്യം ഉൾക്കൊ

ണ്ട ഫാ. വർഗ്ഗീസ് പയ്യപ്പിള്ളി ആണ് ഇതിന്റെ സ്ഥാപകൻ. ഇവിടെ തുടങ്ങുന്ന അഗതികളുടെ സഹോദരിമാരുടെ (Sisters of the Destitute) ഉത്ഭവവും വളർച്ചയും.

സ്ഥാപകപിതാവ് രണ്ടുവർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ദിവംഗതനായതിനാൽ പിന്നീട് മോൺ. ജോർജ്ജ് വല്യാറമ്പത്ത് ഈ സന്യാസസമൂഹത്തിന്റെ ഡയറക്ടറായി നിയമിതനായി; അദ്ദേഹം 41 സംവത്സരക്കാലം ഈ സന്യാസസമൂഹത്തെ നയിക്കുകയും വളർത്തുകയും ചെയ്തു. മാർ അഗസ്റ്റിൻ കണ്ടത്തിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പൈതൃകവാത്സല്യത്തിലും സംരക്ഷണയിലും പ്രോത്സാഹനത്തിലും രൂപം കൊള്ളുകയും, വളരുകയുംചെയ്ത ഈ സഭയ്ക്ക് ഇന്ന് സ്വദേശത്തും വിദേശത്തുമായി 75 ഭവനങ്ങളുണ്ട്; 740 അംഗങ്ങളും. ഇന്ത്യയിൽ— കേരളം—തമിഴ്നാട്, ചാന്ദാ (ആന്ധ്രപ്രദേശ്) മഹാരാഷ്ട്രാ, ഗുജറാത്ത്, ഗോരഖ്പൂർ, മീററ്റ്, ജലന്തർ, ഡൽഹി, സത്ന, സിംല, ചണ്ഡിഗർ, ബിജ്നോർ, ജമ്മു കാഷ്മീർ എന്നിവടങ്ങളിലാണു ഭവനങ്ങൾ. വിദേശത്ത് ജർമ്മനിയിലും ഇറ്റലിയിലും.

ഭരണപരമായ സൗകര്യത്തിനും കൂടുതൽ ഫലവത്തായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും, ത്വരിതഗതിയിലുള്ള വളർച്ചയ്ക്കുംവേണ്ടി 1985 ജൂൺ മാസത്തിൽ SD സഭ, എറണാകുളം, കോതമംഗലം, ചങ്ങനാശ്ശേരി, എന്നീ രൂപതകൾ കേന്ദ്രമാക്കി St. Mary's, St. Vincent's, St. Joseph's എന്നിങ്ങനെ മൂന്ന് പ്രോവിൻസുകളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടു.

രണ്ട് വൃദ്ധർ മാത്രമുള്ള ഒരു അഗതിമന്ദിരം സേവനരംഗമായി. അഞ്ചംഗങ്ങളോടെ പ്രവർത്തനം തുടങ്ങിയ ഈ സമൂഹം, കാലത്തിന്റെ സ്പന്ദനങ്ങളും വിവിധതലങ്ങളിലുള്ള അഗതികളുടെ നിലവിളികളും മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ട് ആഴമായ ധ്യാനയോഗജീവിതത്തിന്റെ ബഹിർസ്ഫുരണമായ അതിന്റെ സേവനമണ്ഡലങ്ങൾ ഇന്ന് വിപുലമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

സേവനരംഗങ്ങൾ

അഗതിമന്ദിരങ്ങൾ, തീരാരോഗികളും മരണാസന്നരുമായി നിരത്തുവക്കിലും, ആശുപത്രികളിലുമായി ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടുകഴിയുന്നവർക്കുള്ള കരുണാലയങ്ങൾ, വികലാംഗരായ കുട്ടികൾക്കുള്ള ഭവനങ്ങൾ, പാവപ്പെട്ട കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ശിശുപാലനകേന്ദ്രങ്ങൾ, ആശുപത്രികൾ, വിദ്യാലയങ്ങൾ, സാമൂഹ്യസേവനസംരംഭങ്ങൾ, ഭവനസന്ദർശനം, മിഷൻരംഗങ്ങൾ.

SSLC യോ, ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസമോ ഉള്ള സന്യാസാർത്ഥിനികൾക്ക് നിശ്ചിത സ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രീ—പോസ്റ്റുലൻസി (6 മാസം) പോസ്റ്റുലൻസി (1 വഷം) നൊവിഷ്യേറ്റ് (2 വർഷം) എന്നീ പരിശീലന കാലഘട്ടങ്ങൾക്കുശേഷം ഈ സന്യാസസഭാംഗങ്ങളായി വ്രതാനുഷ്ഠാനം നടത്താം.

''സ്നേഹം കൊടുക്കുന്നു.''

തിരുസന്നിധാനത്തിലിരുന്ന് ദിവ്യനാഥന്റെ ദിവ്യമായ സ്നേഹത്താൽ സ്വയം നിറയുവാനും, നിറഞ്ഞതു പകരുവാനും കുഞ്ഞനുജത്തീ, നിനക്കും ആഗ്രഹമില്ലേ? ....? ....?

നാഥൻ വിളിക്കുന്നതു നീ കേൾക്കുന്നില്ലേ? ....?

വരൂ.... നശ്വരമായ ലോകസുഖങ്ങൾ പരിത്യജിച്ച് നീ വരൂ.... അനശ്വരനായവനെ പിഞ്ചെല്ലാൻ വരൂ .... വരൂ.... ...!!!

Sr. Superior
Sisters of the Destitute
Erumathala
Alwaye 693105

ദൈവവചന സഭ

ഒരു നൂററാണ്ടുമുമ്പ്, ജർമ്മനിയുടെ വടക്കുപടിഞ്ഞാറൻ ഭാഗത്തായി ഗോക്ക് എന്ന ചെറിയ പട്ടണത്തിൽ ഒരു കർഷകകുടുംബം താമസിച്ചിരുന്നു. കുടുംബനാഥനായ ജെരാർദ് ജാൻസനും ഭാര്യ അന്നായും അവരുടെ എട്ടുമക്കളും അടങ്ങുന്ന കുടുംബം. വലിയ കുടുംബമായിരുന്നുവെങ്കിലും ലോവർ റൈൻ നദീതീരത്തിൽ, ഗോക്കിൻെറ സ്വച്ഛന്ദമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ, ഈ കർഷകകുടുംബം സന്തോഷത്തോടെ ജീവിച്ചുപോന്നു.

കൃഷിക്കാരനും വണ്ടിക്കാരനുമായിരുന്ന ജെരാർദ്. കഠിനാദ്ധ്വാനംചെയ്ത് കുടുംബം പുലർത്തിയിരുന്ന അയാളിൽ ഒരു പ്രത്യേകത ഉണ്ടായിരുന്നു— സന്ധ്യാസമയങ്ങളിൽ കുടുംബസമേതം ചെയ്യാറുള്ളതുപോലെ അയാൾ കൃഷിപ്പണിക്കിടയ്ക്കും പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നു. അയാൾക്കിഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു പ്രാർത്ഥനയുമുണ്ടായിരുന്നു: ''ആദിയിൽ വചനം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ വചനം ദൈവത്തോടുകൂടിയായിരുന്നു. ദൈവമായിരുന്നു ഈ വചനം....'' എന്നുള്ള വി. യോഹന്നാൻെറ സുവിശേഷത്തിലെ ആദ്യഭാഗം. ആത്മാർത്ഥമായ പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് ദൈവസന്നിധിയിൽ വിലയുണ്ട് എന്നയാൾ മനസിലാക്കിയിരുന്നു. ഭർത്താവിനെപ്പോലെതന്നെ പ്രാർത്ഥനാനിരതമായ ഒരു ജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന അന്നായെ മക്കൾ വിളിച്ചിരുന്നത് 'ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന അമ്മ' എന്നായിരുന്നു.

ഈ ദാമ്പത്യവല്ലരിയിലെ ആദ്യമലരായിരുന്നു അർനോൾഡ്. 1837 നവംബർ അഞ്ചിനു ജനിച്ച ഈ കുട്ടി, പ്രാർത്ഥനയുടേയും കഠിനാദ്ധ്വാനത്തിൻേറയും അരൂപിനിറഞ്ഞ കുടുംബാന്തരീക്ഷത്തിൽ വളന്നു.

സാമ്പത്തികമായ ഞെരുക്കങ്ങളുണ്ടായിട്ടും അവയെയൊക്കെ തരണംചെയ്തുകൊണ്ട് അർനോൾഡ് പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കുകയും ഒരു വൈദികനാകണമെന്ന തീരുമാനത്തിലെത്തുകയും ചെയ്തു. ദൈവശാസ്ത്രപഠനത്തിനുവേണ്ടുന്ന പ്രായം തികയാതിരുന്നതിനാൽ കണക്ക്, സയൻസ് മുതലായ വിഷയങ്ങളിൽ ഉപരിപഠനം നടത്തുകയും പരീക്ഷകളിൽ പ്രശസ്തമായ വിജയം കൈവരിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജ്യത്തിൻെറ തലസ്ഥാനമായ ബെർലിനിൽ, ആകർഷകമായ ശമ്പളത്തിൽ, യൂണിവേഴ്സിററി പ്രൊഫസറായി ജോലിനോക്കാൻ ക്ഷണംകിട്ടി. ആശാപൂർണ്ണമായ ഒരു ഭാവിയെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്ന ആ അപൂർവ്വഭാഗ്യത്തെ 22 കാരനായ അർനോൾഡ് തിരസ്കരിച്ചു. ഒരു വൈദികനായിത്തീരുക എന്ന ലക്ഷ്യം മാത്രമായിരുന്നു അപ്പോൾ അയാളുടെ മുന്നിൽ.

ദൈവശാസ്ത്രപഠനത്തിനുശേഷം 1861 ഓഗസ്റ്റ് 15—ാം തീയതി, 24 വയസ്സുപോലും തികയാത്ത അർനോൾഡ് പൗരോഹിത്യം സ്വീകരിക്കുകയും ബോക്കോൾട്ടിലുള്ള തൻെറ ബിഷപ്പിൻെറ സ്കൂളിൽ വൈസ് റെക്ടറായും അദ്ധ്യാപകനായും നിയമിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ആദ്ധ്യാത്മികചൈതന്യവും കഠിനാദ്ധ്വാനവും നിറഞ്ഞുനിന്ന അർനോൾഡിനെ, നീണ്ട 12 വർഷക്കാലത്തെ അദ്ധ്യാപനവൃത്തിക്കുശേഷം രൂപതയുടെ പ്രാർത്ഥനാപ്രേഷിതത്വത്തിൻെറ ഡയറക്ടറാക്കി. ഇതിലേക്കായി നാടുകൾ ചുററിനടന്ന അർനോൾഡിൻെറ മനോമുകുരത്തിൽ ഒരു പുതിയ ആശയത്തിൻെറ വിത്തുപൊട്ടി— വിദേശമിഷനുകൾ. താമസിയാതെ മിഷൻെറ പ്രചാരണത്തിനായി 'തിരുഹൃദയത്തിൻെറ കൊച്ചുദൂതൻ' എന്ന ഒരു ചെറിയ മാസികയും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

ഒരിക്കലദ്ദേഹം എഴുതി ''സ്വദേശത്ത് വളരെയേറെ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടെന്ന് നാം പറയരുത്. കാരണം കർത്താവുതന്നെ പറയുന്നു: 'നിങ്ങൾ ലോകംമുഴുവൻ പോവുക'യെന്ന്. ഈ വാക്കുകൾ തീർച്ചയായും വലിയ കത്തോലിക്കാരാജ്യങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ്. ആഗോളവ്യാപകമായ ഒരു സഭയിലെ അംഗങ്ങളാണ് നാമെല്ലാം. നമ്മുടെ ആശകളിലും പ്രാർത്ഥനകളിലുമെല്ലാം നാം ഏകമായിരിക്കണം.''

അവിടന്നങ്ങോട്ട്' ഒരു പ്രയാണംതന്നെയായിരുന്നു അർനോൾഡിന്റെ ജീവിതം പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളെയെല്ലാം തരണംചെയ്തുകൊണ്ട്, ബിഷപ്പുമാരുടേയും സഹപ്രവർത്തകരിൽ ചിലരുടേയും പ്രോത്സാഹനത്തോടുകൂടി, അടിയുറച്ച ദൈവവിശ്വാസത്തിൽ ഊന്നിനിന്നുകൊണ്ട്, അദ്ദേഹം 1875 സെപ്റ്റംബർ എട്ടാം തീയതി ഹോളണ്ടിലെ സ്റ്റയിൽ എന്ന സ്ഥലത്ത്, തന്റെ മിഷൻ സെമിനാരി സ്ഥാപിച്ചു. തന്റെ സഭയ്ക്ക് അദ്ദേഹം 'ദൈവവചനസഭ' എന്നു പേരിട്ടു. ഇതിന്റെ ലത്തീനിലുള്ള ചുരുക്കപ്പേരാണ് എസ്. വി. ഡി.

റോയർമോണ്ടിലെ മെത്രാനായിരുന്ന മോൺ. പരേദീസ് ആയിടെ അർനോൾഡിനെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെ പരാമർശിക്കുകയുണ്ടായി: ''അയാൾ ഒന്നുകിൽ ഒരു പരമവിഡ്ഢിയാണ്; അല്ലെങ്കിൽ ഒരു വിശുദ്ധൻ.''

കഴിഞ്ഞ 110 വർഷക്കാലത്തെ SVD സഭയുടെ ചരിത്രം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഒരുകാര്യം വ്യക്തമാകും; അർനോൾഡ് ഒരു വിഡ്ഢിയല്ലായിരുന്നു; വിശുദ്ധൻ തന്നെയായിരുന്നു'' എന്ന്.

സംഭവബഹുലമായ 34 വർഷത്തെ SVD സഭയുടെ ചുക്കാൻപിടിക്കുകയും അതിനെ വളർത്തിയെടുത്ത് തന്റെ പിൻഗാമികളെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തശേഷം, അർനോൾഡ് 1909 ജനുവരി 15–ന്, തന്റെ നിത്യവിശ്രമത്തിനായി ദൈവസന്നിധിയിലേക്ക് പോയി.

ലളിതമായ രീതിയിൽ സ്റ്റയിലിൽ ആരംഭിച്ച SVD സഭയ്ക്കിന്ന് ആറായിരത്തോളം അംഗങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവർ ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലായി, ഏതാണ്ട് 45 രാജ്യങ്ങളിൽ കർത്താവിന്റെ സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചു ജീവിക്കുന്നു. അത്ഭുതപൂർവ്വമായ വളർച്ചയുടെ, അത്ഭുതകരമായ ദൈവീകദാനങ്ങളുടെ, അകൈതവമായ സ്നേഹത്തിന്റെ നാന്ദികുറിച്ചുകൊണ്ട്, SVD മിഷനറിമാർ— വൈദികരും സഹോദരന്മാരും— സ്വന്തം നാടും വീടുംവിട്ട് ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലായി, ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ മഹത്വം പ്രകീർത്തിക്കുന്നു. സ്വന്തം ജീവിതമാതൃകയിലൂടെ മറ്റുള്ളവരെ ദൈവത്തിങ്കലേക്ക് ആകർഷിക്കുന്നു.

ദൈവവചനത്തെ മുൻനിർത്തിയുള്ള മിഷൻപ്രവർത്തനങ്ങളാണ് എസ്. വി. ഡി. യുടെ പ്രത്യേകത. അതിനായി കാലത്തിന്റെ പുരോഗതിയനുസരിച്ച് പുതിയ പുതിയ മാർഗ്ഗങ്ങൾ അവർ സ്വീകരിക്കുന്നു. വചനപ്രഘോഷണം എന്ന അടിസ്ഥാനലക്ഷ്യത്തെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് സഭയുടെ മറ്റെല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളേയും വിലയിരുത്തേണ്ടത്. പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം, മുദ്രാലയപ്രേഷിതത്വം, വിദ്യാഭ്യാസരംഗങ്ങൾ, ആതുരസേവനം മുതലായ എല്ലാ മാർഗ്ഗങ്ങളും ചെന്നെത്തുന്നത് നസ്രത്തിൽപിറന്ന യേശുവിലാണ്; അവിടുത്തെ വചനത്തിലാണ്.

അന്തർദ്ദേശീയ സ്വഭാവം എസ്. വി. ഡി. യുടെ ഒരു പ്രത്യേകതയാണ്. ഭരണഘടന ആവശ്യപ്പെടുന്നതുപോലെ, സ്വന്തം നാടും വീടും മാതൃഭാഷയും സംസ്കാരവും എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ച്, ലോകത്തിന്റെ ഏതു കോണിലേയ്ക്കും പോകാൻ തയ്യാറുള്ളവരെയാണ് എസ്. വി. ഡി. സഭയ്ക്ക് ആവശ്യം.

ഇന്നത്തെ ലോകത്തിന്റെ സ്ഥിതി എത്ര പരിതാപകരമാണ്. അനീതിയും അസമാധാനവും പെരുകുന്നു. മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ കൊന്നൊടുക്കുന്നു. നിറത്തിന്റെ പേരിൽ, അധികാരത്തിന്റെ പേരിൽ, മണ്ണിന്റെ പേരിൽ, മതത്തി

ന്റെ പേരിൽ, മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ വേട്ടയാടുന്നു. ഇത്തരമൊരു ലോകത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലേക്കാണ് SVD മിഷനറിമാർ സധൈര്യം ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുന്നത്. കറുത്തവനും വെളുത്തവനും ധനവാനും ദരിദ്രനും പാശ്ചാത്യനും പൗരസ്ത്യനും എല്ലാം പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ മക്കളാണെന്ന അടിയുറച്ച വിശ്വാസത്തിൽ, നസ്രായനായ യേശുവിന്റെ നാമത്തിൽ, കൂട്ടായ്മയിൽ, ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലായി അവർ ജീവിക്കുന്നു. ലോകത്തിന്റെ വഴികളിൽനിന്നും വളരെ അകന്ന ഒന്നാണിത്. ഇതുതന്നെ ഒരു വെല്ലുവിളിയാണ്. സ്നേഹിക്കുന്ന ദൈവത്തിൽനിന്നും ഉത്ഭവിച്ച നസ്രായക്കാരന്റെ ശിഷ്യരായിരിക്കുവാൻ ഇതുതന്നെ എസ്. വി. ഡി. സ്വീകരിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം.

1932–ൽ 11 പേരടങ്ങിയ ഒരു മിഷനറിസംഘം ഇന്ത്യയിൽ എത്തിയതോടെ SVD സഭ ഭാരതത്തിൽ പുതിയ ഒരു ദീപം കൊളുത്തുകയായിരുന്നു. അരനൂറ്റാണ്ടുകൊണ്ട് ആ ദീപത്തിന്റെ വർണ്ണപ്രഭ ഭാരതത്തിലേക്കും വ്യാപിച്ചുകഴിഞ്ഞു. മദ്ധ്യപ്രദേശ്, ഒറീസ്സ, ആന്ധ്രാപ്രദേശ് എന്നിവിടങ്ങളിൽ, SVD സഭയ്ക്കിപ്പോൾ മൂന്നു പ്രോവിൻസുകളുണ്ട്. നാലു രൂപതകൾക്ക് SVD ബിഷപ്പുമാരുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽനിന്ന് ആദ്യമായി SVD യിൽചേർന്ന ഇൻഡോർ രൂപതാ ബിഷപ്പ് ജോർജ്ജ് ആനാത്തിൽ SVDയും, ഈയിടെ കട്ടാക്ക്– ഭുവനേശ്വർ അതിരൂപതയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായി ഉയർത്തപ്പെട്ട മോൺ. റേഫൽ ചീനാത്ത് SVD യും കേരളത്തിനു സുപരിചിതരാണ്. ഇന്ത്യാക്കാരായിത്തന്നെ ഇപ്പോൾ 300–ാളം വൈദികരും സഹോദരന്മാരും സഭയ്ക്കുണ്ട്. ഇവയ്ക്കുപുറമേ നൂറുകണക്കിന് ശെമ്മാശന്മാരും വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളും ഭാരതത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലായി പഠനം നടത്തുന്നു.

ഇൻഡോർ, സാമ്പൽപ്പൂർ, റൂർക്കേല തുടങ്ങിയ വടക്കേ ഇന്ത്യൻ രൂപതകളിലായി SVD ക്കാർ, ഇടവകഭരണം, അദ്ധ്യാപനം, ആതുരസേവനം, മുദ്രാലയപ്രേഷിതത്വം, സമ്പർക്കമാദ്ധ്യമങ്ങൾ, മിസ്സിയോളജിക്കൽ റിസേർച്ച് സെന്ററുകൾ, സാമൂഹ്യക്ഷേമകേന്ദ്രങ്ങൾ തുടങ്ങിയ രംഗങ്ങളിൽ മിഷൻപ്രവർത്തനം നടത്തുന്നു.

കേരളത്തിൽ, ചങ്ങനാശേരിയിലുള്ള മിഷൻസെമിനാരിയിൽ, പത്താംക്ലാസിനുശേഷം ചേരുന്ന കുട്ടികളെ പ്രീഡിഗ്രിക്ക് പഠിപ്പിക്കുകയും കടുത്തുരുത്തിയിലുള്ള പ്രാർത്ഥനാനികേതനിൽ കേരളമക്കൾക്ക് ആദ്ധ്യാത്മികപ്രചോദനത്തിനുതകുന്ന പ്രോത്സാഹനം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു.

കഴിഞ്ഞ അഞ്ചാറുവർഷമായി SVD യുടെ ഭാരതമക്കളേയും വിദേശമിഷനുകളിലേയ്ക്കയയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ഇപ്പോൾ നാല്പതോളംപേർ ഇന്ത്യക്കു വെളിയിലുണ്ട്. ഇവരിൽ പകുതിയിലേറെയും മലയാളികളാണ്.

ഗോക്കിൽ ഉത്ഭവിച്ച ആ ദീപശിഖ, സ്റ്റയിൽവഴി, ആഗോളവ്യാപകമായി ഇന്ന് ശോഭിക്കുകയാണ്. മനുഷ്യാ, നിന്റെ മഹത്വം എത്ര മനോഹരം! ദൈവമെ, നിന്റെ വീഥികൾ എത്ര മനോജ്ഞം!!

എഴുതുക:

Provincial Superior
S. V. D. House
510, 32nd Road
Bandra, Bombay - 400050

ദൈവപരിപാലനയുടെ എളിയ ദാസികൾ

ഇററലിയിലുള്ള ടൂറിനിലെ ദൈവപരിപാലനാഭവനത്തിന്റെ സ്ഥാപകനായ വിശുദ്ധ ജോസഫ് കൊത്തലെംഗോയിൽനിന്നു് പ്രചോദനവും ചൈതന്യവും സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടാണു് ദൈവപരിപാലനയുടെ എളിയ ദാസികൾ' എന്ന സന്യാസസമൂഹം ആരംഭിച്ചതും ഇപ്പോൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതും. പാവപ്പെട്ട രോഗികൾക്കും നിരാലംബർക്കും സേവനം ചെയ്യുക എന്ന ലക്ഷ്യവുമായി, തന്റെ മാതൃഭവനമായ ധർമ്മഗിരിയിൽനിന്നും ഇറങ്ങിത്തിരിച്ച മെഡിക്കൽ ബിരുദധാരിണിയായ സിസ്റ്റർ മേരി ലിററി (സിസ്റ്റർ സാവിയോ) യാണു് ഈ സമൂഹത്തിന്റെ സ്ഥാപക.

1978 ഡിസംബർ എട്ടാം തീയതിയാണു് ഈ സന്യാസസമൂഹത്തിനു് ഔദ്യോഗികമായ അംഗീകാരം ലഭിച്ചതു്. ചങ്ങനാശേരി അതിരൂപതയിലെ കുന്നന്താനം എന്ന കൊച്ചുഗ്രാമത്തിലാണു് ഈ സമൂഹം പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചതു്.

ദൗത്യം

പ്രാർത്ഥനയാണു് ദൈവപരിപാലനാഭവനത്തിലെ ഏററവും പ്രധാനപ്പെട്ട പരിപാടി. ദൈവത്തിനു് സ്തുതിസമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്, രാത്രിയും പകലും തുടർച്ചയായി സഹോദരിമാർ വിശുദ്ധ കുർബാനയുടെ മുൻപിൽ ആരാധന നടത്തുന്നു. എല്ലാക്കാര്യങ്ങളിലും ദൈവതിരുമനസ്സ് നിറവേറാൻ സഹായിക്കുന്ന ഈ നിത്യസ്തുതിയാണു് ദൈവപരിപാലനാഭവനത്തെ മുന്നോട്ടു് നയിക്കുന്നതു്.

ദൈവത്തിന്റെ പരിപാലനയിൽ പൂർണ്ണമായി ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടു്, ജാതിമതഭേദംകൂടാതെ പാവപ്പെട്ട കർഷകരുടേയും തൊഴിലാളികളുടേയും ഭവനങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചു് ആവശ്യമായ ശുശ്രൂഷകൾ ചെയ്തുകൊടുത്തു്, അവശതയിലും പ്രയാസത്തിലുംനിന്നു് അവരുടെ കുടുംബത്തെ ഉദ്ധരിക്കുക ഈ സഭയുടെ പ്രധാന പ്രേഷിതപ്രവൃത്തിയാണു്. നിരാലംബരും പാവപ്പെട്ടവരുമായ രോഗികളുടെ ഭവനങ്ങളിൽചെന്നു് അവർക്കുവേണ്ട അത്യാവശ്യമായ വൈദ്യസഹായം കൊടുക്കുന്നതുകൂടാതെ തീരാവ്യാധിക്കാരും തളർവാതരോഗികളുമായവരെ കുളിപ്പിക്കുക, അവരുടെ വസ്ത്രം അലക്കികൊടുക്കുക, ഭക്ഷണം പാകംചെയ്യുക, വീടും പരിസരവും വൃത്തിയാക്കുക തുടങ്ങിയ ജീവകാരുണ്യപ്രവൃത്തികളും സഹോദരിമാർ ചെയ്തുവരുന്നു.

കുടുംബങ്ങളിൽ പ്രാർത്ഥനായോഗങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുക, ശിശുപരിപാലനത്തിലും ഗൃഹശുചീകരണത്തിലും മാതാക്കൾക്കു് അറിവു പകർന്നുകൊടുക്കുക, സ്വാഭാവിക കുടുംബസംവിധാനം പ്രചരിപ്പിക്കുക, ലഘുനിക്ഷേപപദ്ധതി രൂപീകരിക്കുക, നേത്രരോഗങ്ങൾക്കും അന്ധതയ്ക്കും തക്കതായ പ്രതിരോധനടപടികൾ നടപ്പിലാക്കുക, കലഹിച്ചുകഴിയുന്ന ദമ്പതികളെ രമ്യതയിലാക്കുക തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം സഹോദരിമാർ പ്രത്യേകമായി ശ്രദ്ധിച്ചുവരുന്നു.

വീടുകളിൽ അധികപ്പററായും ഭാരമായും കഴിയുന്ന നിരാലംബരും പാവങ്ങളുമായ വികലാംഗർ, അന്ധർ, ഊമർ, മന്ദബുദ്ധികൾ, ശാരീരികമോ, മാനസികമോ ആയി പിന്നോക്കംനിൽക്കുന്ന കുട്ടികൾ തുടങ്ങിയവരെ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ സംരക്ഷിക്കുക എന്നതു് ഈ സഭയുടെ പ്രത്യേക ദൗത്യമാണു്. യാതൊരു വരുമാനമാർഗ്ഗവുമില്ലാത്ത ഇവർ ദൈവത്തിന്റെ പരിപാലനയിൽമാത്രം ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടാണു് ജീവകാരുണ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾ ഏറെറടുത്തു നടത്തുന്നതു്. പാവപ്പെട്ട ഈ രോഗികളാണു് സഭയുടെ മുതൽക്കൂട്ടെന്നു് സഹോദരികൾ കരുതുന്നു.

ചെറിയ തോതിലുള്ള അംഗവൈകല്യമോ സാമ്പത്തികബുദ്ധിമുട്ടുകളോ വിദ്യാഭ്യാസക്കുറവോ ഉള്ള സാധാരണക്കാരായ പെൺകുട്ടികൾ മേല്പറഞ്ഞ ജീവകാരുണ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിലേർപ്പെട്ടു് സമർപ്പിതജീവിതം നയിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നെങ്കിൽ, സ്വഭാവശുദ്ധിയുള്ള അത്തരം കുട്ടികളെ സ്വീകരിച്ചു് അവരുടെ ദൈവവിളി സംരക്ഷിക്കുക ഈ സഭയുടെ ഒരു പ്രത്യേക ദൗത്യമാണു്.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കുറവു്, അംഗവൈകല്യം, ശരീരവൈരൂപ്യം മുതലായവ കാരണം സന്യാസസഭകളിൽ പ്രവേശനം ലഭിക്കാത്ത യുവതികൾക്കു് സുരക്ഷിതമായ ഒരു ഭക്തജീവിതം നയിക്കുവാൻ ഈ സന്യാസസമൂഹത്തിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ഒരു ഭക്തസമൂഹം ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ചങ്ങനാശേരി, കോതമംഗലം, ആഗ്രാ എന്നീ രൂപതകളിലാണു് ഈ സഭയുടെ ഭവനങ്ങളുള്ളതു്. മിഷൻപ്രദേശത്തു് കുഷ്ഠരോഗികളുടെ പരിചരണം, ഗ്രാമീണരുടെ ഉദ്ധാരണം, മന്ദബുദ്ധികളും വികലാംഗരുമായവരുടെ സംരക്ഷണം, എന്നിവയിൽ സഹോദരിമാർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചുവരുന്നു.

''ഒന്നാമതായി ദൈവത്തിന്റെ രാജ്യവും അവിടുത്തെ നീതിയും അന്വേഷിക്കുക. ബാക്കിയെല്ലാം നിങ്ങൾക്കു് കൂട്ടിച്ചേർത്തു് നല്കപ്പെടും'' എന്ന ദിവ്യഗുരുവിന്റെ വാക്കുകളാണു് സഭാംഗങ്ങൾക്കു് തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ ഉത്തേജനവും ശക്തിയും പകരുന്നതു്. ഈ സന്യാസിനിസമൂഹത്തിൽ അംഗങ്ങളാകുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന പെൺകുട്ടികൾ താഴെക്കാണുന്ന വിലാസത്തിൽ ബന്ധപ്പെടുക—

Sr. Superior,
House of Providence,
Kunnamthanam P. O.,
Thiruvalla Via,
Kerala, S. India

ഡൊമിനിക്കൻ കുടുംബം

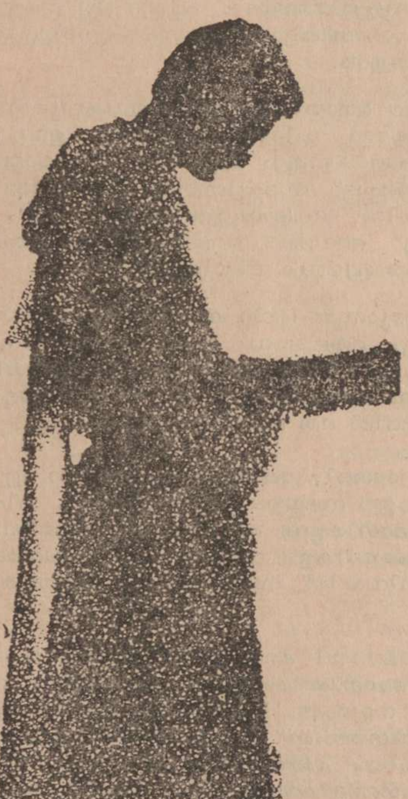

To Praise To Bless To Preach

പന്ത്രണ്ടാം നൂററാണ്ടിൻെറ അന്ത്യദശാബ്ദത്തിൽ സ്പെയിനിൽ വലിയ ക്ഷാമമുണ്ടായി. ഡൊമിനിക്ക് അപ്പോൾ പലൻസിയാ യൂണിവേഴ്സിററിയിൽ പഠിക്കുകയായിരുന്നു. തൻെറ പക്കലുണ്ടായിരുന്ന പണംമുഴുവൻ ക്ഷാമബാധിതരായ ആളുകൾക്ക് വിതരണം ചെയ്യാൻതന്നെ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. പക്ഷേ, അതുകൊണ്ടൊന്നും തികയാതെവന്നപ്പോൾ വീട്ടുപകരണങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങൾവരെയും അവക്കുവേണ്ടി ഡൊമിനിക്ക് വിററഴിച്ചു. അവസാനം തൻെറ പുസ്തകങ്ങൾ മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിന്ന് അവശേഷിച്ചിരുന്നുള്ളു.

പുസ്തകങ്ങൾ ഇന്നത്തേപ്പോലെ കടലാസിൽ അച്ചടിച്ചവയായിരുന്നില്ല. തോലിൽ കൈകൊണ്ട് എഴുതിയുണ്ടാക്കിയ ആ അമൂല്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ അന്നു വളരെ വിരളമായിരുന്നു എന്നുതന്നെയല്ല വിലപിടിപ്പുള്ളവയുമായിരുന്നു. എന്നാൽ പട്ടിണിപ്പാവങ്ങളുടെ നിസ്സഹായത കണ്ടുനില്ക്കാൻ കഴിയാതെ അതും ഡൊമിനിക്ക് അവക്കുവേണ്ടി വിററു.

ഏതാനും വഷങ്ങൾക്കുശേഷം ഒരുപററം മുസ്ലീംപോരാളികൾ സ്പെയിൻ ആക്രമിക്കുകയും അനേകംപേരെ അടിമകളായി നാടുകടത്തി കൊണ്ടുപോവുകയുംചെയ്തു. ഒരു പാവം വിധവയുടെ ഏക ആശ്രയമായിരുന്ന മകനേയും അവർ ഇക്കൂട്ടത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി. ആ വിധവ ഡൊമിനിക്കിൻെറ പക്കൽവന്നു് സങ്കടം ബോധിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൈവശം ആ യുവാവിനെ വീണ്ടെടുക്കുവാൻ വേണ്ടുന്ന പണം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മററു പോംവഴികളൊന്നും കാണായ്കയാൽ സ്വയം അടിമയായി വിററുകൊണ്ട് ആ യുവാവിനെ മോചിപ്പിക്കുവാൻ ഡൊമിനിക്ക് തീർച്ചയാക്കി. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്നേഹിതർ ഇക്കാര്യം അറിയുകയും വേണ്ടുന്നപണം പിരിച്ചെടുത്തു് ഡൊമിനിക്കിനെ ഈ സാഹസത്തിൽനിന്നു് പിന്തിരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുശേഷം വൈദികപട്ടം സ്വീകരിച്ച ഡൊമിനിക്കിനെ തൻെറ മെത്രാൻ ഡെന്മാക്കിലേക്ക് ഒരു യാത്രയ്ക്കു് ക്ഷണിച്ചു. യാത്രാമദ്ധ്യേ ഫ്രാൻസിലെ ടൂലൂസ് നഗരത്തിൽ അവർ ഒരു സത്രത്തിൽ രാത്രി തങ്ങി. അപ്പോഴാണു് ആ നഗരം മുഴുവൻ ആൽബിജൻസിയർ എന്നറിയപ്പെടുന്ന പാഷണ്ഡികളുടെ കേന്ദ്രമാണെന്നവക്ക് മനസ്സിലായതു്. സത്രക്കാരൻതന്നെ ഒരു പാഷണ്ഡിയായിരുന്നത്രെ. ആ രാത്രിമുഴുവൻ ഡൊമിനിക്ക് സത്രക്കാരനുമായി വാഗ്വാദത്തിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി. അവസാനം പുലർച്ചയോടെ സത്രക്കാരൻ തൻെറ തെററ് സമ്മതിക്കുകയും തിരുസഭയിലേക്കു് തിരിച്ചു് വരുകയുംചെയ്തു.

ഈ സംഭവം ഡൊമിനിക്കിൻെറ ജീവിതത്തെ അത്യധികം സ്വാധീനിച്ചു. ക്രിസ്തുമതത്തിൻെറ തത്വങ്ങളെ ശരിയായവിധം ആളുകളെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുക എന്ന ലക്ഷ്യവുമായി ഡൊമിനിക്ക് യൂറോപ്പിലെ പല രാജ്യങ്ങളിലൂടെ കാൽനടയായി സഞ്ചരിച്ചു് പ്രസംഗിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതവിശുദ്ധിയും ആത്മധൈര്യവും ധാമ്മികതീക്ഷ്ണതയും പല യുവാക്കളെയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ അനുയായികളാക്കി. അങ്ങനെയാണു് വൈദികരും കന്യാസ്ത്രീകളും അൽമായരും

അടങ്ങിയ ഡൊമിനിക്കൻകുടുംബം രൂപംകൊണ്ടതു്. വിശ്വാസത്തിന്റെ രഹസ്യങ്ങളെ പഠിക്കുക, ധ്യാനിച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കുക, അവയെ പ്രസംഗിക്കുക എന്നതാണ് ഡൊമിനിക്കൻസഭയുടെ ലക്ഷ്യം.

വിശുദ്ധ ഡൊമിനിക്ക് ആൽബിജൻസിയരുടെ ഇടയിൽ പ്രസംഗിച്ചിരുന്നപ്പോൾ പലപ്പോഴും അവരുടെ വിദ്വേഷവും പകയും മാത്രമേ പ്രതിഫലമായി കിട്ടിയിരുന്നുള്ളു. എങ്കിലും മനസ്സിടറാതെ അദ്ദേഹം പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ദിവസംമുഴുവൻ പ്രസംഗിച്ചിട്ടും ഒരു ഫലവും കാണാതെ വ്യാകുലനായി രാത്രിയിൽ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയവും ഉണ്ണിയേശുവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു്. തന്റെ ശ്രമങ്ങളെല്ലാം പരാജയപ്പെടുന്നു എന്നു് പറഞ്ഞു് കരഞ്ഞ ഡൊമിനിക്കിനു് മാതാവ്് ഒരു മാർഗ്ഗം കാണിച്ചുകൊടുത്തു.

''മകനേ, നീ വ്യാകുലനാകേണ്ട. ഇതാ, ഈ ജപമാല ഉപയോഗിച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്യു.'' എന്നു് പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് തന്റെ കയ്യിലിരുന്ന ജപമാല മാതാവ്് ഡൊമിനിക്കിനു് സമ്മാനിച്ചു. ഡൊമിനിക്ക് ഈ ജപമാലവഴി ക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനം, ജീവിതം, പീഡാനുഭവം, മരണം, ഉയിർപ്പ്് എന്നീ സത്യങ്ങളെ മനുഷ്യരുടെ മനസ്സിൽ ആഴത്തിലുറപ്പിച്ചു. അതോടെ ആൽബിജൻസിയർ അവരുടെ കള്ളപ്രമാണങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ച് വീണ്ടും തിരുസ്സഭയുടെ സന്താനങ്ങളായി മാറുകയുംചെയ്തു.

ഡൊമിനിക്കിന്റെ പിൻഗാമികൾ കഴിഞ്ഞ ഏഴ് നൂററാണ്ടുകളിലൂടെ ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രസംഗകരായി ലോകമെങ്ങും സഞ്ചരിച്ചുവരുന്നു. പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തോടും ജപമാലയോടും അവർക്കുള്ള പ്രത്യേകഭക്തി അവർ വിശുദ്ധ ഡൊമിനിക്കിൽനിന്നുതന്നെ ഏററുവാങ്ങിയതാണ്.

13–ാം നൂററാണ്ടുമുതൽ ഡൊമിനിക്കൻ സഭക്കാർ ഭാരതത്തിൽവന്നു് പ്രേഷിതവേല ചെയ്തിരുന്നതിന്റെ രേഖകൾ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ആദ്യമാദ്യം വന്നവരെല്ലാംതന്നെ രക്തസാക്ഷികളായി മരിച്ചു. അവരിൽ പ്രമുഖനായ ഒരാളായിരുന്നു കൊല്ലം രൂപതയുടെ പ്രഥമ മെത്രാനായിരുന്ന ജോർദ്ദാൻ കാററലാനി. ഇതിനുശേഷം 1503–ൽ അൽബുക്കർക്കിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഭാരതത്തിലേക്കുവന്ന പോർച്ചുഗീസുകാരിൽ അഞ്ചു് ഡൊമിക്കൻ വൈദികരും ഉണ്ടായിരുന്നു. തുടർന്നു് ഡൊമിനിക്കൻസഭക്കാർ ഗോവ, ബസ്സെയിൻ, ധാന, മംഗലാപുരം, കണ്ണൂർ, കൊല്ലം, കൊച്ചി, കടുത്തുരുത്തി, മൈലാപ്പൂർ തുടങ്ങി എഴുപതോളം സ്ഥലങ്ങളിൽ സന്യാസാശ്രമങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയും ക്രിസ്തുമതം പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഗോവയിൽ ഒരു യൂണിവേഴ്സിററിയും, കടുത്തുരുത്തിയിൽ ഒരു സെമിനാരിയും അവർ നടത്തിയിരുന്നു. എന്നാൽ 17-ാം നൂററാണ്ടിൽ പോർച്ചുഗീസുകാരിൽനിന്നും ഡച്ചുകാർ അധികാരം കരസ്ഥമാക്കിയപ്പോൾ, പോർച്ചുഗീസ് മേധാവിത്വത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന ഡൊമിനിക്കൻ മിഷനറിമാർക്ക് എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ച് ഭാരതം വിട്ടുപോകേണ്ടിവന്നു.

നൂററാണ്ടുകളുടെ ഇടവേളയ്ക്കുശേഷം 1959–ൽ അയർലണ്ടിൽനിന്നും നാലു് ഡൊമിനിക്കൻ വൈദികർ മഹാരാഷ്ട്രാസംസ്ഥാനത്തെ നാഗ്പൂർ പട്ടണത്തിൽ വന്നു. അവർ സെൻറ് ചാൾസ് സെമിനാരിയുടെ മേൽനോട്ടം ഏറെറടുത്തു.

ഇന്നു് ഡൊമിനിക്കൻ സഭാംഗങ്ങളായി 25 വൈദികരും 31 വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളും നൂറിലേറെ കന്യാസ്ത്രീകളും ഭാരതത്തിൽ സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്നുണ്ടു്. ഡൽഹിയിലും, കേരളം, കർണ്ണാടകം, മഹാരാഷ്ട്ര, മദ്ധ്യപ്രദേശ്, ഗുജറാത്ത് എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങളിലും വിശുദ്ധ ഡൊമിനിക്കിന്റെ കാല്പാടുകളെ പിൻതുടന്നു് അവർ ക്രിസ്തുവിനെ പ്രസംഗിക്കുന്നു. ഭാരതത്തിനു വെളിയിൽ 81 രാജ്യങ്ങളിലായി 52800 ഡൊമിനിക്കൻ സഭാംഗങ്ങൾ വിവിധ രംഗങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുവിനു് സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നു. ഇവരിൽ 7200 പേർ വൈദികരും ബാക്കി കന്യാസ്ത്രീകളുമാണ്.

ഈ ഡൊമിനിക്കൻ കുടുംബത്തെപ്പററി കൂടുതൽ അറിയുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ താഴെക്കൊടുത്തിരിക്കുന്ന വിലാസങ്ങളിൽ അന്വേഷിക്കുക:

1. Vocation Promoter, Mount St. Dominic,
Ashoknagar P. O., Mangalore,
Karnataka- 575006.

2. Dominican Media Group,
St. Dominic's Ashram,
Seminary Hills P. O.,
Nagpur, Maharashtra- 440006.

ഡൊമിനിക്കൻ സിസ്റ്റേഴ്‌ ഓഫ്‌ ദി പ്രസൻേറഷൻ

ഏകദേശം 300 വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ്‌ 1653 ഒക്ടോബർ 14—ാം തീയതി ഫ്രാൻസിലെ ഡൂർദാൻ എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ ജനിച്ച മരിയയുടെ പിൻഗാമികൾ നാലു ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലും ക്രിസ്തുസന്ദേശം പരത്തുമെന്ന്‌ അന്ന്‌ ആരും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. വളരെയധികം വിപ്ലവങ്ങളും യുദ്ധങ്ങളും കണ്ടുമടുത്ത ഫ്രാൻസിലെ ഗ്രാമീണ ജനതയുടെ ആശ്രിതയും വഴികാട്ടിയുമായി മാറി മരിയ.

പ്രായപൂർത്തിയായവർ യുദ്ധരംഗത്തേക്ക്‌ സ്വരാജ്യസേവനത്തിന്‌ ഇറങ്ങിയപ്പോൾ വളരാൻകൊതിക്കുന്ന പെൺകുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസവും ഉപജീവനത്തിനുള്ള ജോലിസാദ്ധ്യതയും പരുങ്ങലിലായി. സാമാന്യം സാമ്പത്തിക ശേഷിയുള്ള പൂസ്സ്‌പെൻ കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച മരിയ ഈ പെൺകുട്ടികൾക്കായി ഒരു ചെറിയ ഫാക്ടറി ആരംഭിച്ചു; സിൽക്ക്‌ സ്റ്റോക്കിൻസ്‌ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഇന്നത്തെ കുടിൽവ്യവസായത്തിന്റെ ഒരു മുന്നോടി. അവിടെ ജോലി പഠിപ്പിക്കുന്നതോടൊപ്പം വേദപാഠവും ഒരു ഉത്തമ കുടുംബിനിയാകാനുള്ള പ്രാഥമിക പാഠങ്ങളും പഠിപ്പിക്കുവാൻ മരിയ മറന്നില്ല.

ഇവിടെമാത്രം ഒതുങ്ങിനിന്നില്ല, മരിയയുടെ സേവനതല്പരത, ഇടവകയിലെ വിൻസെൻറ്‌ ഡി പോൾ സംഘടനയുടെ പ്രസിഡൻറായിരുന്ന അമ്മയുടെകൂടെ നടന്ന്‌ പാവപ്പെട്ട രോഗികളെ പരിചരിച്ചു പരിശീലിച്ച മരിയ ദരിദ്രകുടുംബങ്ങൾക്ക്‌ പിന്നീട്‌ ഒരാശ്രയമായി. മരിയയുടെ ഈ നല്ല പ്രവൃത്തികളിൽ ആകൃഷ്ടരായി പല യുവതികളും അവരുടെ സഹായത്തിനെത്തി.

ഇങ്ങനെ ക്രിസ്തുവിനെപ്രതി സേവനത്തിനായി രൂപംകൊണ്ട സമൂഹത്തെ മരിയ പൂസ്സ്‌പെൻ 1696—ൽ ഒരു സന്യാസസഭയായി സ്ഥാപിച്ചു. ''Contemplate and give the fruits of Contemplation'' എന്ന വിശുദ്ധ ഡൊമിനിക്കിന്റെ ജീവിതാദർശമാണ്‌ മരിയയും സ്വീകരിച്ചത്‌.

പല വിപ്ലവങ്ങളും ഫ്രാൻസിനെ ശിഥിലീകരിച്ചുവെങ്കിലും മരിയ സ്ഥാപിച്ച, സേവനത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഈ സന്യാസസമൂഹം തഴച്ചുവളർന്നു. ഇന്ന്‌ യൂറോപ്പ്‌, ഏഷ്യ, ആഫ്രിക്ക, തെക്കെ അമേരിക്ക, വടക്കെ അമേരിക്ക എന്നിവിടങ്ങളിലെ 27 രാജ്യങ്ങളിലായി ഏകദേശം 4000 സഭാംഗങ്ങൾ സേവനംചെയ്യുന്നു. കത്തോലിക്കർ പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ക്രൈസ്തവവിശ്വാസത്തിനുനേർക്ക്‌ ഭീഷണികൾ നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഹെയ്ഡി, നിക്കാരഹ്വ, എൽസാൽവദോർ, ലബനോൺ, ഇറാക്ക്‌ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ കത്തോലിക്കർക്ക്‌ ശക്തിയും ആത്മവിശ്വാസവും പകർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്‌ ഡൊമിനിക്കൻ സഹോദരികളാണ്‌.

സ്നേഹമാണ്‌ സഭയുടെ ആത്മാവ്‌. സഭാംഗങ്ങൾ ദൈവത്തിന്‌ അർപ്പണംചെയ്ത ഒരു ജീവിതമാണ്‌ നയിക്കുന്നത്‌. ക്രിസ്തുവിനെ അറിയുകയും അറിയിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്ന

താണ് സഭാംഗങ്ങളുടെ ജീവിതോദ്ദേശ്യം. പ്രാർത്ഥനയിലും സേവനത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ സമൂഹം കത്തോലിക്കാ സഭയുടേയും രാഷ്ട്രങ്ങളുടേയും ആവശ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

മാനുഷികവും ആദ്ധ്യാത്മികവും ധർമ്മശാസ്ത്രവുമായ വിഷയങ്ങളിൽ അടിയുറച്ച പരിശീലനവും പഠനവും ഒരോരുത്തരേയും ഇന്നത്തെ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ലോകജനതയ്ക്ക് സമാധാനവും സഹായവുമേകാൻ കെല്പുററവരാക്കുന്നു.

1971–ൽ കേരളത്തിൽ ആരംഭിച്ച മിഷനറിശാഖ ഇന്ന് ബാംഗ്ലൂർ, മധ്യപ്രദേശ് എന്നിവടങ്ങളിലേക്ക് പടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഗ്രാമീണോദ്ധാരണം അത്യന്താപേക്ഷിതമായ ഭാരതത്തിലെ ഗ്രാമങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസം, ആതുരസേവനം, സമൂഹോദ്ധാരണം എന്നീ വിവിധ തുറകളിൽ സഹോദരികൾ അർപ്പണബോധത്തോടെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

അടിയുറച്ച കത്തോലിക്കാ വിശ്വാസമുള്ള മിഷനറിയായി സേവനംചെയ്യണമെന്നും സന്യാസിനിയാകണമെന്നും ആഗ്രഹമുള്ള കേരളീയരായ യുവതികളെ ഞങ്ങൾ സ്നേഹപൂർവ്വം ക്ഷണിക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ സേവനപരിപാടിയിൽ പങ്കാളികളാകുവാൻ താത്പര്യമെങ്കിൽ എഴുതുക:—

Vocation Promoter,
Dominican Sisters of the Presentation,
Jeevan Bima Nagar, Bangalore 560075.

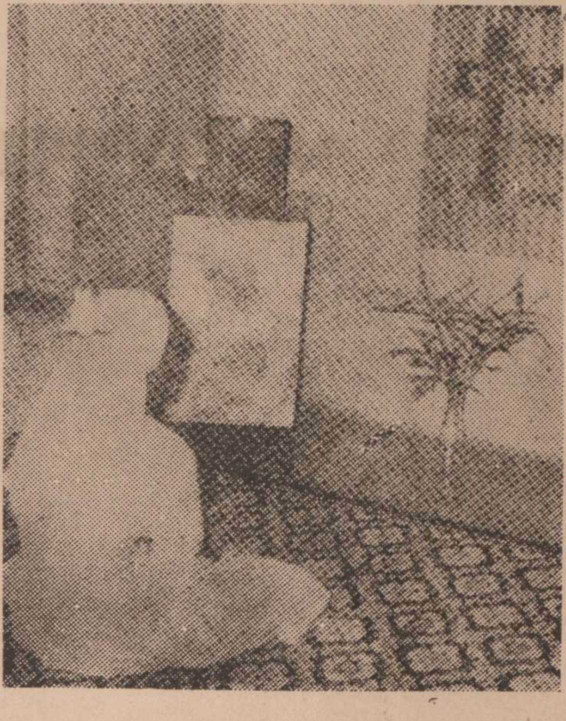

സെന്റ് എലിസബത്ത് സഭ

ജീവിതം ഒരു അന്വേഷണമാണ്, അർത്ഥംതേടിയുള്ള തീർത്ഥാടനം. ജീവിതത്തിന്റെ നാല്ക്കവലകളിൽ അതിമാനുഷർ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു തിരിയുന്നു. അതോടെ ജീവിതമാകുന്ന കടങ്കഥയിലെ ചുരുളുകളഴിയുന്നു— അതാണ് ജീവിതത്തിലെ ''യുറേക്കാ''.

ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ കെടുതികളിൽപെട്ട് ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥം നഷ്ടപ്പെട്ട ജർമ്മൻജനതയ്ക്ക് പ്രത്യാശയുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രവുമായി ഒരു ധീരവനിത പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു— മദർ മററിൽഡേ ഓട്ടോ. ക്രിസ്തുനാഥനെ അനുകരിച്ച് തനിക്കുള്ളതെല്ലാം പങ്കുവയ്ക്കുന്നതിലാണ് ഉദാത്തമായ ജീവിതമെന്ന് അവർ വിശ്വസിച്ചു. അർത്ഥവ്യാപ്തിയുള്ള ഈ ഉൾക്കാഴ്ചയുടെ മൂർത്തിഭാവമായി ഒരു സന്യാസസമൂഹം രൂപം കൊണ്ടു. അതാണ് ഇന്നു അറുപതുതികയുന്ന, ജർമ്മനിയിലെ ഫ്രയ്ബർഗിൽ മുളയെടുത്ത, സെന്റ് എലിസബത്തു സന്യാസസഭ.

ചരിത്രത്തിലൂടെ

ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധം അവസാനിച്ചു. ജർമ്മനിയിലെ തെരുവുകൾ ചുടലക്കളങ്ങളായി മാറി. വിധവകളുടെയും അനാഥരുടെയും ദീനരോദനം അന്തരീക്ഷത്തിലാകെ മാറ്റൊലികൊണ്ടു. രോഗവും ദാരിദ്ര്യവും വിരഹവും വേദനയും അന്ധകാരത്തിലാഴ്ത്തിയ ഈ ഹതഭാഗ്യർക്ക് ഒരു ആശാദീപമായി മററിൽഡേ ഓട്ടോ രംഗത്തുവന്നു. പ്രഭുകുടുംബത്തിൽ പിറന്ന മററിൽഡേയ്ക്ക് സുഖസമൃദ്ധമായ ഒരു ജീവിതം നയിക്കാമായിരുന്നു. ജീവിത നീർച്ചുഴിയിൽ മുങ്ങിത്തുടിക്കുന്ന സഹചാരികളുടെ ആർത്തനാദം ആ സുകൃതിനിയിൽ അസ്വസ്ഥത ഉളവാക്കി. സ്വയം ശൂന്യനാക്കിയ ക്രിസ്തുനാഥനെ അനുകരിച്ച്, തനിക്കുള്ളതെല്ലാം ത്യജിച്ച്, സേവനരംഗത്തേക്ക് അവർ തിരിച്ചു. ദരിദ്രർക്കും രോഗികൾക്കും രാജകീയ ആതിഥേയത്വം നൽകിയ ഹങ്കറിയിലെ വി. എലസബത്തുരാജ്ഞിയുടെ വീരോചിതമായ മാതൃകയെ പിൻതുടന്ന് 'കുടുംബശുശ്രൂഷ'യെന്ന പ്രേഷിതവൃത്തി വഴി ക്രിസ്തുവിനു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുവാൻ അവർ നിശ്ചയിച്ചുറച്ചു. അവരുടെ അനർഘമായ വീക്ഷണം ഫലമണിഞ്ഞതാണ് 1925 ഡിസംബർ 25–ന് സ്ഥാപിതമായ സിസ്റ്റേഴ്സ് ഓഫ് 'സെന്റ് എലിസബത്ത്'' എന്ന സന്യാസസമൂഹം.

സന്യാസമലർവാടിയിൽ വിരിഞ്ഞ ഈ നറുമലരിന്റെ സുഗന്ധത്താൽ ആകൃഷ്ടരായി അനേകം ജർമ്മൻവനിതകൾ ഈ സഭയിൽ അംഗത്വം സ്വീകരിച്ചു. അവരുടെ അർപ്പിതജീവിതത്തിനുള്ള വേദികളായി വൃദ്ധമന്ദിരങ്ങൾ, അനാഥശാലകൾ, ആതുരാലയങ്ങൾ, ആശുപത്രികൾ, ബാലവാടികൾ എന്നിവ ജർമ്മനിയിൽ അങ്ങിങ്ങായി സ്ഥാപിച്ചുതുടങ്ങി.

എലിസബത്തുസഭ ഭാരതമണ്ണിൽ

സെന്റ് എലിസബത്തുസഭയുടെ ദൈവികമായ കാന്തികവലയത്തിൽനിന്നും ദൈവവിളിയുടെ കേദാരമായ കേരളവും വിട്ടുനിന്നില്ല. 1962–ൽ ഏതാനും കേരളീയ വനിതകൾ എലിസബത്തുസഭയുടെ ചൈതന്യം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനായി

ജർമ്മനിയിലേക്കു തിരിച്ചു. ഒരു ദശവത്സരക്കാലത്തെ സന്യാസപരിശീലനം പൂർത്തിയാക്കി പ്രേഷിതചൈതന്യം തുളുമ്പുന്ന നിറകുടങ്ങളായി അവർ മാതൃഭൂമിയായ ഭാരതത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തി. സഭയുടെ, ഭാരതശാഖാചരിത്രത്തിൽ സ്വർണ്ണലിപികളിൽ എഴുതപ്പെടേണ്ട ഒരു വർഷമാണ് 1974. അന്നാണ് സാഗർ രൂപതയുടെ അഭിവന്ദ്യ മെത്രാനായ റവ. ഡോ. ക്ലമൻസ് തോട്ടുങ്കലിന്റെ ക്ഷണമനുസരിച്ച് സി. എം. ഐ ഫാദേഴ്സിന്റെ സഹകരണത്തോടെ മദ്ധ്യപ്രദേശിലെ ''ഗുണ''യെന്ന സ്ഥലത്ത് എലിസബത്തുസഭയുടെ ആദ്യസ്ഥാപനങ്ങളായ ''വന്ദന'' കോൺവെന്റും ''വന്ദന ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം സ്കൂളും'' സ്ഥാപിതമായത്.

ഇന്ത്യയുടെ ആത്മാവുതേടി

ചരിത്രത്തിന്റെ താളുകൾ മറിഞ്ഞു. എലിസബത്തുസഭയുടെ നഭോമണ്ഡലത്തിൽ പുതിയ താരകങ്ങൾ തെളിഞ്ഞു. സാഗറിലെ 'ജേയ്സിനഗർ' എന്ന കുഗ്രാമത്തിലെ ചെററക്കുടിലുകളിൽ ഒന്ന് ഈ സഹോദരികളുടെ ഒരു ''കോൺവെന്റ്'' ആയി മാറി. പാവപ്പെട്ടവരോടൊത്ത് പാവപ്പെട്ടവരായി ജീവിച്ച് ക്രിസ്തുനാഥന് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുകയാണ് അവർ. ചേറും ചെളിയും നിറഞ്ഞ് ദുർഗന്ധം വമിക്കുന്ന ആ ഗ്രാമീണ തെരുവുകളിലൂടെ, ഭാരതീയവസ്ത്രമായ സാരി ധരിച്ച്, തലയിൽ വെള്ളംനിറച്ച കുടങ്ങളുംപേറി, ഗ്രാമീണവനിതകളോടൊപ്പം, നഗ്നപാദരായി നടന്നുനീങ്ങുന്ന ഈ തപസ്വിനികളുടെ പ്രേഷിതചൈതന്യം ശ്ലാഘനീയംതന്നെ.

കേരളത്തിലും ഒരു ശാഖ

സെന്റ് എലിസബത്തിന്റെ പൂവാടിയിൽ ഒരു പൂച്ചെടിയായി വളർന്ന് പൂവണിയുവാനും, അതിന്റെ സുഗന്ധത്താൽ പരിസരങ്ങളെ കുളിരണിയിക്കുവാനും ആഗ്രഹിക്കുന്ന കേരളത്തിലെ കുഞ്ഞനുജത്തിമാർ നിരാശരാകേണ്ട. ആലുവായിലെ 'തോട്ടുമുഖ'ത്ത് സ്ഥാപിതമായ ''പ്രേഷിതഭവൻ'', അതിന്റെ കവാടങ്ങൾ തുറന്നിട്ട് നിങ്ങളെ കാത്തിരിക്കുന്നു. സാരിയണിഞ്ഞ് സെന്റ് എലിസബത്ത് സന്യാസസഭയുടെ ചൈതന്യം നുകർന്ന്, ക്രിസ്തുനാഥന്റെ വയലേലകളിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ സന്നദ്ധരായ യുവതിടമ്പുകളെ ''പ്രേഷിതഭവൻ'' സ്വാഗതംചെയ്യുന്നു. സെന്റ് എലിസബത്ത് സഭയിൽ അംഗമാകുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ചുണയും ചുറുചുറുക്കുമുള്ള കൊച്ചുമിടുക്കികൾ സന്ദർശിക്കു.... എഴുതു.... ഇതാ ഞങ്ങളുടെ വിലാസം:—

Sisters of St. Elizabeth
Preshita Bhavan
Thottumugham P. O.
Alwaye- 683105.
Kerala.

ഫ്രാൻസിസ്കൻ ക്ലാരിസ്റ്റ് കോൺഗ്രിഗേഷൻ

ഭാരതസഭയുടെ അഭിമാനസ്തംഭമായ, കേരളത്തിനു പേരും പെരുമയും നേടിക്കൊടുത്ത, വിശുദ്ധിയുടെ വിഹായസ്സിൽ വിരാജിക്കുന്ന, ധന്യയായ സിസ്റ്റർ അൽഫോൻസായ്ക്കു ജന്മംനൽകുകയും അവളെ കുരിശിൻെറ പാതയിലൂടെ നയിക്കുകയും വിശുദ്ധിയുടെ ഉന്നതശൃംഗത്തിലെത്താൻ സഹായിക്കുകയുംചെയ്ത ഫ്രാൻസിസ്കൻ ക്ലാരസഭ ഇപ്പോൾ ശതാബ്ദിയിലേയ്ക്കു കാലൂന്നിനില്ക്കുകയാണ്. തൻെറ പ്രേഷ്ഠപുത്രി വിശുദ്ധിയുടെ മണിമകുടമണിഞ്ഞു് സാർവ്വത്രികസഭയിൽ ആദരിക്കപ്പെടുന്നതു കണ്ടുകൊണ്ടു് ശതാബ്ദി ആഘോഷിക്കുവാനുള്ള മഹാഭാഗ്യം ഫ്രാൻസിസ്കൻ ക്ലാരസഭയ്ക്കുണ്ടായിരിക്കുന്നു.

1888 ഡിസംബർ 14. അന്നാണ് ഫ്രാൻസിസ്കൻ ക്ലാരസഭ കേരളഭൂമിയിൽ ജന്മമെടുത്തതു്. 13–ാം നൂററാണ്ടിൽ അസ്സീസിയിലും പ്രാന്തപ്രദേശങ്ങളിലും പരിമളംപരത്തിയ ഫ്രാൻസിസ്കൻ ചൈതന്യം സ്വന്തമാക്കിയ ഫ്രാൻസിസ്കൻ മൂന്നാംസഭയുടെ ഒരു ശാഖ 1875–ൽ, കേരളത്തിൽ അന്നത്തെ ചങ്ങനാശ്ശേരി രൂപതയിൽപ്പെട്ട പാലാ ഇടവകയിൽ രൂപംകൊണ്ടു. അതിലെ അംഗങ്ങളായ ഭക്തരായ ഏതാനും വനിതാരത്നങ്ങൾ, വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസീസിൻെറ ഉദാത്തമായ ജീവിതമാതൃകയിൽ ആകൃഷ്ടരായി, അദ്ദേഹത്തെ അനുകരിച്ചു് സന്യാസജീവിതം നയിക്കാനാഗ്രഹിച്ചു. അവരുടെ ആശാവല്ലരി പൂത്തതാണ് ഫ്രാൻസിസ്കൻ ക്ലാരസഭ.

അവർ തങ്ങളുടെ ഹൃദയാഭിലാഷവുമായി അന്നത്തെ കോട്ടയം വികാരി അപ്പസ്തോലിക്ക് ആയിരുന്ന Rev. Dr. Charles Levinge–നെ സമീപിച്ചു. അവരുടെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചുകൊടുക്കുക വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യമാണ് എന്നറിഞ്ഞിട്ടും ദൈവത്തിൻെറ അദൃശ്യകരങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം അവരിൽ ദർശിച്ച ലവീഞ്ഞുപിതാവ് അതിനു് അനുമതി നല്കി. പാലാ ഇടവകക്കാരായ അവർ കോട്ടയത്തുവന്നു് ലവീഞ്ഞുപിതാവിൻെറ കരങ്ങളിൽനിന്നു് സഭാവസ്ത്രം സ്വീകരിച്ചു് ചങ്ങനാശ്ശേരിയിൽ താമസമാക്കി. ഇങ്ങനെ വന്ന എട്ടു് അമ്മമാരാണ് ഫ്രാൻസിസ്കൻ ക്ലാരസഭയുടെ ആദ്യമാതാക്കൾ.

ഈ സഭയുടെ ചൈതന്യം വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസീസിൻെറ ചൈതന്യംതന്നെ. ആഴമായ ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിൻെറ, പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിൻെറ, ധ്യാനാത്മകതയുടെ ഉടമകളാകുക എന്നതാണ് വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസീസിൽനിന്നും സഭയ്ക്കു കിട്ടിയ പൈതൃകം. ദരിദ്രനും വിനീതനും ക്രൂശിതനുമായ ക്രിസ്തുനാഥനെ അടുത്തറിഞ്ഞു് അനുകരിച്ചുകൊണ്ടു് സേവനസന്നദ്ധരാകുന്ന ഈ സഭയിലെ അംഗങ്ങൾ അനാഥസംരക്ഷണം, വിനീതസേവനം, വിദ്യാഭ്യാസം ആതുരസേവനം തുടങ്ങിയ പ്രേഷിതവൃത്തികളിലൂടെ ക്രിസ്തുവിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. മിഷൻപ്രവർത്തനത്തിലും കുഷ്ഠരോഗീസംരക്ഷണത്തിലും സഭ പ്രത്യേകമായി ശ്രദ്ധിച്ചുവരുന്നു.

1888–ൽ ചങ്ങനാശ്ശേരിയിൽ സ്ഥാപിതമായ ഈ സഭ കാലാന്തരത്തിൽ വളർന്നുവികസിച്ചു് കേരളത്തിലെ എല്ലാ സിറിയൻ രൂപതകളിലും ഉത്തരേന്ത്യൻ മിഷൻരൂപതകളിലും വിദേശങ്ങളിലും അതിൻെറ ശാഖകൾ വീശിക്കഴിഞ്ഞു. 1970–വരെ കേരളത്തിലെ വിവിധ രൂപതകളിൽ സ്വതന്ത്രമായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന ഈ സഭാശാഖകൾ, രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിൻെറ ആഹ്വാനമനുസരിച്ചു് സഭാസംയോജനത്തിനായി പരിശ്രമിക്കുകയും റോം അതു് അംഗീകരിച്ചു് 1973 മാർച്ചു് ഒന്നാംതീയതി സഭയെ പൊന്തിഫിക്കൽ പദവിയിലേക്കു് ഉയർത്തുകയും ചെയ്തു.

ഇന്നു് സഭ ഒരു മദർ ജനറലിൻെറ കീഴിൽ വിവിധ പ്രോവിൻസുകളായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഫ്രാൻസിസ്കൻ ക്ലാരസഭയ്ക്കു് ഇപ്പോൾ എട്ടു പ്രോവിൻസുകളും ഒരു വൈസ് പ്രോവിൻസും ഒരു മിഷൻ റീജിയനും ഉണ്ടു്. സഭയുടെ ജനറലേററു് ആലുവായിൽ അശോകപുരത്തു് 'പോർട്യൂൻകുള' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു.

Address:–

F. C. C. Generalate,
Portiuncula,
Asokapuram P. O
Alwaye – 683101

Superior General:– Sr. Romuald F. C. C.

Provinces:–

1. Deva Matha Province, Changanacherry.
2. Assisi Province, Trichur.
3. Sacred Heart Province, Ernakulam.
4. Alphonsa Province, Palai.
5. Vimala Province, Kothamangalam.
6. St. Joseph's Province, Malabar.
7. St. Thomas Province, Kanjirappally.
8. Alvernia Province, Irinjalakuda.
9. Seraphic vice Province, Palghat.

Mission Region:– Maria Matha Mission Region, Kodarma, Bihar.

മിഷൻ ഭവനങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടു് ഉത്തരേന്ത്യയിലേക്കു് സഭാംഗങ്ങൾ കടന്നിട്ടു് ഇപ്പോൾ 25 വർഷങ്ങൾ പൂർത്തിയായി. ഇന്നു് കന്യാകുമാരി മുതൽ കാഷ്മീർവരെയുള്ള എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളിലുംതന്നെ ഫ്രാൻസിസ്കൻ ക്ലാരിസ്റ്റ് സിസ്റ്റേഴ്സ് മിഷൻ പ്രവർത്തനത്തിലും മററു പ്രേഷിത പ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 9 പ്രോവിൻസുകളും 335 ഭവനങ്ങളുമുള്ള ഈ സഭയ്ക്കു് ഇപ്പോൾ അയ്യായിരത്തോളം അംഗങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അതിൽ അഞ്ഞൂറിലധികം പേർ മിഷനിലുള്ള 74 ഭവനങ്ങളിലായി സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്നു. അമേരിക്ക, ജർമ്മനി, ആസ്ട്രിയ, റോം, ഇററലി തുടങ്ങിയ വിദേശരാജ്യങ്ങളിലും സിസ്റ്റേഴ്സ് പ്രേഷിത വേലചെയ്യുന്നുണ്ടു്.

ഉത്തരേന്ത്യൻ മിഷനിലേയ്ക്കു് സഭാംഗങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ ഇന്നു് കൂടുതലായി തിരിഞ്ഞിരിക്കുകയാണു്. മിഷൻസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന സന്യാസദൈവവിളികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനായി ബീഹാർ, മണിപ്പൂർ തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ പരിശീലനഭവനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

സഭ ഏറെറടുത്തു നടത്തിവരുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട അപ്പസ്തോലപ്രവർത്തനങ്ങൾ താഴെപ്പറയുന്നവയാണു്.

വിദ്യാഭ്യാസവും (നേഴ്സറി മുതൽ കോളജുവരെ) മതബോധനവും.

ആതുരശുശ്രൂഷ.

അനാഥക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ, വികലാംഗർ, മന്ദബുദ്ധികൾ, അനാഥരായ വൃദ്ധജനങ്ങൾ, കുഷ്ഠരോഗികൾ മുതലായവരെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള സാധുസംരക്ഷണകേന്ദ്രങ്ങൾ.

കുട്ടികൾക്കും യുവജനങ്ങൾക്കും തൊഴിൽപരിശീലനത്തിനുപകരിക്കുന്ന ടെക്നിക്കൽ സ്കൂൾ, പ്രസ്സ് തുടങ്ങിയവ.

കമ്മ്യൂണിററി ഡെവലപ്പ്മെൻറിനു് സഹായമായ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾ.

നേരിട്ടും അല്ലാതെയുമുള്ള മററു പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങൾ.

കുഷ്ഠരോഗികളിൽ പീഡിതനായ ക്രിസ്തുവിനെ ദർശിക്കുകയും അവരെ ആശ്ലേഷിച്ചു ചുംബിക്കുകയുംചെയ്ത വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസീസിൻെറ തനയർ കുഷ്ഠരോഗികളെ ശുശ്രൂഷിക്കുക തങ്ങളുടെ കടമയും പൈതൃകവും എന്നു മനസ്സിലാക്കി ബിജ്നോറിൽ 'കല്ലേടി' എന്ന സ്ഥലത്തു് ഒരു പ്രത്യേക ഭവനം അതിനായി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മദ്രാസ്, തൃശ്ശൂരിലെ ഡാമിയൻ ഇൻസ്റ്റിററ്യൂട്ട്, വാർത്സാ ലെപ്പറസി ട്രെയിനിംഗ് സെൻറർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും പ്രത്യേക പരിശീലനംനേടിയ ആറു് സിസ്റ്റേഴ്സ് ബിജ്നോറിലെ വിവിധ ലെപ്പറസി കോളനികൾ ഏറെറടുത്തു് അവക്കുവേണ്ടി സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്നു.

ഭാരതീയ സന്യാസത്തിൻെറ അവിഭാജ്യഘടകമായ ഏകാന്തതയും മൗനവും അനുധ്യാനവും ആത്മജ്ഞാനത്തിനും ദൈവൈക്യജീവിതത്തിനും വളരെ സഹായകമായതിനാലും ഫ്രാൻസിസ്കൻ ചൈതന്യത്തിൻെറ അന്തസ്സത്തയായ ധ്യാനാത്മകതയ്ക്കു് സഭയിൽ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യംനൽകുന്നതിനുവേണ്ടിയും ഇന്നത്തെ തിരക്കുപിടിച്ച ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽനിന്നു വിമുക്തരായി, ഏകാന്തസുന്ദരമായ ആന്തരീക്ഷത്തിലിരുന്നു് ഈശ്വരധ്യാനം നടത്തുവാൻ സിസ്റ്റേഴ്സിനു സൗകര്യം കിട്ടത്തക്കവിധം കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി രൂപതയിൽ ഹൈറേഞ്ചിലെ ''നല്ലതണ്ണി'' എന്ന സ്ഥലത്തു് ഒരു 'ഉപാസനാകേന്ദ്രം' പണി പൂർത്തിയായിവരുന്നു.

എല്ലാററിലുമുപരിയായി ഞങ്ങളുടെ ഈ സഭയ്ക്കു് സന്തോഷവും ചാരിതാർത്ഥ്യവും നൽകുന്നതു് ഞങ്ങളുടെ സഭാംഗമായിരുന്ന സിസ്റ്റർ അൽഫോൻസായാണു്. ഫ്രാൻസിസ്കൻ ക്ലാരസഭയ്ക്കു് ദൈവം നൽകിയ നിരവധിയായ ദാനങ്ങളിൽ, അനുഗ്രഹങ്ങളിൽ ഏററവും വലുതാണു് അൽഫോൻസാമ്മ. ഫ്രാൻസിസ്കൻ ക്ലാരസഭയുടെ പാലാ പ്രോവിൻസിൽപ്പെട്ട ഭരണങ്ങാനം മഠത്തിൽ അധികമാരാലും അറിയപ്പെടാതെ 18 വർഷക്കാലം സഹനത്തിൻെറ ബലിവേദിയിൽ സ്നേഹത്തിൻെറ നെയ്ത്തിരിയായി എരിഞ്ഞുനിന്ന പാവനചരിതയായ സിസ്റ്റർ അൽഫോൻസ വിശുദ്ധരുടെ ഗണത്തിലേക്കു് ഉയർത്തപ്പെടുകയാണു്. പരിശുദ്ധ പിതാവു് കേരളം സന്ദർശിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ബ. ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചനോടൊപ്പം അൽഫോൻസാമ്മയും 'വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവൾ' എന്നു വിളിക്കപ്പെടും. നമുക്കു് ഒന്നുചേർന്നു് കേരളസഭയ്ക്കു് ദൈവം നൽകിയ ഈ രണ്ടു വലിയ ദാനങ്ങൾക്കായി അവിടുത്തേയ്ക്കു് നന്ദിപറയാം.

ഫ്രാൻസിസ്കൻ ഹാൻഡ് മെയിഡ്സ് ഓഫ് ദി ഗുഡ്ഷെപ്പേർഡ്

1938, മെയ് പതിനാലിന് ഇററലിയിലെ കത്തൻ സാറൊ എന്ന സ്ഥലത്ത് സ്ഥാപിതമായതാണ് ഫ്രാൻസിസ്കൻ 'ഹാൻഡ് മെയിഡ്സ് ഓഫ് ദി ഗുഡ് ഷെപ്പേർഡ്' എന്ന സന്യാസിനീ സമൂഹം. ഈ സന്യാസിനീ സഭയുടെ സ്ഥാപകയായ മദർ ത്രേസനാപ്പോത്ത തന്നെയാണ് ഇന്നും സഭയുടെ മദർ ജനറാൾ.

മാർപ്പാപ്പായുടെ പരമാധികാരത്തിൻ കീഴിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഈ സഭയുടെ ലക്ഷ്യം, വഴിതെററിപ്പോയവരെ നേരായവഴിയിലേക്കു മടക്കിക്കൊണ്ടുവരികയും അജ്ഞതയിലും അവഗണനയിലും കഴിയുന്ന അനാഥരേയും അഗതികളേയും സ്നേഹത്തിൻെറ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ സാമൂഹ്യജീവിതരംഗങ്ങളിലേയ്ക്കും സംതൃപ്തിയിലേയ്ക്കും നയിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ്.

ബ്രസ്സീൽ, ഇന്ത്യ എന്നിവിടങ്ങളിലും ഇററലിയുടെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലും ഇന്ന് ഈ സഭയുടെ സ്ഥാപനങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു. ഇൻഡ്യയിലെ ഭവനം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതു് 1983 മാർച്ച് 15 നാണ്. ഇൻഡ്യയിൽനിന്നും ഈ സന്യാസിനി സഭയിൽ ഇപ്പോൾ അഞ്ച് സിസ്റ്റേഴ്സും പന്ത്രണ്ട് നൊവിസസും പതിനഞ്ച് ആസ്പിരൻസും മാത്രമേയുള്ളു. ഈ സിസ്റ്റേഴ്സിൽ മൂന്നു പേർ റോമിലും രണ്ടുപേർ ഇൻഡ്യയിലുമായി പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇൻഡ്യയിലുള്ള സഭാഭവനം ഒരു ഫോർമേഷൻ ഹൗസായിട്ടാണ് ഇപ്പോൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്.

ആതുരാലയങ്ങൾ, വൃദ്ധമന്ദിരങ്ങൾ, തൊഴിൽ പരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങൾ, നേഴ്സഴിസ്കൂളുകൾ ഇടവക പ്രവർത്തനങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയാണ് ഈ സന്യാസിനിസഭയുടെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തന മേഖലകൾ.

ഈ സഭയിൽചേന്ന് സന്യാസജീവിതംവഴി സമൂഹത്തിനും സഹോദരങ്ങൾക്കും സേവനം ചെയ്യുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ താഴെകാണുന്ന വിലാസത്തിൽ ബന്ധപ്പെടുക:—

Santa Teresa
Franciscan Handmaids
of the good shapherd
Mekkad P. O. 683589
KERALA

ഹോളിക്രോസ് സഭ

ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവത്തെത്തുടർന്നു് ഫ്രാൻസിൽ സാംസ്കാരികവും സാമൂഹ്യവും, മതപരവുമായ അനേകം പുതിയ ചിന്തകൾ ഉടലെടുത്തു. നല്ല അടിത്തറയുണ്ടായിരുന്ന ഫ്രഞ്ചുജനതയുടെ ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തിനു് ചാഞ്ചല്യം സംഭവിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണു് ഫാ. ആൻറണി ബേസിൽ മോറോ ഹോളിക്രോസ് സഭ സ്ഥാപിച്ചതു്.

വിശ്വാസത്തിനു് കോട്ടം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ സമയത്തു് സഭയ്ക്കും സമൂഹത്തിനുംവേണ്ടി ആത്മാർപ്പണം ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധരായ സിസ്റ്റേഴ്സും ബ്രദേഴ്സും വൈദികരും ആയിരുന്നു ആവശ്യം. തിരുക്കുടുംബത്തിൻെറ മാതൃകയിൽ സിസ്റ്റേഴ്സിൻെറയും ബ്രദേഴ്സിൻെറയും വൈദികരുടെയും സമൂഹങ്ങൾ ഹോളിക്രോസ് സഭയിൽ ഒന്നിച്ചണിനിരത്തുക എന്നതായിരുന്നു ഫാ. മോറോയുടെ ആഗ്രഹം. ''കൂട്ടായ്മയിൽ ആണു് നമ്മുടെ ശക്തി'' എന്നു് ഹോളിക്രോസ് സഭാസ്ഥാപകൻ പ്രഘോഷിച്ചു.

1837—ൽ ഫ്രാൻസിൽ ലേമാ എന്ന സ്ഥലത്തു് ഹോളിക്രോസ് സഭ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. സ്വയം ഭരണാവകാശത്തോടെ ബ്രദേഴ്സിൻെറയും വൈദികരുടെയും സമൂഹങ്ങൾ കൂട്ടായ്മയോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നതാണു് ഹോളിക്രോസ് സഭയുടെ പ്രത്യേകത.

സഹവൈദികർ എന്ന പേരിലാണു് ഹോളിക്രോസ് വൈദികർ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതു്. കാരണം ഇടവകവൈദികർക്കു് സഹായികളായി, വിശ്വാസത്തെ പരിപോഷിപ്പിക്കുവാൻ ഉതകുന്ന മതപരവും, സാമൂഹ്യപരവുമായ രംഗങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം, സഭ അത്യാവശ്യമായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ട രംഗങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു് അവിടേയ്ക്കു് എന്തു ത്യാഗവും സഹിച്ചു് വൈദികരേയും ബ്രദേഴ്സിനേയും അയയ്ക്കുവാൻ ഫാ. മോറോ തിടുക്കംകൂട്ടി. ഹോളിക്രോസിൻെറ ദൗത്യം ഫ്രാൻസിൽമാത്രം ഒതുങ്ങിനില്ക്കുന്നില്ല എന്നു് മനസ്സിലാക്കിയ ഹോളിക്രോസ് മിഷനറിമാർ ചുരുങ്ങിയ വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അമേരിക്കയിലും, ആഫ്രിക്കയിലും, ഏഷ്യയിലുമുള്ള മിഷൻരംഗങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

പല പ്രതികൂലസാഹചര്യങ്ങളും ആ മിഷനറിമാർക്കു് നേരിടേണ്ടിവന്നെങ്കിലും ക്രിസ്തുനാഥൻ ഏല്പിച്ച ആ പ്രത്യേക ദൗത്യത്തിൽനിന്നും ഒട്ടും വ്യതിചലിക്കാതെ അവർ ധൈര്യപൂർവ്വം മുന്നോട്ടുപോയി; ഹോളിക്രോസ് സഭ വേഗത്തിൽ വളരാൻ തുടങ്ങി. ഇന്നു് 23 രാജ്യങ്ങളിലായി 3000—ൽ പരം ഹോളിക്രോസ് സഭാംഗങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യയിൽ

1853—ൽ ഹോളിക്രോസ് മിഷനറിമാർ ഇപ്പോൾ ബംഗ്ലാദേശ് എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഈസ്റ്റ് ബംഗാളിൽ വന്നു. വളരെയധികം ബുദ്ധിമുട്ടുകളും പ്രതികൂലസാഹചര്യങ്ങളും ഉള്ള ഒരു പ്രദേശമായിരുന്നു അതു്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഹോളിക്രോസ് സഭയുടെ ദൗത്യത്തിനു് യോജിച്ച ഒരു അന്തരീക്ഷവുമായിരുന്നു ഈസ്റ്റ്ബംഗാളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതു്. ഒരു നൂററാണ്ടിലേറെക്കാലത്തെ പരിശ്രമഫലമായി ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ സമൂഹം ബംഗ്ലാദേശിൽ കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ ഹോളിക്രോസ് മിഷനറിമാർക്കു സാധിച്ചു. ഇന്നു് ബംഗ്ലാദേശിൽ നാലു് രൂപതകൾ ഉണ്ടു്.

ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിക്കുശേഷം ഈസ്റ്റ്ബംഗാളിൽനിന്നു് മിഷനറിമാർ ആസ്സാമിലെ ഘോരവനങ്ങൾ അടങ്ങുന്ന ത്രിപുര, മിസോറാം, കച്ചാർ എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിലേക്കു്, ക്രിസ്തുവിൻെറ വെളിച്ചം ലഭിക്കാത്ത ആളുകളുടെ ഇടയിലേ

ക്കു്, ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചു. എല്ലാവിധത്തിലും പിന്നോക്കംനിന്നിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളായിരുന്നു അവ. അവിടെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം നടത്തുന്നതിനു് അനേകം പ്രേഷിതരെ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു് മനസ്സിലാക്കിയ കനേഡിയൻ മിഷനറിമാർ പ്രേഷിതചൈതന്യമുള്ള യുവാക്കളെ അന്വേഷിച്ചു് ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു.

1959–ൽ തമിഴ്നാട്ടിലെ യേർക്കാട്ടിൽ ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ ആദ്യത്തെ ഹൗസ്സ് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. ഇന്നു് കേരളം, കർണ്ണാടക, തമിഴ്നാട്, മഹാരാഷ്ട്ര എന്നീ ദക്ഷിണേന്ത്യൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ 18 ഹൗസുകളും ത്രിപുര, മിസോറാം, മേഘാലയ, ആസ്സാം എന്നീ വടക്കുകിഴക്കൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ 10 ഹൗസുകളും ഹോളിക്രോസ് സഭയ്ക്കുണ്ടു്.

സഭയുടെ ദൗത്യം

സഭയ്ക്കു് ഏററവും ആവശ്യമുള്ള പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങൾ ഏറെറടുത്തു നടത്തുവാൻ വേണ്ടിയാണു് ഹോളിക്രോസ് സഭ സ്ഥാപിതമായതു്. സഭാസ്ഥാപകനായ ഫാ. ആൻറണി ബേസിൽ മോറോ തൻെറ അനുയായികൾക്കു് ഇങ്ങനെ എഴുതി, ''നമുക്കു് വിശ്വാസവും ഉത്സാഹവും ഉണ്ടെങ്കിൽ നഷ്ടപ്പെട്ട ആത്മാക്കളെ വീണ്ടെടുക്കുവാനും, ക്രിസ്തുനാഥൻെറ രാജ്യം വിപുലപ്പെടുത്തുവാനുംവേണ്ടി എവിടെ പോകുവാനും എന്തും ഏറെറടുക്കുവാനും എന്തും സഹിക്കുവാനും നമ്മൾ തയ്യാറാവും.'' ഫാ. മോറോയുടെ ഈ പ്രേഷിതാരൂപിയാണു് ഹോളിക്രോസിൻെറ ഇന്ത്യയിലെ ദൗത്യത്തെ തെളിച്ചുകാട്ടുന്നതു്.

ഇന്നു് ഇന്ത്യയിലെ ക്രിസ്തുവിൻെറ വെളിച്ചം കാണാത്ത അനേകായിരം സഹോദരങ്ങളുണ്ടു്. പ്രതികൂലസാഹചര്യങ്ങൾ കാരണം ദാരിദ്ര്യത്തിൻെറ അടിമത്തത്തിൽ വസിക്കുന്നവരാണു് ഇവരിൽ അധികവും. ഇവരുടെ ഇടയിലേക്കിറങ്ങിച്ചെന്നു് ഈ അടിമച്ചങ്ങല പൊട്ടിക്കുക എന്നതു് സഭയുടെയും സമൂഹത്തിൻെറയും ഇന്നത്തെ ഏററവും വലിയ ആവശ്യമാണു്.

അക്രമം, ദാരിദ്ര്യം, വെറുപ്പു്, അനീതി, അസത്യം എന്നിവ ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ കൊടികുത്തിവാഴുകയാണു്. ക്രിസ്തുവിൻെറ സ്നേഹമെന്ന ആയുധവുമേന്തി ഇവയ്ക്കെതിരെ പൊരുതുക എന്നതാണു് ഹോളിക്രോസ്സിൻെറ ദൗത്യം. ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിൽ ഹോളിക്രോസ് സന്യാസികൾ ഈ ലക്ഷ്യം മുൻനിർത്തി ദരിദ്രരുടെ ഇടയിൽ വസിച്ചു് അവർക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യയിലെ ഏററവും പിന്നോക്കമായ പ്രദേശങ്ങളാണു് വടക്കുകിഴക്കൻ സംസ്ഥാനങ്ങൾ. ഇവിടെ ത്രിപുര, മിസോറാം, മേഘാലയ, കച്ചാർ എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഹോളിക്രോസ് മിഷനറിമാർ സഭയുടെയും സമൂഹത്തിൻെറയും ഉന്നമനത്തിനായി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടു്. ദരിദ്രരായ അവിടുത്തെ ആളുകളെ ക്രിസ്തുവിൻെറ സുവിശേഷം അറിയിക്കുവാനും മൗലീകാവകാശങ്ങളെപ്പററി ബോധവാന്മാരാക്കുവാനും ഹോളിക്രോസ് മിഷനറിമാർ അശ്രാന്തം പരിശ്രമിക്കുന്നു.

ചുരുക്കത്തിൽ മിഷൻപ്രവർത്തനം, ദരിദ്രർക്കും സമൂഹത്തിൽ ഒററപ്പെട്ടവർക്കും വേണ്ടിയുള്ള സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനം എന്നീ മണ്ഡലങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുക എന്നതാണു് ഇന്ത്യയിൽ ഹോളിക്രോസ് സഭയുടെ ദൗത്യം. ഇതിനുവേണ്ടിയുള്ള ശക്തി സന്യാസിമാർക്കു് ലഭിക്കുന്നതു് അവരുടെ സമൂഹജീവിതം (Community life) വഴിയായിട്ടാണു്. കൂട്ടായ്മയോടെ ക്രിസ്തുവിൻെറ സഭയ്ക്കും രാജ്യത്തിനുംവേണ്ടി പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം നടത്തുകയാണു് ഹോളിക്രോസ് സഭയുടെ ദൗത്യവും ലക്ഷ്യവും.

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്കു് എഴുതുക:

Holy Cross Students' Home,
Aymanam, Kottayam– 686015.

ഹോളിഫാമിലി സന്യാസിനിസമൂഹം

The Servant of God
Mother Mariam Treresa

‘‘വിജ്ഞാനികളെ ലജ്ജിപ്പിക്കുവാൻ ലോകദൃഷ്ട്യാ ഭോഷന്മാരായവരെ ദൈവം തെരഞ്ഞെടുത്തു. ശക്തമായവയെ ലജ്ജിപ്പിക്കുവാൻ ലോകദൃഷ്ടിയിൽ അശക്തമായവയേയും’’ (1 കൊറി. 1: 27).

ദൈവത്തിന്റെ വഴികൾ മനുഷ്യബുദ്ധിക്കപ്പുറമാണ്. അവയെ തന്റെ കണക്കുകൂട്ടലുകൾക്കുള്ളിൽ ഒതുക്കിനിർത്തുവാനോ അവയുടെ നിഗൂഢരഹസ്യം ഗ്രഹിക്കുവാനോ മനുഷ്യക്ക് ഒരിക്കലും സാദ്ധ്യമല്ല. ദൈവം ഓരോ കാലഘട്ടത്തിൽ ചില പ്രത്യേകവ്യക്തികളെ തെരഞ്ഞെടുത്ത് അവരെ വിശുദ്ധീകരിച്ച് സമൂഹത്തിന് ദാനമായി നൽകുന്നു.

1876 ഏപ്രിൽ 26–ന് പുത്തൻചിറയിൽ ചിറമ്മേൽ മങ്കടിയാൻ കുടുംബത്തിൽ തോമൻ, താണ്ട എന്നീ ദമ്പതികളുടെ തൃതീയസന്താനമായി ത്രേസ്യ എന്ന അനുഗൃഹീത ശിശു ഭൂജാതയായി. അന്തസ്സും ആഭിജാത്യവും തറവാടിത്തവുമുള്ള ആ കുടുംബാരാമത്തിൽ അന്ന് വിരിഞ്ഞ ആ നറുമലരാണ് പിന്നീട് 1914 മെയ് 14–ന് ഹോളിഫാമിലി സന്യാസിനിസമൂഹത്തിന്റെ സ്ഥാപകയായി മാറിയത്.

ദൈവത്തിന്റെ അനന്തമായ ശക്തിയേയും മഹത്വത്തേയും തന്റെ ജീവിതത്തിലൂടെ വിളിച്ചറിയിക്കേണ്ട ത്രേസ്യയെ– വീരോചിതമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് സാക്ഷ്യംവഹിക്കേണ്ട ആ യുവതിടമ്പിനെ– ദൈവം തന്റെ മൂശയിൽ വാർത്തെടുത്തു. ആ പാവനാത്മാവിന്റെ ജീവിതം ത്യാഗോജ്വലമായിരുന്നു.

സർവ്വവും ഈശ്വരനിൽ സമർപ്പിച്ച സ്നേഹനിധിയായ തന്റെ മാതാവിൽനിന്നുമാണ് ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ ബാലപാഠങ്ങൾ ത്രേസ്യ സ്വന്തമാക്കിയത്. കൂർമ്മബുദ്ധിയായിരുന്ന ത്രേസ്യാ വലിയ വേദപാരംഗതയെപ്പോലെ ത്രിത്വത്തിന്റെ രഹസ്യത്തെ ആരാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. യേശുവിന്റെ കുരിശിലെ സഹനം ആ കുരുന്നുമനസ്സിനെ ദുഃഖത്തിലാഴ്ത്തി. ദൈവം വേദന സഹിക്കുമ്പോൾ സന്തോഷിക്കാൻ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. വേദനകൊണ്ട് നീറിക്കൊണ്ടിരുന്ന സഹോദരരിൽ സഹിക്കുന്ന യേശുവിനെ അവൾ കണ്ടു. യേശുനാഥൻ ചുമന്ന കുരിശ് തന്റെ ജീവിതാന്ത്യംവരെ ചുമക്കുവാൻ അവളുടെ മനസ്സ് കൊതിച്ചു.

അൻപതുകൊല്ലത്തെ ജീവിതം അവൾക്ക് സമ്മാനിച്ചത് അഗ്നിപരീക്ഷകളുടെ അസഹ്യമായ കടുത്ത വേദനയുടെ കയ്പുനിറച്ച കാസയായിരുന്നു. വേദനയുടെ സാഗരത്തിൽ സഹനത്തിന്റെ കൊച്ചുതോണിയിൽ ആടിയുലയുമ്പോഴും യേശുവിന്റെ അനന്തമായ സ്നേഹത്തിൽ അവൾ നിർവൃതികൊണ്ടു.

കൗമാരത്തിലേക്ക് കാലൂന്നിയ ത്രേസ്യയുടെ ജീവിതത്തിൽ തന്റെ വത്സലമാതാവിന്റെ അകാലനിര്യാണം കനത്ത പ്രഹരമേല്പിച്ചു. അവൾ ദൈവമാതൃസന്നിധിയിൽ അഭയംതേടി. ജീവിതാന്ത്യംവരെ അവൾ പരിശുദ്ധ അമ്മ ത്രേസ്യയുടെ സന്തതസഹചാരിയും സംരക്ഷകയുമായി വർത്തിച്ചിരുന്നുവെന്ന് അവളുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക പിതാവിന്റെ ഡയറിക്കുറിപ്പുകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ആത്മാവിന്റെ നിഗൂഢതകളെ അറിയുവാൻ സമർത്ഥനും നിരീക്ഷണചതുരനുമായ ഫാദർ വിതയത്തിലിന്റെ

ആദ്ധ്യാത്മികനേതൃത്വം, ത്രേസ്യയുടെ ജീവിതത്തെ വിശുദ്ധിയുടെ പാതയിലേക്കു നയിച്ചു.

ദരിദ്രരെ സുവിശേഷമറിയിക്കുവാൻ, ബന്ധിതർക്കു് മോചനം നല്കുവാൻ, അന്ധർക്കു് കാഴ്ച നല്കുവാൻ, അടിമകൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യംനല്കുവാൻ, അവതരിച്ച യേശുവിന്റെ ദൗത്യം സ്വന്തജീവിതത്തിലൂടെ പ്രാവർത്തികമാക്കുവാൻ ത്രേസ്യ തീരുമാനിച്ചു. സ്ത്രീകൾക്കു് സമുദായത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ അതിനേയെല്ലാം വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ടു്, രോഗികളുടെ സമീപത്തും പകർച്ചവ്യാധിയുടെ നടുവിലും മരണത്തോടു് മല്ലിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നവരുടെ അടുത്തും സ്നേഹമന്ത്രവുമായി ആശ്വാസവചസ്സുമായി അവൾ കടന്നുചെന്നു.

നിശിതമായ വിമർശനങ്ങളും കഠിനമായ വിലക്കുകളും അവൾക്കു് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. എങ്കിലും അതെല്ലാം വിനയപൂർവ്വം പുഞ്ചിരിയോടെ സ്വീകരിക്കുകയായിരുന്നു അവൾ. അസാധാരണ സംഭവങ്ങൾക്കു് സാക്ഷ്യംവഹിക്കേണ്ടിവന്ന ത്രേസ്യ ലോകരുടെ മുന്നിൽ ഒരു ചോദ്യചിഹ്നമായി. വിഡ്ഢിത്തങ്ങളും വിഭ്രാന്തികളുമായി ആ സംഭവങ്ങളെ അവർ ചിത്രീകരിച്ചു.

ത്രേസ്യയുടെ ജീവിതത്തിന്റെ മനോഹാരിത മുഴുവനും ഇതളിട്ടുനിന്നിരുന്നതു് രാത്രിയുടെ നീണ്ടയാമങ്ങളിൽ ക്രൂശിതനായ യേശുവിന്റെ സന്നിധിയിൽ കൂപ്പുകരങ്ങളോടെ ധ്യാനലീനയായി നിൽക്കുമ്പോഴായിരുന്നു. മണിക്കൂറുകളോളം കുരിശിന്റെ ചുവട്ടിൽ അവൾ ചെലവഴിക്കുമായിരുന്നു.

ദിവ്യദർശനങ്ങളും സ്വർഗ്ഗീയസാന്നിദ്ധ്യവും ആ ജീവിതത്തെ കൂടുതൽ ധന്യമാക്കി. ദിവ്യാനുഭൂതിയിൽനിന്നൊഴുകിയ ചൈതന്യധാര പുത്തൻചിറ ഗ്രാമവാടിയെ മുഴുവനും പുളകമണിയിച്ചു. അങ്ങനെ പുത്തൻചിറയിലെ പ്രേഷിതസൂനമായി അവൾ സൗരഭ്യംപരത്തി. തന്റെ ഭവനത്തിന്റെ പരിധിയിലും പരിമിതിയിലും ഒതുങ്ങിനിന്നുകൊണ്ടായിരുന്നു ത്രേസ്യാ സഹോദരങ്ങൾക്കു് സ്നേഹവും സേവനവും സമർപ്പിച്ചതു്.

1912 നവംബർ 26 ത്രേസ്യയുടെ ജീവിതത്തിലെ മറ്റൊരു നാഴികക്കല്ലാണു്. അവളുടെ ആത്മാവിൽനിന്നും ഉയർന്നുപൊങ്ങിയ ദൈവികപ്രചോദനങ്ങളെ വിവേചിച്ചറിയുന്നതിനു് മേനാച്ചേരി മെത്രാനച്ചൻ അവളെ ഒല്ലൂർമഠത്തിലേക്കു് പറഞ്ഞയച്ചു. പിന്നീടു്, കർമ്മലീത്താ മലർവാടിയിലേക്കല്ല ത്രേസ്യയെ വിളിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു് മനസ്സിലാക്കിയ മേനാച്ചേരി പിതാവു് നാട്ടുകാരുടെ ഇംഗിതമനുസരിച്ചു് അവളെ പുത്തൻചിറയിലേയ്ക്കു് തിരിച്ചയച്ചു.

ദൈവത്തെ കൂടുതൽ അനുഭവിക്കുന്നതിനു് പര്യാപ്തമായ വിധത്തിൽ ചെറിയ ഒരേകാന്തഭവനം പണിയുന്നതിനാവശ്യമായ സ്ഥലവും പണവും ദാനംചെയ്യുവാൻ ഇടവകക്കാർ സന്നദ്ധരായി. ആദ്ധ്യാത്മികചൈതന്യം നിറഞ്ഞ അവൾ ഭിക്ഷാടനംനടത്തി ശേഖരിച്ച പണവും ഏകാന്തഭവനത്തിന്റെ നിർമ്മാണത്തിനായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തി. ദൈവപരിപാലനയിൽ അടിയുറച്ചു് വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ത്രേസ്യാ തന്റെ പ്രേഷിതജീവിതത്തിനു് ദൃഢവും വ്യക്തവുമായ രൂപവും ഭാവവും നല്കി. 1913 ഒക്ടോബർ ഏഴാം തീയതി ത്രേസ്യ ഏകാന്തഭവനത്തിൽ താമസമാക്കി. അതോടെ ഏകാന്തഭവനം പരിശുദ്ധിയുടെ ഭവനമായിമാറി. അവളുടെ സത്കർമ്മങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാനും പ്രാർത്ഥിക്കുവാനുമായി മൂന്നു സതീർത്ഥ്യർ വന്നുചേർന്നു. അവളുടെ അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസവും നിറഞ്ഞ ആദ്ധ്യാത്മിക ചൈതന്യവും നേരിട്ടറിഞ്ഞ മേനാച്ചേരി പിതാവു് ഏകാന്തഭവനത്തെ ഒരു സന്യാസഭവനമാക്കി ഉയർത്തി. ആ ഏകാന്തഭവനമാണു് 1914 മെയ് 14-ാം തീയതി ഹോളിഫാമിലി സന്യാസിനിസമൂഹമായി രൂപംകൊണ്ടതു്.

സഹനത്തിന്റെ മാർബിൾക്കല്ലിലാണു് ഹോളിഫാമിലി സന്യാസിനിസമൂഹം പണിയപ്പെട്ടതു്. സഭ ആരംഭിക്കുമ്പോൾ തികച്ചും ദരിദ്രമായിരുന്നു. എങ്കിലും അമ്മയുടെ ജീവിതവിശുദ്ധിയിൽ ആകൃഷ്ടരായ നാട്ടുകാരുടെ സഹായം സഭയെ ബാലാരിഷ്ടതകളിൽനിന്നു് രക്ഷിച്ചു. ധാരാളം യുവതികളും അമ്മയുടെ പുണ്യപാത പിന്തുടരാനാഗ്രഹിച്ചു മുന്നോട്ടുവന്നു. സമൂഹത്തിലെ അംഗങ്ങൾ സാഹോദര്യത്തിലും ഭക്തിയിലും വളരാൻ അമ്മ ആഗ്രഹിക്കുകയും ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവരോടൊപ്പം അദ്ധ്വാനിക്കുവാനും വേദനിക്കുന്നവരോടൊപ്പം വേദനിക്കുവാനുമുള്ള കഴിവു് അമ്മയുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ സവിശേഷതയായിരുന്നു. എല്ലാവരും അമ്മയ്ക്കു് ഉറ്റവരായിരുന്നു. വിനയാന്വിതമായ ആ വ്യക്തിത്വത്തിനുമുന്നിൽ രാജാക്കന്മാർപോലും ശിരസ്സുനമിച്ച സന്ദർഭങ്ങൾ അമ്മയുടെ ജീവിതകഥയിൽ മായാതെ നിൽക്കുന്നു.

പന്ത്രണ്ടുവർഷക്കാലം മാത്രമാണു് അമ്മയുടെ പരിലാളനം സഭയ്ക്കു് ലഭിച്ചതു്. അതിനിടയിൽ മൂന്നു് മഠങ്ങൾകൂടി അമ്മ സ്ഥാപിച്ചു. അമ്മയുടെ ജീവിതം മുഴുവനും സഭയുടേയും തന്റെ ചുറ്റുപാടുമുള്ള കുടുംബങ്ങളുടേയും ഉയർച്ചയ്ക്കും വളർച്ചയ്ക്കുമായി സമർപ്പിച്ചു. ഏതു തിക്താനുഭവത്തിലും അടിപതറാത്ത ഒരു ജീവിതമാണു് അമ്മ നയിച്ചിരുന്നതു്.

1926 ജൂൺ എട്ടിനു് രാത്രി എട്ടുമണിക്കു് വിതയത്തിലച്ചന്റേയും ഏതാനും വൈദികരുടേയും തന്റെ വത്സലമക്കളുടേയും സാന്നിധ്യത്തിൽ മറിയംത്രേസ്യയുടെ ആത്മാവു് തന്റെ ദിവ്യമണവാളനിൽ വിലയംപ്രാപിച്ചു. അപരിഹാര്യവും ദുസ്സഹവുമായ ആ നഷ്ടമോർത്തു് സന്യാസിനിമാരോടൊപ്പം നാട്ടുകാരും അതീവ ദുഃഖിതരായി. സഭയുടെ ഇളംപ്രായത്തിൽത്തന്നെയുള്ള അമ്മയുടെ തിരോധാനംമൂലം അന്നത്തെ സമൂഹാംഗങ്ങൾക്കു് ഒരു അനാഥത്വം അനുഭവപ്പെട്ടു. ഈ നിസ്സഹായാവസ്ഥയിൽ വിതയത്തിൽ പിതാവാണു് സഭാംഗങ്ങളെ സ്ഥാപകയുടെ ചൈതന്യം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതിനു സഹായിച്ചതു്.

അമ്മ നട്ട സഭാതരു വളർന്നു് പന്തലിച്ചു് ശാഖോപശാഖകളായി വികസിച്ചു നില്ക്കുകയാണിന്നു്. 107 ഭവനങ്ങളും 1050 അംഗങ്ങളുമാണു് സഭയുടെ ഇന്നത്തെ കൈമുതൽ. അമ്മ തുടങ്ങിവച്ച കുടുംബപ്രേഷിതത്വം വൈവിധ്യമാർന്ന മണ്ഡലങ്ങളിലൂടെ സഭാംഗങ്ങൾ പ്രാവർത്തികമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലായി ഫാമിലി അപ്പസ്തോലേറ്റ്, ആതുരശുശ്രൂഷ, വിദ്യാഭ്യാസം സാമൂഹ്യപ്ര

വൎത്തനം, ഇടവകസേവനം, മിഷൻപ്രവൎത്തനം എന്നീ തുറകളിലേക്കു അമ്മയുടെ ദൗത്യം വളൎത്തുവാൻ ഹോളിഫാമിലിസമൂഹം പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കാലത്തിന്റെ കുത്തൊഴുക്കിൽപ്പെട്ട് മങ്ങിപ്പോയ സഭയുടെ പൈതൃകചൈതന്യത്തെ വീണ്ടെടുക്കാനും തേച്ചുമിനുക്കി പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനും സഭ ഇന്ന് അശ്രാന്തപരിശ്രമം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. വൎഷങ്ങൾക്കുമുൻപ് ആ പാവനചരിത കൊളുത്തിവച്ച കുടുംബക്രൈസ്തവൽക്കരണത്തിന്റെ ദീപശിഖ പുതിയ തലമുറയിലൂടെ പ്രോജ്ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അമ്മയുടെ ക്രാന്തദൎശിത്വത്തിന് ആധുനികലോകത്തിൽ വളരെ പ്രസക്തിയുണ്ട്.

ശിഥിലീകൃതമാവുന്ന കുടുംബബന്ധങ്ങളുടെ നവീകരണത്തിനായി തിരുസ്സഭ അക്ഷീണം യത്നിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ സഭയുടെ ഈ ദൗത്യം ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ട് കുടുംബങ്ങളിലേക്കിറങ്ങിച്ചെന്ന് ഉത്ഥിതനായ യേശുവിന്റെ കരുണാൎദ്രമായ സ്നേഹവും സമാധാനവും പകരുവാൻ ഹോളിഫാമിലി സഹോദരികൾ അക്ഷീണം യത്നിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. യേശുവിന്റെ സ്നേഹം പിറക്കുകയും പുഷ്ടിപ്പെടുകയും ചെയ്യേണ്ടത് കുടുംബത്തിൽ തന്നെയാണെന്ന യാഥാൎത്ഥ്യം മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഹോളിഫാമിലി സഹോദരികൾ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ചേരികളിലേക്കും ഉൾഗ്രാമങ്ങളിലേക്കും മലയോരങ്ങളിലേക്കും കടന്നുചെല്ലുവാനും ക്രൈസ്തവമൂല്യങ്ങളെ ജനതകളിലേക്ക് പ്രവഹിപ്പിക്കുവാനും ഇവർ ഇന്ന് സന്നദ്ധരാണ്. ശിഥിലമായ കുടുംബബന്ധങ്ങളുടെ സമുദ്ധാരണത്തിന് കാലത്തിന്റെ സൂചനകളും കുടുംബങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളും കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് മിക്ക സന്യാസസമൂഹങ്ങളും തിരുസ്സഭയും ലോകരാഷ്ട്രസംഘടനകളുമെല്ലാം വേണ്ട സഹായസഹകരണങ്ങൾ നല്കുന്നുണ്ട്. കുടുംബങ്ങളുടെ തകർച്ചയാണ്, സമുദായത്തിന്റെ, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ, ലോകത്തിന്റെതന്നെ തകർച്ചയ്ക്കു കാരണം. ഈ തലങ്ങളിലെ എല്ലാ ഔന്നത്യങ്ങളുടെയും നിദാനവും കുടുംബങ്ങൾതന്നെയാണ്. അവിടെ വളൎത്തിയെടുക്കുന്ന, പരിപോഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ആദ്ധ്യാത്മികതയും സന്മാൎഗ്ഗബോധവും പരസ്പരവിശ്വാസവും ഈശ്വരചൈതന്യവുമാണ് ലോകത്തിന്റെ ഭാവിയെ നിൎണ്ണയിക്കുന്നത്. നവ്യമായ ഈ ദൎശനം വളരെ വൎഷങ്ങൾക്കു മുൻപുതന്നെ തിരുക്കുടുംബ സഭാസ്ഥാപകയായ മദർ മറിയം ത്രേസ്യായുടെ ഹൃദയത്തിൽ നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു. അതിന്റെ പ്രതിഫലനം അമ്മയുടെ ജീവിതത്തിലാകെ തെളിഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു. ദൈവം തന്നെ ഏല്പിച്ച നിരുപമസ്നേഹത്തിന്റെ ദൗത്യം അമ്മ വിശ്വസ്തതയോടെ പൂൎത്തീകരിച്ചു.

അമ്മയുടെ മക്കളായ തിരുക്കുടുംബസഭാംഗങ്ങൾ ആ വഴിത്താരയിൽ പ്രകാശംപരത്തുന്നതിനായി വിവിധ പദ്ധതികളും പരിപാടികളും ആസൂത്രണംചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആധുനികലോകത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളെ കൈകാര്യംചെയ്യുവാൻ പര്യാപ്തരായ വ്യക്തികളെ വാർത്തെടുക്കുവാനായി കൗൺസിലിംഗ്, ടി. എ, വ്യക്തിത്വവികസനപരിശീലനം, മാരേജ് പ്രിപ്പറേഷൻ കോഴ്സ് തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളിൽ പരിശീലനം നൽകിവരുന്നു. പരിശീലനംനേടിയവർ ഭവനതലങ്ങളിൽ വിജയകരമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നുമുണ്ട്.

കുടുംബപ്രേഷിതത്വത്തിനു പുതിയ മാനങ്ങൾ കണ്ടെത്തുവാനും വ്യക്തികളിലും കുടുംബങ്ങളിലും സ്നേഹത്തിന്റെയും സാഹോദര്യത്തിന്റെയും ദൗത്യം എത്തിക്കുവാനുമുള്ള യത്നത്തിലാണിന്ന് ഹോളിഫാമിലി സഹോദരികൾ. അമ്മ വിഭാവനംചെയ്ത കുടുംബങ്ങളുടെ ക്രൈസ്തവൽക്കരണം ഹോളിഫാമിലി സമൂഹം തങ്ങളുടെ പ്രവൎത്തനമണ്ഡലങ്ങളിലൂടെ യാഥാൎത്ഥ്യമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

Sr. Superior
Holy Family Generalate
Mannuthy (P. O.)
Trichur (Dt) 680651

ഈശോസഭ

ജീവിതസംഘട്ടനങ്ങൾക്ക നടുവിൽ ഈശ്വരമനുഷ്യബന്ധത്തിന്റെ ഒരു പുതുയുഗം പ്രഖ്യാപിച്ചുകൊണ്ട് യേശുവന്നു: ''ദൈവരാജ്യം സമീപിച്ചിരിക്കുന്നു....'' അതിന്റെ ഉൾപ്രേരണയിൽ നാം നാന്നൂറു വർഷങ്ങൾക്ക മുമ്പ് ഉടലെടുത്ത സന്യാസസമൂഹമാണ് 'യേശുവിന്റെ സുഹൃത്സംഘം'— ഈശോസഭ.

1491—ൽ സ്പെയിനിലെ ലൊയോള പ്രഭുകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച്, ഒരു പടയാളിയായിത്തീർന്ന ഇഗ്നേഷ്യസ് ആഴമായ ആദ്ധ്യാത്മികാനുഭൂതിയിലൂടെ കടന്നുപോയപ്പോൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ പടയാളിയായി മാറി. ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ കർമ്മഭൂമിയിൽ 'മുന്നണിപ്പോരാളികളെ' അണിനിരത്തുകയായിരുന്നു ഈശോസഭകൊണ്ട് അദ്ദേഹം സാധിച്ചത്.

'ദൈവത്തിന്റെ ഉപരിമഹത്വത്തിനുവേണ്ടി'യുള്ള മുടങ്ങാത്ത മുന്നേററം— ഇതാണ് ഈശോസഭയുടെ ജീവിതാദർശം:

'മാനവികതയുടെ നിത്യവികസ്വര ചക്രവാളങ്ങൾ തേടി നിരന്തരം മുന്നോട്ടു പോവുക:

മനുഷ്യന്റെ സർഗ്ഗാത്മകത വിടരുന്ന എല്ലാമേഖലകളേയും ക്രിസ്തുവിൽ നവീകരിക്കുക;

നീതിക്കുവേണ്ടി അവശലക്ഷങ്ങൾ നടത്തുന്ന സഹനസമരങ്ങളിൽ ധീരതയോടെ പങ്കുചേരുക.

കത്തോലിക്കാസഭയിലെ ഏററവും വലിയ ഈ സന്യാസസഭയിൽ 26000 ലേറെ അംഗങ്ങൾ അഞ്ചു ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു:

''ഈശോസഭയുടെ ഏററവും ശ്രദ്ധേയമായ ആശയം അംഗങ്ങളുടെ ഒരുമയും സഹകരണവും സഹായമനസ്ഥിതിയുമാണ്. വ്യത്യസ്ത സംസ്കാരമുള്ളവരും സ്വഭാവമുള്ളവരും പരസ്പരം വിശ്വാസമർപ്പിച്ച് ഒരുമയോടെ ജീവിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴും ഓരോരുത്തരുടെയും തനിമക്ക് ഏറെ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നു. ഒരു പ്രവർത്തനത്തിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങി നില്ക്കാതെ കാലത്തിനൊത്ത് പ്രവർത്തനമേഖലകളെ പുന:പരിശോധന ചെയ്ത് മുന്നോട്ടുപോകാൻ അവർ തയ്യാറാവുന്നു. ഈശോസഭയ്ക്ക് വളരെ വിശാലമായ പ്രവർത്തനമേഖലകൾ ഉണ്ടാകുവാനുള്ള കാരണവും മറെറാന്നല്ല.''— ഈശോസഭാ ജനറൽ.

ആദ്ധ്യാത്മിക നവീകരണം, ഇടവക സേവനം, മിഷൻജോലി, സാഹിത്യരചന, പത്രപ്രവർത്തനം, സാമൂഹ്യ—സാമ്പത്തിക—രാഷ്ട്രീയ വിഷയങ്ങളിൽ ഗവേഷണം, മതാന്തരസംഭാഷണം, വൈദിക പരിശീലനം, അല്മായ നേതൃത്വം, വിദ്യാഭ്യാസം, ദരിതാശ്വാസപ്രവർത്തനം, ബോധവൽത്ക്കരണം, സാമൂഹ്യനീതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടം— ഈ മേഖലകളിലെല്ലാം, സുവിശേഷചൈതന്യത്താൽ പ്രേരിതമായി, മനുഷ്യത്വം വികസിക്കാനുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിലൂടെ ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരം നേടുകയാണ് ഈശോസഭയുടെ ലക്ഷ്യം.

സഭാസ്ഥാപകനായ ഇഗ്നേഷ്യസിന്റെ കാലത്തുതന്നെ ഈശോസഭാ മിഷനറിമാർ ഇൻഡ്യയിലെത്തി—1542—ൽ. ഭാരതമണ്ണിൽ കാലുകുത്തിയ ആദ്യത്തെ ഈശോസഭക്കാരൻ ഇഗ്നേഷ്യസിന്റെ ഏററവും അടുത്ത സുഹൃത്തായിരുന്ന ഫ്രാൻസീസ് സേവ്യർ ആയിരുന്നു. മുഗൾ രാജധാനിയിൽ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായും ഉപദേഷ്ടാക്കളായും ഈശോസഭക്കാർ സേവനമനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. തമിഴ് സാഹിത്യത്തിലെ വീരമാമുനിമാരും (ബെസ്കി) തത്വബോധകരും (റോബർട്ട് ഡി നോബിലി) അരുളാനന്ദസ്വാമികളും (ജോൺ ഡി ബ്രിട്ടോ) മലയാളികൾക്ക പ്രിയങ്കരനായ അർണ്ണോസുപാതിരിയും ഈശോസഭക്കാർതന്നെ.

ഇന്ന് 3350 ലേറെ ഈശോസഭാംഗങ്ങൾ ഇന്ത്യയിൽ 15 പ്രവിശ്യകളിലായി സേവനം ചെയ്യുന്നു.

കേരളാപ്രവിശ്യയിൽ 200 അംഗങ്ങളുണ്ട്. മിഷൻ പ്രവർത്തനം, വിദ്യാഭ്യാസം, സമ്പർക്കമാദ്ധ്യമം, പ്രസിദ്ധീകരണം, ആദ്ധ്യാത്മികമാർഗ്ഗദർശനം, സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനം, ബോധവത്ക്കരണം എന്നീ മേഖലകളിൽ കർമ്മനിരതരായിരിക്കുന്ന അവർ.

''പലതിലും മുന്നോടിയായിരിക്കുക, പുതിയ പാതകൾ വെട്ടിത്തെളിക്കുക, പാരമ്പര്യങ്ങളെ കണക്കുവിട്ട് ആദരിക്കാതിരിക്കുക, ധീരമായ പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തുക—ഇങ്ങനെയൊരു ഭാവവിശേഷം ഈശോസഭയ്ക്കുണ്ട്. ചിന്താലോകത്തിലും പ്രയോഗമേഖലയിലും ഭാവനാസമ്പന്നമായ സാഹസത്തിന് ഈശോസഭ ഒരുക്കമാണ്.''

— സാമുവൽ രായൻ എസ്. ജെ.

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്ക്:

VOCATION CO-ORDINATOR,
CHRIST HALL,
MALAPARAMBA P. O.
CALICUT-673009.

നാളത്തെ ജസ്വിററ്

നാളത്തെ ജസ്വിററ് ഒരു പ്രവാചകനായിരിക്കും: ദൈവവചനത്തിന് ജീവിതം സമർപ്പിച്ചവൻ. യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ ആഴമായി കാണ്മാൻ കഴിവുററവൻ. ദൈവത്തിൻെറ സർവ്വ ഭീകരതയുടെയും ആർദ്രതയുടേയും അനുഭൂതിയുള്ളവൻ.

അവൻെറ അസ്ഥികളിൽ, സുവിശേഷം ആളുന്ന അഗ്നിയായിരിക്കും: വിശ്രമം അനുവദിക്കാത്ത ഒരു തീവ്രസമ്മർദ്ദം. അന്നന്നുരൂപം കൊള്ളുന്ന സാമൂഹ്യരാഷ്ട്രീയ പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ അവൻ അർപ്പണബുദ്ധിയോടെ ഭാഗഭാക്കാവും; അവയുടെ നഗ്നസത്യത്തിൻെറ പശ്ചാത്തലത്തിൽ അവൻ സുവിശേഷം വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്യും.

അവൻ 'ഇന്നിൽ' ജീവിക്കും, ഇന്നൊന്നിച്ചുമരിക്കും, നാളെയൊരുമിച്ചുയിർത്തെഴുന്നേല്ക്കും. യേശുവിൻെറ പെസഹാരഹസ്യം നാൾക്കുനാൾ സാക്ഷാത്ക്കരിക്കും.

പദാർത്ഥലോകത്തെയും അതിൻെറ ഗഹനതത്വങ്ങളെയും കുറിച്ച് അവൻ ബോധവാനായിരിക്കും. ആത്മാവിനെ ലാക്കാക്കി, ദൈവപുത്രനെ തന്നെ ലക്ഷ്യമാക്കി പദാർത്ഥം ചെയ്യു പ്രയാണം അവന് എന്നും ഓർമ്മയുണ്ടായിരിക്കും. പരിണാമബോധവും ചരിത്രബോധവും അവൻെറ വിചാരശൈലിയിൽ ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കും. പ്രപഞ്ചത്തിൻെറ സർവ്വ ഘടകങ്ങൾക്കും പരിവർത്തനഭേദങ്ങൾക്കും ക്രിസ്തുവിലുള്ള ആഴവും പരപ്പും അവൻെറ ആത്മാവിൽ ആലേഖനം ചെയ്യപ്പെടും. അവയിലെല്ലാം യേശുവും പിതാവുമായി ആഭിമുഖ്യം അനുഭവിക്കാനും അവനു സാധിക്കും.

തെയാദ്ഷർദാനെപ്പോലെയായിരിക്കും അവൻ. ഔന്നത്യം അത്രയില്ലെങ്കിലും അതേ ഗുണത്തിലും രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലുമായിരിക്കും അവൻ വാർന്നുവീഴുക. ഒരേ സമയം ശാസ്ത്രജ്ഞനും, ഋഷിയും, ദാർശനികനും കവിയും; ഒരേസമയം ധ്യാനനിരതനും, നാഗരികനും: ഗ്രന്ഥകാരനും, സുഹൃത്തും.

സൗന്ദര്യവും ദുഃഖവും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ഹൃദയനൈർമ്മല്യവും എതിർപ്പുകൊണ്ടു തളരാത്ത ആത്മബലവും അവനുണ്ടായിരിക്കും. വേദന അവൻെറ മനസ്സിനെ വിശുദ്ധീകരിക്കും; ഏകാന്തത അന്തരംഗത്തിന് ആഴം വളർത്തും.

വാക്കുകളോടും വർണ്ണങ്ങളോടും ഓരോ പരമാണുവിനോടും ആത്മാവിൻെറ നിശ്വസനങ്ങളോടും പ്രേമബദ്ധനായ അവൻ മനുഷ്യരെയും ദൈവത്തെയും അകമഴിഞ്ഞു സ്നേഹിക്കും.

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്ക്:—

VOCATION CO-ORDINATOR,
CHRIST HALL,
MALAPARAMBA P. O.,
CALICUT-673009.

ഉണ്ണീശോയുടെ വി. കൊച്ചുത്രേസ്യായുടെ മിഷനറിസഹോദരിമാരുടെ സഭ

അഭിവന്ദ്യ ജറോം പിതാവിനാൽ സ്ഥാപിതമായ ഈ സന്യാസിനിസഭ പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചതു് 1959–ലാണു്. ആദ്യഭവനം മാവേലിക്കരയിലെ കുന്നത്താണു്. 1972 അവസാനത്തിൽ മാതൃഭവനം കൊല്ലത്തുള്ള ഉമയനല്ലൂർക്ക മാററി.

ഇതൊരു രൂപതാ കോൺഗ്രിഗേഷനാണു്. പ്രധാന പ്രവർത്തനമണ്ഡലം കൊല്ലം രൂപതതന്നെയാണു്. തിരുവനന്തപുരം, കൊച്ചി, വിജയപുരം എന്നീ രൂപതകളിലും ഈ സഭയുടെ ശാഖാഭവനങ്ങളുണ്ടു്.

ഞങ്ങളുടെ എളിയ സമർപ്പ്ണജീവിതം വഴി, ഞങ്ങളുമായി ഇടപെടുന്നവർക്കു് യേശുവിനെ അനുഭവവേദ്യമാക്കുകയെന്നതാണു് ഞങ്ങളുടെ 'കാരിസം.' വിദ്യാഭ്യാസം, ആതുരശുശ്രൂഷ, സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനം തുടങ്ങിയവയാണു് ഞങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനരംഗങ്ങൾ.

Cherupushpa Nivas
Puthuchira, Umayanalloor
Industrial Estate P. O.
Kottiyam – 691571
Quilon (Dt.)

ബ്രദേഴ്സ് ഓഫ് സെൻറ് ജോൺ ഓഫ് ഗോഡ്

St. John of God – A Saint for Today

സെൻറ് ജോൺ ഓഫ് ഗോഡ്

പതിനഞ്ചാം നൂററാണ്ടിൻെറ സായാഹ്നം. പോർട്ടുഗലിലെ 'മോണ്ടെമോർനോവോ' എന്ന കൊച്ചുഗ്രാമം വിശുദ്ധ ജോൺ ഓഫ് ഗോഡ് എന്ന മഹാനായ മനുഷ്യസ്നേഹിയുടെ ജനനത്തിൽ പുളകമണിഞ്ഞു.

ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ മാതൃരാജ്യത്തെയും മാതാപിതാക്കന്മാരെയും ഉപേക്ഷിച്ച് ജോൺ അയൽരാജ്യമായ സ്പെയിനിലെത്തി. ആട്ടിടയൻ, പടയാളി, തൊഴിലാളി, പുസ്തകവ്യാപാരി എന്നിങ്ങനെ വിവിധ നിലകളിൽ അസ്വസ്ഥവും അനിശ്ചിതവുമായ ഒരു ജീവിതമാണ് അദ്ദേഹം ആദ്യം നയിച്ചത്. എന്നാൽ ഇക്കാലമത്രയും ദൈവംതന്നെ ഏതോ ഉന്നതമായ ഒരു ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു വിളിക്കുന്നതായി അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി.

ദൈവത്തിലാശ്രയിച്ചുകൊണ്ട് ചില നല്ല മനുഷ്യരുടെ സഹായത്തോടെ ജോൺ ഒരാതുരാലയം തുറന്നു. വഴിയിറമ്പുകളിൽനിന്നും മററും രോഗികളും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടവരുമായവരെ അദ്ദേഹംതന്നെ ചുമന്നുകൊണ്ടുവന്നു. ആഹാരം, വസ്ത്രം, മരുന്ന് മുതലായ അനുദിനാവശ്യങ്ങൾക്കായി അദ്ദേഹം കഴിവുള്ളവരുടെ പടിവാതുക്കൽ കൈക്കുമ്പിൾ നീട്ടി.

രോഗം ദൈവകോപമാകയാൽ രോഗികൾ പ്രത്യേക കാരുണ്യമൊന്നും അർഹിക്കുന്നില്ല എന്നു ധരിച്ചിരുന്ന അന്നത്തെ ലോകത്തിനു ''ഓരോ രോഗിയും ക്രിസ്തുനാഥൻെറ അതേ ഛായയും ക്രൂശിതനായ അവിടുത്തെ യഥാർത്ഥ ശിഷ്യനുമാണെ''ന്ന് അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചത് ഒരു വിപ്ലവാശയം തന്നെയായിരുന്നു. മനുഷ്യൻെറ മഹത്വം മനസ്സിലാക്കിയ അദ്ദേഹം രോഗികളുടെ പാദങ്ങൾ കഴുകിയാണ് അവരെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നത്. ''ഈ ചെറിയവരിൽ ഒരുവനു ചെയ്യുന്നത് എനിക്കുതന്നെ നിങ്ങൾ ചെയ്യു'' എന്ന ക്രിസ്തുനാഥൻെറ വാക്യം അദ്ദേഹം സദാ അനുസ്മരിച്ചു.

കഷ്ടത അനുഭവിക്കുന്ന ആരെയും ജോൺ ഉപേക്ഷിച്ചില്ല. വിവിധതരം രോഗികളെ കൂടാതെ മന്ദബുദ്ധികൾ, ആശ്രയമില്ലാത്ത വൃദ്ധജനങ്ങൾ, തള്ളമാരില്ലാത്ത കുഞ്ഞു

Holy Father John Paul II, on his visit to a St. John of God Hospital in Rome

ങ്ങൾ, ഭർത്താക്കന്മാരാൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീകൾ തുടങ്ങിയവരെയെല്ലാം അദ്ദേഹം കൂടിക്കൊണ്ടുവന്നു രക്ഷിച്ചു.

ആധുനികരീതിയിലുള്ള ആശുപത്രികളുടെ ഉപജ്ഞാതാവും പരിഷ്കർത്താവുമാണു വിശുദ്ധ ജോൺ ഓഫ് ഗോഡ്. അന്നത്തെ ആശുപത്രികൾ സമുദായത്തിൽ ശപിക്കപ്പെട്ടവരായ രോഗികളെ തള്ളാനുള്ള ഒരിടം എന്നതിൽക്കവിഞ്ഞ് ഒന്നുമല്ലായിരുന്നു. അന്നുവരെ ഉണ്ടായിരുന്ന ധാരണകളെയെല്ലാം തിരുത്തിക്കുറിച്ചുകൊണ്ട് രോഗീശുശ്രൂഷാരംഗത്ത് അദ്ദേഹം പുതിയൊരു പാത വെട്ടിത്തുറന്നു.

അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ച ഒരു ബഡ്ഡിൽ ഒരു രോഗി, സ്ത്രീകൾക്കും പുരുഷന്മാർക്കും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം വാർഡുകൾ, ഒരേതരം രോഗികളെ ഒന്നിച്ചു താമസിപ്പിക്കുക, പകർച്ചവ്യാധിക്കാരെ മാററിപ്പാർപ്പിക്കുക തുടങ്ങിയ പരിഷ്കാരങ്ങൾ ഇന്നു നിസ്സാരമെന്നു തോന്നാമെങ്കിലും അന്നത്തെ ലോകത്തിനു് അജ്ഞാതമായിരുന്നു.

ബ്രദേഴ്സ് ഓഫ് സെൻറ് ജോൺ ഓഫ് ഗോഡ്

വിശുദ്ധ ജോൺ ഓഫ് ഗോഡ് തുടങ്ങിവച്ച ആതുരസേവനസംരംഭങ്ങൾ വളർന്നു വികസിച്ചതാണ് ഇന്നു ലോകവ്യാപകമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന 'ബ്രദേഴ്സ് ഓഫ് സെൻറു് ജോൺ ഓഫ് ഗോഡ്' എന്ന സന്യാസസമൂഹം.

I was Thirsty and you gave me a drink.

അൻപതോളം രാജ്യങ്ങളിലായി ആയിരക്കണക്കിനംഗങ്ങളും നൂറുകണക്കിനാശ്രമങ്ങളും ആതുരാലയങ്ങളും ഇന്നീസഭയ്ക്കുണ്ട്. എല്ലാ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലുമായി വർത്തിക്കുന്ന ആശുപത്രികൾ, അഗതിമന്ദിരങ്ങൾ, ക്ഷയരോഗാശുപത്രികൾ, കുഷ്ഠരോഗാശുപത്രികൾ, ആസന്നമരണർക്കുള്ള അഭയകേന്ദ്രങ്ങൾ, മാനസികചികിത്സാലയങ്ങൾ, മന്ദബുദ്ധികൾക്കും വികലാംഗർക്കും അഭയവും പരിശീലനവും നൽകുന്ന കേന്ദ്രങ്ങൾ മുതലായവ വേദനിക്കുന്ന ജനലക്ഷങ്ങളുടെ ആശ്വാസനിലയങ്ങളാണ്.

അടുത്തകാലത്ത് റോമിൽ സമ്മേളിച്ച ബ്രദേഴ്സിന്റെ അഖിലലോക പ്രതിനിധികളോട് പരിശുദ്ധ പിതാവ് ജോൺ പോൾ രണ്ടാമൻ പറഞ്ഞു: ''മനുഷ്യനും മാനുഷികമൂല്യങ്ങൾക്കും വിലയിടിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഇന്ന് ഈ സഭയ്ക്ക് വലിയ ഒരു ദൗത്യം നിർവ്വഹിക്കാനുണ്ട്'' എന്ന്. സ്ഥാപകന്റെ ചൈതന്യവും നൂററാണ്ടുകളുടെ നല്ല പാരമ്പര്യവും സമന്വയിച്ച് രണാങ്കണത്തിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കാൻ അദ്ദേഹം അവരെ ആഹ്വാനംചെയ്തു.

ഭാരതത്തിൽ

1970–ൽ ഇന്ത്യയിലാദ്യമായി, കേരളത്തിൽ ഈ സഭയുടെ ഒരു ഭവനം സ്ഥാപിതമായി. ഹൈറേഞ്ചിലെ കട്ടപ്പനയ്ക്കാണ് മഹത്തായ ആ ആരംഭത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്യാൻ ഭാഗ്യംലഭിച്ചത്.

Light to the blind

ബ്രദേഴ്സിന്റെ കട്ടപ്പനയിലെ എല്ലാവിധ ആധുനിക സൗകര്യങ്ങളോടുംകൂടിയ ആശുപത്രി, വൈദ്യസഹായം ദുർല്ലഭമായ ഹൈറേഞ്ചിലെ ആയിരങ്ങളുടെ ആശ്വാസകേന്ദ്രമാണ്. അവിടെ ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്ന 'പ്രതീക്ഷാഭവൻ' അഗതികളും ആലംബഹീനരും മാറാരോഗികളുമായവർക്ക് അഭയവും ആശ്വാസവും നൽകുന്നു. സാധുക്കൾക്കായുള്ള ഭവനനിർമ്മാണം, അന്നദാനം, വസ്ത്രദാനം മുതലായവയും ബ്രദേഴ്സിന്റെ ഇപ്പോഴുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

ഇന്ത്യയിലെ രണ്ടാമത്തെ ഹൗസ് തമിഴ്നാട്ടിൽ മദ്രാസിനു സമീപം 'പൂനമലി'യിലും, മൂന്നാമത്തേതു് മദ്ധ്യപ്രദേശിൽ 'കാണ്ടുവായി'ലുമാണ്. ഭാരതത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലേക്കു നീങ്ങാൻ ബ്രദേഴ്സ് തയ്യാറെടുത്തുവരികയാണ്.

വിശുദ്ധ ജോൺ ഓഫ് ഗോഡിനെപ്പററിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചൈതന്യത്തിൽനിന്നുരുത്തിരിഞ്ഞ ബ്രദേഴ്സ് ഓഫ് സെൻറ് ജോൺ ഓഫ് ഗോഡ് എന്ന സന്യാസസമൂഹത്തെപ്പററിയും കൂടുതൽ അറിയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ എഴുതുക:

THE VOCATION PROMOTER,
Brothers of St. John of God,
50, Q. V. Road,
Poonamallee,
Madras - 600056.

മെഡിക്കൽ സിസ്റ്റേഴ്സ് ഓഫ് സെൻറ് ജോസഫ്

(ധർമ്മഗിരി — കോതമംഗലം)

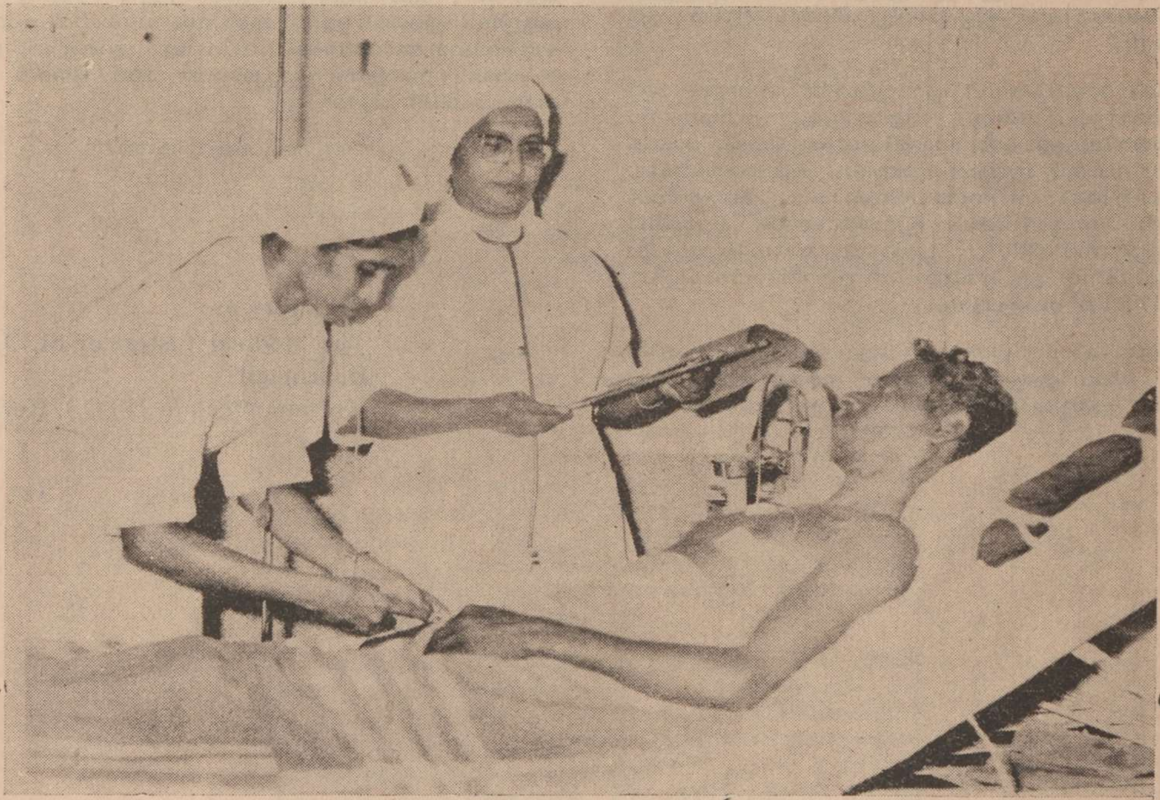

'എൻെറ ഏററവും ചെറിയ ഈ സഹോദരരിൽ ഒരുവനു് നിങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുത്തപ്പോൾ എനിക്കുതന്നെയാണ് ചെയ്തതു്'.

'വിവിധ രോഗങ്ങളാൽ കഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നവർക്കു് 'രോഗശാന്തി നൽകി' അനുഗ്രഹിച്ച ദിവ്യനാഥൻെറ മാതൃകയനുസരിച്ച് രോഗീശുശ്രൂഷ ജീവിതധർമ്മമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു സന്യാസിനിസമൂഹമാണ് മെഡിക്കൽ സിസ്റ്റേഴ്സ് ഓഫ് സെൻറ് ജോസഫ് (M. S. J.).

ആതുരശുശ്രൂഷാരംഗത്തു് സുവിശേഷപ്രഘോഷണത്തിനുള്ള സാദ്ധ്യതകളെപ്പററി അധികമാരും ചിന്തിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ രോഗീശുശ്രൂഷാരംഗത്തേയ്ക്കു് കടന്നുവന്ന മോൺ. ജോസഫ് സി. പഞ്ഞിക്കാരൻ ആണ് ഈ സന്യാസസമൂഹത്തിൻെറ സ്ഥാപകൻ. വേദപ്രചാര ഡയറക്ടർ എന്ന നിലയിൽ കേരളത്തിൻെറ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ സേവനമനുഷ്ഠിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹം അനാഥരും ദരിദ്രരുമായ ജനലക്ഷങ്ങൾ രോഗാവസ്ഥയിൽ അനുഭവിച്ചിരുന്ന ക്ലേശങ്ങളും അവരുടെ അകാലമരണങ്ങളും നേരിൽ കണ്ടു. ആ മനുഷ്യസ്നേഹിയുടെ ഹൃദയം യേശുവിൻെറ കരുണാർദ്രമായ സ്നേഹത്താൽ തരളിതമായി. നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥനയുടേയും കഠിനാദ്ധ്വാനത്തിൻെറയും ഫലമായും, അന്നത്തെ എറണാകുളം രൂപതാദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന കണ്ടത്തിൽ മാർ ആഗസ്റ്റീനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അനുവാദത്തോടുകൂടിയും അദ്ദേഹം 1934—ൽ കോതമംഗലത്തു് 30 രോഗികളെ കിടത്തി ചികിത്സിക്കാവുന്ന ഒരു ആശുപത്രിയ്ക്കു രൂപം നൽകി.

ഈ സ്ഥാപനത്തിനു് 'ധർമ്മഗിരി' (Charity Mount) എന്ന പേരാണദ്ദേഹം നൽകിയതു്. അതു് ക്രിസ്തീയ സ്നേഹത്തിൻെറ സങ്കേതമായിരിക്കണം എന്നദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു. തുടർന്നു് രോഗീപരിചരണത്തിനായി മാത്രം ജീവിതം സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ള M. S. J. സന്യാസിനിസമൂഹത്തി

നും അദ്ദേഹം ആരംഭം കുറിച്ചു. കേരളത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നെത്തിയ എട്ടു യുവതികൾ തങ്ങളുടെ പരിശീലനത്തിനുശേഷം 1946 ജൂലൈ മൂന്നാം തീയതി വ്രതവാഗ്ദാനം ചെയ്തു. 1949–ൽ സഭാസ്ഥാപകന്റെ അപ്രതീക്ഷിതമായ മരണത്തെത്തുടർന്ന് നീണ്ട 19 വർഷം മോൺ. മേനാച്ചേരി M. S. J. യെ നയിച്ചു.

ആരംഭംമുതൽ ഇന്നുവരെയുള്ള ഈ സന്യാസസമൂഹത്തിന്റെ ചരിത്രം ദൈവപരിപാലനയുടെ ഒരു നീണ്ട കഥ തന്നെയാണ്. ആരംഭഘട്ടത്തിൽ സഭാതരു നേരിടേണ്ടിവന്ന പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളിലും സാമ്പത്തികപരാധീനതകളിലും ദൈവപരിപാലന ഒന്നുമാത്രമായിരുന്നു അവളുടെ ശക്തി. സമൂഹാംഗങ്ങൾ ഇന്ന് കേരളത്തിലും ഇന്ത്യയുടെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലും വിദേശത്തുമായി 28 സ്ഥലങ്ങളിൽ സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ കോതമംഗലം, എറണാകുളം, തലശ്ശേരി, പാലക്കാട്ട്, മാനന്തവാടി, ബനാറസ്, ലക്നൗ, ഭോപ്പാൽ, ജമ്മുകാഷ്മീർ എന്നീ രൂപതകളിലും വിദേശത്ത് U. S. A. യിൽ 'Wichita' യിലും സഹോദരികൾ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

'സ്നേഹം സേവിക്കുന്നു' എന്നുള്ളതാണ് സഭയുടെ മുദ്രാവാക്യം. ശരീരവും, മനസ്സും, ആത്മാവുമുള്ള മനുഷ്യന്റെ എല്ലാ തലത്തിലുമുള്ള രോഗശാന്തി ലക്ഷ്യമാക്കി രാപകലെന്യേ നിസ്വാർത്ഥ ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുന്നു. എല്ലാത്തരത്തിലുമുള്ള ആശുപത്രികൾ, ഡിസ്പെൻസറികൾ, മൊബൈൽ ക്ലിനിക്കുകൾ, സാമൂഹ്യക്ഷേമ പ്രവർത്തനങ്ങൾ, കമ്മ്യൂണിററി ഹെൽത്ത് സർവീസ്, വൃദ്ധരായ രോഗികൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഭവനങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം സമൂഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനപരിധിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

വളരെയധികം ത്യാഗങ്ങൾ ആവശ്യമുള്ള പ്രേഷിതരംഗമാണ് രോഗീശുശ്രൂഷ. ഞാൻ രോഗിയായിരുന്നു; നിങ്ങളെന്നെ ശുശ്രൂഷിച്ചു' എന്ന യേശുവിന്റെ വചസ്സുകൾ ആദർശമായി സ്വീകരിച്ച് അർപ്പിതമായ ഹൃദയത്തോടെ, സജീവമായ വിശ്വാസത്തോടെ എന്തു സേവനവും ദിവസത്തിന്റെ ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂറും നൽകുവാൻ സഹോദരികൾ തയ്യാറാകേണ്ടതുണ്ട്. ഒരേ സമയം മർത്തായെപ്പോലെ കർമ്മനിരതരും മേരിയെപ്പോലെ പ്രാർത്ഥനാനിരതരുമായെങ്കിലേ ഈ സ്നേഹയജ്ഞം വിജയിക്കൂ. മാതാവിനടുത്ത ക്ഷമയോടും സൗമ്യതയോടുംകൂടി രോഗികളെ ശുശ്രൂഷിക്കുക. അർപ്പണമനോഭാവത്തോടും ആത്മാക്കൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ദാഹത്തോടുംകൂടി പ്രേഷിതരംഗങ്ങളിൽ സേവനം ചെയ്യുക – ഇതാണ് ഒരു M. S. J. യുടെ ദൗത്യം.

ഈ സന്യാസസമൂഹത്തിന്റെ മാതൃഭവനവും പരിശീലനഭവനങ്ങളും കോതമംഗലത്ത് ധർമ്മഗിരിയിലാണ്. ഏകദേശം അഞ്ഞൂറോളം സഹോദരികളും 34 നോവിസസും 32 അർത്ഥിനികളുമുണ്ട്. സന്യാസവ്രതവാഗ്ദാനത്തിനുമുൻപ് മൂന്നരവർഷത്തെ പരിശീലനമുണ്ട്. സമൂഹാംഗങ്ങൾ ഡോക്ടേഴ്സ്, നേഴ്സസ്, ഫാർമസിസ്റ്റ്, ലാബ് ടെക്നീഷ്യൻസ് തുടങ്ങി മെഡിക്കൽ സംബന്ധമായ സാങ്കേതിക പരിശീലനത്തിനുശേഷം വിവിധ തുറകളിൽ സേവനം ചെയ്യുന്നു. സഭയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ മദർ ജനറൽ സിസ്റ്റർ തിയോഫിൽ ആണ്.

''സ്നേഹം സേവിക്കുന്നു.''

Sr. Superior
The Medical Sisters of St. Joseph
Dharmagiri
Kothamangalam (P. O.), Kerala.

സെന്റ് മാർക്കിലെ സെന്റ് ജോസഫിന്റെ സഹോദരികൾ

രക്ഷാകര പദ്ധതിയുടെ പരിപൂർത്തിക്കുവേണ്ടി ദൈവജനം നടത്തുന്ന യാത്രയാണ് ഒരർത്ഥത്തിൽ ജീവിതം. മനുഷ്യന്റെ ഓരോ നിശ്വാസത്തിലും നെടുവീർപ്പിലും ത്യാഗത്തിന്റെ അമൂർത്തമായ ചിത്രങ്ങളുണ്ട്. നിത്യതയെ തേടിയുള്ള യാത്രയിൽ സ്വയം എരിഞ്ഞുതീരുവാനും അതുവഴി ലോകത്തിനു പ്രകാശം പരത്തുവാനും ആത്മാക്കളെ ഈശ്വരസവിധത്തിലേക്കുയർത്തുവാനും കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ചുരുക്കംചില വ്യക്തികളുണ്ട്. അവരിലൊരാളാണ്, ഫ്രാൻസിലെ അൾസാസ് (Alsace) എന്ന സ്ഥലത്ത് 1809 ഒക്ടോബർ 11നു ഭൂജാതനായ ഫാദർ പീററർ പോൾ ബ്ലാങ്ക്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭവനം ദൈവസാന്നിദ്ധ്യത്തിന്റെ വൈവിദ്ധ്യപൂർണ്ണമായ അനുഗ്രഹങ്ങളാൽ ധന്യമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു സഹോദരി കന്യാസ്ത്രീയും ഒരു സഹോദരൻ മിഷനറിവൈദികനുമായിരുന്നു. ബാലനായ പീററർ സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുശേഷം 1829ൽ Olenbergലെ Trappist സമൂഹത്തിൽ ചേർന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ വിളികൾ അജ്ഞാതവും അപ്രതീക്ഷിതവുമാണ്. 1830 ജൂലൈ മാസത്തിൽ ഫ്രഞ്ച് വിപ്ലവം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. സെമിനാരികളെയും ദൈവാലയങ്ങളെയും വൈദികരേയുമെല്ലാം ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവം പിടിച്ചുകുലുക്കി. വൈദികരും സന്യാസികളുമൊക്കെ സിററ്സർലണ്ടിലേക്ക് മാററപ്പെട്ടു. ബ്രദർ പീററർ പോൾ ബ്ലാങ്ക് ഈ അവസരത്തിൽ തന്റെ ദൈവശാസ്ത്രപഠനം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനു് റോമിലേക്കു തിരിച്ചു. 1835–ൽ അവിടെവച്ച് പൗരോഹിത്യം സ്വീകരിച്ചു. Alsace–ൽ തിരിച്ചുവന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം Strasbourg–ലെ മൈനർ സെമിനാരിയിൽ പ്രൊഫസറായും പിന്നീട് വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇടവകവികാരിയായും സേവനമനുഷ്ഠിച്ചു.

സമർപ്പിതജീവിതം അദ്ദേഹത്തെ വളരെയേറെ ആകർഷിച്ചു. എല്ലാം ദൈവതിരുസന്നിധിയിൽ അർപ്പണം ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള ജീവിതം ഒരു വെല്ലുവിളിയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു്. മനസ്സിൽ പുതിയൊരു സന്യാസിനീസമൂഹത്തെപ്പററിയുള്ള ചിന്തകൾ നാമ്പിട്ടുതുടങ്ങി. കാലം കടന്നുപോയി. ആ യോഗീവര്യന്റെ മനോദർപ്പണത്തിൽ പുതിയ സന്യാസസഹോദരങ്ങളുടെ ദൗത്യം തെളിഞ്ഞുവന്നു. ''വി. കുർബാനയുടെ പരിപൂർണ്ണമായ ആരാധനയും മനുഷ്യപ്രയത്നത്തിന്റെ ഉദാത്തതയും....''

അദ്ദേഹം തന്റെ ഹൃദയാഭിലാഷം Strasbourg–ലെ ബിഷപ്പിനെ അറിയിച്ചു. ആദ്യം ഫാ. ബ്ലാങ്കിന്റെ അപേക്ഷ നിരസിക്കപ്പെട്ടു. പൊതുക്ഷേമപരമായ യാതൊന്നും മാർഗ്ഗദർശികയിലില്ലായിരുന്നതായിരുന്നു കാരണം. അദ്ദേഹം തന്റെ ആശയത്തിന്റെകൂടെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനങ്ങളും അനാഥരുടെ പരിപാലനവുംകൂടി എഴുതിച്ചേർത്തു. അവസാനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം സഫലമാവുകതന്നെ ചെയ്തു.

കന്യകാലയത്തിനു് ഏററവും അനുയോജ്യമായ ഒരു സ്ഥലം കണ്ടെത്തുകയെന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്ത പരിപാടി. ഒടുവിൽ ജർമ്മനിയുടെയും ഫ്രാൻസിന്റെയും അതിർത്തിയായ അൾസാസിൽ ബനഡിക്ടൻ സഭക്കാ

ളുടെ ഒരു പഴയ സന്യാസഭവനം വില്ക്കാനുണ്ടെന്നറിഞ്ഞു. ആ സ്ഥാപനത്തിന്റെ പേരു് 'സെന്റ് മാർക്കു്' എന്നായിരുന്നു. വളരെയേറെ പ്രയത്നങ്ങൾക്കുശേഷം അദ്ദേഹം 'സെന്റ് മാർക്കു് മൊണാസ്ട്രി' വിലയ്ക്കുവാങ്ങി.

അവിടെ 1845–ൽ ആദ്യത്തെ 'സെന്റ് ജോസഫ് ഓഫ് സെന്റു് മാർക്കു്' സന്യാസിനിഭവനം പ്രോദ്ഘാടനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ സെന്റ് മാക്കു് മൊണാസ്ട്രിയിൽ തുടങ്ങിയതുകൊണ്ടാണു് പിൽക്കാലത്തു് സിസ്റ്റേഴ്സു് ഓഫ് സെന്റു് ജോസഫ് ഓഫ് സെന്റ് മാർക്കു് എന്നറിയപ്പെടാൻ തുടങ്ങിയതു്.

നിഷ്കളങ്കരായ ഒരുപററം പെൺകുട്ടികളായിരുന്നു അവിടുത്തെ ആദ്യത്തെ അന്തേവാസികൾ. തുടന്നു് ഫ്രഞ്ചു് വിപ്ലവം അനാഥരാക്കിയ കുട്ടികൾക്കു് ജീവിതവേദിയൊരുക്കുകയെന്നതായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. അങ്ങനെ നൂറു് അനാഥക്കുട്ടികളുംകൂടി ആ സന്യാസിനിഭവനത്തിലെ അന്തേവാസികളായി.

ഫാ. ബ്ലാങ്കിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ആ ചെറിയസമൂഹം വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ദൈവഹിതത്തിനനുസൃതമായി ജീവിതനൗക തുഴയുകയായിരുന്നു ഫാ. ബ്ലാങ്കു്. 1873-ൽ ആ ദിവ്യഹൃദയം നിശ്ലമായി.... മദർ മേരി സേവ്യറായിരുന്നു ഈ സമൂഹത്തിന്റെ സഹസ്ഥാപിക.

യേശുവിന്റെ വാക്കുകളെ പിൻചെന്നുകൊണ്ടു് കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കനുസൃതമായി വർത്തിക്കാൻ ഈ സന്യാസിനീസമൂഹം തീരുമാനിച്ചു. 1868 മുതൽ ആതുരാലയ പ്രേഷിതരംഗത്തേക്കും വികലാംഗപുനരധിവാസത്തിലേക്കും വൃദ്ധജന പരിപാലനയിലേക്കുമെല്ലാം സന്യാസിനികൾ ശ്രദ്ധതിരിച്ചു.

ഈ സന്യാസിനീസമൂഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശലക്ഷ്യങ്ങൾ ഇവയാണു്: വി. കർബ്ബാനയോടുള്ള ഭക്തിയും ആരാധനയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുക. ക്രിസ്തുവിലൂടെ പരിപൂർണ്ണമായ വിമോചനംനേടി ശക്തിസംഭരിച്ചു് മററുള്ളവക്കു് സേവനം ചെയ്യുക.

ഇന്നു് ഈ സമൂഹം ഫ്രാൻസിനു വെളിയിൽ അമേരിക്ക, ജർമ്മനി, ഇന്ത്യാ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. സ്കൂളുകൾ, അനാഥാലയങ്ങൾ, ആശുപത്രികൾ, വൃദ്ധമന്ദിരങ്ങൾ എന്നിവയിൽ ഈ സന്യാസിനികൾ സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്നു. 1977–ലാണു് ഇന്ത്യയിൽ ആദ്യത്തെ ഭവനം ആരംഭിച്ചതു്. ഇപ്പോൾ ഉത്തർപ്രദേശിലും കേരളത്തിലും ഭവനങ്ങളുണ്ടു്. തിരുവല്ലായ്ക്കു സമീപം പ്രശാന്തസുന്ദരമായ പുതുശ്ശേരിയിലാണു് പരിശീലനകേന്ദ്രം (Formation Center).

സ്വയമെരിഞ്ഞുകൊണ്ടു് മററുള്ളവർക്കു പ്രകാശംപകരുന്ന മെഴുകുതിരിപോലെ ജീവിക്കുവാനാണു് ഈ സന്യാസിനികൾ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്.

ഈ സന്യാസിനിസഭയിൽ അംഗങ്ങളാകണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്ന യുവതികൾ കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്കു് എഴുതുക:

Sr. Superior
Sisters of St. Joseph of St. Mark
Jolly Bhavan
Puthussery South P. O.
Tiruvalla– 689602
KERALA.

യൗസേപ്പിതാവിന്റെ പുത്രികൾ

Servant of God Fr. Felice Prinethi O. M. V.
Founder of the Congregation of Daughters of St. Joseph

യൗസേപ്പുപിതാവിന്റെ പുത്രികൾ എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഈ സന്യാസസഭ 1888–ൽ ഇററലിയിലുള്ള സർദീനിയ ദ്വീപിലെ ജനോണി ഗ്രാമത്തിലാണ് രൂപംകൊണ്ടതു്. ഒരു സന്യാസസഭാവൈദികനായിരുന്ന ഫാ. ഫെലീസ് പ്രിനേത്തിയാണ് ഈ സഭയുടെ സ്ഥാപകൻ. 1947ൽ ഈ സന്യാസസഭ പൊന്തിഫിക്കൽ കോൺഗ്രിഗേഷനായി ഉയർത്തപ്പെട്ടു.

കൊച്ചുകുട്ടികൾക്ക് ക്രിസ്തീയബോധനം നല്കുക, വൈദികരെ, പ്രത്യേകിച്ചും രൂപതാവൈദികരെ അജപാലനത്തിൽ സഹായിക്കുക, സെമിനാരികളിൽ വൈദികപരിശീലനം നടത്തുന്ന കുട്ടികൾക്ക് മാതൃസഹജമായ സേവനം നല്കുക, അനാഥക്കുട്ടികളെ പരിരക്ഷിക്കുക തുടങ്ങിയവയാണു സഭയുടെ പ്രധാനലക്ഷ്യങ്ങൾ.

തന്നെത്തന്നെ മുഴുവനായും ദൈവത്തിന് സമർപ്പിച്ച് പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയും സേവനത്തിലൂടെയും മാനവസമൂഹത്തെ മുഴുവനും ജീവിതവിശുദ്ധിയിലേക്കും രക്ഷയിലേയ്ക്കും നയിക്കുന്ന കാര്യത്തിലും ഈ സന്യാസസഭ ആത്മാർത്ഥമായി ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

തിരുസഭയുടെ ആഹ്വാനങ്ങൾക്കും കാലത്തിന്റെ അടയാളങ്ങൾക്കും അനുസൃതമായി ഈ സന്യാസസഭ വളർന്നു പന്തലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ തുറകളിലേയ്ക്കും ഇറങ്ങിച്ചെന്ന് പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം നടത്തിവരുന്നു ഈ സഭയിലെ സഹോദരിമാർ.

വിവിധ മിഷൻരംഗങ്ങളിലും ഈ സഭാംഗങ്ങൾ സേവനമനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നു. ഇററലി, ബൽജിയം, സ്വിററ്സർല

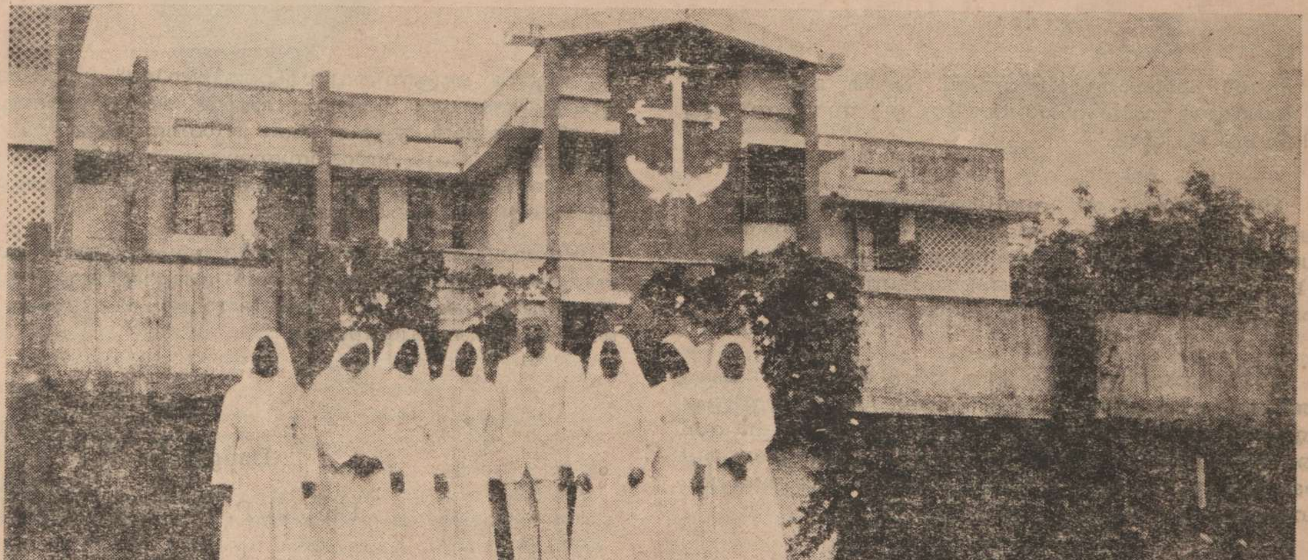

Convent Sisters of Rajamattam. In the middle one of our benefactor Italian Father

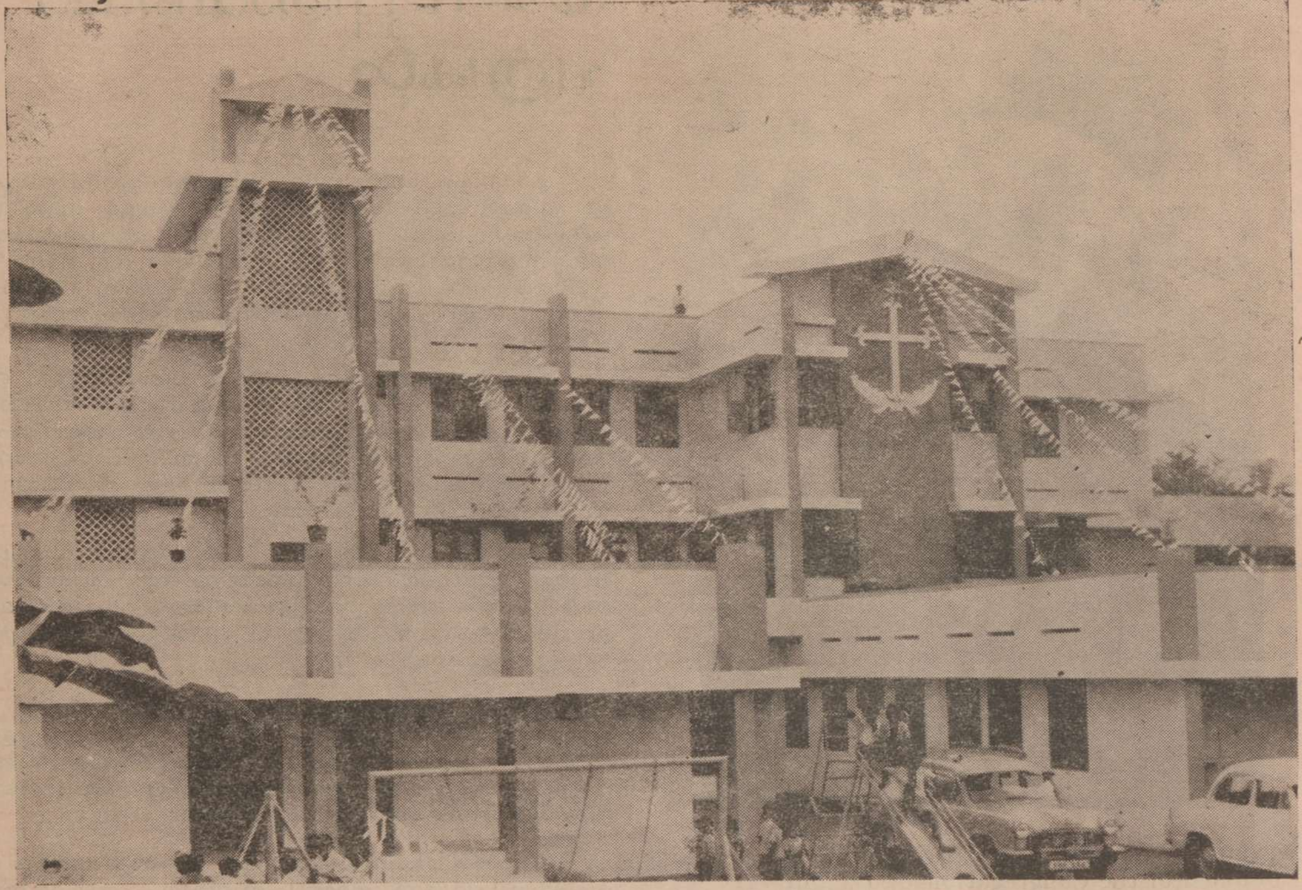

Daughters of St. Joseph Convent, Rajamattam

ണ്ട് എന്നീ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങൾക്കു പുറമെ ആഫ്രിക്കയിലും ഇന്ത്യയുടെ വിവിധഭാഗങ്ങളിലും ഈ സഭ ഇന്ന് പ്രേഷിതവേല ചെയ്യുന്നു.

1964–ലാണ് ഈ സന്യാസസഭയിൽ ആദ്യമായി, മലയാളി പെൺകുട്ടികൾ സമർപ്പണജീവിതത്തിനായി പ്രവേശിച്ചതു്. ഇപ്പോൾ നാല്പതതോളം മലയാളി സന്യാസിമാർ ഈ സഭയിൽ അംഗങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. അവർ വിവിധരാജ്യങ്ങളിലായി പ്രേഷിതപ്രവത്തനം നടത്തുന്നു.

1978–ലാണ് ഈ സഭ ഇന്ത്യയിൽ ആദ്യമായി കാലുകുത്തിയതു്. കോട്ടയത്തിനടുത്തു് ചങ്ങനാശ്ശേരി അതിരൂപതയുടെ രാജമററം തിരുഹൃദയ ഇടവകയിലാണ് ഈ സഭയുടെ ആദ്യസമൂഹം സ്ഥാപിതമായതു്. മദ്ധ്യപ്രദേശിലെ ഉജ്ജൈൻ രൂപതയിലും അഞ്ചുപേരടങ്ങിയ ഒരു കൊച്ചുസമൂഹം മിഷൻപ്രവർത്തനം നടത്തിവരുന്നു.

ആദിമ ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിൽനിന്നു് പ്രചോദനം ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ട് മാതൃകാപരമായ ഒരു സ്നേഹസമൂഹം കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ത്യാഗമനസ്ഥിതിയും സമർപ്പണമനോഭാവവും സേവനസന്നദ്ധതയും, എല്ലാം പങ്കുവച്ചനുഭവിക്കുവാൻ തയ്യാറുള്ള സഹൃദയരായ യുവതികൾക്കാണ് ഈ സഭയിൽ അംഗത്വം നല്കുക.

ലോകഗുരുവായ യേശുവിന്റെ സ്നേഹത്തിന്റെ സന്ദേശം ഉൾക്കൊള്ളുവാനും ആ സന്ദേശം സഹോദരങ്ങളിലേക്കും സമൂഹത്തിലേക്കും പകരുവാനും തയ്യാറുള്ള വനിതകളെ ഞങ്ങൾ സ്വാഗതംചെയ്യുന്നു.

Sr. Superior
Daughters of St. Joseph
Rajamattam
Umpidi P. O. Kottayam (Dt.)

സെൻറ് ജോസഫ്സ് കന്യകാസമൂഹം (കോട്ടയം)

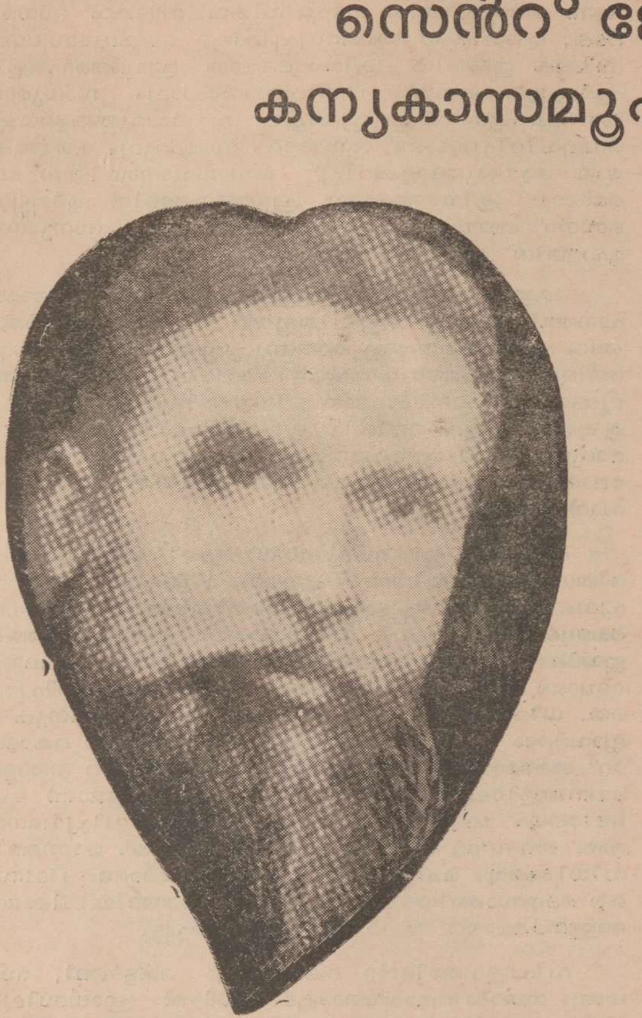

സഭാസ്ഥാപകൻ

ഈ കൊച്ചുസമൂഹത്തിന്റെ ജനയിതാവ് ആദർശസമ്പന്നനും ദീനദയാലുവുമായിരുന്ന ദിവംഗതനായ പൂതത്തിൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട തൊമ്മിയച്ചനാണ്. 1928 ജൂലൈ മൂന്നിന് ഈ സഭ സ്ഥാപിതമായി. അക്കാലത്ത് രൂപതയിലോ കേരളത്തിൽതന്നെയോ അംഗവൈകല്യമുള്ളവർക്കായി ഒരു അഭയകേന്ദ്രം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ശാരീരികവും മാനസികവുമായി അവശതയനുഭവിക്കുന്ന, അംഗവൈകല്യമുള്ളവർക്കും അനാഥർക്കുമായി ഒരു 'അഭയകേന്ദ്രം' സ്ഥാപിക്കുക എന്നത് കരുണാസമ്പന്നനായ ഒരു വലിയ ഹൃദയത്തിന്റെ ഉടമയായ തൊമ്മിയച്ചന്റെ ചിരകാലാഭിലാഷമായിരുന്നു. 1925 മെയ് മൂന്നിന് പ്രശാന്തസുന്ദരമായ കൈപ്പുഴ ഗ്രാമത്തിൽ സെൻറ് തോമസ് അസൈലം എന്ന പേരിൽ തന്റെ അഭിലാഷം പൂവണിഞ്ഞു. പല ദിക്കുകളിൽനിന്നും നിരാലംബരും അശരണരുമായ പലർ തൊമ്മിയച്ചന്റെ സ്ഥാപനത്തിൽ അംഗങ്ങളായി.

ഇവർക്ക് ആലംബമാകാൻ സദ്സ്വഭാവികളും ത്യാഗസന്നദ്ധരും അരോഗദൃഢഗാത്രരും അർപ്പണബോധമുള്ളവരുമായ യുവകന്യകകളെ ആവശ്യമായിവന്നു. മൂന്നു വർഷത്തിനുശേഷം സെൻറ് ജോസഫ്സ് സന്യാസിനീ സമൂഹം കൈപ്പുഴയിൽ സ്ഥാപിതമായി. എല്ലാ സന്യാസസഭകളിൽനിന്നും വ്യത്യസ്ഥമായ ഒരു പ്രവർത്തനശൈലിയാണ് ഇവർക്കുണ്ടായിരുന്നത്.

ആദ്ധ്യാത്മികത

ഈ സമൂഹത്തിന്റെ മുദ്രാവാക്യം ''സ്നേഹിക്കുക സേവിക്കുക'' സുവിശേഷത്തിലെ ക്രിസ്തുവിന്റെ 'കരുണനിറഞ്ഞ സ്നേഹം' പകർന്നുകൊടുക്കുക എന്നതാണ് ഈ സമൂഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. ദിവ്യഗുരുവിന്റെ കാലടികളെ പിൻതുടരുന്ന ഇവർ സാമാന്യ സന്യാസവ്രതങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ട് കർമ്മനിരതമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നു. ''നിയമത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണം സ്നേഹമാകുന്നു''. എന്ന തത്വം ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ജീവിതനിയമമാണ് ഈ സമൂഹത്തിനുള്ളത്.

പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങൾ

പ്രാരംഭകാലങ്ങളിൽ മുഖ്യപ്രേഷിത പ്രവർത്തനം ആതുരസേവനം മാത്രമായിരുന്നു. എന്നാൽ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കനുസൃതമായി വിവിധതരത്തിലുള്ള പ്രേഷിതരംഗങ്ങൾ ഇപ്പോഴുണ്ട്. അസൈലം. അനാഥമന്ദിരം, വൃദ്ധമന്ദിരം, ആശുപത്രി, വിദ്യാലയം, ടെക്നിക്കൽ സ്കൂൾ, തയ്യൽസ്കൂൾ, പ്രസ്സ്, സാമൂഹ്യസേവനം എന്നിവ വഴി ദൈവത്തിനും ദൈവജനത്തിനുമായി സിസ്റ്റേഴ്സ് തങ്ങളെതന്നെ അർപ്പിക്കുന്നു.

പരിശീലനം

ജീവിതം ദൈവസേവനത്തിനായി അർപ്പിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന S. S. L. C. യോ അതിലുപരി പരീക്ഷാ യോഗ്യതയോ ഉള്ള പെൺകുട്ടികളെയാണ് ഈ സമൂഹത്തിലേക്ക് അംഗങ്ങളായി സ്വീകരിക്കുന്നത്. പരിശീലനകാലഘട്ടങ്ങൾ ആസ്പിരൻസി, പോസ്റ്റുലൻസി, നോവിഷ്യേറ്റ് എന്നീ ക്രമങ്ങളിൽ മൂന്നു വർഷം നീണ്ടു നില്ക്കുന്നു. അങ്ങനെ ക്രിസ്തുവിന്റെ മുന്തിരിത്തോപ്പിൽ ജോലിക്കാരായി നിയമിതരാകുന്നു.

സഭയുടെ വളർച്ച

അടുത്തകാലംവരെ കോട്ടയം ജില്ലയിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിനിന്നിരുന്ന സെൻറ് ജോസഫ്സ് സിസ്റ്റേഴ്സിന്റെ സേവനങ്ങൾ ഇപ്പോൾ മലയോരപ്രദേശങ്ങളിലേക്കും കേരളത്തിനു വെളിയിലേക്കും, വിദേശങ്ങളിലേക്കും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇന്ന് ഈ സമൂഹത്തിന് കേരളത്തിലും കേരളത്തിനു വെളിയിലുമായി 28 മഠങ്ങൾ ഉണ്ട്. വിവിധ മഠങ്ങളിലായി 300 സിസ്റ്റേഴ്സും 28 നോവിസസും 34 പോസ്റ്റുലൻസും ഉണ്ട്. തിരുഹൃദയക്കുന്നിനടുത്ത് ഈ സമൂഹത്തിന്റെ ജനറലേററും നവസന്യാസഭവനവും ഒന്നിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചു വരുന്നു. ഈ സഭയുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് പ്രധാന ഹേതുഭൂതർ അഭിവന്ദ്യ തറയിൽ തിരുമേനിയും, ഇപ്പോഴത്തെ രൂപതാദ്ധ്യക്ഷൻ അഭിവന്ദ്യ കര്യാക്കോസ് കുന്നശ്ശേരി തിരുമേനിയുമാണ്.

Sr. Superior
St. Joseph's Convent
S. H. Mount Nattassery P. O.
Kottayam.

സിസ്റ്റേഴ്സ് ഓഫ് സെൻറ് ജോസഫ് ഓഫ് ലിയോൺസ്

1650-ൽ ഫ്രാൻസിലുള്ള 'ലെപിയ്യ' എന്ന സ്ഥലത്ത് ജോൺ പീറ്റർ മെഡായ് എന്ന ഈശോസഭാ വൈദികൻ സ്ഥാപിച്ചതാണ് ഈ സഭ. ആ കാലഘട്ടത്തിൽ കർശനമായ ആവൃതികളിൽ കഴിയേണ്ടവരാണ് സന്യാസികൾ എന്ന കരുതപ്പെട്ടിരുന്നു. സന്യാസികൾ വീടുകൾ സന്ദർശിക്കുക, രോഗികളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുക, സമൂഹ്യസേവനമനുഷ്ഠിക്കുക തുടങ്ങിയ ക്രിയാത്മകമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുക എന്നതു് ചിന്തിക്കുവാൻപോലും സാധ്യമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഈ പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളെയെല്ലാം വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ട് ജനങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യവും മതാത്മകവുമായ ആവശ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ബോധവാനായിരുന്ന ഫാ. മെഡായ് ക്രിയാത്മകമായ പ്രവത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്ന സെൻറ് ജോസഫ് സഹോദരിമാരുടെ ഈ സന്യാസസമൂഹത്തിനു് രൂപം കൊടുത്തു.

ദൈവൈക്യത്തിലൂടെയുള്ള വിശുദ്ധീകരണം, അദ്ധ്യാപനത്തിലൂടെയുള്ള പ്രേഷിതവൃത്തി, സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള കാരുണ്യപ്രവൃത്തികൾ ഈ സമൂഹത്തിൻെറ ചൈതന്യധാരയായി മാറി. നിശ്ശബ്ദസേവനത്തിലൂടെയും സ്നേഹനിർഭരമായ വിനയത്തിലൂടെയും സർവ്വോത്കൃഷ്ടമായ മാതൃക നൽകിയ സെൻറു് ജോസഫിനെ അവർ മദ്ധ്യസ്ഥനായി തെരഞ്ഞെടുത്തു. അങ്ങനെ അവർ സെൻറ് ജോസഫ് സഹോദരിമാർ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങി.

പിന്നീട് ഈ സന്യാസസമൂഹത്തിൻെറ വളർച്ച തപരിതഗതിയിലായിരുന്നു. എന്നാൽ 1789-ൽ ഫ്രഞ്ചു വിപ്ലവം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ അതിക്രൂരമായ അഗ്നിപരീക്ഷണങ്ങൾക്ക് ഇവർ വിധേയരായി. ഈയവസരത്തിൽ ഇവർക്കു് നേതൃത്വം നല്കിയതു് മദർ ജോൺ ഫോണ്ടു് ബോൺ ആയിരുന്നു. വിശ്വാസത്തിൽനിന്നും അടിപതറാതെ, ധീരമായി പിടിച്ചു നില്ക്കുവാൻ ഈ യുവകന്യക എല്ലാവർക്കും പ്രചോദനമേകി. വിപ്ളവത്തിൻെറ കൊടുങ്കാറ്റു് ശക്തമായിത്തീർന്നപ്പോൾ സഹോദരിമാരെ തങ്ങളുടെ ഭവനങ്ങളിലേക്കു് മദർ പറഞ്ഞയച്ചു. മദർ ജോൺ ഫോണ്ടിനേയും മററു് രണ്ടു സിസ്റ്റേഴ്സിനേയും വിപ്ലവനേതാക്കൾ അറസ്റ്റു ചെയ്തു് ജയിലിലടക്കുകയും മരണത്തിനു വിധിക്കുകയും ചെയ്തു. വിധി നടപ്പിലാക്കേണ്ട ദിവസം, ഒരു രക്തസാക്ഷിയായി മരിക്കാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കവേ, അത്ഭുതകരമായി അവർ സ്വതന്ത്രരാക്കപ്പെട്ടു.

വിപ്ളവത്തിൻെറ കൊടുങ്കാററു് കെട്ടടങ്ങി, സമാധാനം സ്ഥാപിതമായതോടുകൂടി 1808-ൽ ഫ്രാൻസിലുള്ള 'ലിയോൺസ്' എന്ന സ്ഥലത്ത് വീണ്ടും ഈ സന്യാസസമൂഹം മദർ ജോൺ ഫോണ്ടിൻെറ നേതൃത്വത്തിൽ പുനഃസ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. വിപ്ലവത്തിൻെറ കൊടും യാതനകളിൽനിന്നു് ശക്തിസംഭരിച്ച ഇവർ അതിവേഗം വളർന്നു് ഫ്രാൻസിൻെറ വിവിധഭാഗങ്ങളിൽ ശാഖകൾ സ്ഥാപിച്ചു. ഇന്നു് ഫ്രാൻസ്, അമേരിക്ക, മെക്സിക്കോ, ഈജിപ്റ്റ്, ആഫ്രിക്ക, ഗ്രീസ്, ലബനൻ, ബ്രസിൽ, ഇൻഡ്യ തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിൽ ഈ സഹോദരികൾ സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്നു.

കർമ്മവേദിയിൽ

കാലഘട്ടത്തിൻെറ ആവശ്യങ്ങൾ കണ്ടറിഞ്ഞു് ഏതു കർമ്മവേദിയിലും ഇറങ്ങിപ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു് സെൻറു് ജോസഫ് സഹോദരിമാർ സദാ സന്നദ്ധരാണു്. സ്കൂളുകൾ, കോളജുകൾ, ധർമ്മസ്ഥാപനങ്ങൾ, അനാഥമന്ദിരങ്ങൾ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങൾ, ഡിസ്പെൻസറികൾ എന്നിങ്ങനെ എല്ലാ തുറകളിലും ഇവർ കർമ്മോത്സുകരായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

പിതാവും പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവുമായുള്ള ഐക്യവും സ്നേഹവും സമാധാനവും സന്തോഷവും തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലൂടെ പകർത്തിക്കൊണ്ടു് മനുഷ്യനെ ദൈവവുമായുള്ള ഐക്യത്തിലേക്കും പരസ്പരസ്നേഹത്തിലേക്കും എത്തിക്കുക എന്നതാണു് ഈ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയെല്ലാം ഉദ്ദേശ്യം.

ഇൻഡ്യയിൽ

ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹസന്ദേശം ഭാരതീയ മക്കൾക്കും പകർന്നുകൊടുക്കുന്നതിനായി ഞങ്ങളുടെ ആദ്യസഭാംഗങ്ങൾ 1906–ൽ തമിഴ്നാട്ടിലുള്ള മധുരകേന്ദ്രമാക്കി സേവനമാരംഭിച്ചു. അവിടെ ഒരു വൃദ്ധമന്ദിരവും ഡിസ്പെൻസറിയും തയ്യൽ പരിശീലനകേന്ദ്രവും ആരംഭിച്ചു. പിന്നീട് ദരിദ്രരായ കുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി ഒരു സ്കൂളും അനാഥശാലയും തുടങ്ങി. 1910–ൽ ഗവൺമെന്റിന്റെ ക്ഷണമനുസരിച്ച് അവിടെയുള്ള ഗവൺമെന്റ് ആശുപത്രിയിൽ നേഴ്സുമാരായും സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു. വീണ്ടും ഗവൺമെന്റ് ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ച് 'കള്ളർ' ജാതിക്കാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി സ്കൂൾ സ്ഥാപിക്കുകയുണ്ടായി, പിന്നീട് അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന പെൺകുട്ടികളുടെ പിന്നോക്കാവസ്ഥ മനസ്സിലാക്കി അവർക്കുവേണ്ടി സ്കൂളുകളും കോളജുകളും ആരംഭിച്ചു.

മധുര, ബാംഗ്ളൂർ, മാനന്തവാടി എന്നീ രൂപതകളിലായി 13 ശാഖകളിൽ ഈ സഹോദരിമാർ ഇന്നും സേവനം തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകുന്നു. വടക്കേ ഇൻഡ്യയിലുള്ള ഹസ്സാരിബാഗ്, സൂർ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലും ഈ സഹോദരിമാർ സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്നുണ്ട്.

1970–ൽ ഇന്ത്യാ ഒരു പ്രോവിൻസായി മാററപ്പെട്ടു. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ ആശയങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ട് കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി പ്രേഷിത പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിനും സേവനത്തിന്റെ, പ്രത്യാശയുടെ, സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രതീകങ്ങളായി മാറി ക്രിസ്തുവിനു ഈ നൂററാണ്ടിൽ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതിനും ഈ സഹോദരിമാർ പരിശ്രമിക്കുന്നു.

കേരളത്തിൽ

1978–ൽ മാനന്തവാടി രൂപതയിലുള്ള ചെറുകാട്ടൂർ എന്ന സ്ഥലത്ത് ഈ സഭയുടെ ഒരു ശാഖ ആദ്യമായി കേരളത്തിൽ ആരംഭിക്കുകയുണ്ടായി. സാമൂഹ്യസേവനമാണ് ഈ ശാഖകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത്. അതോടൊപ്പം ഇവിടെയുള്ള ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ അനുസരിച്ച് അദ്ധ്യാപനം, പാസ്ററൽ ആക്ററിവിററീസ് തുടങ്ങിയ വിവിധ കർമ്മപരിപാടികളിൽ വ്യാപൃതരായിരിക്കുന്നു. തലശ്ശേരി രൂപതയിൽ കോഴിക്കോട്ട് കേന്ദ്രമായി ഒരു ഭവനംകൂടി ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഈ സന്യാസ സമൂഹത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്ന കുട്ടികൾക്ക് അവരുടെ കഴിവുകളേയും വ്യക്തിത്വത്തേയും വികസിപ്പിച്ചെടുത്തു ആധുനികയുഗത്തിലെ സമൂഹത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി അതനുസരിച്ച് പ്രേഷിത പ്രവർത്തനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഒരു പരിശീലനമാണ് നല്കുന്നത്.

Aspirancy	1 വർഷം	കേരളത്തിൽ
Postulancy	6 മാസം	ബാംഗ്ളൂർ
Novitiate	2 വർഷം	ബാംഗ്ളൂർ

S. S. L. C. നല്ല മാർക്കോടുകൂടി, പാസ്സായവർക്കും P. D. C. യോ ഉപരിപഠനമോ ഉള്ള യുവതികൾക്കും സ്വാഗതം.

എഴുതുക:

Vocation Promoter,
St. Joseph's of Leyon's
Snehadeepam
Cherakattoor P. O.
Pin 670 721
Wynad, Kerala.

മരിയദാസികൾ

1944-ൽ അഞ്ചു് അർത്ഥിനികൾ റാഞ്ചിയിലുള്ള സെന്റു് അന്നയുടെ പുത്രീഗണങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നവസന്യാസകാലം ആരംഭിച്ചതോടെ മരിയദാസിസഭ ഭൂമുഖത്തു രംഗപ്രവേശനംചെയ്യുകയുണ്ടായി. ഗാഗ്പൂരിലെ സ്ത്രീവിഭാഗത്തിന്റെ ആത്മികവും ശാരീരികവുമായ ഉന്നതിയും അവരുടെ മാനസാന്തരവും മരിയദാസികൾമൂലം സാധിക്കണമെന്നതായിരുന്നു സഭാസ്ഥാപകനായ ഫാദർ ഹാരിസന്റെ പ്രഥമവും സർവ്വപ്രധാനവുമായ ഉദ്ദേശം. റാഞ്ചി അതിരൂപതയുടെ ഒരു ഭാഗമായ പഴയ ഗാംഗ്പൂരാണു് പിന്നീടു് സാമ്പൽപൂർ രൂപതയായി മാറിയതും ഇന്നു് റൂർക്കല, സാമ്പൽപൂർ രൂപതകളായി വളർന്നിരിക്കുന്നതും. ഇതിന്റെ ആദ്യത്തെ രൂപതാദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന റൈറ്റ്. റവ. ഡോ. ബിഷപ്പ് വെസ്റ്റർമാൻ എസ്. വി. ഡി.

സഭയുടെ വളർച്ചയിൽ ബിഷപ്പിനുണ്ടായിരുന്ന താല്പര്യവും സംരക്ഷണവും സഭ ശീഘ്രത്തിൽ വളർന്നു പന്തലിക്കുന്നതിനു കാരണമാക്കി. ശൈശവദശയെ തരണംചെയ്യുന്ന സഭയ്ക്കു് പിച്ചപിടിച്ചുനടക്കുന്നതിനുള്ള അപ്രാപ്തി മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടു് അവൾക്കു് ഒരു താങ്ങും തണലുമായി അന്നു കുരിശിന്റെ പുത്രീഗണങ്ങളിൽ ഒരാളായി പതിനേഴുകൊല്ലം സേവനംചെയ്ത സിസ്റ്റർ അനസ്റ്റാസിയാ തന്റെ സമൂഹത്തിൽനിന്നും യാത്രപറഞ്ഞു് ഈ മരിയദാസി സഭയെ ആലിംഗനംചെയ്തു. കാലങ്ങൾ പലതും കഴിഞ്ഞു് ഒടുവിൽ സിസ്റ്റർ അനസ്റ്റാസിയാ ആദ്യത്തെ മദർ ജനറലായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുകയുംചെയ്തു. ഈ സഭയെ അതിന്റെ യൗവനദശയിൽ എത്തിക്കുന്നതിൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട മദർ ചെയ്തിട്ടുള്ള ത്യാഗങ്ങൾ അവർണ്ണനീയമത്രേ. കാലക്രമത്തിൽ സിസ്റ്റർ സേവ്യർ, സിസ്റ്റർ സാലേസ് എന്നിവരും ഈ സ്ഥാനത്തേയ്ക്കായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. ഇവർ ചെയ്തിട്ടുള്ള അക്ഷീണ പ്രയത്നങ്ങളുടെ ഫലമായി സഭ അതിന്റെ എല്ലാവിധ കോളിളക്കങ്ങളേയും അതിജീവിച്ചു മുന്നോട്ടുനീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ മുദ്രാവാക്യം ''നിസ്വാർത്ഥസേവനം'' എന്നുള്ളതാണു്. ഇന്നു് വ്രതവാഗ്ദാനം ചെയ്തവരായി 287 അംഗങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ സഭയിൽ ഉണ്ടു്. നോവിസ്സസ് ആയിട്ടു് 11 പേരും പോസ്റ്റുലെൻസ് ആയിട്ടു് 6 പേരും ആസ്പിരൻസ് ആയിട്ടു് 15 പേരും ഇന്നു ബഹുമാനപ്പെട്ട മദർ ജെറോമിന്റെ പ്രത്യേക നേതൃത്വത്തിൽ തിരുസഭയ്ക്കു വേണ്ടി സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിൽ വ്യാപൃതർതന്നെ.

ഇന്നു് ഇൻഡ്യയിൽ 8 രൂപതകളിലായി 29 കോൺവെന്റുകൾ ഞങ്ങൾക്കുണ്ടു്. അതിൽ പതിനാറെണ്ണം റൂർക്കലയിലും ആറെണ്ണം സാമ്പൽപൂരിലും രണ്ടെണ്ണം ഇൻഡോറിലും കട്ടാക്, ഭുവനേശ്വർ, റയിഗാഡ്, അംബികപൂർ, റയിപൂർ, സാത്നാ, ചങ്ങനാശ്ശേരി എന്നീ രൂപതകളിലായി ഓരോന്നും സേവനരംഗത്തുണ്ടു്. വേദപ്രചരണം, സാമൂഹ്യസേവനം, ആതുരസേവനം, അദ്ധ്യാപനം എന്നീ വിവിധ തുറകളിലായി സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ഈ സമൂഹം തികച്ചും ഒരു ഇൻഡ്യൻ കോൺഗ്രിഗേഷൻതന്നെ. ഞങ്ങളുടെ പിതാവായ ഫാദർ ഹാരിസന്റെ ഇംഗിതം അക്ഷരംപ്രതി പൂർത്തീകരിക്കുന്നതിനായി അംഗങ്ങളിൽ ഒരു വലിയപങ്കു് വേദപ്രചരണവേലയിൽ ഉത്സുകരായി ജാതിമതഭേദമെന്യേ വീടുകൾ കയറി ഇറങ്ങി അവരുടെ സുഖദുഃഖങ്ങൾ ആരായുകയും, ആത്മീകവും ശാരീരികവുമായ ആവശ്യങ്ങളെ വേണ്ടവിധം പരിഹരിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപാധികൾ സംഘടിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയെല്ലാമായാലും പെൺകുട്ടികളെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുപോലും സ്കൂളിൽ അയയ്ക്കുന്നതിനു താല്പര്യമില്ലാത്തവരാണു് ഭൂരിഭാഗവും. ഇനി അഥവാ സ്കൂളിൽ അയച്ചാലും രണ്ടും മൂന്നും ക്ലാസ്സുകൾ കഴിഞ്ഞു് എല്ലാമായി എന്നു കരുതുന്നവരാണു് ഒരു നല്ലകൂട്ടം. ഈ കുറവു നികത്തുന്നതിനായി മരിയദാസികൾ ഹോം സയൻസ് സ്കൂൾ, ക്രാഫ്റ്റ് സ്കൂൾ എന്നിവ പല സ്ഥലങ്ങളിലും മുതിർന്ന പെൺകുട്ടികൾക്കായി സ്ഥാപിച്ചു. ഇതുമൂലം അവരിൽ യഥാർത്ഥ കുടുംബനായികയുടെ കടമകളും ഉത്തരവാദിത്വവും വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിനു സാധിക്കുന്നു. ഇനിയും ദീനസ്വരം കർണ്ണപുടങ്ങളിൽ ആഞ്ഞടിക്കാതെയിരുന്നില്ല. സ്വരൂപം വിരൂപമായി നിലകൊള്ളുന്ന സഹോദരങ്ങളിലേയ്ക്കും അവർ ഇറങ്ങി. ഇന്നു് കുഷ്ഠരോഗികളുടെ കോളനിയിൽ അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ ആരാഞ്ഞു സഹായിക്കുന്നതിനും അവർക്കു സേവനംചെയ്യുന്നതിനുമായി സഹോദരികൾ തല്പരരാണു്. അക്ഷരജ്ഞാനം ഇല്ലാത്തവരുടെ ഇടയിൽ ക്രിസ്തുസന്ദേശം എത്തിക്കുന്നതിനു് ഗ്രാമത്തിലെ ഓരോ വീടും കയറി ഇറങ്ങുന്നുവെങ്കിൽ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പന്നർക്കു ദിവ്യവചസ്സുകൾ ശ്രവിക്കുന്നതിനും ഗ്രഹിക്കുന്നതിനുമായി ഗുഡ് ന്യൂസ് സെന്റർ ബുക്കുലററുകളും മററു പലതരം പ്രചരണങ്ങളും മരിയദാസികൾ മൂലം നല്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ഈ സമൂഹത്തിൽചേർന്നു് ഞങ്ങളുടെ സേവനതല്പരതയും ജീവിതവുമായി പങ്കുചേരാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ചുണക്കുട്ടികളായ കുഞ്ഞനുജത്തിമാർക്കു സ്വാഗതം.

Vocation Promoter
Generalate of the H. M.
Sundargarh P. O./Dt.
Orissa – 770001

വിമലമേരി മിഷനറി സഹോദരികൾ

രോഗികളേയും സാധുക്കളേയും അവരുടെ വീടുകളിൽ ചെന്നുകണ്ട് ആശ്വസിപ്പിച്ചും ശുശ്രൂഷിച്ചും സഹായിച്ചും അവരെ ദൈവത്തിനായി നേടിയെടുക്കുന്നതിനും മറ്റു പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങൾ പ്രാർത്ഥനാരൂപിയോടുകൂടി ചെയ്തു ക്രിസ്തുനാഥന്റെ സന്ദേശം ജീവിതത്തിൽ പകർത്തി ദൈവജനത്തെ ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രബുദ്ധരാക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി തലശ്ശേരി രൂപതയിൽ കുളത്തുവയൽ കേന്ദ്രമാക്കി 1962 സെപ്റ്റംബർ 8–ന് സ്ഥാപിതമായിട്ടുള്ള ഒരു സന്യാസിനിസമൂഹമാണ് വിമലമേരി മിഷനറി സഹോദരികൾ.

തലശ്ശേരിരൂപതയുടെ അഭിവന്ദ്യ പിതാവ് മാർ സെബാസ്റ്റ്യൻ വള്ളോപ്പിള്ളിയുടെ അനുമതിയോടും അനുഗ്രഹാശീർവ്വാദത്തോടുംകൂടി അന്നത്തെ കുളത്തുവയൽ വികാരിയായിരുന്ന സി. ജെ. വർക്കിയച്ചനാണ് ഈ സന്യാസിനി സമൂഹത്തിന് ജന്മംനല്കിയതു്.

300–ഓളം അംഗങ്ങളുള്ള ഈ സന്യാസ സമൂഹത്തിന്റെ പ്രധാന പ്രവർത്തനം ഭാരതസന്ദർശനത്തിലൂടെ ജനങ്ങളെ ദൈവോന്മുഖരായി ജീവിക്കുവാൻ സഹായിക്കുകയാണ്. ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തിന് പിൻബലം നല്കിക്കൊണ്ട് വിവിധ പ്രേഷിത പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നു. സാമൂഹ്യസേവനം, ആതുരശുശ്രൂഷ, അനാഥസംരക്ഷണം, അദ്ധ്യാപനം, മുദ്രാലയപ്രേഷിതത്വം, ഇടവകാനവീകരണം തുടങ്ങി പല രംഗങ്ങളിലും സിസ്റ്റേഴ്സ് സേവനംചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

'വിമലാലയം' എന്നറിയപ്പെടുന്ന മാതൃഭവനം ഉൾപ്പെടെ 34 ഭവനങ്ങൾ ഈ സന്യാസസമൂഹത്തിനുണ്ട്. ഭോപ്പാൽ അതിരൂപതയിലും ജഗദൽപ്പൂർ, ഏലൂർ, കടപ്പ, മാനന്തവാടി, തലശ്ശേരി എന്നീ രൂപതകളിലും സഹോദരികൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ മിഷനറിദൗത്യം തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

S. S. L. C. വരെ വിദ്യാഭ്യാസയോഗ്യത, നല്ല ആരോഗ്യം, സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യം, സന്യാസജീവിതാഭിവാഞ്ഛ എന്നിവയുള്ള യുവതികളെ സന്യാസാർത്ഥിനികളായി സ്വീകരിക്കും.

സന്യാസപരിശീലനശേഷം ഓരോരുത്തർക്കും യുക്തമായ തുറകളിൽ ഉന്നതപരിശീലനം നല്കും. തിരുസ്സഭയുടെ മിഷൻപ്രവർത്തനങ്ങളോട് കാര്യക്ഷമമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന്, സഹോദരികൾ ഇന്ത്യയുടെ വിവിധഭാഗങ്ങൾ, ജർമ്മനി എന്നിവിടങ്ങളിൽ വിവിധ തുറകളിൽ പരിശീലനം നേടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

"All for the Greater Glory of God" എന്ന മുദ്രാവാക്യവുമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന M. S. M. I. ദൈവത്തിന്റെ പരിപാലനാ വൈഭവത്തിൽ അചഞ്ചലമായി വിശ്വസിച്ച് ദൈനംദിനം മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

The Mother General,
Vimalalayam,
Kulathuvayal,
Kayanna P. O.
Kozhikode – 673526

മിഷനറി സിസ്റ്റേഴ്സ് ഓഫ് മേരി ഹെൽപ് ഓഫ് ക്രിസ്ത്യൻസ്

''നിങ്ങൾ ലോകമെങ്ങും പോയി സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുവിൻ'' (മത്തായി 28:20).

പച്ചപ്പട്ടുപുതച്ച മലനിരകളാലും നറുമണം പരത്തുന്ന വിവിധ വർണ്ണപുഷ്പങ്ങളാലും പ്രകൃതീദേവി കനിഞ്ഞനുഗ്രഹിച്ച ഒരു പ്രദേശമാണ് വടക്കുകിഴക്കേ ഇന്ത്യ. ഇവിടത്തെ വിവിധ ജാതികളിലും, ഗോത്രങ്ങളിലും ഉൾപ്പെട്ട അജ്ഞാതരും വിദ്യാരഹിതരും, വെളിച്ചമെന്തെന്ന് അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവരുമായ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിലേക്ക്, സ്നേഹത്തിൻേറയും സേവനത്തിൻേറയും സുവിശേഷവുമായി, കഷ്ടപ്പെടുന്നവരുടെ നടുവിലേക്ക് കടന്നുവന്ന ത്യാഗിയായ ബിഷപ്പ് സ്റ്റീഫൻ ഫെറാൻണ്ടോ ലോകപ്രസിദ്ധനായ വിശുദ്ധ ഡോൺബോസ്ക്കോയുടെ ചൈതന്യം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് 1923 ഡിസംബർ 23–ാം തീയതി അദ്ദേഹം ഭാരതത്തിൻെറ മണ്ണിൽ കാലുകുത്തി.

അദ്ദേഹത്തെ 1935 നവംബർ 26–ാം തീയതി ആസ്സാമിലെ ബിഷപ്പായി നിയമിച്ചു. മലകളും താഴ്‌വരകളും കയറിയിറങ്ങി നദികളും, വയലുകളും താണ്ടി, മൈലുകൾ കാൽനടയായി സഞ്ചരിച്ച്, തൻെറ സുഖസൗകര്യങ്ങളെല്ലാം മറന്ന് ആ സ്നേഹധനൻ ആത്മാക്കളെത്തേടി, അദ്ദേഹത്തിൻെറ മേൽനോട്ടത്തിലായിരുന്ന വിസ്തൃതമായ അന്നത്തെ പ്രേക്ഷിതഭൂമി ഇന്ന് എട്ട് രൂപതകളായിരിക്കുന്നു.

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം നടക്കുന്ന കാലം. പട്ടിണിയും രോഗവുംമൂലം മനുഷ്യരാകെ വലഞ്ഞു. ഒരു നല്ല ഇടയനേപ്പോലെ അവരുടെ ഇടയിലേക്കിറങ്ങിച്ചെന്ന അദ്ദേഹം അവരെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. യുദ്ധത്തിൻെറ ഫലമായി അദ്ദേഹത്തിൻെറ രൂപതയിൽനിന്ന് അനേകം വിദേശമിഷനറിമാർക്ക് തങ്ങളുടെ ദൗത്യം പൂർത്തിയാക്കാനാവാതെ സ്വദേശങ്ങളിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോകേണ്ടിവന്നു. ആയിരക്കണക്കിന് ദൈവമക്കൾക്ക് ഇടയന്മാരും നായകന്മാരും നഷ്ടപ്പെട്ടു. ആ മിഷനറിമാർ കൊളുത്തിയ ക്രിസ്തുനാഥൻെറ ദീപശിഖ ജ്വലിച്ചുയർന്ന് പ്രഭാപൂർണ്ണമാവണമെങ്കിൽ സ്വദേശികളായ യുവതികളുടെ ഒരു സന്യാസസഭ സ്ഥാപിച്ചേ മതിയാകൂ എന്ന് ബിഷപ്പ് സ്റ്റീഫൻ ഫെറാൻണ്ടോക്ക് ബോദ്ധ്യമായി. നേരിട്ടുള്ള സുവിശേഷപ്രചാരണത്തിലൂടെയും മതബോധനത്തിലൂടെയും ക്രിസ്തുവിന് സാക്ഷ്യംവഹിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ 1942 ഒക്ടോബർ 24–ാം തീയതി ''മിഷനറി സിസ്റ്റേഴ്സ് ഓഫ് മേരി ഹെൽപ് ഓഫ് ക്രിസ്ത്യൻസ്''' (Missionary Sisters of Mary help of Christians) എന്ന സഭയ്ക്ക് അദ്ദേഹം രൂപംനൽകി. ഈ സഭയ്ക്ക് വിശുദ്ധ ഡോൺബോസ്ക്കോയുടെ ചൈതന്യമാണുള്ളത്.

ലോകം മുഴുവൻ പോയി സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുവിൻ എന്ന ദിവ്യനാഥൻെറ ഉപദേശം സ്വീകരിച്ച് അവിടുത്തെ രക്ഷാകരകർമ്മത്തിൻെറ പൂർത്തീകരണത്തിനായി സ്നേഹത്തിൻെറയും ത്യാഗത്തിൻെറയും സന്ദേശം പ്രചരിപ്പിക്കുകയാണ് ഈ സഭയുടെ പ്രഥമ ലക്ഷ്യം. ആസ്സാമിലെ ഗോഹാട്ടിയിൽ മൊട്ടിട്ട് വിടർന്നുവികസിച്ച ഈ ചെറുകുസുമം ചുരുങ്ങിയ കാലംകൊണ്ട് ഇന്ത്യയുടെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും സ്വർഗ്ഗീയസുഗന്ധം പരത്തിനിൽക്കുന്നു.

ക്രിസ്തുവിൻെറ സുവിശേഷം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനായി സഹോദരികൾ ഗ്രാമങ്ങളിലെ കുടിലുകൾതോറും കയറിയിറങ്ങുന്നു. അവിടത്തെ ജനങ്ങളുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുവാൻ അവരെ സഹായിക്കുന്നു. അവരെ ക്രിസ്തുവിലേക്കു നയിച്ചുകൊണ്ട് തങ്ങളിലെ വിശ്വാസദീപത്തിൻെറ വെളിച്ചം അവരിലേക്കു പകരുന്നു.

ഗ്രാമസന്ദർശനപരിപാടിക്കുപുറമേ വിദ്യാലയങ്ങൾ, ഡിസ്പെൻസറികൾ, ആതുരാലയങ്ങൾ, ബോർഡിങ്ങുകൾ എന്നിവയും സുവിശേഷപ്രചാരണത്തിനുള്ള മാധ്യമമായി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ നാനാഭാഗങ്ങളിലായി 50–ൽപ്പരം സ്കൂളുകൾ നടത്തുന്നുണ്ട്. സ്കൂളുകളും ഡിസ്പെൻസറികളുംവഴി കൂടുതൽ ആത്മാക്കളെ ക്രിസ്തുവിലേക്ക് ആനയിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുനാഥൻെറ അത്ഭുതശക്തിയുള്ള ദിവ്യകരങ്ങൾ വിവിധ രോഗങ്ങളാൽ വലയുന്നവർക്ക് കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. ശാരീരികസൗഖ്യം നൽകുന്നതോടൊപ്പംതന്നെ അവരിൽ ആത്മീയമായ ആനന്ദവും സംതൃപ്തിയും പകരുന്നതിനും ഈ മിഷനറിസഹോദരികൾക്കു കഴിയുന്നുണ്ട്.

1942 ആസ്സാമിൽ ഗോഹാട്ടി എന്ന സ്ഥലത്ത് കൊളുത്തിയ ഈ ദീപനാളം ഇന്ന് ആന്ധ്രാപ്രദേശ്, ബീഹാർ, ആസ്സാം, മേഘാലയാ, മിസ്സോറാം, മണിപ്പൂർ, നാഗാലാൻഡ്, പശ്ചിമബംഗാൾ എന്നീ വിവിധ സംസ്ഥാനങ്ങളിലായി ദീപ്തിപരത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എട്ട് അംഗങ്ങളെക്കൊണ്ട് ആരംഭിച്ച ഈ സഭ നാല്പതു വർഷംകൊണ്ട്

400—ൽപരം മിഷനറിമാരാൽ സമ്പന്നമായിരിക്കുന്നു. ഇന്ന് 12 രൂപതകളിലായി അവർ സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്നു. 1977 മാർച്ച് 21—ാം തീയതി പരിശുദ്ധ പിതാവ് പോൾ ആറാമൻ ഈ സഭയ്ക്ക് അംഗീകാരം നൽകി തന്റെ നേരിട്ടുള്ള ഭരണത്തിൻ കീഴിലാക്കി. അതോടെ ഈ സഭ പൊന്തിഫിക്കൽ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടായി.

‘‘ഭാരതമേ നിന്റെ രക്ഷ നിന്റെ സന്താനങ്ങളിൽ’’ എന്നുള്ള പരിശുദ്ധപിതാവ് ലിയോ പതിമൂന്നാമന്റെ വാക്കുകളുടെ മാറ്റൊലി ഭാരതീയവനിതകളുടെ ഹൃദയകവാടങ്ങളിൽ മുട്ടിവിളിക്കുന്നു. ഈ സഭയിലെ അംഗങ്ങൾ എല്ലാവരും ഭാരതീയരാണ്. എല്ലാ വർഗ്ഗത്തിലും വടക്കു—കിഴക്കേ ഇന്ത്യയിലെ വിവിധ ഗോത്രങ്ങളിലുംപ്പെട്ട സിസ്റ്റേഴ്സുമുണ്ട്. പ്രാർത്ഥന, പരിത്യാഗം, സേവനം എന്നീ ആദർശപതാകയുമായി മുന്നേറുന്ന ഈ യുവസഭ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രത്യേകവരത്താലും പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തിന്റെ സംരക്ഷണയാലും വളർന്ന് വികസിച്ച് ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലേക്കും വെളിച്ചം പരത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ആറുവർഷം മുൻപ് 200 സിസ്റ്റേഴ്സ് 25 ശാഖകളിലായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന ഇന്ന് 400 ആയി ഉയർന്നിരിക്കുന്നു. നാല്പതോളം നവസന്യാസിനിമാരും 25 പോസ്റ്റുലൻസും ഒരുങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. 200-ൽപരം കുഞ്ഞനുജത്തിമാർ ആറു ട്രെയിനിംഗ് സെന്ററുകളിലായി ക്രിസ്തുനാഥനുവേണ്ടി തങ്ങളെത്തന്നെ സമർപ്പിക്കുവാൻ സന്നദ്ധരായി പഠനം തുടർന്നുവരുന്നു.

‘‘വിളവധികം വേലക്കാർ ചുരുക്കം’’. സിസ്റ്റേഴ്സിന്റെ അഭാവംമൂലം ആയിരക്കണക്കിന് ജനങ്ങൾ ക്രിസ്തുവാരെന്നോ, ക്രിസ്ത്യാനികളാരെന്നോ അറിയാതെ അജ്ഞതയുടെ ഇരുട്ടിലാണ്ടുകഴിയുന്നു. ക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ച് കേട്ടിട്ടുള്ളവർ അവിടുത്തെ സ്നേഹസന്ദേശത്തിനായി കാതോർത്തു കഴിയുന്നു.

ഹിമാലയപർവ്വതങ്ങളുടെ താഴ്‌വരയിലൂടെ മാറ്റൊലിക്കൊള്ളുന്ന ക്രിസ്തുനാഥന്റെ സ്നേഹപൂർവ്വമായ വിളി നിങ്ങൾ ശ്രവിക്കുന്നില്ലേ? ‘‘ഒരു ഭിക്ഷുവിനെപ്പോലെ രാപകലില്ലാതെ നിന്റെ ഹൃദയത്തെ യാചിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ നിന്റെ പിന്നാലെ അലഞ്ഞുനടക്കുന്നു.’’ നിന്നെ എന്റെ മണവാട്ടീപദത്തിലേക്കുയർത്തി എന്റെ സിംഹാസനം നിന്റേയും അജ്ഞാതരുടേയും ഹൃദയങ്ങളിൽ സ്ഥാപിക്കുവാൻ വേണ്ടി ഞാൻ ദാഹിക്കുന്നു.’’ ദേവാ അങ്ങ് എവിടെയാണ്? …………‘‘വടക്കേ ഇൻഡ്യയിലെ പാവങ്ങളുടെ

മദ്ധ്യത്തിൽ എന്റെ സ്നേഹം അറിയാത്തവരുടെയിടയിൽ ഞാനിതാ നിന്നെ കാത്തിരിക്കുന്നു.’’

സർവ്വവും പരിത്യജിച്ച് നാഥന്റെ വയലുകളിൽ ജോലിചെയ്യാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ത്യാഗസന്നദ്ധരായ കുഞ്ഞനുജത്തിമാരേ........ ആത്മനാഥന്റെ ക്ഷണം സ്വീകരിക്കു. പ്രതിബന്ധങ്ങൾ തരണംചെയ്ത് കടന്നുവരൂ! നമുക്ക് ആ സ്നേഹാഗ്നിയിൽ ജ്വലിച്ചുതീരാം.

S. S. L. C. യോ ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസമോ ഉള്ളവർ താഴെപ്പറയുന്ന വിലാസത്തിലെഴുതുക.

Vocaction Promoter,
St. Margaret's Convent,
Peachlands,
Shillong – 793003
Meghalaya.

മിഷനറീസ് ഓഫ് മേരി മീഡിയാട്രിക്സ്

മിഷനറീസ് ഓഫ് മേരി മീഡിയാട്രിക്സ് സഭ സ്പെയിനിൽ പൊൻതെവേദ്രാ രൂപതയിൽ 1942–ൽ സ്ഥാപിതമായി. Cloistered Dominican സഭയിൽ അംഗമായിരുന്ന മദർ റോസാരിയോ ഫെർണാണ്ടസ് ആണ് ഈ സഭയുടെ സ്ഥാപക.

1975–ൽ സന്യാസസഭകളുടെ തിരുസംഘത്തിന്റെ കാനോനിക്കൽ അംഗീകാരം ലഭിച്ചു. സ്പെയിൻ, ഇററലി, കൊളംബിയാ, വെനിസ്വലാ, ഇന്ത്യാ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലും ഇന്ത്യയിൽ കേരളം, ആന്ധ്രാ, തമിഴ്നാട് എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ഇതിന്റെ ശാഖകളുണ്ട്.

ആദിമ ക്രിസ്ത്യാനികളേപ്പോലെ സുവിശേഷാധിഷ്ഠിതമായ ജീവിതം നയിച്ചുകൊണ്ട് സ്നേഹത്തിലും ഐക്യത്തിലും വളരുക എന്നതാണ് ഈ സഭയുടെ ലക്ഷ്യം.

പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തോടു പ്രത്യേക ഭക്തിയും പരിശുദ്ധ പിതാവിനോടും തിരുസഭയോടും പ്രത്യേക വിധേയത്വവും പുലർത്തി ജീവിക്കുകയെന്നതു് ഈ സഭയുടെ സവിശേഷതയാണ്.

സുവിശേഷപ്രഘോഷണവും മാനുഷിക കഴിവുകളുടെ വികസനവും പൊതുനന്മയും ലക്ഷ്യമാക്കി ഈ സഭ തെരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്ന പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങൾ:— ഡിസ്പെൻസറികൾ, നേഴ്സറിസ്കൂളുകൾ, പ്രൈമറിസ്കൂളുകൾ, അനാഥാലയങ്ങൾ, കുഷ്ഠരോഗാശുപത്രികൾ, സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾ, ഇടവകയിലെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ, മതബോധനം മുതലായവയാണ്.

Sr. Superior
Missionaries of Mary Mediatrix
Manimala P. O.
686543

മേരീമക്കൾ സന്യാസിനിസമൂഹം

'ഭാരതമെ നിൻെറ രക്ഷ നിൻെറ സന്താനങ്ങളിൽ' എന്ന ഭാഗ്യസ്മരണാർഹനായ പതിമൂന്നാം ലിയോ മാർപ്പാപ്പായുടെ വാക്കുകൾ അന്വർത്ഥമാക്കികൊണ്ട് മലയാളക്കരയിൽ ഒരു മിഷനറി സന്യാസിനിസമൂഹം ജന്മമെടുത്തു. അകത്തോലിക്കരെ പുനരൈക്യപ്പെടുത്തുന്നതിനും അക്രൈസ്തവരെ സുവിശേഷം അറിയിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി മാർത്താണ്ഡം കേന്ദ്രമാക്കി തിരുവനന്തപുരം അതിരൂപതയിൽ സ്ഥാപിതമായ ഒരു മിഷനറി സമൂഹമാണ് മേരീമക്കൾ സന്യാസിനി സമൂഹം.

ഭാഗ്യസ്മരണാർഹനായ മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയുടെ ആശീർവ്വാദത്തോടും അംഗീകാരത്തോടും കൂടി 1938 മെയ് എട്ടാം തീയതി മോൺ. ജോസഫ് കുഴിഞ്ഞാലിലും, മദർ മേരിയും കേരളത്തിലെ ആദ്യത്തെ ഈ മിഷനറി സമൂഹത്തിന് ആരംഭമിട്ടു. ''നീ തെരുവീഥികളിലേക്കും ഇടവഴികളിലേക്കും വേലിയിറമ്പുകളിലേക്കും ചെന്ന്, ദരിദ്രരേയും കഷ്ടത അനുഭവിക്കുന്നവരേയും മുടന്തരേയും കുരുടരേയും എൻെറ വീടു നിറയേണ്ടതിനായി പ്രവേശിക്കുവാൻ നിർബന്ധിക്കുക'' (St. Luke 14; 20–23) എന്നുള്ള നമ്മുടെ കർത്താവിൻെറ ആഹ്വാനമാണ് മദർ മേരിയെ മിഷൻ തീക്ഷ്ണതയാൽ ഉജ്ജ്വലിപ്പിച്ചതും ഇങ്ങനെയൊരു മിഷനറി സമൂഹത്തിൻെറ സ്ഥാപനത്തിനായി എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ച് പാവങ്ങളുടെ ഇടയിലേക്കു ഇറങ്ങിവരുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതും.

ദാരിദ്ര്യം, വിനയം, ലളിതജീവിതം, ഔദാര്യം എന്നീ സുകൃതങ്ങൾ അഭ്യസിച്ചുകൊണ്ട് അസ്സീസിയിലെ വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസീസിൻെറ ചൈതന്യത്തിലും പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തിൻെറ പ്രത്യേക സംരക്ഷണയിലും മേരീമക്കൾ അനുദിനം വളർന്നു വരുന്നു.

400–ൽ പരം അംഗങ്ങളും 57 ശാഖാ മന്ദിരങ്ങളും ഉള്ള ഈ സമൂഹം തിരുവനന്തപുരം അതിരൂപതയിലും തിരുവല്ല, കോതമംഗലം, വെല്ലൂർ, ജലന്തർ, ബത്തേരി, ഝാൻസി, കെയ്റോ, എന്നീ രൂപതകളിലും വിവിധ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ തിരുസ്സഭയെ സേവിക്കുന്നു.

10 നോവിസസ്സും 17 പോസ്റ്റുലൻസും 40 ആസ്പിരൻസും ഇപ്പോൾ ഈ സമൂഹത്തിൽ പരിശീലനം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

'എല്ലാവരും ഒന്നാകേണ്ടതിന്'' എന്ന മുദ്രാവാക്യവുമായി ഭവനസന്ദർശനംവഴി ലോകഗുരുവായ ക്രിസ്തുവിൻെറ സ്പർശനവും ദർശനവും എല്ലാവർക്കും, പ്രത്യേകിച്ച് ദരിദ്രരും വിദ്യാവിഹീനരുമായവർക്ക് അനുഭവവേദ്യമാക്കിത്തീർക്കുക എന്നതാണ് മേരീമക്കളുടെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ കർത്തവ്യം. സ്കൂൾ, ആശുപത്രി, ബാലമന്ദിരം, സാമൂഹ്യക്ഷേമകേന്ദ്രങ്ങൾ എന്നിവയിലൂടെ ദൈവജനത്തെ സേവിക്കുന്നതിനുപുറമെ മനുഷ്യവ്യക്തിത്വത്തിൻെറ സമ്പൂർണ്ണവികസന

ത്തെ ഉന്നം വച്ചുകൊണ്ടു് ആദ്ധ്യാത്മികതലങ്ങളിൽ മേരീമക്കൾ സഭയോടൊത്തു വർത്തിക്കുന്നു.

മതബോധനം വഴി ദൈവജനത്തെ വിശ്വാസത്തിൽ ഉറപ്പിക്കുകയും ദൈവത്തിൻെറ സ്നേഹാത്മകമായ വിളിക്കു പ്രത്യുത്തരം നൽകുവാൻ അവരെ ബോധവാന്മാരാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ സമൂഹത്തിൻെറ മദർഹൗസ് മാർത്താണ്ഡത്തും ജനറലേററ് ഹൗസ് തിരുവനന്തപുരത്ത് കുടപ്പനക്കുന്നിലും നൊവിഷ്യററ് ഹൗസ് തിരുവനന്തപുരത്ത് പോങ്ങുമ്മൂട്ടിലും ജൂണിയറേററു ഹൗസ് ആലുവയിലുമാണ്. മേരീമക്കൾ സമൂഹത്തിൻെറ സ്ഥാപകനായ മോൺ. ജോസഫ് കുഴിഞ്ഞാലിൽ 1983 ഓഗസ്റ്റ് 23–ാം തീയതിയും സഹസ്ഥാപക മദർ മേരി കല്ലറയ്ക്കൽ ഡി. എം. 1985 ജൂലൈ 30–ാം തീയതിയും സ്വർഗ്ഗീയ സമ്മാനത്തിനായി വിളിക്കപ്പെട്ടു. ഇപ്പോൾ ഈ സഭയെ നയിക്കുന്ന സുപ്പീരിയർ ജനറൽ സി. ഫെലിസിററാ D. M. ആണ്.

പുനരൈക്യപ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ പ്രണേതാവായ മാർ ഈവാനിയോസ് പിതാവിൻെറ അംഗീകാരത്തോടും പൈതൃക സംരക്ഷണയോടുംകൂടി സ്ഥാപിതമായ ഈ സമൂഹം ഇന്നു് അഭിവന്ദ്യ മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് പിതാവിൻെറ പരിലാളനയിൽ വളർന്നുവരുന്നു 47 വർഷമായി ഈ കൊച്ചു സമൂഹം ദൈവത്തിൻെറ പ്രത്യേക പരിപാലനയിൽ മുന്നോട്ടുപോവുകയും സഭാമാതാവിനോടൊപ്പം ക്രിസ്തുവിൻെറ രക്ഷാകരപദ്ധതിയിൽ പങ്കുചേരുകയും ചെയ്യുന്നു.

Sr. Superior
Maria Bhavan
Kudapanakunnu (P. O.)
Trivandrum – 5

മരിയനിസ്ററ് സന്യാസസഭ

പുതിയവെല്ലുവിളി

മരിയനിസ്റ്റ് സന്യാസസഭ യുവാക്കന്മാരെ അന്വേഷിക്കുന്നു. അടിയുറച്ച ദൈവവിശ്വാസത്താൽ പ്രചോദിതരായി, ക്രിസ്തുസഭയുടെ ശ്രേയസിനും, പിൻതള്ളപ്പെട്ട ജനവിഭാഗത്തിന്റെ ഉത്ക്കർഷത്തിനുമായി അദ്ധ്വാനിക്കാൻ സന്നദ്ധതയുള്ള യുവാക്കന്മാരെയാണ് ആവശ്യം.

ലോകത്തിലെ മുപ്പതുരാഷ്ട്രങ്ങളിലായി ഇരുപത്തയ്യായിരത്തോളം അംഗസംഖ്യയുള്ള ഒരു അന്താരാഷ്ട്ര സന്യാസസമൂഹമാണ് മരിയനിസ്റ്റ്സഭ. വൈദികരും സഹോദരന്മാരും ചേർന്നതാണീസഭ. ആകെ അംഗങ്ങളിൽ ഇരുപതുശതമാനം വൈദികപട്ടം സ്വീകരിച്ച് പൗരോഹിത്യ ശുശ്രൂഷയും ചെയ്യുന്നു. അമേരിക്കയിൽ നിന്നു് വന്ന മരിയനിസ്റ്റ് സഭാംഗങ്ങൾ ഈയിടെയായി ഇൻഡ്യയിലും നിപ്പാളിലും സേവനമനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നു.

സുദൃഢമായ സമൂഹജീവിതം, വ്യക്തിപരമായ ആധ്യാത്മികവളർച്ച, സംഘടിതമായ മിഷൻപ്രവർത്തനം, ദൈവമാതാവായ പരി. കന്യകാമറിയത്തോടുള്ള അചഞ്ചലഭക്തി എന്നീ കാര്യങ്ങൾക്ക് മരിയനിസ്റ്റ്സഭ പ്രത്യേകം പ്രാധാന്യം കൽപ്പിക്കുന്നു.

മരിയസഭയിൽ ചേരാനാഗ്രഹിക്കുന്ന P. D. C. യോ അതിൽ കൂടുതലോ പരീക്ഷായോഗ്യതയുള്ള യുവാക്കന്മാർ, വടക്കേ ഇൻഡ്യയിൽ ഹിന്ദിയും ഇംഗ്ലീഷും സംസാരിക്കുന്നവരുടെയിടയിൽ പ്രവർത്തിക്കാനായി മുമ്പോട്ടുവരുന്നു. കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്ക് എഴുതുക:—

Marianist Vocation Director
49 Ashiana Apartments
Pitampura
Delhi 110034

N. B. നിങ്ങളുടെ വയസ്, പരീക്ഷായോഗ്യത, ജോലി മുതലായവയും എഴുതുക.

മെഡിക്കൽമിഷൻ സിസ്റ്റേഴ്സ്

അറുപതു സംവത്സരങ്ങൾക്കുമുമ്പ്, അർപ്പിതജീവിതം നയിക്കുന്നവർക്ക്, വൈദ്യരംഗം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ, പാക്കിസ്ഥാനിൽ, പർദ്ദകൾക്കുള്ളിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന മുസ്ലീം സ്ത്രീകൾക്ക് വൈദ്യസഹായം നൽകുന്നതിനായി ഡോക്ടർ അന്ന ഡെങ്കലിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ധീരതയോടെ മുമ്പോട്ടുവന്ന നാലുയുവതികൾ ചേർന്ന് രൂപംകൊടുത്ത ഒരു സമൂഹമാണ് മെഡിക്കൽ മിഷൻ സിസ്റ്റേഴ്സ്.

ശ്വാസം മുട്ടിക്കുന്ന ചില സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതികളുടെ സമ്മർദ്ദംമൂലം ഭാരതത്തിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് വടക്കേ ഇന്ത്യയിൽ നൂറുകണക്കിനു മുസ്ലീംവനിതകൾ വൈദ്യസഹായം ലഭിക്കാതെ മരണമടയുന്ന രംഗം. ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ, ഓസ്ട്രിയാക്കാരിയായ ആ യുവതിയുടെ — ഡോക്ടർ അന്ന ഡെങ്കലിന്റെ — ശ്രദ്ധ ആകർഷിച്ചു. 1920–ൽ ഒരു അൽമായ മിഷനറിയായി റാവൽപിണ്ടിയിൽ, നാലു വർഷം ജോലി നോക്കിയപ്പോൾ, പ്രേഷിത ചൈതന്യവും വൈദ്യപരിശീലനവും കൈമുതലായുള്ള ഒരു അർപ്പിതസമൂഹത്തിനേ, മനുഷ്യരാശിയുടെ ഈ അടിയന്തരാവശ്യം നിർവ്വഹിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു എന്ന് അവർക്കു മനസ്സിലായി. അതനുസരിച്ച് 1925–ൽ അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിൽ പോയി, ഇത്തരം പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ താല്പര്യമുള്ളവരുമായി ചർച്ച ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായി, രണ്ടു ഡോക്ടർമാരും രണ്ടു നേഴ്സുമാരും ചേർന്ന് ഒരു സമൂഹം സെപ്റ്റംബർ 30–ന് ആരംഭിച്ചു.

വൈദ്യസേവനം അതിന്റെ പൂർണ്ണരൂപത്തിൽ കൈകാര്യം ചെയ്യുവാൻ നിലകൊള്ളുന്ന ഇത്തരം സമൂഹത്തെ കാനോൻനിയമം സന്യാസസഭയാകുവാൻ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. എങ്കിലും സന്യാസജീവിത പരിശീലനവും മിഷൻ പഠനവും നടത്തിയശേഷം സഭാംഗങ്ങൾ, ഭാരതത്തിലും ക്രമേണ മറ്റു മിഷൻ പ്രദേശങ്ങളിലും മാതൃകായോഗ്യമായി ആശുപത്രികൾ ക്രമീകരിച്ചു. അർപ്പണബോധത്തിൽ അധിഷ്ഠിതവും മാനുഷികാവശ്യങ്ങളുടെ വെല്ലുവിളിയെ നേരിടുവാൻ സന്നദ്ധവുമാണ് ഈ സഭയെന്ന് പതിനൊന്നു വർഷത്തെ നിരീക്ഷണം കൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കിയ തിരുസഭ, 1936–ൽ മെഡിക്കൽ മിഷൻ സമൂഹത്തിന് ഒരു സന്യാസസഭയായി അംഗീകാരം നൽകി.

മെഡിക്കൽ മിഷൻ സിസ്റ്റേഴ്സ് നാല്പത്തിരണ്ടു വർഷങ്ങളോളം വൈദ്യശുശ്രൂഷാരംഗത്ത് ഒതുങ്ങിനിന്നുകൊണ്ട്, ശാസ്ത്രപുരോഗതിക്കനുസരണമായി മിഷൻ ആശുപത്രികളും പരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങളും ഏഷ്യാ, ആഫ്രിക്ക, തെക്കേഅമേരിക്ക എന്നീ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിൽ സംവിധാനം ചെയ്തു. ഇവ പ്രാദേശിക ഗവണ്മെന്റുസ്ഥാപനങ്ങളുടെ സേവനരംഗത്തിലും സ്വാധീനം ചെലുത്തി.

കേരളത്തിൽ 1948–ൽ ആദ്യത്തെ മിഷൻ ആശുപത്രി ഭരണങ്ങാനത്തും പിന്നീട് തുരുത്തിപ്പുറം, ചെത്തിപ്പുഴ, മുണ്ടക്കയം എന്നിവിടങ്ങളിലും സ്ഥാപിതമായി.

സ്ഥാപകചൈതന്യം

മദർ അന്ന ഡെങ്കലിന്റെ ലക്ഷ്യം കേവലം രോഗീശുശ്രൂഷ മാത്രമായിരുന്നില്ല. സമൂഹത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയ്ക്കു പുറത്തുനിന്നിരുന്ന, സ്ത്രീജനങ്ങളുടെ സമഗ്രവിമോചനമായിരുന്നു. അവർ മെഡിക്കൽ മിഷൻ സിസ്റ്റേഴ്സിനു നൽകിയ ദൗത്യവും അതായിരുന്നു. ആ ദൗത്യം പ്രായോഗികമായി വിജയിപ്പിക്കുവാനുള്ള ആദ്യപടി മാത്രമായിരുന്നു വൈദ്യസേവനം. ധീരതയും പ്രായോഗികതയും സാങ്കേതിക പരിശീലനവും നേടിയിട്ടുള്ള സന്യാസിനികൾ, ക്രൈസ്തവ ജീവിതത്തിന്റെ മൗലികവും വിപ്ലവാത്മകവുമായ സത്യങ്ങൾക്ക് പ്രായോഗിക സാക്ഷ്യം വഹിക്കണമെന്ന് മദർ അന്ന ഡെ

ങ്കൽ നിഷ്കർഷിച്ചു. ''ഇന്നു സാധിക്കാത്തവ നാളെയുടെ പരിപാടിയിലാക്കുക'' എന്നതായിരുന്നു മദറിന്റെ പ്രേക്ഷിതവീക്ഷണം.

ഇന്നത്തെ ദൌത്യം

ഇന്നത്തെ വീക്ഷണമനുസരിച്ച് മെഡിക്കൽ മിഷൻ സമൂഹത്തിന്റെ ദൗത്യം ദൈവഹിതമനുസരിച്ച് ജീവനെ പുനരുദ്ധരിക്കുകയും അതിനെ പൂർണ്ണതയിലെത്തിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ്. ഈ ദൗത്യം സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നതിനുള്ള നൂതനമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഈ സമൂഹം നിരന്തരമായി അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പാവപ്പെട്ടവർക്കുവേണ്ടി നിലകൊണ്ട് അവരുടെ ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട്, സമത്വബോധം പുലർത്തി അവരുടെ പരാധീനതകളിൽ, പങ്കുകൊള്ളുമ്പോൾ ഇരുകൂട്ടരിലും സുവിശേഷ മൂല്യങ്ങളുടെ ചലനങ്ങൾ ഉളവാകുന്നു. സുവിശേഷഭാഗ്യങ്ങൾ ജീവിതശൈലിയാക്കുവാൻ പററിയ ആദ്ധ്യാത്മികതയാണ് ഇതിന്റെ കാതൽ.

പുതിയനീക്കങ്ങൾ

കാലത്തിന്റെ ചുവരെഴുത്തുകൾ മനസ്സിലാക്കി, മദർ ഡെങ്കലിന്റെ സിദ്ധിയുടെ ആഴവും വ്യാപ്തിയും കൂടുതൽ പഠിച്ചു, 1967–ലെ ജനറൽ ചാപ്റ്റർ, ഒരു സമൂലപരിവർത്തനത്തിനു കളമൊരുക്കി. സിസ്റ്റേഴ്സ് സുഗമമാക്കിത്തീർത്ത സ്ഥാപനങ്ങളിൽ, പ്രാദേശിക നേതൃത്വം വളർത്തിയെടുത്ത്, ക്രമേണ അവ അവരെ ഏല്പിച്ചിട്ട് സാധാരണക്കാർക്ക് അസാദ്ധ്യമായ മേഖലകൾ തേടുവാൻ ആഹ്വാനമുണ്ടായി.

ഈ ആഹ്വാനം സമൂഹത്തിലെ ഓരോ അംഗത്തിനും ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്ദേശം പകരുന്നതിനുള്ള ഒരു പുതിയ വെല്ലുവിളിയായിരുന്നു. എങ്കിലും, വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസ് ഉന്നയിച്ച പല പരിവർത്തനനിർദ്ദേശങ്ങളും തുറന്നമനസ്സോടെ ഈ സമൂഹം തങ്ങളുടെ പരിപാടികളിലാക്കി. ഈപരിവർത്തനഘട്ടത്തിൽ പുതുജീവൻ ആർജ്ജിച്ചുകൊണ്ട് ഈ സമൂഹം വളരുകയായിരുന്നു. തെക്കെ അമേരിക്കയിൽ മിഷനുവേണ്ടി ലക്ഷക്കണക്കിനു ഡോളർ സംഭരിച്ചിരുന്ന എണ്ണുകനി ഉടമകളുടെ വൻകിട ആശുപത്രികളിലെ ശുശ്രൂഷാരംഗം ഉപേക്ഷിച്ചു. റാവൽപിണ്ടിയിലെ ആദ്യത്തെ ഹോളിഫാമിലി ഹോസ്പിററലും ഇന്ത്യയിൽ ബോംബെ, കൊസാർമ, തുരുത്തിപ്പുറം, ചെത്തിപ്പുഴ എന്നിവിടങ്ങളിലും ബംഗ്ലാദേശിൽ ധാക്കാ, മൈമൻഡിംഗ് എന്നിവിടങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരുന്ന ആശുപത്രികളും മററാളുകളെ ഏല്പിച്ചശേഷം അവർ പാവപ്പെട്ടവരുടെയിടയിലേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെന്നു. ഇന്ന് സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും സഹകരണസംഘങ്ങൾക്കും അനൗപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും ബോധവൽകരണ സംരംഭങ്ങൾക്കും, നേതൃത്വം നൽകി, പാവപ്പെട്ടവരെ സ്വയംപ്രാപ്തരാക്കുവാൻ മെഡിക്കൽ മിഷൻ സിസ്റ്റേഴ്സ് പരിശ്രമിക്കുന്നു. യുവജനങ്ങൾക്കു മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുന്നു. വൈദ്യശുശ്രൂഷാരംഗത്തുള്ള തങ്ങളുടെ പാടവം സമൂഹത്തിന്റെ ആരോഗ്യപരിപാലനത്തിനായി ഉപയോഗിക്കുന്നു.

തങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽ ഇനിയുമവശേഷിക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പ്രാദേശിക നേതൃത്വം വർദ്ധിപ്പിച്ച്, അടിസ്ഥാനപരമായ വൈദ്യസഹായം കൂടുതൽ ജനങ്ങൾക്കെത്തിക്കുന്നതിനുള്ള കർമ്മപരിപാടികൾ ആവിഷ്കരിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

''യഥാർത്ഥ സ്നേഹം പുതിയ പ്രശ്നങ്ങളും അവപരിക്കുന്നതിന് പുതിയ മാർഗ്ഗങ്ങളും കണ്ടെത്താൻ കഴിവുള്ളതാണെന്നുള്ള'' മദർ ഡെങ്കലിന്റെ ഉപദേശം മെഡിക്കൽ മിഷൻ സിസ്റ്റേഴ്സിന്റെ എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും ശക്തി പകരുന്നു.

സഭാഘടന

അന്തർദ്ദേശിയ സമൂഹമായ മെഡിക്കൽ മിഷൻ സഭയിലെ എഴുനൂറോളം അംഗങ്ങൾ അഞ്ചു ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലായി പ്രേഷിത പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വ്യാപൃതരായിരിക്കുന്നു. ഈ സമൂഹത്തിന്റെ ജനറലേററ് ഇംഗ്ലണ്ടിലാണ്. ഇന്ത്യയിൽ 31 കേന്ദ്രങ്ങളിലായി 220– സിസ്റ്റേഴ്സ് വിവിധപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വടക്കേ ഇന്ത്യയിൽ ഡൽഹി, പാററ്ന, മണ്ഡാർ, എന്നിവിടങ്ങളിലെ ആശുപത്രികൾ കൂടാതെ മദ്ധ്യപ്രദേശിൽ നരസിംഗ്പൂർ, ഓരുപീസാ, റെയ്പൂർ, ഖാണ്ഡുവാ, മഹാരാഷ്ട്രയിൽ പൂനാ, ബോംബെ, ബീഹാറിൽ മനീർ, ഛാറി, കഗോൾ എന്നീസ്ഥലങ്ങളിലും വടക്കുകിഴക്കേ ഇന്ത്യയിൽ നാഗാലാൻഡ്, മേഘാലയാ എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങളിലും സിസ്റ്റേഴ്സ് നാനാവിധത്തിലുള്ള മിഷൻപ്രവർത്തനങ്ങൾ തുടർന്നുവരുന്നു.

കേരളത്തിലെ പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങൾ ഭരണങ്ങാനം, മുണ്ടക്കയം എന്നിവിടങ്ങളിലെ ആശുപത്രികളും പൂന്തുറാ, മാമ്പള്ളി, കോട്ടയം, ഇത്തിത്താനം, പനസ്സുച്ചിറ, ഈരാററുപേട്ട എന്നിവിടങ്ങളിലെ സാമൂഹ്യരംഗങ്ങളുമാണ്. കോഴിക്കോട്, തൃശ്ശൂർ, കളമശ്ശേരി, കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി, അയ്യപ്പൻകോവിൽ, എരുമേലി എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ മററു സംഘടനകളുമായി സഹകരിച്ചും പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്.

ഇന്ത്യയിൽ സഭാംഗങ്ങളുടെ പരിശീലന കേന്ദ്രങ്ങളായി ചങ്ങനാശ്ശേരിയിലും (ഇത്തിത്താനം) പൂനായിലും രണ്ടു നോവിഷ്യേററ് ഭവനങ്ങളുണ്ട്. സാധാരണയായി ഒരു വർഷത്തെ പ്രീനോവിഷ്യേററും, രണ്ടു വർഷത്തെ നോവിഷേററുമാണ് പരിശീലനഘട്ടം. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽതന്നെ പ്രവർത്തനരംഗങ്ങളിൽ ജീവിക്കുന്നതിനും പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കുചേരുന്നതിനുള്ള അവസരങ്ങളും അർത്ഥിനികൾക്കു നൽകുന്നു. പ്രേക്ഷിത പ്രവർത്തനത്തിനായി അർപ്പിത മനോഭാവത്തോടെ വെല്ലുവിളികളെ സ്വീകരിക്കുവാനുള്ള ധൈര്യത്തോടെ ഒരു അന്തർദേശീയ സമൂഹത്തിൽ അംഗത്വം സ്വീകരിക്കുവാനുള്ള തുറന്ന മനസ്സോടെ മുമ്പോട്ടുവരുന്ന പി. ഡി. സി. എങ്കിലും പാസ്സായ യുവതികളെ ഈ സഭ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു.

Medical Mission Sisters
Collectrate P. O.
Kottayam 686002

എം. സി. ബി. എസ്. കോൺഗ്രിഗേഷൻ

ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതരഹസ്യങ്ങളുടെ പുനരാവിഷ്കരണമായ ദിവ്യകാരുണ്യത്തിൽ കേന്ദ്രീകൃതമായ ജീവിതവും പ്രവർത്തനവുംവഴി പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയോടുള്ള സ്നേഹവും വിശ്വാസവും വർദ്ധിപ്പിക്കുക, എല്ലാവരെയും ബലിവേദിയിൽ ഒന്നിപ്പിക്കുക, ജീവകാരുണ്യ സമൂഹങ്ങൾക്ക് രൂപം നല്കുക, അജപാലന ജോലികളിൽ ഇടവക വൈദികരെ സഹായിക്കുക, സഭയുടെ മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സജീവ പങ്കാളികളാവുക എന്നീ ലക്ഷ്യങ്ങളുടെ പ്രാപ്തിക്കായി കേരള സന്ന്യാസാരാമത്തിൽ 1933 മേയ് ഏഴിന് നട്ട ചെറുചെടിയാണ് ദിവ്യകാരുണ്യമിഷനറി സഭ. അനുഗ്രഹങ്ങളിലൂടെയും ദൈവപരിപാലനയിലൂടെയും കടന്നുവന്ന സഭയ്ക്ക് അനുസ്യൂതവും കാലോചിതവുമായ വളർച്ചയുടെയും സ്വതസിദ്ധമായ കർമ്മശൈലിയുടെയും മഹനീയചരിത്രമാണുള്ളത്.

ക്രിസ്തുവിന്റെ അരൂപിയാൽ നിറയപ്പെട്ട വ്യക്തികൾക്ക് മാത്രമേ ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതിയെപ്പോലും മാറ്റിമറിക്കുവാൻ ഉതകുന്ന ആദ്ധ്യാത്മികമായ പുത്തൻസംരംഭങ്ങൾക്ക് വീഥിയൊരുക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ തിരുസ്സഭയിൽ അത്ഭുതകരമായ ചലനങ്ങൾക്ക് ഹേതുവായ രണ്ട് യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളാണ് ദിവ്യകാരുണ്യഭക്തിയും പ്രേഷിതചൈതന്യവും. സ്ഥലകാലസീമകൾക്കതീതമായി വളർന്ന ഈ രണ്ടുയാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ സാർവ്വത്രികസഭയിൽ സൃഷ്ടിച്ച ചലനങ്ങൾ കേരളസഭയിലും ശക്തമായി പ്രതിഫലിച്ചിരുന്നു. ദൈവികസന്ദേശമറിയിക്കുന്നതിനും ജനങ്ങളെ നയിക്കുന്നതിനുമായി വ്യക്തികളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ദൈവം, ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ദിവ്യകാരുണ്യഭക്തിയും പ്രേഷിതചൈതന്യവും കേരളസഭയിൽ വളർത്തുന്നതിനുവേണ്ടി തെരഞ്ഞെടുത്ത രണ്ടു് വ്യക്തികളാണ് ആലക്കളത്തിൽ മത്തായിച്ചനും പറേടത്തിൽ യൗസേപ്പച്ചനും. കാലഘട്ടത്തിന്റെ ചൈതന്യം മുഴുവൻ ഉൾക്കൊണ്ടവരായിരുന്നു ഇവർ.

ദിവ്യകാരുണ്യപ്രേഷിതസഭയുടെ സ്ഥാപകപിതാക്കന്മാരും പുണ്യചരിതരുമായ ആലക്കളത്തിൽ മത്തായിച്ചന്റെയും പറേടത്തിൽ യൗസേപ്പച്ചന്റെയും വൈയക്തിക ജീവിതത്തിൽ ദിവ്യകാരുണ്യഭക്തിയും അഗാധമായ ദൈവാനുഭവവും വചനബദ്ധമായ ജീവിതത്തോടുള്ള താല്പര്യവും സന്ന്യാസജീവിതത്തിനുള്ള അടങ്ങാത്ത ദാഹവും കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യത്തെ പൂർത്തീകരിക്കുവാനുള്ള അഭിലാഷവും വെട്ടിതിളങ്ങിയിരുന്നു. ഇവ വെറും അനുഭൂതികളും അനുഭവങ്ങളുമായി അവശേഷിപ്പിക്കാതെ ക്രിയാത്മകമായ കർമ്മപദ്ധതികളിലൂടെ ആവിഷ്കരിക്കുക എന്നതിന്റെ പൂവണിയലാണ് ഈ സഭാസ്ഥാപനത്തിൽ ദൃശ്യമാകുന്നത്.

ആശാവഹമായ നേട്ടങ്ങളാണ് ദിവ്യകാരുണ്യ സഭ ആഗോളസഭയ്ക്ക് കാഴ്ചവച്ചിട്ടുള്ളത്. സ്വന്തം അസ്തിത്വം കാര്യമായി പരിഗണിക്കാതെ മറ്റുള്ളവർക്ക് അപ്പമാകുന്ന ദിവ്യകാരുണ്യത്തിലെ യേശുവിനെപ്പോലെ ദൈവത്തിനും സഹോദരങ്ങൾക്കുമായി സമർപ്പിക്കപ്പെട്ട ജീവിതശൈലിക്കാണ് ഈ സഭാംഗങ്ങൾ രൂപംനല്കുന്നത്. ദിവ്യകാരുണ്യസഭ കേരളത്തിലും ഭാരതത്തിലും മാത്രമല്ല ഭാരതത്തിന് പുറത്തും തങ്ങളുടെ കർമ്മരംഗം കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്.

സഭാംഗങ്ങൾ കേരളത്തിലെ വിവിധ രൂപതകളിൽ അജപാലനധർമ്മവും കേരളത്തിലും പുറത്തുമുള്ള വിവിധ വൈദികവിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിലും കോളജുകളിലും അദ്ധ്യാപനജോലിയും നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവജനത്തിനിടയിൽ പ്രചുരപ്രചാരം ലഭിച്ച പല പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ മണ്ഡലത്തിലും ദൈവാരാധനയിലും അതിനോട് ബന്ധപ്പെട്ട സംഗീതരംഗത്തും പുത്തൻ സംഭാവനകൾ നല്കുന്നതിൽ ഇവർ വ്യാപൃതരാണ്.

പലവിധ പ്രശ്നങ്ങളുടെ നൂലാമാലകളിൽ കിടന്ന് വിഷമിക്കുന്ന മനുഷ്യനെ, മറ്റുള്ളവർക്കായി സ്വയം മുറിച്ചുവിള

ന്പുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ മഹനീയമായ മനോഭാവത്തിലേക്ക് വളർത്തുന്നതിനാണ് ദിവ്യകാരുണ്യപ്രേഷിതർ ശ്രമിക്കുന്നത്. ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങൾ, സാമൂഹ്യസേവനം, മിഷൻപ്രവർത്തനം, അദ്ധ്യാപനം, ഇടവകസേവനം, ആതുരാലയങ്ങൾ, മുദ്രാലയ പ്രേഷിതത്വം സർവ്വോപരി ദിവ്യകാരുണ്യ ജീവിതം എന്നിവയാണ് അവർ ഈ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ജീവിതത്തിൽ പ്രാഥമികാവശ്യങ്ങൾപോലും നിറവേററപ്പെടാത്ത മനുഷ്യന് അവയ്ക്കുള്ള വഴി കാണിച്ചുകൊടുത്ത് അവനേയും ബലിവേദിയിലേക്ക് കൊണ്ടുവരുക, മററുള്ളവരുടെ ചോരയുടെയും നീരിന്റെയും ഫലം അനുഭവിച്ച് കുതിച്ചു കൂത്താടുന്ന മനുഷ്യനിൽ തന്റെ പ്രവർത്തനത്തെപ്പററി അവബോധമുണ്ടാക്കുക, ദരിദ്രരുടെ അവകാശങ്ങൾ അവർക്കു നൽകുവാൻ അവനെ പ്രേരിപ്പിക്കുക എന്നിവ ദിവ്യകാരുണ്യപ്രേഷിതർ തങ്ങളുടെ കർത്തവ്യമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ദിവ്യകാരുണ്യ പ്രേഷിത സഭ അതിന്റെ സ്വഭാവത്താൽ തന്നെ മിഷനറി ആകയാൽ, ദൈവരാജ്യം മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ സ്ഥാപിച്ച് സമൂഹത്തെ പരിവർത്തന വിധേയമാക്കുക എന്ന തിരുസ്സഭയുടെ പ്രേഷിത ദൗത്യത്തിൽ സജീവമായി പങ്കുചേരുന്നുണ്ട്. കർണ്ണാടകസംസ്ഥാനത്തിലെ 17 ലക്ഷത്തോളം ജനങ്ങൾ അധിവസിക്കുന്ന ഷിമോഗജില്ലയാണ് സഭയുടെ പുതിയ കർമ്മഭൂമി. 1978–ൽ മാനന്തവാടി രൂപതയുടെ പിതാവ് വിപുലമായ പ്രേഷിത പ്രവർത്തനത്തിനായി ഈ മിഷൻ പ്രദേശം ദിവ്യകാരുണ്യ മിഷനറി സഭയെ ഏല്പിച്ചു. കാർഷിക–വ്യാവസായിക രംഗത്തും സാമൂഹ്യ, സാംസ്കാരിക, സാമ്പത്തിക രംഗങ്ങളിലും വേണ്ടത്ര അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിക്കാത്ത ഇവിടത്തെ ജനങ്ങളുടെ സമഗ്രമായ വിമോചനത്തിനായി പ്രവർത്തിക്കുകയാണ് സഭയുടെ ഇവിടത്തെ പ്രേഷിത പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം.

ഇതിനായി എട്ട് പ്രധാന കേന്ദ്രങ്ങളിലും 17 ഉപകേന്ദ്രങ്ങളിലുമായി വിപുലമായ പദ്ധതികൾ ആവിഷ്കരിച്ച് പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തിവരുന്നു. ഷില്ലോംഗ്, തുറാ, സാററ്നാ, റെയ്ഗാർ എന്നീ രൂപതകളിൽ ഈ സഭാംഗങ്ങൾ ഭാരതസഭയ്ക്ക് സ്തുത്യർഹമായ സേവനമാണ് അർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ദിവ്യകാരുണ്യ പ്രേഷിതരായ സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ മാതൃകയിൽ പാദമൂന്നിനിന്നുകൊണ്ട് കാലത്തിന്റെ വിളി മനസ്സിലാക്കി, സഭ അതിന്റെ സ്വഭാവത്തിന് അനുരൂപമായി രൂപം നല്കിയ കർമ്മപന്ഥാവാണ് ദിവ്യകാരുണ്യകേന്ദ്രീകൃത ധ്യാനങ്ങൾ. ഭാരതത്തിലെ വിവിധ ഇടവകകളിലും സന്ന്യാസിനീ സന്ന്യാസികളുടെ ഇടയിലും ആദ്ധ്യാത്മികമായ ഉണർവ്വ് ഉണ്ടാകുവാൻ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

നൂറിനു മുകളിൽ വൈദികരും വിവിധ സേവനരംഗങ്ങളിൽ പരിശീലനം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഏതാനും ബ്രദേഴ്സും ഇരുനൂറിനുമേൽ വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളും ഈ സഭയിൽ ഇന്ന് അംഗങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. സഭയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സുപ്പീര്യർ ജനറൽ ഫാ. എബ്രാഹാം മോളോപറമ്പിലാണ്.

ആഗോളസഭയ്ക്കു് കേരളസഭയുടെ സംഭാവനയായ ദിവ്യകാരുണ്യമിഷനറി സഭ അതിന്റെ ദൗത്യം ഒട്ടുവളരെ പൂർത്തിയാക്കി. കാലത്തിന്റെ ഗതി മനസ്സിലാക്കി ദിവ്യകാരുണ്യസമൂഹങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനും ബഹുവിധ പ്രവർത്തനരീതികളെ വിഭാവനംചെയ്യുന്നതിനും സഭ ഇന്ന് ബദ്ധശ്രദ്ധയാണ്.

Fr. Kuriakose Antony
M. C. B. S. Ashram
Karimpany P. O.
Kottayam (Dt.)

നിർമ്മലാ മിഷനറികൾ

(എം. എസ്. ഐ.)

മിഷനറി സിസ്റ്റേഴ്സ് ഓഫ് ദി ഇമ്മാക്കുലേററ് എന്ന സഭ 1936 ഡിസംബർ എട്ടാം തീയതി ഇററലിയിലെ മിലാൻ നഗരത്തിലാണ പിറവിയെടുത്തതു്. അനേകരുടെ മനസ്സിലെ ചിരകാലാഭിലാക്ഷം ആ പൊൻസുദിനത്തിൽ പൂവണിയുകയായിരുന്നു.

ഈ സഭയുടെ ഉത്ഭവത്തിന് മുൻകൈ എടുത്തു് പ്രവൎത്തിച്ചവരുടെ പേരുകറം സഭ സുവർണ്ണജൂബിലി ആഘോഷിക്കാൻ ഒരുങ്ങുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ നന്ദിപൂൎവ്വം സ്മരിക്കട്ടെ. അവരിൽ ഫാദർ പൗലോമന്ന, സിസ്റ്റർ ജോസഫീന ഡോനേസ്, സിസ്റ്റർ ഇജിൽഡ എന്നിവർ വളരെ ശ്രദ്ധേയരാണ്. സഹോദരങ്ങളോടുള്ള സ്നേഹവും, ''നിങ്ങറം പോയി എല്ലാ ജനതകളേയും ശിഷ്യപ്പെടുത്തി അവർക്കു് പിതാവിൻെറയും, പുത്രൻെറയും, പരിശുദ്ധാത്മാവിൻെറയും നാമത്തിൽ ജ്ഞാനസ്നാനം നല്കുവിൻ. ഞാൻ നിങ്ങളോടു കല്പിച്ചവയെല്ലാം അനുസരിക്കാൻ അവരെ പഠിപ്പിക്കുവിൻ'' (Mt. 28:19–20) എന്ന ക്രിസ്തുനാഥൻെറ തിരുവചനവും ആണ് സഭാസ്ഥാപകരെ അവരുടെ ലക്ഷ്യത്തിലെത്താൻ സഹായിച്ച ഘടകങ്ങറം.

ഈ സഭയ്ക്കു് താങ്ങും തണലുമായി നിലകൊണ്ടതു് ''പൊന്തിഫിക്കൽ ഇൻസ്റ്റിററ്യൂട്ട് ഫോർ മിഷൻ എക്സ്റെറൻഷൻ'' P. I. M. E. എന്ന സഭാ സമൂഹമാണ്, പ്രത്യേകിച്ച് സഭ അതിൻെറ ബാല്യകാലാരിഷ്ടതകളെ ഓരോന്നായി തരണംചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോറം.

ഇററലിയിലെ മിലാനിൽ ജന്മമെടുത്ത ഈ ചെറുപുഷ്പം ദിവ്യനാഥൻെറ പരിലാളനയുടെയും തലോടലിൻെറയും ഫലമായി, ലോകത്തിൻെറ നാനാഭാഗങ്ങളിലും വിടർന്ന് പരിലസിച്ച് ക്രിസ്തുനാഥൻെറ ദിവ്യസന്ദേശമാകുന്ന നറുമണം പരത്തുന്നു; നാനാജാതി മതസ്ഥർക്കു് ആലംബവും ആശാകേന്ദ്രവുമായി നിലകൊള്ളുന്നു. അറുനൂറോളം കുസുമങ്ങറം ഉറംക്കൊള്ളുന്ന ഈ സഭയുടെ ശാഖകറം ഇററലി, ബ്രസ്സീൽ, ആഫ്രിക്ക, ലണ്ടൻ, ഹോങ്കോങ്ങ്, ബംഗ്ലാദേശ്, ഇന്ത്യാ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ പടർന്നു പന്തലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

സഭയുടെ നറുമലരുകളിൽ ഭൂരിഭാഗവും ഇന്ത്യാക്കാരാണ്. ''ഭാരതമേ നിൻെറ രക്ഷ നിൻെറ സന്താനങ്ങളിൽ'' എന്ന പരിശുദ്ധ പിതാവിൻെറ ആശിസ്സുകളേററുവാങ്ങി, സ്നേഹനാഥൻെറ മുന്തിരിതോപ്പിൽ പ്രാൎത്ഥന, പരിത്യാഗം, സ്നേഹം, സേവനം എന്നീ ആദർശങ്ങളുമായി പ്രേഷിതവേല ചെയ്യുന്ന ഈ സഭ പരിശുദ്ധാത്മാവിൻെറ പ്രത്യേക വരത്താലും പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തിൻെറ പ്രത്യേക സംരക്ഷണയാലും വളർന്ന്, ഒരു അന്തർദ്ദേശീയ ദീപശിഖയായി എല്ലായിടത്തും പ്രകാശം പ്രസരിപ്പിച്ചുനിൽക്കുന്നു.

ഭാരതം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻെറ വിജയോത്സവം ആഘോഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സുവൎണ്ണാവസരത്തിൽ കൎമ്മധനരായ ഏതാനും യുവപ്രേക്ഷിതർ ഭാരതത്തെ തങ്ങളുടെ സേവനത്തിനുള്ള വേദിയായി കണക്കിലെടുത്തു്, ഈ സഭയെ ഇന്ത്യയിലേക്കാനയിച്ചു. 1948–ൽ ആന്ധ്രായിൽ ''ഗുഡിവാഡ'' എന്ന സ്ഥലത്തു് തങ്ങളുടെ ആദ്യകാലപ്രവർത്തനത്തിന് തിരികൊളുത്തി. ആ ദീപനാളം ഇന്ന് തമിഴ്നാട്, കർണ്ണാടക, മഹാരാഷ്ട്രാ, വെസ്റ്റു് ബംഗാറം എന്നിങ്ങനെ ഭാരതത്തിൻെറ വിവിധ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രേക്ഷിതചൈതന്യം പരത്തിനിൽക്കുന്നു. ആന്ധ്രായാണ് ഈ സഭയുടെ മുഖ്യ പ്രേക്ഷിത പ്രവർത്തനരംഗം.

കന്യകാത്വം, ദാരിദ്ര്യം, അനുസരണം എന്നീ വ്രതങ്ങളിലൂടെ സന്തോഷപൂൎവ്വം ക്രിസ്തുവിന് സാക്ഷ്യംവഹിക്കുവാനും മതബോധനത്തിലൂടെയും ജീവകാരുണ്യപ്രവർത്തനങ്ങ

ളിലൂടെയും രക്ഷയുടെ സദ്വാർത്ത പ്രചരിപ്പിക്കുവാനുംവേണ്ടി അംഗങ്ങളെ ഒരുക്കുന്ന ഈ സഭയുടെ നൊവിഷ്യേററ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു് വിജയവാഡായിലാണ്. അത്ഥിനികാംക്കു് തങ്ങളുടെ വ്യക്തിത്വത്തിലും, ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിലും, പ്രേക്ഷിതചൈതന്യത്തിലും വളർച്ചപ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള എല്ലാ സാഹചര്യവും ഉണ്ടു്. പ്രാത്ഥനയിലൂടെ കിട്ടുന്ന ആത്മീയാനുഭവങ്ങാം, ബൈബിാം പഠനം, സമൂഹജീവിതത്തിലുള്ള പങ്കുചേരൽ, മിഷൻരംഗങ്ങളിലെ വിവിധ പ്രവർത്തനങ്ങാം എന്നീ മാഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയാണ് ഇതു് സാധിക്കുന്നതു്. ആസ്പിരൻസി, പോസ്ററുലൻസി, നൊവിഷ്യേററ്, പ്രഥമ വ്രതവാഗ്ദാനം, ജൂനിയറേററ്, നിത്യവ്രതവാഗ്ദാനം എന്നിവയാണ് സന്യാസപരിശീലനത്തിന്റെ വിവിധ ഘട്ടങ്ങാം.

സേവനരംഗങ്ങാം

ഈ സഭയുടെ പരമവും പ്രധാനവുമായ ലക്ഷ്യം സുവിശേഷപ്രചരണമായതിനാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്ദേശപ്രചരണത്തിനായി കുടിലുകളും, ഗ്രാമങ്ങളും സന്ദർശിച്ച്, അവിടത്തെ ജനങ്ങളോടൊപ്പം വസിച്ച്, ആദ്ധ്യാത്മിക, സാമ്പത്തിക, സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങാംക്കു് പരിഹാരം കണ്ടെത്തുന്നതിനു് അവരെ സഹായിക്കുന്നു. അവരെ ക്രിസ്തുമാർഗ്ഗത്തിൽ നയിക്കുകയും, വിശ്വാസദീപത്തെ അവരുടെ ഇടയിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ''വിലകൊടുക്കാതെ നിങ്ങാംക്കു ലഭിച്ചു, അതിനാൽ വിലവാങ്ങാതെതന്നെ നിങ്ങളും കൊടുക്കുക'' എന്ന ബൈബിാംവചനം പ്രാവത്തികമാക്കുന്നു. ജ്ഞാനസ്നാനാത്ഥികളെ ക്രിസ്തീയ സന്ദേശം പഠിപ്പിക്കുകയും നവാഗതരെ ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിൽ വളർച്ച പ്രാപിക്കുന്നതിനു സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കൂദാശകാം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു് ഒരുക്കുന്നു, ക്രൈസ്തവരെ ക്രിസ്തുവിനോടും തിരുസഭയോടുമുള്ള സ്നേഹത്തിലും വിശ്വാസത്തിലും വളരുവാൻ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ആതുരാലയങ്ങാം

രോഗികളെ, പ്രത്യേകിച്ച് സമൂഹത്തിൽനിന്നും ആട്ടിയോടിക്കപ്പെട്ട കുഷ്ഠരോഗികളെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയും ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

വിദ്യാലയങ്ങാം

മെച്ചമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ ഒരു നല്ല ഭാവിതലമുറയെ വാർത്തെടുക്കുന്നതിനു് കുട്ടികളെയും, യുവജനങ്ങളെയും പ്രാപ്തരാക്കുന്നു. യുവതികളെ പ്രത്യേകിച്ച് സമുദായത്തിലെ താഴെക്കിടയിലുള്ളവരെ നല്ല കുടുംബിനികളും കാര്യക്ഷമതയും ഉത്തരവാദിത്വബോധവുമുള്ള വ്യക്തികളുമാക്കുന്നു.

അനാഥശാലകാം

അനാഥരും ആലംബഹീനരും, സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങാം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടവരുമായ നൂറുകണക്കിനു് പിഞ്ചോമനകളെ സ്നേഹത്തിന്റെയും, സൗഹൃദത്തിന്റെയും അന്തരീക്ഷത്തിൽ വളർത്തുന്നു.

സാമൂഹ്യസേവനം

കുടുംബജീവിതം, ശിശുസംരക്ഷണം, ആരോഗ്യപരിപാലനം, രോഗപ്രതിരോധം മുതലായവയെപ്പററി ഗ്രാമങ്ങളിലെ വിദ്യാവിഹീനരും പാവപ്പെട്ടവരുമായവരെ ബോധവാന്മാരാക്കുന്നു. ''സത്യമായി ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു, എന്റെ ഏററവും ചെറിയ ഈ സഹോദരരിൽ ഒരുവനു നിങ്ങാം ഇതു ചെയ്തുകൊടുത്തപ്പോാം എനിക്കുതന്നെയാണ് ചെയ്തതു്'' എന്ന ക്രിസ്തുനാഥന്റെ തിരുമൊഴികാം നിറവേററപ്പെടുവാനാണ് ഈ സഹോദരികാം യത്നിക്കുന്നതു്.

പ്രഥമ വ്രതവാഗ്ദാനത്തിനുശേഷം സന്യാസിനികളെ മതാദ്ധ്യാപകരായും ഡോക്ടർമാരായും നേഴ്സുമാരായും, അദ്ധ്യാപികമാരായും, സാമൂഹ്യപ്രവത്തകരായും ഓരോ മിഷൻപ്രദേശത്തിന്റെ ആവശ്യവും ഓരോരുത്തരുടെയും കഴിവുകളും കണക്കിലെടുത്തു് പരിശീലിപ്പിക്കുന്നു.

സുവിശേഷപ്രചാരണത്തിനു് ഏററവും സൗകര്യപ്രദമായ ഒരു സംസ്ഥാനമാണ് ആന്ധ്രാപ്രദേശ്. കൂടുതൽ ജനങ്ങളിൽ രക്ഷയുടെ സന്ദേശം എത്തിക്കുന്നതിനു് അടുത്തകാലത്തായി ഒരു സംഘം ഇവിടെ പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അവർ മുഴുവൻ സമയവും ഗ്രാമങ്ങളിൽ ക്യാമ്പ്ചെയ്തു് ഗ്രാമവാസികളെ ദൈവത്തിന്റെ അനന്തമായ സ്നേഹത്തേയും മനുഷ്യനും ദൈവവും തമ്മിലുള്ള അഭേദ്യമായ ബന്ധത്തേയുംകുറിച്ച് പഠിപ്പിക്കുന്നു.

ഈയിടെ കൂടുതൽ സൗകര്യാത്ഥം ഇന്ത്യൻ പ്രോവിൻസ് രണ്ടായി വിഭജിച്ചു. ഇവയിലൊന്നു് വിജയവാഡ കേന്ദ്രമായും രണ്ടാമത്തേതു് ഹൈദ്രാബാദ് കേന്ദ്രമായും പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞു. തങ്ങളുടെ സേവനത്തെ കൂടുതൽ സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു് വ്യാപിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നുള്ള വിശ്വാസമാണ് ഈ വിഭജനത്തിന്റെ പിന്നിലുള്ളതു്. ഈ വഷം സഭയുടെ സുവർണ്ണജൂബിലി ആഘോഷിക്കാനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പിലാണ് ഓരോ അംഗവും. നിമ്മലസഭ ആയിരങ്ങാംക്കു് ആലംബവും, ആശാകേന്ദ്രവുമായി പരിലസിക്കുന്നു.

ദിവ്യസ്നേഹാഗ്നിയാൽ ജ്വലിക്കുന്ന യുവഹൃദയങ്ങളെ സവ്വവും പരിത്യജിച്ച് നാഥന്റെ വയലുകളിൽ ജോലി ചെയ്യുവാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ത്യാഗസന്നദ്ധരായ യുവതികളെ, നിങ്ങാംക്കു് ഞങ്ങളുടെ ഹൃദ്യമായ സ്വാഗതം! കുഞ്ഞനുജത്തിമാരേ, വരൂ! നാഥന്റെ ക്ഷണം സ്വീകരിക്കൂ!

കുറഞ്ഞ വിദ്യാഭ്യാസയോഗ്യത പ്രീഡിഗ്രി. താല്പര്യമുള്ള കുഞ്ഞനുജത്തിമാർ, താഴെപ്പറയുന്ന വിലാസത്തിൽ എഴുതുക.

Regional Superior,
Nirmala Niketan
Vijayawada – 520008
A. P.

നോർബർട്ടൈൻ സഭ

1120–ൽ ഫ്രാൻസിൽ പ്രിമോൺഡ്രേ എന്ന സ്ഥലത്തു് വിശുദ്ധ നോർബർട്ടിനാൽ ഈ സഭ സ്ഥാപിതമായി. കാനൻ റേഗുലർ പ്രിമോൺഡ്രേ എന്ന പേരുകൂടിയുണ്ട് ഈ സഭയ്ക്കു്. ഈ സഭയിലെ അംഗങ്ങളുടെ ജീവിതം വിശുദ്ധ ആഗസ്റ്റീനോസിന്റെ ജീവിത മാതൃകയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ്.

വിശുദ്ധ കുർബാനയിലൂടെയും അപ്പോസ്തലപ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടേയും ദൈവത്തേയും ദൈവജനത്തേയും അർപ്പണമനോഭാവത്തോടുകൂടി സേവിക്കുക എന്നതാണ് ഈ സഭയുടെ ലക്ഷ്യം. യൂറോപ്പ്, ആഫ്രിക്ക, ബ്രസ്സിൽ, ക്യാനഡ, അമേരിക്ക, ഓസ്ട്രേലിയാ, ഇന്ത്യാ എന്നിവിടങ്ങളായി ഈ സഭ വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്നു.

1923–ൽ ആബി ഓഫ് ബേർനേ ആദ്യമായി ഇന്ത്യയിൽ എത്തി. ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്ദേശം ഇന്ത്യൻ ജനതയെ പ്രത്യേകിച്ച് ഗിരിവർഗ്ഗങ്ങളെ അറിയിച്ചു. ഇന്ത്യൻയുവാക്കളെ പുതിയ ഒരു ജീവിതരീതി പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിനായി 1961 ൽ ജബൽപൂർ രൂപതയിൽ ഒരു പ്രയറി സ്ഥാപിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. 1984 ൽ ഈ സഭ ഇന്ത്യയിൽ ഒരു സ്വതന്ത്ര സ്ഥാപനമായി.

നോർബർട്ടൈൻ ജീവിതരീതി

പൊതുആരാധനയും പ്രാർത്ഥനയും ഈ സമൂഹജീവിതത്തിലെ അടിസ്ഥാനഘടകങ്ങളാണ്. ഇവ രണ്ടുമാണ് ഈ സഭയുടെ ആത്മീയജീവിതത്തെ സജീവമാക്കുന്നതു്. പ്രാർത്ഥനയും, ആരാധനയും സഭാജീവിതത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായി മാറിയിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തിന്റെ മഹാരഹസ്യം അവിടുത്തെ അപ്പോസ്തലപ്രവർത്തനത്തെ സജീവമാക്കുന്നു. ഇതു് അവരുടെ യോജിപ്പിനും കളങ്കമററ മിഷൻപ്രവർത്തനത്തിനും പ്രേരകമാകുന്നു. ഈ കാരണങ്ങളാൽ സഭാംഗങ്ങളുടെ സമൂഹജീവിതത്തിനു് പ്രത്യേകമായ മുൻഗണന നൽകുന്നു. സമൂഹബലിയും സാധാരണ ജീവിതരീതിയും ഒത്തിണങ്ങിയ വിശുദ്ധ സമൂഹമായി ഇതിനെ കണക്കാക്കാം.

ഈ സഭയ്ക്കു് ചില ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും ഉണ്ടു്. ഒന്നാമതായി നാം ദൈവത്തോടുള്ള ഹൃദയഐക്യത്തിൽ ദൈവഭവനത്തിൽ ജീവിക്കുക എന്നതാണ്. സഭയുടെ വളർച്ചയും രൂപീകരണവും ഈ ഐക്യത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ്. ഓരോ ഭവനവും ഐക്യത്തിന്റെ ചൈതന്യത്തിൽ സജീവമാകണം. ഇതിനാവശ്യമായ സാഹചര്യം സൃഷ്ടിക്കുകയും ദൈവസ്നേഹത്തിൽ ഐക്യപ്പെടുവാൻ വ്യക്തികളെ തയ്യാറാക്കുകയുമാണ് ഈ സഭയിലെ ഓരോ വൈദികന്റെയും സഹോദരന്റെയും കടമ.

സഭ ഇന്ത്യയിൽ

ഇപ്പോൾ ഇന്ത്യയിൽ ഈ സഭ അഞ്ചുരൂപതകളിലായി പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു. ജബൽപൂർ, ബനാറസ്സ്, ബോംബെ, തൃശ്ശിനാപ്പള്ളി, കൊല്ലം എന്നിവിടങ്ങളിലായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഈ സഭയ്ക്കു് 14 ഇടവകകളും 21 സ്ഥാപനങ്ങളും ഇന്ത്യയിൽ ഉണ്ടു്. സുവിശേഷ പ്രചാരണം, സ്കൂളുകൾ, സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾ എന്നിവവഴി സമൂഹത്തിന്റെ ഉന്നതിക്കുവേണ്ടി സഭാംഗങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. 52 സഹോദരങ്ങൾ മിഷൻ പ്രവർത്തനത്തിനായി പരിശീലനം നേടിവരുന്നു. പരിശീലനകാലം 11 വർഷമാണ്. ഒരുവർഷത്തെ പോസ്റ്റുലൻസും മൂന്നുവർഷത്തെ കോളജ് പഠനവും രണ്ടുവർഷത്തെ നോവിഷ്യേററും അഞ്ചുവർഷത്തെ മേജർ സെമിനാരികോഴ്സും അടങ്ങിയതാണ് പരിശീലനകാലം. ഓരോ സഹോദരന്റെയും എല്ലാവിധ കഴിവുകളേയും വികസിപ്പിക്കാനുള്ള അവസരങ്ങൾ ഇവിടെ നൽകിവരുന്നു. ഇതു് അവരെ ഏതു സാഹചര്യത്തിലും ജീവിക്കുവാൻ പ്രാപ്തരാക്കുന്നു.

ഈ സഭാജീവിതം ആഗ്രഹിക്കുന്നവരും സ്വന്തം ജീവിതം ദൈവജനരക്ഷയ്ക്കായി അർപ്പിക്കാൻ തയ്യാറുള്ളവരും താഴെപ്പറയുന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ അപേക്ഷിക്കുക.

Vocation Director,
St. Norbert's Priory
C/O Bishop's House,
Jabalpur (M. P.) 482001.

OR

Norbertine Fathers,
Eravipuram,
Quilon Dt.,
Kerala.–691011.

സിസ്റ്റേഴ്സ് ഓഫ് ഔവർ ലേഡി ഓഫ് പ്രോവിഡൻസ്

സിസ്റ്റേഴ്സ് ഓഫ് ഔവർ ലേഡി ഓഫ് പ്രോവിഡൻസ് എന്ന സന്യാസിനിസഭ ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവത്തിനു ശേഷം ഫ്രാൻസിൽ അനാഥരായിത്തീർന്ന കുട്ടികളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും അവർക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നതിനും വേണ്ടി 19 വയസ്സുകാരിയായ എലിസബത്ത് വസ്സാൻ എന്ന യുവതി 1817–ൽ സാൻറ് എന്ന സ്ഥലത്തു സ്ഥാപിച്ചു. 1819–ൽ രൂപതാദ്ധ്യക്ഷൻ നിയമാവലി അംഗീകരിച്ചതോടെ പുതിയ സമൂഹം രൂപംകൊള്ളുകയും സ്ഥാപകയായ എലിസബത്ത് വസ്സാൻ സിസ്റ്റർ ഇറേനി എന്ന പേരു സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ സഭ ഇന്ന് ആസ്ത്രേലിയാ ഒഴികെയുള്ള എല്ലാ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലും ഇന്ത്യയിൽ കേരളം, ബനാറസ്സ് എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലുമായി പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം നടത്തിവരുന്നു. സഭാസ്ഥാപകയുടെ ആഗ്രഹാനുസരണം ഞങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനമേഖലകൾ പ്രധാനമായും വികസിത രാജ്യങ്ങളിലെ അവികസിത പ്രദേശങ്ങളാണ്.

വിദ്യാഭ്യാസം, ആതുരസേവനം, സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനം, ഭവനസന്ദർശനം, ജയിൽ സന്ദർശനം, മതബോധനം ഇടവകസേവനം എന്നീ രംഗങ്ങളിലാണ് സഭയുടെ പ്രവർത്തനം. ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യമനുസരിച്ച് മററു രംഗങ്ങളിലും സിസ്റ്റേഴ്സ് സേവനമനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നു. ദൈവപരിപാലനയിലുള്ള അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസവും സഹോദരങ്ങളോടുള്ള ആത്മാർത്ഥമായ സ്നേഹവുമാണ് എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും പിന്നിലുള്ളത്.

1979–ൽ ഇന്ത്യയിലെ ആദ്യത്തെ സന്യാസിനിസമൂഹമായ പരിപാലനാഭവൻ കേരളത്തിൽ വിജയപുരം രൂപതയിൽ തിരുവല്ലായ്ക്കു സമീപം തിരുവൻവണ്ടൂരിൽ ചെറുപുഷ്പ ദേവാലയത്തോടനുബന്ധിച്ച് സ്ഥാപിതമായി. ഇവിടെ സഭയുടെ പ്രധാന പ്രവർത്തനരംഗം സാമൂഹ്യസേവനമാണ്. മത്സ്യതൊഴിലാളികളുടെ ഇടയിലാണ് സഭാംഗങ്ങൾ കൂടുതലായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. ക്ലാസ്സുകൾ, സെമിനാറുകൾ മുതലായവവഴി അവരെ ബോധവൽക്കരിക്കുക. അതോടൊപ്പം അവരുടെ കുട്ടികൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുകയും അവരുടെ ജീവിതനിലവാരം ഉയർത്തുന്നതിനാവശ്യമായ ജീവിതസൗകര്യങ്ങൾ, (വീടുകൾ, വൈദ്യുതി, കക്കൂസ്) ഏർപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുക ഇതാണ് ഇന്ന് സഭയുടെ ഇവിടത്തെ പ്രവർത്തന ലക്ഷ്യം.

1981–ൽ ബനാറസ്സിൽ സഭയുടെ രണ്ടാമത്തെ സന്യാസിനിഭവനം ആരംഭിച്ചു. അവിടെയാണ് നൊവിഷ്യേററ് ഹൗസ്. വിദ്യാഭ്യാസം ആതുരസേവനം, ഭവനസന്ദർശനം തുടങ്ങിയവയാണു സഭയുടെ പ്രധാന സേവന പരിപാടികൾ.

Sisters of our Lady of Providence
Parepalana Bhavan
Vanavathukara, Thiruvanvandoor P. O.
Thiruvalla-689 109
Kerala, India.

പരിശുദ്ധാരൂപിയുടെ ദാസികൾ

(മിഷനറി സിസ്റ്റേഴ്സ്, സേർവൻറ്സ് ഓഫ് ദി ഹോളി സ്പിരിററ്)

''ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നതു് അവർക്കു് ജീവനുണ്ടാകുവാനും അതു് സമൃദ്ധമായി ഉണ്ടാകുവാനും വേണ്ടിയാണു്'' (യോഹ. 10:10).

ദൈവവിളി ജീവനിലേക്കുള്ള വിളിയാണു്—ദൈവികജീവൻ സ്വീകരിക്കുവാനും കൊടുക്കുവാനുമുള്ള വിളിയാണതു്. യേശുവിൻെറ ആഹ്വാനം ശ്രവിച്ചുകൊണ്ടു്, കാലത്തിൻെറ ചുവരെഴുത്തുകൾ വായിച്ചറിഞ്ഞ അനുഗൃഹീതനായ ആർനോൾഡ് ജാൻസ്സെൻ, യേശുവിൻെറ രക്ഷാകർമ്മം പൂർത്തീകരിക്കുന്നതിനും മററുള്ളവരെ നിത്യജീവനിലേക്കു് നയിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി 1889 ഡിസംബർ എട്ടിനു് ഹോളണ്ടിലെ സ്റ്റൈൻ എന്ന സ്ഥലത്തു് സ്ഥാപിച്ച സഭയാണു് ''മിഷനറി സിസ്ററേഴ്സ്, പരിശുദ്ധാരൂപിയുടെ ദാസികൾ''.

Serva Spiritus Sancti എന്ന ലത്തീൻ വാക്കുകളുടെ ചുരുക്കരൂപമായ S.SP.S. എന്ന പേരിലാണു് ഈ സന്യാസിനികൾ അറിയപ്പെടുന്നതു്. ഫാദർ ആർനോൾഡ് ജാൻസ്സെൻ ദൈവവചനസഭയുടേയും (S.V.D.) പരിശുദ്ധാരൂപിയുടെ നിത്യാരാധനാ സമൂഹത്തിൻേറയും സ്ഥാപകനാണു്.

നിറപ്പകിട്ടാർന്ന പുഷ്പങ്ങൾ പൂന്തോട്ടത്തിൻെറ മനോഹാരിത വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ, ഈ അന്തർദേശീയ സഭ ലോകത്തിൻെറ വിവിധ മണ്ഡലങ്ങളിൽ സ്നേഹത്തിൻെറയും സേവനത്തിൻെറയും കൈത്തിരി തെളിച്ച് എല്ലാവർക്കും എല്ലാമായി ജീവിച്ചുകൊണ്ടു് മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ ശാന്തിയും സമാധാനവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. 23 രാജ്യങ്ങളിലായി 4500—ൽ പരം S.SP.S. സഹോദരിമാർ യേശുവിൻെറ വിമോചനദൗത്യം തുടരുവാൻ നിരന്തരം പ്രയത്നിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്.

എസ്. എസ്പി. എസ്. സഭയുടെ ആദർശവാക്യം ''പരിശുദ്ധത്രിത്വം മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ വസിക്കട്ടെ'' എന്നതാണു്. ഇന്നത്തെ ലോകത്തെ ഗ്രസിച്ചിരിക്കുന്ന അന്ധകാര ശക്തിയെ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യുന്ന പരിശുദ്ധാരൂപിയോടുള്ള പ്രത്യേക ഭക്തി ഈ സഹോദരിമാരുടെ പ്രത്യേക ചൈതന്യമാണു്. ഈ ചൈതന്യമാണു് ഇവരുടെ പ്രചോദനവും ശക്തിയും.

ദൈവവിളി ഒരു വെല്ലുവിളിയാണു്. പ്രത്യേകിച്ചും ഈ നൂററാണ്ടിനു്. കാലത്തിൻെറ ആ വെല്ലുവിളികളെ സ്വീകരിക്കണമെങ്കിൽ കരുത്തും ശക്തിയും ധൈര്യവും ആവേശവും വേണം. ക്രിസ്തുവിനെ അനുഗമിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഈ ലോകത്തിൻേറതായ പലതും ഉപേക്ഷിക്കുവാനും തച്ചുടയ്ക്കുവാനും തയ്യാറാകണം.

1933, ഫെബ്രുവരി ആറാം തീയതി വിദേശീയ മിഷനറി സഹോദരികൾ ഭാഷ, സംസ്ക്കാരം, ആചാരങ്ങൾ തുടങ്ങിയ തടസങ്ങളെയെല്ലാം അതിജീവിച്ച് ഇൻ

ഡ്യയിൽ പ്രേഷിത പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചു. ''ലോകമെങ്ങും പോയി സുവിശേഷപ്രഘോഷണം നടത്തുക'' എന്ന ക്രിസ്തുനാഥന്റെ അരുളപ്പാടിൽ ആകൃഷ്ടരായ അവർ അനിതരസാധാരണമായ ധീരതയോടും ഉൽക്കടമായ തീക്ഷ്ണതയോടുംകൂടി കർമ്മനിരതരായി മദ്ധ്യപ്രദേശിലെ ഇൻഡോർ നിവാസികളുടെയിടയിൽ പ്രത്യാശയുടെ തിരിനാളം കൊളുത്തി.

കഴിഞ്ഞ ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ബോംബെ, ഒറീസ്സാ, കർണ്ണാടകം, ആന്ധ്ര, ഗുജറാത്ത് എന്നിവിടങ്ങളിലേക്കും എസ്. എസ്പി. എസ്. സഭ തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വ്യാപിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട പ്രവർത്തനങ്ങൾ. മതബോധനം, സാമൂഹ്യസേവനം, യുവജനനേതൃത്വം, അദ്ധ്യാപനം, ആതുരശുശ്രൂഷ, കുഷ്ഠരോഗീശുശ്രൂഷ, പുനഃരധിവാസപദ്ധതികൾ, സ്വയം പര്യാപ്തതയിലേക്കു നയിക്കുന്ന പലവിധ ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങൾ എന്നിവയാണ്.

അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയിൽനിന്നും മാനവസമൂഹത്തെ ക്രിസ്തു നേടിത്തന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കും നീതിയിലേക്കും ഉയർത്തുന്ന എല്ലാപ്രവർത്തനങ്ങളിലും സഭ ഇപ്പോൾ ഏർപ്പെട്ടുവരികയാണ്.

ഇൻഡ്യയിൽനിന്നും വിദേശങ്ങളിലേക്ക് മിഷൻ പ്രവർത്തനം വ്യാപിപ്പിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നത് S.SP.S.ന്റെ വലിയ നേട്ടങ്ങളിലൊന്നാണ്. 1979—ൽ ആദ്യമായി ആഫ്രിക്കയിലെ ഘാനായിലേക്ക് രണ്ടുസഹോദരിമാർ യാത്ര തിരിച്ചു. ധീരമായ ചുവടുവയ്പുകളോടെ മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ സഹോദരിമാരുടെ ജീവിതം കണ്ടുകൊണ്ട് ഇന്നും അനേകായിരം യുവതികൾ S·SP·S·ലൂടെ ക്രിസ്തുവിനെ അനുകരിക്കുന്നു എന്നത് ഈ സഭക്കും ഇതിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവർക്കും സന്തോഷവും സംതൃപ്തിയും വളർത്തുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ പിതൃത്വത്തിലും മനുഷ്യരുടെ സാഹോദര്യത്തിലും അടിസ്ഥാനമുറപ്പിച്ച ഒരു നവ്യലോകം സ്ഥാപിക്കുവാൻ ക്രിസ്തു മനുഷ്യർക്കിടയിൽ ജാതനായി. ഈ യാഥാർത്ഥ്യം ഇനിയും അനേകായിരങ്ങൾക്ക് നാം വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പ്രിയ കുഞ്ഞനുജത്തിമാരേ, ക്രിസ്തു നമുക്കു പകർന്നുതന്ന ദൈവസ്നേഹമാകുന്ന സദ്‌വാർത്തയ്ക്കുവേണ്ടി ലോകം കാതോർത്തു കഴിയുകയാണ്. ആ അമൂല്യസ്നേഹത്തിന്റെ സന്ദേശവാഹകരാകാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർക്ക് സ്വാഗതം!

Sr. Superior,
Convent of the Holy Spirit,
Mt. St. Joseph P. O.,
Bangalore 560083.

ലിററിൽ സിസ്റേറഴ്സ് ഓഫ് ദി പൂവർ

(പാവപ്പെട്ടവരുടെ കൊച്ചുസഹോദരികൾ)

ഒരേ ഒരു സേവനം—
വൃദ്ധജനസേവനം

''എൻെറ എളിയ ദാസരിൽ ഒരുവനു് നിങ്ങൾ എന്തു ചെയ്യുന്നുവോ അതു് നിങ്ങൾ എനിക്കാണു ചെയ്യുന്നതു്'' എന്നാണു് ക്രിസ്തുനാഥൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. ഈ സേവനമാണു് ദരിദ്രരുടെ കൊച്ചുസോദരികൾ അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്.

ഈ സഭയുടെ ആരംഭം 1839—ൽ ഫ്രാൻസിലെ ബ്രിട്ടണി കടൽ തീരത്തുള്ള 'സെൻറ് സേർവൻ' എന്ന ചെറിയ നഗരത്തിലാണു്. ഒരു കപ്പലോട്ടക്കാരൻെറ മകളായ 'ജാൺ ജൂഗാൻ' (ജോഹന്നജൂഗാൻ) തൻെറ ചുററിലും കഷ്ടതകൾ അനുഭവിക്കുന്ന ദരിദ്രവയോധികരെ കണ്ടു മനസ്സലിഞ്ഞ അവൾ അവരെ സഹായിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. ദരിദ്രരേയും പീഡിതരേയും സന്ദർശിക്കുക മാത്രമല്ല, സ്വന്തമായുണ്ടായിരുന്ന ചെറിയ വീടും കിടക്കയും പോലും അവർക്കായി അവൾ സമർപ്പിക്കുകകൂടി ചെയ്തു. ആദ്യമായി അവൾ തോളിൽ ചുമന്നുകൊണ്ടുവന്നു് സ്വന്തം കട്ടിലിൽ കിടത്തിയതു് 'ആൻഷോവ്വൻ' എന്ന അന്ധയും തളർവാത രോഗിയുമായ വിധവയെയായിരുന്നു. രണ്ടാമതു് ദരിദ്രവൃദ്ധ ഇസബൽ ഖെറുവിനെയും. ഇതോടുകൂടി തന്നിലർപ്പിതമായിരിക്കുന്ന സേവനത്തിൻെറ ദൗത്യമെന്തെന്നു് ജോഹന്നായ്ക്കു ബോദ്ധ്യമായി.

പാവപ്പെട്ടവരുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിച്ചതോടെ അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളും വദ്ധിച്ചു. കുരിശിൻെറ സിസ്റ്റർ മേരി എന്നു് തൻെറ സഭയിൽ പേരെടുത്ത ജോഹന്ന, ദൈവത്തിൽ ശരണപ്പെട്ടുകൊണ്ടു് വീടുവീടാന്തരം നടന്നു് സഹായം അഭ്യർത്ഥിച്ചു. അന്നു തൊട്ടിന്നുവരെ, ഇങ്ങനെയുള്ള സഹായം ശേഖരിക്കൽ വഴിയാണു് ദരിദ്രരുടെ കൊച്ചുസഹോദരികൾ തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്തെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടു പോരുന്നതു്.

1879—ൽ, 87—ാമത്തെ വയസ്സിൽ ജോഹന്നാ ദിവംഗതയായപ്പോൾ, 10 രാജ്യങ്ങളിൽ, 177 ഭവനങ്ങളിലായി 2400 ലിററിൽ സിസ്റ്റേഴ്സു് ഉണ്ടായിരുന്നു. യൂറോപ്യൻ രാജ്യളിലെന്നല്ല, അമേരിക്കയിലും ആഫ്രിക്കയിലുംകൂടി അവരുടെ സഹോദരികൾ സേവനം തുടങ്ങിയിരുന്നു.

തൻെറ പ്രവർത്തനത്തിൻെറ വിജയം ദൈവവരപ്രസാദത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു് ഓരോ കൊച്ചുസോദരിയും മനസ്സിലാക്കുന്നു. സ്വശക്തികൊണ്ടുമാത്രം രാപകൽ വയോധികരെ ശുശ്രൂഷിക്കുവാൻ ആരാലും സാദ്ധ്യമല്ല. അതിനുള്ള ശക്തിപ്രാർത്ഥനയിലൂടെയും ദിവ്യകാരുണ്യത്തിലൂടെയും അവർ ആർജ്ജിക്കുന്നു. ''കർത്താവായ ദൈവത്തെ നിൻെറ മുഴുഹൃദയത്തോടും മുഴുമനസ്സോടും മുഴുശക്തിയോടും കൂടി സ്നേഹിക്കുക.... നിൻെറ അയൽക്കാരനെ നിന്നെപ്പോലെ തന്നെയും'' എന്നുള്ള ദൈവകല്പനയെ ഗാഢമായി ഗ്രഹിക്കുവാൻ അവർ ശ്രമിക്കുന്നു.

വാർദ്ധക്യം കാഴ്ചശക്തി കുറയ്ക്കുന്നു; കൈകൾക്കു വിറയൽ വരുത്തുന്നു; കാലുകൾക്കു ദുർബ്ബലതയും അപ്പോഴാണു് മററുള്ളവരുടെ സഹായവും സ്നേഹവും ഏറെ ആവശ്യമുള്ളതു്. കൊച്ചുസഹോദരികളുടെ ഭവനങ്ങളിൽ വൃദ്ധരെ അതിഥികളായി സ്വീകരിച്ചു പരിചരിക്കുന്നു. ആതിഥ്യസേവനം ഒരുവ്രതം കൂടിയാണു് ഈ സഹോദരികൾക്കു്. സാധാരണ സന്യാസികളുടെ മൂന്നു വ്രതങ്ങൾ വിരക്തി, ദാരിദ്ര്യം, അനുസരണം എന്നിവയാണു്. എന്നാൽ 'കൊച്ചുസഹോദരികൾ' നാലാമതൊരുവ്രതംകൂടി അനുഷ്ഠിക്കുന്നു— അതിഥിസേവനം. ക്ഷീണമോ വെറുപ്പോ കാണിക്കാതെ ദരിദ്രവയോധികരെ സേവിക്കുമെന്നും അവരുടെ സഹായാഭ്യർത്ഥന തള്ളിക്കളയാതിരിക്കുമെന്നും അവർ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. ''ദ

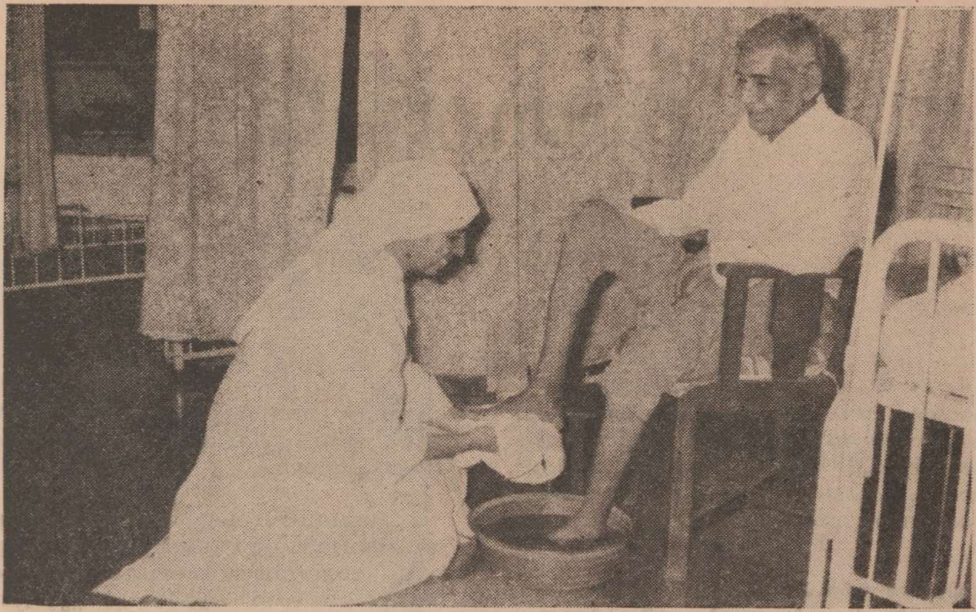

രിദ്രരെ ദയാപൂർവ്വം വീക്ഷിക്കുക— മിശിഹാ നിങ്ങളേയും ദയാപൂർവ്വം വീക്ഷിക്കും.'' (വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ജാൺ ജൂഗാൻ)

ഇന്ന് 30 രാജ്യങ്ങളിലായി പാവങ്ങളുടെ ലിററിൽ സിസ്റ്റേഴ്സിൻെറ 4,400 അംഗങ്ങൾ തങ്ങളുടെ സഭാസ്ഥാപകയായ ജാൺ ജൂഗാൻെറ എളിയ സേവനം തുടരുന്നു. (1982 ഒക്ടോബർ മൂന്നിന് തിരുസ്സഭ ജോഹന്നായെ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവളെന്നു വിളിച്ചു.) അവശരും വയോവൃദ്ധരുമായി ജീവിത സായാഹ്നത്തിൽ എത്തിയവരെ, തങ്ങളുടെ ജീവിതം സന്തോഷകരവും അത്ഥപൂർണ്ണവുമാക്കിത്തീർക്കാൻ കൊച്ചു സോദരികൾ സഹായിക്കുന്നു.

ഭാരതത്തിൽ ബാംഗ്ളൂർ, ബോംബെ, കൽക്കട്ടാ, മദ്രാസ്, മംഗലാപുരം, മൈസൂർ, കന്നൂർ, സെക്കന്ദ്രാബാദ്, ഗുൻടൂർ, <u>ത്തൂത്തുക്കുടി</u> എന്നിവിടങ്ങളിലായി ലിററിൽ സിസ്റ്റേഴ്സിന് 11 വൃദ്ധമന്ദിരങ്ങളുണ്ട്. സന്യാസാത്ഥിനികളുടെ രൂപീകരണത്തിനായുള്ള നൊവിഷ്യററ് ബാംഗ്ളൂരിലെ ചെല്ലികേരി ഗ്രാമത്തിലാണ്.

ലിററിൽ സിസ്റ്റേഴ്സിൻെറ സേവന പരിപാടികളിൽ സഹകരിക്കുവാനും അഗതികളായ വൃദ്ധജനങ്ങളിലൂടെ മിശിഹായെ സേവിക്കുന്നതിലുള്ള സൗഭാഗ്യം അനുഭവിക്കുവാനും ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ലിററിൽ സിസ്റ്റേഴ്സിൻെറ ഏതെങ്കിലുമൊരുഭവനം സന്ദർശിക്കുകയോ താഴെക്കാണുന്ന വിലാസത്തിൽ എഴുതുകയോ ചെയ്യുക.

Mother Superior
Little Sisters of the Poor
15 Hosur Road
Bangalore 560025

ദീനസേവനസഭ

(Servents of the Poor)

''എന്റെ ഈ ചെറിയവരിൽ ഒരാൾക്കു നിങ്ങൾ ചെയ്തപ്പോൾ എനിക്കുതന്നെയാണ് ചെയ്തത്'' എന്ന യേശുസൂക്തത്തിന്റെ അർത്ഥവ്യാപ്തി ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ട്, ക്രിസ്തീയാരൂപിയിൽ പാവപ്പെട്ടവർക്ക് സേവനംചെയ്യുവാൻ അർപ്പിതമായിരിക്കുന്ന ഒരു സന്യാസസമൂഹമാണ് ദീനസേവനസഭ.

പശ്ചിമജർമ്മനിയിൽ ഉർസുലൈൻ സഭാംഗമായിരുന്ന സിസ്റ്റർ പേത്രാ മോണിംഗ്‌വാൻ, തന്റെ ജീവിതദൗത്യം പൂർത്തീകരിക്കേണ്ട മേഖല മാതൃരാജ്യമല്ലെന്ന മനസ്സിലാക്കി, സേവനവീഥികൾ തേടി ഇന്ത്യയിലെത്തി. ഇവിടത്തെ, പ്രത്യേകിച്ചും ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലെ ജനങ്ങളുടെ ദരിദ്രാവസ്ഥകണ്ടു മനസ്സലിഞ്ഞ സി. പേത്രാ, ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്ഷണീയവേല എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും പൂർത്തീകരിക്കപ്പെടുന്നില്ല എന്ന ബോദ്ധ്യത്തോടെ സമർപ്പണ ജീവിതമേഖലയിൽ പുതിയൊരു വിത്തു നട്ടു. തന്നെ താനാക്കി വളർത്തിയ മാതൃരാജ്യത്തെയും പ്രിയപ്പെട്ടവരെയും വിട്ട് സ്വയം ഒരു ദീനദാസിയായി മാറിക്കൊണ്ട് ഒരു സന്യാസസമൂഹത്തിനു ജന്മംകൊടുത്തു, 'ദീനസേവനസഭ'.

കോഴിക്കോട് രൂപതാദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന അഭിവന്ദ്യ ആൽദോ മരിയ പത്രോണി എസ്. ജെ. യുടെ സംരക്ഷണത്തിൽ 1969 ജൂൺ ഒന്നാംതീയതി കണ്ണൂർ ജില്ലയിലെ പട്ടുവം ഗ്രാമത്തിൽ പുതിയ സഭാസമൂഹത്തിനു ആരംഭമിട്ടു. എട്ടു കേരളീയവനിതകളോടൊപ്പം സിസ്റ്റർ പേത്രാ ആരംഭിച്ച ദീനസേവനസഭ യഥാർത്ഥ ദരിദ്രസേവനം ലക്ഷ്യമാക്കി പാവങ്ങളുടെയിടയിൽ പാവങ്ങളെപ്പോലെ ജീവിച്ച് ഗ്രാമോദ്ധാരണപരിപാടികളിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചു.

എല്ലാ മനുഷ്യരും രക്ഷിക്കപ്പെടണം എന്ന ദൈവേഷ്ടത്തെ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് സഹോദരികൾ ജാതിമതഭേദമെന്യേ പാവപ്പെട്ട എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും സഹായം നൽകുന്നതിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധരാണ്. അതുപോലെ താണതും ഹീനവുമെന്ന് പലരും കരുതപ്പെടുന്ന ജോലികളോട് സഭാംഗങ്ങൾ കാണിക്കുന്ന സദ്ഭാത്മകമനോഭാവം സമൂഹത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ ഒരു ഭാഗംതന്നെയാണ്.

ഇന്ന് ഇന്ത്യയുടെ പല ഭാഗങ്ങളിലായി — കേരളം, കർണ്ണാടകം, തമിഴ്നാട്, ആന്ധ്ര, മദ്ധ്യപ്രദേശ് — 33 ശാഖാഭവനങ്ങളിലൂടെ 500–ൽപരം സഹോദരികൾ, ആതുരശുശ്രൂഷ, സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾ, അനാഥാലയങ്ങൾ, സാധുജനോദ്ധാരണം, കുഷ്ഠരോഗനിവാരണപ്രവർത്തനങ്ങൾ, വൃദ്ധർ, വികലാംഗർ, നിരാശ്രിതർ എന്നിവർക്കായുള്ള ഭവനങ്ങൾ, മന്ദബുദ്ധികൾക്കായുള്ള പരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങൾ, നഴ്സറി, തയ്യൽക്ലാസ്സുകൾ, മററു തൊഴിൽപരിശീലനങ്ങൾ എന്നീ വിവിധ മേഖലകളിൽ നിസ്വാർത്ഥസേവനമനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നു.

സഭാസ്ഥാപികയായ മദർ പേത്രായുടെ അകാലനിര്യാണം സോദരമനസ്സുകളിൽ കടുത്ത കോളിളക്കംസൃഷ്ടിച്ചുവെങ്കിലും അദൃശ്യനായ ദൈവത്തിന്റെ ദൃശ്യമായ പരിപാലനയിൽ സഭ ഇന്ന് പുതിയ സിസ്റ്റർ ജനറലിന്റെ കീഴിൽ എല്ലാ വൈതരണികളും കടന്നു മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. 1975–ൽ ദീനസേവനസഭയിൽചേർന്ന, ജർമ്മനിയിൽ ഒരു ഫ്രാൻസിസ്കൻ സഭാംഗമായിരുന്ന സിസ്റ്റർ വില്ലിഗാർഡ് 1976–ൽ വില്ലിഗാർഡ് ദീനസേവികയായി മാറിക്കൊണ്ട് സഭയുടെ ചുക്കാൻപിടിക്കുന്നു.

ഒരു Pious Association ആയിരുന്ന ദീനസേവനസഭയെ 1983 സെപ്റ്റംബർ 21–ന്, കോഴിക്കോട് രൂപതാദ്ധ്യക്ഷൻ അഭിവന്ദ്യ മാക്സ്‌വെൽ നൊറോണ ഒരു Diocesan Congregation ആയി ഉയർത്തി. കോഴിക്കോടിനു പുറമേ മാനന്തവാടി, മൈസൂർ, കൊല്ലം, തിരുവനന്തപുരം, ബത്തേരി, ബാംഗ്ളൂർ, കടപ്പാ, വാറങ്കൽ, ഹൈദ്രാബാദ്, റയ്പ്പൂർ എന്നീ രൂപതകളിലും ദീനസേവനസഭയുടെ ശാഖകൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്.

കോഴിക്കോട്ടുരൂപതയിൽത്തന്നെ മാതൃഭവനമുൾപ്പെടെ 18 ഭവനങ്ങളിലായി സാധുജനസേവനം, ഗ്രാമോദ്ധാരണപദ്ധതികൾ, നഴ്സറി, ബധിരമൂകപരിശീലനകേന്ദ്രം, കുഷ്ഠരോഗനിവാരണപദ്ധതികൾ, മതബോധനം എന്നീ രംഗങ്ങളിൽ 200–ൽപരം ദീനദാസികൾ സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്നു. കോഴിക്കോട്ടുരൂപതയിൽത്തന്നെ ആദ്യമായി സ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്ന സന്യാസിനിസമൂഹമെന്ന പ്രത്യേകത ദീനസേവനസഭക്കുണ്ട്. ''എന്റെ ഈ ചെറിയവരിൽ ഒരുവനു ഒരുപാത്രം പച്ചവെള്ളം കൊടുക്കുന്നവനു അവന്റെ പ്രതിഫലം ലഭിക്കും'' എന്നുറപ്പുനല്കിയ ദിവ്യനാഥന്റെ അനുഗ്രഹാശിസ്സുകൾ സഭാചൈതന്യം സംരക്ഷിക്കുവാൻ, ജീവിക്കുവാൻ ഓരോ ദീനദാസിക്കും പ്രചോദനംനല്കുന്നു.

Sr. Superior,
Deenasevana Sabha
Snehaniketan Social Centre
Pattuvam – 670143
Cannanore (Dt.)

ആജ്മീറിലെ പ്രഭുദാസി സിസ്റ്റേഴ്സ്

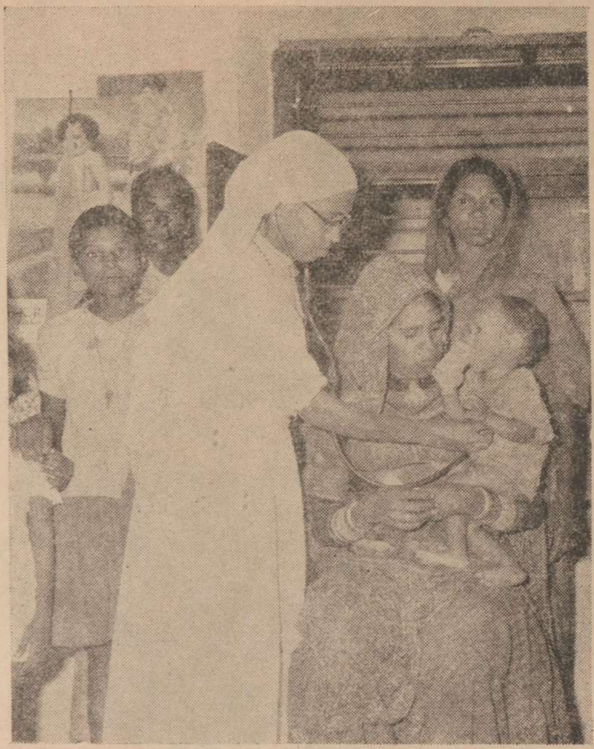

Caring for the Poor, Sick People in the Dispensary

''ഞാൻ കർത്താവിന്റെ ദാസിയാകുന്നു. അങ്ങു പറഞ്ഞതുപോലെ എന്നിൽ സംഭവിക്കട്ടെ'' (ലൂക്കാ 1:38).

1906—ൽ ആജ്മീറിൽ സ്ഥാപിതമായ ആജ്മീറിലെ പ്രഭുദാസി സിസ്റ്റേഴ്സ് എന്ന സന്യാസസഭ ഉത്തരേന്ത്യയുടെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ ഗ്രാമസന്ദർശനം, വിദ്യാഭ്യാസം, രോഗീപരിചരണം, സാമൂഹ്യക്ഷേമകേന്ദ്രങ്ങൾ എന്നിവ വഴി അന്ധകാരത്തിലാണ്ടുകിടക്കുന്ന അനേകായിരങ്ങൾക്ക് ക്രിസ്തുനാഥന്റെ സ്നേഹസന്ദേശം പകർന്നുനൽകുന്നു.

ആജ്മീർ രൂപതയുടെ പ്രഥമ മെത്രാനായ ഫോർത്തുനാത്തൂസ് ഹെൻറി കോമോ (O. F. M. Cap.) യാണ് ഈ സഭയുടെ സ്ഥാപകൻ. വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസീസ് അസ്സീസിയുടെ കാല്പാടുകളെ പിൻതുടർന്നുകൊണ്ട് ലളിതവും ത്യാഗപൂർണ്ണവുമായ ജീവിതംവഴി സ്നേഹത്തിന്റെയും സേവനത്തിന്റെയും പാതയിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച് ആതുരർക്കും ആലംബഹീനർക്കും അഭയംനല്കിയ ദൈവത്തിന്റെ മനുഷ്യനായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

ബിഷപ്പ് കോമോയും കൂട്ടുകാരും ക്രിസ്തുവിന്റെ ദിവ്യസന്ദേശം അനേകായിരങ്ങൾക്ക നൽകുന്നതിനായി രാജസ്ഥാനിലേക്കു കടന്നുചെന്നു. അപ്പോഴാണ്, രാജസ്ഥാനിലെ, പാരമ്പര്യമനുസരിച്ചു വൈദികർക്കു സ്ത്രീകൾക്കിടയിൽ ഇറങ്ങിച്ചെന്ന് അവരെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ് എന്ന് അവർക്കു മനസ്സിലായതു്. രാജസ്ഥാനിഭാഷ അറിയാവുന്നവരും നിസ്വാർത്ഥസേവനസന്നദ്ധരുമായ സിസ്റ്റേഴ്സിന്റെ സഹായത്തോടെ മാത്രമേ തങ്ങളുടെ മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പുരോഗമിക്കുകയുള്ളു എന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. അതനുസരിച്ച് അദ്ദേഹം പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തിന്റെ ജീവിതമാതൃകയെ ആദർശമാക്കിയും വി. ഫ്രാൻസീസ് അസ്സീസിയുടെ നിയമങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയും ഈ പുതിയ സഭക്കു രൂപംകൊടുത്തു.

പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ അനന്തമായ സ്നേഹം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന നവ്യമായൊരു ലോകം കെട്ടിപ്പടുക്കാനുള്ള ആഹ്വാനം, ക്രിസ്തുനാഥന്റെ ദിവ്യവെളിച്ചം ലോകംമുഴുവനും പകർന്നുകൊടുക്കാനുള്ള ആഹ്വാനം ഇന്നും നമ്മുടെ കാതുകളിൽ മാറ്റൊലിക്കൊള്ളുന്നു.

ലോകത്തിനു ക്രിസ്തുവിന്റെ വെളിച്ചം പകരുവാനായി ഈ സഭ വിവിധ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ നിരന്തരം പരിശ്രമിക്കുന്നു. സഭയുടെ മുഖ്യപ്രവർത്തനരംഗങ്ങൾ താഴെപ്പറയുന്നവയാണ്.

ഗ്രാമസന്ദർശനം

ഗ്രാമങ്ങളിലും പട്ടണങ്ങളിലെ പാവപ്പെട്ടവരുടെ കോളനികളിലും സിസ്റ്റേഴ്സ് ഈരണ്ടുപേർ വീതം ഓരോ ഭവനവും സന്ദർശിച്ച് അവരുടെ സുഖദുഃഖങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളുകയും രോഗികളേയും ആലംബഹീനരേയും ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും സഹായിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. ക്രിസ്തുനാഥന്റെ സ്നേഹം അവർക്കു് അനുഭവവേദ്യമാക്കിക്കൊണ്ടു്. അവരെ ദൈവത്തിങ്കലേക്കു് ആകർഷിക്കുന്നു.

Adult Education by the Prabhudasi Sisters in the Villages

Caring for the aged poor

Evangelization in the Villages

വിദ്യാലയങ്ങൾ

പട്ടണങ്ങളിലും ഗ്രാമങ്ങളിലും സിസ്റ്റേഴ്സ് പാവപ്പെട്ടവർക്കായി സൗജന്യമായി സ്കൂളുകളും ബോർഡിംഗുകളും നടത്തിക്കൊണ്ട്, സ്വജീവിതമാതൃകയും മതാദ്ധ്യാപനവും വഴി കുട്ടികൾക്കു സുവിശേഷവെളിച്ചം നൽകുന്നു.

ആതുരശുശ്രൂഷ

ഡിസ്പെൻസറികളിലും ആശുപത്രികളിലും സേവനനിരതരായി മനുഷ്യരുടെ വിവിധ ക്ലേശങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുനാഥന്റെ സൗഖ്യമരുളുന്ന സ്നേഹവായ്പ് അനുഭവവേദ്യമാക്കി, ശാരീരികവും മാനസികവുമായ വ്യഥ അനുഭവിക്കുന്നവരെ ആശ്വസിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവർക്ക് പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹം പകർന്നുകൊടുക്കുന്നു.

സാമൂഹ്യക്ഷേമകേന്ദ്രങ്ങൾ

പ്രഭുദാസി സിസ്റ്റേഴ്സ് സാമൂഹ്യക്ഷേമകേന്ദ്രങ്ങൾവഴി വയോജനവിദ്യാഭ്യാസം, സ്ത്രീകൾക്കും പെൺകുട്ടികൾക്കും ഗൃഹശാസ്ത്രപരിശീലനം മുതലായവയും നൽകിവരുന്നു. ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കുന്ന പാവപ്പെട്ട പെൺകുട്ടികൾക്കു സ്വന്തമായൊരു ജീവിതമാർഗ്ഗം കണ്ടെത്തുവാൻ അവരെ സഹായിക്കുന്നു.

എന്നാൽ സഭയുടെ ഏററം മഹത്വപൂർണ്ണമായ പ്രവർത്തനം ജനങ്ങളെ പ്രത്യേകിച്ചു പാവങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുകയും അവരുടെ രോഗങ്ങളെ സുഖപ്പെടുത്തുകയും ദുഃഖങ്ങളിൽ സാന്ത്വനപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളെ ക്രിസ്തുനാഥന്റെ ആഗമനത്തിനായി തയ്യാറാക്കുകയാണ്.

ദിവ്യരക്ഷകന്റെ മാതാവായ മറിയം ലോകരക്ഷയിൽ പങ്കുവഹിക്കുന്നതിനായി ദൈവദൂതരിൽനിന്നു സന്ദേശം ശ്രവിച്ചപ്പോൾ നൽകിയ പ്രത്യുത്തരം ''ഇതാ, കർത്താവിന്റെ ദാസി അങ്ങേ തിരുവചനം എന്നിൽ നിറവേറട്ടെ'' എന്നായിരുന്നു. പരിശുദ്ധ കന്യകയുടെ ഈ അരൂപി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് ക്രിസ്തീയപരിപൂർണ്ണതയുടെ പാതയിലൂടെ ലോകരക്ഷാകർമ്മത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുകയാണ് ഈ സഭയുടെ ലക്ഷ്യം.

പ്രഭുദാസി സിസ്റ്റേഴ്സ് ഇപ്പോൾ രാജസ്ഥാൻ, മദ്ധ്യപ്രദേശ്, ഗുജറാത്ത്, ഹരിയാനാ എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്നുണ്ട്. പുതിയ മിഷൻരംഗങ്ങളിലേക്കു പോകുന്നതിനായി നിരന്തര ക്ഷണം ലഭിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. അവിടെയെല്ലാം വിളവുകൾ വളരെയും വേലക്കാർ ചുരുക്കവുമാണ്. അലഹബാദ്, മീററ്റ്, ഝാൻസി, ഖണ്ഡ്വാ, ഭോപ്പാൽ, നാഗപ്പൂർ, വാരണാസി മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിലും ക്രിസ്തുനാഥന്റെ ദിവ്യസന്ദേശം അറിയിക്കുന്നതിനായി അനേകം യുവതികളെ ഈ സഭ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

പ്രിയ കുഞ്ഞനുജത്തിമാരേ, ലളിതവും ത്യാഗപരവും പ്രാർത്ഥനാപരവുമായ ജീവിതം നയിച്ചുകൊണ്ട് ആദ്ധ്യാത്മിക, സാമൂഹ്യസേവനങ്ങളിലൂടെ സുവിശേഷസന്ദേശത്തിനു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നതിനായി ഈശോനാഥൻ നിങ്ങളെ ക്ഷണിക്കുന്നു.

S. S. L. C. യോ ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസയോഗ്യതകളോ ഉള്ള സേവനതല്പരരും പ്രേഷിതചൈതന്യവും നല്ല ആരോഗ്യമുള്ളവരുമായ കുഞ്ഞനുജത്തിമാർക്കു സ്വാഗതം. പ്രവേശനം ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ താഴെപ്പറയുന്ന വിലാസത്തിൽ അപേക്ഷിക്കുക.

The Vocation Promoter,
Prabhudasi Sisters of Ajmer,
Christ Raj Ashram,
P. O. Madar, Ajmer,
Rajasthan – 305024

റൊസേരിയൻ സഭ വൈദികർ

ശ്രീലങ്കയിലെ ജാഫ്ന രൂപതയിൽ തോലഗട്ടി എന്ന സ്ഥലത്ത് 1928 ഫെബ്രുവരി രണ്ടാം തീയതി ഫാദർ തോമസ് ഓ. എം. ഐ. സ്ഥാപിച്ചതാണ് റൊസേരിയൻ ധ്യാനസന്യാസസഭ.

ജനനംമുതൽ ഫാദർ തോമസിന്റെ ആരോഗ്യനില മോശമായിരുന്നു. പൗരോഹിത്യ സ്വീകരണത്തിന് മുമ്പുതന്നെ പലവട്ടം അന്ത്യകൂദാശ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പൗരോഹിത്യ സ്വീകരണത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ രൂപതാദ്ധ്യക്ഷൻ പറഞ്ഞു: ഈ നവവൈദികൻ അധികനാൾ ജീവിച്ചിരിക്കില്ല. എന്നാലും ഒരു വൈദികനായി മരിക്കുവാൻ ഭാഗ്യം ലഭിക്കട്ടെ....

ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു വ്യക്തിക്ക് തന്റെ സഹപ്രവർത്തകരെയെല്ലാം അമ്പരപ്പിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതും ദൈവമഹത്വത്തിനുവേണ്ടി വൻകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻസാധിച്ചതും വലിയ അത്ഭുതംതന്നെയാണ്. ദൈവപരിപാലനയിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അളവററ വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. ആ വിശ്വാസം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുവാനും മററുള്ളവരിലേക്കു പകരുവാനും അദ്ദേഹം തന്റെ അനുയായികളെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും അഭ്യസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഫാദർ തോമസ് തിരുസ്സഭയുടെ വളർച്ചയ്ക്കു ധ്യാനാത്മക ജീവിതത്തിനുള്ള പ്രാധാന്യത്തെപ്പററി തികച്ചും ബോധവാനായിരുന്നു. വ്യക്തികൾ മാത്രമല്ല, രാഷ്ട്രങ്ങൾ തന്നെ ദൈവത്തിൽനിന്നും അകന്നുപോകുന്നതും നിരീശ്വരപരമായ കമ്മ്യൂണിസം ലോകമാസകാലം പടർന്നുപിടിക്കുന്നതും അദ്ദേഹം കണ്ടു. സ്വർലോകരാജ്ഞിയായ ദൈവജനനി ലൂർദ്ദിലും ഫാത്തിമായിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് ഈ വിപത്തിൽ നിന്നു മോചനം നേടുവാനും ലോകസമാധാനത്തിനും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്‌വിപ്ലവം ഇല്ലാതാക്കുവാനും പ്രാർത്ഥനയും പ്രായശ്ചിത്തവും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയുണ്ടായി. ഈ നിയോഗങ്ങൾക്കെല്ലാമായിട്ടാണ് മാതാവ് ജപമാലഭക്തി ഒരു ആദ്ധ്യാത്മികായുധമായി തിരുസ്സഭയ്ക്കു കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്.

പൗരസ്ത്യദേശങ്ങളിൽ മിഷനറിമാരുടെ ദീർഘകാലത്തെ കഠിനപ്രയത്നം കാര്യമായഫലം പുറപ്പെടുവിച്ചില്ലാ എന്നും ഇതിന് പ്രതിവിധിയായി പ്രാർത്ഥനയും പരിത്യാഗജീവിതവും നയിക്കുന്ന സന്യാസികൾ രംഗത്തുവരണമെന്നും ഫാ. തോമസ് മനസ്സിലാക്കി. ഈ ചിന്തകൾ പലതവണ തന്റെ സഹപ്രവർത്തകനും പിന്നീടു ജാഫ്ന മെത്രാനുമായ ഫാ. ഗിയോമറുമായി ചർച്ചചെയ്യുമായിരുന്നു.

ഈകാലഘട്ടത്തിൽ പതിനൊന്നാം പീയൂസ് മാർപ്പാപ്പാ ''റേരും എക്ലേസിയേ'' എന്ന ചാക്രികലേഖനത്തിലൂടെ മിഷൻനാടുകളിൽ ഏതദ്ദേശീയ ധ്യാന സന്യാസസഭകളുടെ സ്ഥാപനം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. അവയുടെ അഭാവം തിരുസ്സഭയുടെ വളർച്ചയ്ക്കുവിഘാതമായി നിൽക്കുന്നതായി ചാക്രികലേഖനത്തിൽ വ്യക്തമാക്കിയിരുന്നു. ബിഷപ്പ് ഗിയോമർ ഫാ. തോമസിനോടു മാർപ്പാപ്പായുടെ ആഗ്രഹം നിറവേററുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ ഒരേസമയത്തു പീയൂസ് മാർപ്പാപ്പായ്ക്കും ബിഷപ്പ് ഗിയോമറിനും ഫാ. തോമസിനും ലഭിച്ച ദൈവനിവേശനത്തിന്റെ ഫലമായി സ്ഥാപിതമായ സഭയാണ് റൊസേരിയൻ ധ്യാന സന്യാസസഭ. ഈ സഭയുടെ സാക്ഷാൽ സ്ഥാപകൻ പതിനൊന്നാം പീയൂസ് മാർപ്പാപ്പായാണെന്ന് ഫാ. തോമസ് പലപ്പോഴും പറയുമായിരുന്നു.

റൊസേരിയൻ ജീവിതരീതി

തികച്ചും പ്രാർത്ഥനാപരമാണ് റൊസേരിയൻ ജീവിതം. ആശ്രമത്തിന് പുറത്തുള്ള ബാഹ്യപ്രേഷിത പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ ഏർപ്പെടുന്നില്ല. ഞങ്ങളുടെ അപ്പോസ്തോലിക പ്രവർത്തനം പ്രാർത്ഥനയും പ്രായശ്ചിത്തവുമാണ്. രാവും പകലും ഇടവിടാതെ പ്രാർത്ഥനയിൽ ചെലവഴിക്കുന്നു. ദിവ്യബലിക്കും പൊതുപ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ഉള്ള സമയമൊഴിച്ച് ബാക്കിസമയങ്ങളിലെല്ലാം അംഗങ്ങൾ മാറിമാറി ദിവ്യകാരുണ്യ സന്നിധിയിൽ ജപമാലപ്രാർത്ഥന നടത്തുന്നു. എല്ലാദിവസവും ആശ്രമാംഗങ്ങൾ ഒന്നുചേർന്നു തിരുസ്സഭയുടെ ഔദ്യോഗിക പ്രാർത്ഥന നിശ്ചിതസമയങ്ങളിൽ ചൊല്ലുന്നു. ദൈവമഹത്വത്തോടു മനുഷ്യർ കാണിക്കുന്ന അനാദരവുകൾക്കു പരിഹാരംചെയ്യുകയും, പ്രാർത്ഥനയും പ്രായശ്ചിത്തവുംകൊണ്ടു പാപികളുടെ മാനസാന്തരം സാധിക്കുകയും, ദൈവരാജ്യം എല്ലായിടത്തും പരത്തുകയുമാണ് സഭയുടെ സുപ്രധാന ലക്ഷ്യങ്ങൾ. കാനോനനമസ്കാരകീർത്തനം, ജപമാലരഹസ്യങ്ങളുടെ തുടർച്ചയായുള്ള ധ്യാനം, ഉപവാസം, മൗനം, ഏകാന്തത, കായികാദ്ധ്വാനം എന്നിവയാണ് സഭയുടെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കായുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട മാർഗ്ഗങ്ങൾ. നസ്രത്തിലെ കുടുംബത്തെയാണ് സഭ മാതൃകയായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

''ദൈവത്തെപ്പോലെ ആരുണ്ട്'' എന്നതാണ ഞങ്ങളുടെ സഭയുടെ മുദ്രാവാക്യം. റൊസേരിയൻജീവിതം ഈ മുദ്രാവാക്യത്തിന്റെ ഒരു പ്രകടനമാണ്. ദൈവത്തിലുള്ള അടിയുറച്ച വിശ്വാസമാണ് റൊസേരിയൻ ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ദിവ്യകാരുണ്യവിസീത്ത, തിരുമണിക്കൂർ ആരാധന, വിശുദ്ധകുർബ്ബാനയുടെ വാഴ്‌വ് പാട്ടുകുർബ്ബാന എന്നിവയെല്ലാം സഭയുടെ മുദ്രാവാക്യത്തിന് അനു

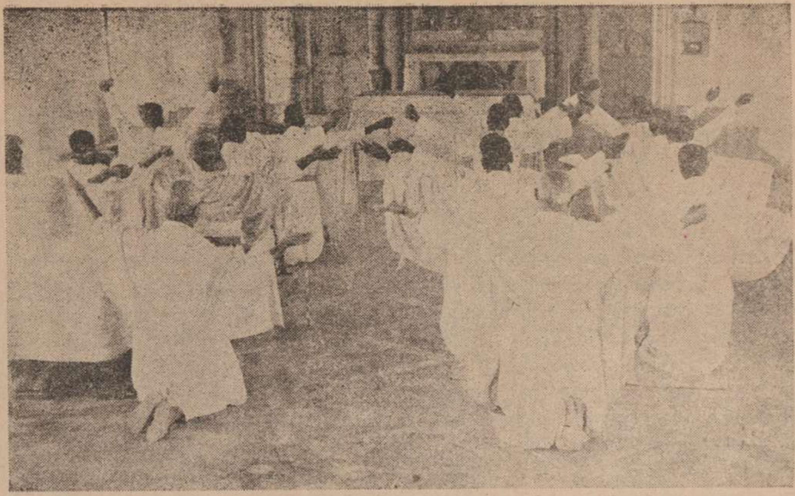

സരണമായ ഒരു ജീവിതം നയിക്കുവാൻ ഞങ്ങളെ സഹായിക്കുന്നു.

ധ്യാനസന്യാസികൾ മററുള്ളവരുമായി എപ്പോഴും നേരിട്ട് സമ്പർക്കം പുലർത്തുന്നില്ലെങ്കിലും അവർ കൂടുതൽ ആഴമായ വിധത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ഹൃദയത്തിനുള്ളിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചുകൊണ്ട് ആദ്ധ്യാത്മികമായി മററുള്ളവരോട് സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നു. തികച്ചും പ്രാർത്ഥനാപരമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ബാഹ്യപ്രേഷിത പ്രവർത്തനങ്ങളിൽനിന്നു ഞങ്ങൾ വിരമിക്കുന്നു. എങ്കിലും ചില പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ പങ്കെടുക്കുന്നുണ്ട്, ദിവ്യകാണ്യരാധന, ഏകാന്ത ധ്യാനങ്ങൾ, സഹകാരികൾ വഴിയുള്ള പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം, തൊഴിലാളികളുടെ സമുദ്ധാരണം, ക്രൈസ്തവാരാധനയ്ക്കു പൗരസ്ത്യകലാ–ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ പ്രയോഗം, ജാതിവർഗ്ഗ നിർമ്മാർജ്ജനം എന്നിവയെല്ലാം അവയിൽപ്പെടും.

സഭയുടെ വളർച്ച

ഇന്ത്യയിലും ശ്രീലങ്കയിലും ആശ്രമങ്ങളുള്ള ഒരു പ്രാദേശികസഭയാണ് ഞങ്ങളുടേതു്. ശ്രീലങ്കയിൽ മൂന്നും ഇന്ത്യയിൽ എട്ടുമായി പതിനൊന്നു് ആശ്രമങ്ങൾ ഇപ്പോൾ നിലവിലുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ ആദ്യത്തെ ആശ്രമം തൂത്തുകുടി രൂപതയിലെ വടക്കൻകുളം എന്ന സ്ഥലത്തു് 1943–ൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. 1952–ൽ രണ്ടാമത്തെ ആശ്രമം തൃശ്ശിനാപിള്ളിരൂപതയിൽ മണപ്പാറ എന്ന സ്ഥലത്തും മൂന്നാമത്തെ ആശ്രമം 1955–ൽ മദ്ധ്യപ്രദേശിലുള്ള അംബികാപൂർ രൂപതയിലും സ്ഥാപിതമായി. നാലാമത്തേതു് 1972–ൽ ബാംഗ്ളൂരിൽ സ്ഥാപിച്ച റൊസേരിയൻ ട്രെയിനിങ്ങ് സെൻററാണ്. അഞ്ചാമത്തെ ആശ്രമം, 1978–ൽ മദ്രാസ് രൂപതയിൽ ലൂർദ്ദുപുരം എന്ന സ്ഥലത്തു സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. ആറാമത്തെയും, ഏഴാമത്തെയും ആശ്രമങ്ങൾ 1981–ൽ കോഴിക്കോട്ടുരൂപതയിലും, പാററ്നാരൂപതയിലും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. എട്ടാമത്തെ ആശ്രമം തൃശ്ശിനാപ്പിള്ളി പട്ടണത്തിൽ 1983–ൽ തുടങ്ങി.

ഇന്ത്യയിലെ റൊസേരിയൻ സഭയുടെ മൂലക്കല്ല് ഫാ. ആൻറണി ഫെർണാണ്ടോ (ഫാദർ സൂസൈനാഥൻ.) ആണ്. ഇദ്ദേഹം തൂത്തുകുടി രൂപതയിലും തൃശ്ശിനാപ്പിള്ളി രൂപതയിലും 30 വർഷത്തിലധികം വിജയകരമായി പ്രേഷിത പ്രവർത്തനം നടത്തിയശേഷമാണ് റൊസേരിയൻ സഭയിൽ ചേർന്നതു്. സഭയിൽ ചേരുന്നതിനു് മുമ്പുതന്നെ ഒരു വിശുദ്ധനായി പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മാദ്ധ്യസ്ഥ്യത്താൽ നിരവധി അത്ഭുതങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ട്.

സുപ്പീരിയർ ജനറാൾ ഫാ. M. L. അലോഷ്യസും ബാംഗ്ളൂർ ആസ്ഥാനമാക്കി സഭയെ നയിച്ചുവരുന്നു.

ഇന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതികളിൽ പ്രാർത്ഥനാപ്രേഷിതത്വത്തിന്റെ ആവശ്യം അനുഭവത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കുന്ന പല രൂപതാദ്ധ്യക്ഷന്മാരും റൊസേരിയൻ സഭയെ തങ്ങളുടെ രൂപതകളിലേക്കു് ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിൽ തല്പരരായ യുവജനങ്ങളെ ഞങ്ങൾ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു. ഉത്തരേന്ത്യയിലെ അനേകം മിഷൻ രൂപതകൾ നിങ്ങൾക്കായി കാത്തിരിക്കുന്നു. വൈദികാംഗങ്ങളാകുവാൻ ഉള്ളവർക്കു് കുറഞ്ഞതു് എസ്. എസ്. എൽ. സി എങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കണം. അവൈദികാംഗങ്ങളാകുവാനുദ്ദേശമുള്ളവർക്കു് അതിൽ കുറഞ്ഞ വിദ്യാഭ്യാസയോഗ്യത തടസ്സമാവില്ല. നാല്പതുവയസ്സിൽ താഴെയുള്ള ആരോഗ്യവും സന്മനസ്സുമുള്ള യുവാക്കൾ കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്കു് താഴെ കാണുന്ന വിലാസത്തിൽ എഴുതുക.

Generalate:

Rosarian Ashram, Carmelaram P. O.
Bangalore – 35.

Fatimagiri Ashram, Vadakangulam P.O.
Tirunelveli Dt., T. N. – 627116.

Pushpavanam Ashram, Manjampatty P. O.
Tiruchy Dt., T. N. – 621307.

Nishkalanka Ashram, Ambikapur P. O.
Surguja Dt., M.P. 497001.

Rosarian Ashram, Lourdupuram, R. N.
Kandigai P. O.
Chinglepet Dt., T. N. – 603403.

Devamatha Ashram, Pariyaram P. O.
Cannanore Dt., Kerala State- 670502.

Mala Maria Ashram, Burhan Rd P. O.
Rohtas Dt., Bihar State.

Sirumalar Ashram R. C. School campus
Tiruchy – 1.

റോസേരിയൻ സഭ (Sisters)

അമലോത്ഭവ മാതാവിന്റെ സഭയിലെ ഒരു വൈദികനായ ഫാ. B. A. തോമസ് (O. M. I.) ആണ് റോസേരിയൻ സഭയുടെ സ്ഥാപകൻ. 1926-ൽ 11—ാം പീയൂസ് മാർപ്പാപ്പാ ''Rerum Ecclesiae'' എന്ന ലേഖനത്തിലൂടെ പ്രാർത്ഥനയുടെ മുഖ്യത്വത്തെപ്പററിയും തപസ്സിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പററിയും പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. പാപ്പായുടെ നിർദ്ദേശങ്ങളെ പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതിനായി 1928—ൽ സഹോദരന്മാർക്കും, 1950—ൽ സഹോദരിമാർക്കുമായി ശ്രീലങ്കയിൽ ജാഫ്നാ എന്ന സ്ഥലത്ത് ഈ സഭ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു.

തിരുക്കുടുംബ സഭയിലുള്ള സഹോദരി ജോൺ മേരിയുടെ സഹകരണത്തിൽ സഭ വളർന്നു വികസിച്ചു. ഇപ്പോൾ ശ്രീലങ്കയിൽ അഞ്ച് മഠങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ മദ്രാസിൽ Ravathanallour, Periapalayam എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലും, Tuticorin, Trichy, Trivandrum, Jabalpur (M. P.) മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലും റോസേരിയൻ സഭാ ഭവനങ്ങളുണ്ട്.

ലക്ഷ്യം

ലോകത്തെ തിന്മകളിൽനിന്നുരക്ഷിക്കുവാൻ എല്ലാവരും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും, പരിത്യാഗ കർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ലൂർദ്ദിലും ഫാത്തിമായിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ദിവ്യാംബികയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങളെ പ്രാവർത്തികമാക്കുവാൻ റോസേരിയൻ സന്യാസിനികൾ പരിശ്രമിക്കുന്നു. സ്വന്ത രക്ഷയ്ക്കായും, ലോകത്തിന്റെ മാനസാന്തരത്തിനായും പരിശുദ്ധ കുർബാനയുടെ മുമ്പിൽ രാവുംപകലും ദൈവരഹസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ധ്യാനിക്കുകയും പരിഹാര ആരാധനകൾ നടത്തുകയും ചെയ്യുക എന്നത് തങ്ങളുടെ കടമയായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ സന്യാസിനികൾ. എല്ലാവരും ചേർന്ന് ഒരേസ്വരത്തിൽ കാനോന നമസ്കാരങ്ങൾ പാടി ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നു.

ജീവിതരീതി

സസ്യാഹാരം മാത്രമേ ഇവർ ഉപയോഗിക്കുകയുള്ളു. ഞായറാഴ്ചകളിലും തിരുനാൾ ദിവസങ്ങളിലും ഒരു മണിക്കൂറും സാധാരണദിവസങ്ങളിൽ അരമണിക്കൂറും ഉല്ലാസം ഉണ്ട്. ബാക്കി സമയങ്ങളിൽ ഇവർ മൗനം കാക്കുന്നു. തിരുക്കുടുംബത്തിന്റെ മാതൃകസ്വീകരിച്ച് പലവിധ കൈവേലകളിൽ ഇവർ സസന്തോഷം വ്യാപൃതരാകുന്നു. ഇതിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന ആദായം കൊണ്ടാണ് ഈ സഹോദരികൾ തങ്ങളുടെ ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ നിറവേററുന്നത്.

പ്രാർത്ഥനാനിരതമായ ജീവിതത്തിനായി സ്വയം ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കപ്പെട്ട ഇവർ സമൂഹജീവിതത്തിലും ഏകാന്തതയും, മൗനവും, പരിത്യാഗവും കാത്ത് ദൈവത്തോട് ഐക്യപ്പെട്ടു ജീവിക്കുന്നു. പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ മാത്രമാണ് ഇവർ ലോകത്തോട് ബന്ധം പുലർത്തുന്നത്. ചെടിയുടെ ചുവട്ടിൽ മറഞ്ഞുകിടന്ന് പുഷ്ടികൊടുക്കുന്ന വളംപോലെ ആരാലും അറിയപ്പെടാത്ത ഈ സഹോദരികൾ തങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനകളിലൂടെ പരിത്യാഗകർമ്മങ്ങളിലൂടെ, മിഷൻ രംഗങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന പ്രേഷിതർക്ക് ആത്മവിശ്വാസവും ആവേശവും പകർന്നുകൊടുക്കുന്നു.

മൗനമുദ്രിതവും പ്രാർത്ഥനാനിരതവുമായ ഒരു ജീവിതം ഇന്നത്തെ യുവതലമുറയ്ക്ക് അനാകർഷകവും അർത്ഥശൂന്യവുമെന്നു തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ സംതൃപ്തി അനുഭവിച്ചാലേ ആർക്കും ബോധ്യമാവൂ.

നസ്രസ്സിലെ തിരുക്കുടുംബത്തിൽ നിറഞ്ഞുനിന്ന എളിമയും കീഴ്‌വഴക്കവുമുള്ള ഒരു ജീവിതം കഴിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരെ റോസേരിയൻ സഭയിലേക്ക് ഞങ്ങൾ സ്വാഗതംചെയ്യുന്നു. സഭയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവർക്കു ആദ്യത്തെ ഒരു വർഷം Aspirancy, ഒൻപതു മാസം Postulancy, രണ്ടു വർഷം Noviciate എന്നിവ ഉണ്ടായിരിക്കും. തുടർന്ന് സഭാവസ്ത്രസ്വീകരണവും വ്രതവാഗ്ദാനവും നടക്കും. ഈ സഭയിൽ ചേരാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ട കുറഞ്ഞ യോഗ്യത S. S. L. C. ആണ്.

റോസേരിയൻ സഭയെപ്പററി കൂടുതൽ അറിയുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ താഴെപ്പറയുന്ന വിലാസത്തിൽ എഴുതുക.

Sr. Mary Angela C. R. (Regional Superior)

St. Theresa's Convent	Rosarian Convent	Catholic Ashrem
Koithoorkonam P. O.	Ritammalpuram	Dhanora
Pothenkodee (via)	Pandarampatty	Nainpur P. O.
Trivandrum	Tuticorin	S. E. Rely
Kerala.	Tamilnadu 628002.	Mandla Dist. 481778
		M. P.

ഡോട്ടേഴ്സ് ഓഫ് സെൻറ് ഫ്രാൻസീസ് ഡി സാലെസ്

ഡോട്ടേഴ്സ് ഓഫ് സെൻറ് ഫ്രാൻസീസ് ഡി സാലെസ് എന്നറിയപ്പെടുന്ന സന്യാസസമൂഹം ഇററലിയിലെ കമ്യൂണിസ്റ്റ് ആധിപത്യത്തിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന 'റാവന്നാ'യിൽ 'ലൂഗോ' എന്ന സ്ഥലത്ത് 1872– ലാണു സ്ഥാപിതമായത്. മോൺ. ചാൾസ് കവീനായാണ് ഈ സഭയുടെ സ്ഥാപകൻ.

പൊന്തിഫിക്കൽ അംഗീകാരത്തോടുകൂടിയതും പ്രവത്തനോന്മുഖവുമായ ഈ സഭ ദൈവമഹത്വവും ദൈവജനത്തിൻെറ രക്ഷയും ലക്ഷ്യമാക്കി, ലോകത്തിൻെറ വിവിധഭാഗങ്ങളിലായി പ്രവത്തിച്ചുവരുന്നു. വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസീസ് സാലെസിൻെറ ആദ്ധ്യാത്മികതയിൽ ആകൃഷ്ടനായ സ്ഥാപകൻ, അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളായ നിമ്മലസ്നേഹവും മാധുര്യശീലവും സഭയുടെ സ്വഭാവസവിശേഷതകളായി സ്വീകരിച്ചു.

ദൈവരാജ്യ പ്രഘോഷണത്തിൻെറ ആവശ്യകത ബോദ്ധ്യപ്പെട്ട സ്ഥാപകൻ പരിശുദ്ധാത്മാവിൻെറ പ്രചോദനത്താൽ പ്രാത്ഥനാപ്രേഷിതത്വവും യുവജനമതബോധനവും കത്തവ്യമായി സ്വീകരിച്ചു. പ്രാത്ഥനാപ്രേഷിതത്വം സഭാതനയരെ അടിസ്ഥാനപരമായ ധ്യാനാത്മകജീവിതത്തിലേക്ക് ആനയിക്കുന്നതോടൊപ്പം; മാമ്മോദീസായിൽ ലഭിച്ച പൗരോഹിത്യദൗത്യ നിവ്വഹണത്തിനുപയുക്തമായ മാഗ്ഗങ്ങളും കാഴ്ചവെയ്ക്കുന്നു.

ഇററലിൽ രൂപം കൊണ്ട ഈ സഭ, ഇന്നു വളന്ന് ഇററലി, ആഫ്രിക്ക, ബ്രസീൽ, ഫിലിപ്പൈൻസ്, ഇന്ത്യ എന്നിവിടങ്ങളിൽ പ്രവത്തിച്ചുവരുന്നു.

ഇന്ത്യയിൽ: കേരളം, ആന്ധ്രാ, കർണാടകം എന്നിവിടങ്ങളിൽ ശാഖകളുണ്ട്. കേരളത്തിൽ തിരുവനന്തപുരത്ത് വിഴിഞ്ഞം, കവടിയാർ എന്നിവിടങ്ങളിലും ചങ്ങനാശ്ശേരിയിൽ മാമ്മൂട് എന്ന സ്ഥലത്തും ഈ സഭ പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു. സ്കൂൾ, ഹോസ്പിററൽ, മിഷൻപ്രവർത്തനം, അനാഥമന്ദിരങ്ങൾ, വൃദ്ധമന്ദിരങ്ങൾ, സാമൂഹ്യക്ഷേമം തുടങ്ങിയവയാണു സഭയുടെ പ്രധാന പ്രവർത്തനങ്ങൾ.

വിഴിഞ്ഞം ഒരു മിഷൻ കേന്ദ്രമാണ്. അവിടെ ഒരു നേഴ്സറിയും വളരെ വിപുലമായ രീതിയിൽ M. C. H. സെൻററും പ്രവർത്തിച്ചു വരുന്നു. ഇതോടനുബന്ധിച്ച് ഭവനസന്ദർശനവും ഇടവകാപ്രവർത്തനങ്ങളും നടക്കുന്നുണ്ട്. വിഴിഞ്ഞം, മാമ്മൂട് ശാഖകൾ സന്യാസാത്ഥിനികളുടെ പരിശീലനകേന്ദ്രം കൂടിയാണ്. കവടിയാറിൽ നേഴ്സറിയും സ്കൂളും പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു.

ആന്ധ്രായിൽ പാവപ്പെട്ടവരായ നാനാജാതിമതസ്ഥരുടെ ഇടയിൽ ദൈവരാജ്യപ്രഘോഷണത്തിനായി സിസ്റ്റേഴ്സ് സേവനമനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നു.

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്ക് എഴുതുക:—

MOTHER ANNA CONVENT
NOVITIATE HOUSE
MAMMOOD P. O.
DT. KOTTAYAM-686553
KERALA, S. INDIA

സമരിററൻ സന്യാസിനി സഭ

അയൽക്കാരൻ ആരെന്നു ചോദിച്ച നിയമജ്ഞനോട് നല്ല സമറിയാക്കാരന്റെ സേവനമാഹാത്മ്യം വിവരിച്ചശേഷം ''നീയും പോയി അതുപോലെ ചെയ്യുക'' എന്ന് യേശുനാഥൻ അരുളിച്ചെയ്തു. യേശുനാഥന്റെ ആ വാക്യം മുദ്രാവാക്യമായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് 1961–ൽ സ്ഥാപിതമായ ഒരു സന്യാസിനിസമൂഹമാണ് സമരിററൻ സന്യാസിനി സഭ.

പ്രസിദ്ധമായ 'ഡാമിയൻ ഇൻസ്റ്റിററ്യൂട്ടിന്റെ' സ്ഥാപകനും തൃശ്ശൂർ രൂപതയുടെ വികാരിജനറലുമായിരുന്ന യശ്ശ:ശരീരനായ മോൺ. പോൾ ചിററിലപ്പിള്ളിയാണ് ഈ സഭയുടെ സ്ഥാപകൻ.

1952, അദ്ദേഹം സെന്റ് തോമസ് കോളജിൽ ലക്ചററായി സേവനമനുഷ്ഠിച്ചിരുന്ന കാലം. തൃശ്ശൂരിന്റെ പ്രാന്തപ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നും തമിഴ്നാട്ടിൽ നിന്നും നഗരത്തിലേക്കു പ്രവഹിച്ചിരുന്ന കുഷ്ഠരോഗികളുടെ ദയനീയസ്ഥിതി കണ്ട് അവരിൽ അലിവുതോന്നിയ വന്ദ്യപിതാവിന്റെ ഹൃദയം അസ്വസ്ഥമായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരന്തര പരിശ്രമ ഫലമായാണ് കുഷ്ഠരോഗികളുടെ താമസത്തിനും പരിചരണത്തിനുമായി 1953–ൽ ഡാമിയൻ ഇൻസ്റ്റിററ്യൂട്ട് സ്ഥാപിതമായത്.

കുഷ്ഠരോഗികളെ സമൂഹം അറപ്പോടും വെറുപ്പോടും കൂടി മാത്രം വീക്ഷിച്ചിരുന്ന അക്കാലത്ത് അവർക്കു വേണ്ടത്ര സേവനം ചെയ്യുവാനും, ശുശ്രൂഷിക്കുവാനും അധികമാരും മുന്നോട്ടുവന്നില്ല. തന്മൂലം സാമൂഹ്യസേവനവും രോഗീപരിചരണവും പ്രത്യേക ലക്ഷ്യമായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് സമരിററൻ സന്യാസിനിസഭയ്ക്ക് അദ്ദേഹം രൂപം നല്കി. ദാരിദ്ര്യം, കന്യാവ്രതം, അനുസരണം എന്നിവയ്ക്കു പുറമേ, പാവങ്ങളുടെയും രോഗികളുടെയും ക്ലേശിതരുടെയും സേവനം എന്നൊരു പ്രത്യേക വ്രതം കൂടി ഈ സഭയിലെ അംഗങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നുണ്ട്.

ഇന്ന് ഇന്ത്യയുടെ നാനാഭാഗങ്ങളിലായി ഒൻപതു രൂപതകളിൽ (തൃശ്ശൂർ ഇരിഞ്ഞാലക്കുട, പാലക്കാട്, പാലാ, ജാംഷഡ്പൂർ, റാഞ്ചി, ഡാൽട്ടൺഗഞ്ച്, റെയ്പ്പൂർ, റെയ്ഗാർ_അംബികാപ്പൂർ) ഈ സഹോദരിമാർ സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്നു. കുഷ്ഠരോഗീകേന്ദ്രങ്ങൾ, ആശുപത്രികൾ, അനാഥശാലകൾ, വൃദ്ധമന്ദിരങ്ങൾ, ക്രാഫ്ററ് സ്കൂളുകൾ എന്നിവയാണ് അവരുടെ പ്രധാന പ്രവത്തനരംഗങ്ങൾ.

മംഗളവാത്ത കേട്ടയുടനെ ദൈവതിരുമനസ്സിനു കീഴ്വഴങ്ങുകയും ആ കീഴ്വഴക്കം ജീവിതത്തിലുടനീളം പ്രാവർത്തികമാക്കുകയും ചെയ്ത പരിശുദ്ധ അമ്മയാണ് സമരിററൻ സഹോദരിമാരുടെ പ്രഥമ മദ്ധ്യസ്ഥ. വിശുദ്ധ കൊച്ചുത്രേസ്യാ, വിശുദ്ധ വെറോനിക്ക എന്നിവർ ഉപമദ്ധ്യസ്ഥരുമാണ്. വിശുദ്ധ കൊച്ചുത്രേസ്യായുടെ ആന്തരിക ജീവിതവും, മിഷൻ ചൈതന്യവും, പ്രതിസന്ധിഘട്ടങ്ങളിൽപോലും ധീരോദാത്തമായ സേവനം കാഴ്ചവച്ച വിശുദ്ധ വെറോനിക്കായുടെ മാതൃകയും തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ പകത്തുവാൻ സമരിററൻ സന്യാസിനികൾ ശ്രമിക്കുന്നു.

സമരിററൻ സഭയിൽ അംഗങ്ങളാകുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്ക് ഒരു വർഷത്തെ നൊവിഷ്യേററ് ഉൾപ്പെടെ മൂന്നര വർഷത്തെ പരിശീലനം നൽകും. അതിനുശേഷം അവർ വ്രതവാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. ദൈവപരിപാലനയുടെ അദൃശ്യകരങ്ങൾ തിരുസ്സഭാരാമത്തിലെ ഒരു മോഹനസുമമായി ഈ കൊച്ചുസഭയെ വളർത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

രജതജൂബിലി ആഘോഷിക്കുന്ന സമരിററൻ സഭയ്ക്ക് ഇന്ന് 19 ശാഖാമഠങ്ങളും വ്രതവാഗ്ദാനം ചെയ്ത 145 അംഗങ്ങളുമുണ്ട്. ഇവരോടൊപ്പം വേദനിക്കുന്ന ജനലക്ഷങ്ങൾക്ക് ആശ്വാസമേകുവാൻ യേശു നിങ്ങളെയും ക്ഷണിയ്ക്കുന്നില്ലേ?

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്ക് എഴുതുക:–

Vocation Promoter,
Samaritan Sisters,
Mannuthy P. O.
Trichur– 680651
Kerala.

സ്നേഹഗിരി മിഷനറിസിസ്റ്റേഴ്സ്

ഈ ചെറിയവരിലൊരുവന സഹായം ചെയ്തപ്പോഴെല്ലാം നിങ്ങരം എനിക്കാണ ചെയ്തതെന്നുള്ള യേശുനാഥൻെറ വാക്കുകളിൽനിന്നും ചൈതന്യമുരംക്കൊണ്ട സഹോദരികളുടെ സമൂഹമാണ് സ്നേഹഗിരി മിഷനറിസിസ്റ്റേഴ്സ്. പാലാ ബിഷപ്പ് മാർ സെബാസ്റ്റ്യൻ വയലിലിൻെറ അനുഗ്രഹാശിസ്സുകളോടെ, കൊഴവനാൽ ഇടവകക്കാരനായ ഫാ. എബ്രാഹം കൈപ്പൻപ്ലാക്കൽ 1969—ൽ സ്ഥാപിച്ചതാണ് ഈ സന്യാസസമൂഹം.

അർപ്പിതജീവിതംവഴി ലോകഗുരുവായ യേശുനാഥന് സാക്ഷ്യംവഹിക്കുക എന്നതാണ് ഈ സന്യാസസമൂഹത്തിൻെറ ലക്ഷ്യം. ആർഷഭാരതത്തിൻെറ ആദ്ധ്യാത്മികപൈതൃകത്തിൽനിന്നും ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തിന് യോജിച്ച ആശയങ്ങളും ആദർശങ്ങളും സ്വീകരിച്ച ഈ സന്യാസസമൂഹം ആതുരസേവനത്തിലൂടെ, അദ്ധ്യാനജീവിതത്തിലൂടെ ക്രിസ്തുവിനു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നു. സ്വന്തം ജീവിതത്തിലൂടെ ക്രിസ്തുവിനെ അവതരിപ്പിക്കുകയും മററുള്ളവരിൽ ക്രിസ്തുവിനെ ദർശിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ സന്യാസസമൂഹം.

സീറോമലബാർ റീത്തിൽ സ്ഥാപിതമായ ഈ സന്യാസസമൂഹത്തിലെ അംഗങ്ങരം കേരളത്തിൻെറ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലും. ഭാരതത്തിലെ ഇതര മിഷൻരംഗങ്ങളിലും സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്നു. അനാഥരും ദരിദ്രരുമായ ബാലികാബാലന്മാർ, ഉററവരാലും ഉടയവരാലും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട വൃദ്ധജനങ്ങരം, ജീവിതത്തെ ഒരു ശാപമായി കരുതി വിധിയെ പഴിച്ചുകഴിയുന്ന വികലാംഗർ— ഇങ്ങനെ സമൂഹത്തിന് അധികപ്പററായ സഹോദരങ്ങളെ സ്വഭവനത്തിൽ സ്വീകരിച്ച്, അവരുടെ ദുഃഖങ്ങളിൽ പങ്കുചേർന്ന്, ഒരേ ഭവനത്തിൽ വസിച്ച് ഒരേമേശയിൽ ഭക്ഷിച്ച് ഒരേ കുടുംബാരൂപിയിൽ ജീവിച്ച് അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ അററുപോയ കുടുംബബന്ധങ്ങരംക്ക് പുതിയകണ്ണികരം വിളക്കിച്ചേർത്ത് അവർക്ക് പുതിയജീവിതം നൽകുന്ന, സ്നേഹഗിരി സഹോദരികരം. ഇവിടെ വർണ്ണവർഗ്ഗവ്യത്യാസമില്ല. എല്ലാവരും ഒരേകുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങരം.

ഓരോ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവർക്കായി പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം സ്ഥാപനങ്ങരം വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിലായി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്.

ബോയിസ് ടൗൺ

ദരിദ്രരും അനാഥരുമായ ബാലന്മാക്കായുള്ള ഈ സ്ഥാപനത്തിൽ പ്രതിവഷം 300—ൽപ്പരം കുട്ടികളെ സംരക്ഷിച്ചുപോരുന്നു. 5 വയസ്സുമുതൽ 18 വയസ്സുവരെയുള്ള ഈ കുട്ടികരം നഴ്സറിസ്കൂരം മുതൽ കോളജ്‌വരെയും മററ് ഇതര സാങ്കേതിക പരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങളിലും വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തുന്നവരാണ്. നാളെയുടെ പ്രതീക്ഷകളായ ഇവർ പഠനത്തിലും കലാ, കായികസാംസ്കാരികമണ്ഡലങ്ങളിലും മററു കുട്ടികളേക്കാരം മുന്നിലാണ പലപ്പോഴും. വിദ്യാഭ്യാസാനന്തരം ഓരോരോ തൊഴിലുകളിൽ പ്രാവീണ്യംനേടുന്ന ഇവർ സ്വയം തൊഴിൽ കണ്ടെത്തുന്നതിലും മുമ്പന്തിയിൽതന്നെ. 1600_ലേറെ കുട്ടികരം ഇവിടെനിന്നും വിദ്യാഭ്യാസവും തൊഴിൽപരിശീലനവുംനേടി ജീവിതത്തിൻെറ വിവിധതുറകളിൽ ഉന്നതമായ വ്യക്തിത്വത്തിൻെറ ഉടമകളായി വ്യാപരിക്കുന്നുണ്ട്.

ഗേരംസ് ടൗൺ

ജീവിതത്തിൻെറ ഇരുണ്ട മൂലകളിൽ താളംതെററി വീഴാനിടയുള്ള ഒരു വിഭാഗമാണല്ലോ അനാഥരും ദരിദ്രരുമായ പെൺകുട്ടികരം. അവരെ സുരക്ഷിതത്വത്തിലേക്കു നയിച്ചില്ലെങ്കിൽ അവരുടെ ജീവിതം പാളിപ്പോകും. ആ പാളിച്ചകളുടെ മുഴുവൻ ഉത്തരവാദിത്വവും സമൂഹത്തിനാണ്. ഇതു മനസ്സിലാക്കിയാണ് ഗേരംസ് ടൗണിനു രൂപംനൽകിയിട്ടുള്ളത്. സാധുപെൺകുട്ടികളുടെ അഭയസ്ഥാനമാണ് ഗേരംസ് ടൗൺ.

160 ഓളം പെൺകുട്ടികരം ഇവിടെ പ്രതിവഷം സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു. നേഴ്സറിമുതൽ കോളജുകളിൽവരെ പഠിക്കുന്നവർ ഇവിടെയുമുണ്ട്. നേഴ്സിംഗ്, നേഴ്സറി ട്രെയിനിംഗ് തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളിലും ഇവിടത്തെ പെൺകുട്ടികരം പരിശീലനം നേടുന്നുണ്ട്. കലാകായികരംഗങ്ങളിൽ ഇവർ മുൻപന്തിയിൽതന്നെ. സ്വയംപര്യാപ്തത നേടി സ്വയംതൊഴിൽ കണ്ടെത്തുന്നതിൽ ഇവർ അതീവ സമത്ഥർതന്നെ. അദ്ധ്യാപനം, നേഴ്സിംഗ്, ഓഫീസ് വർക്ക് എന്നിങ്ങനെ ജീവിതത്തിൻെറ വിവിധമണ്ഡലങ്ങളിൽ ഇവർ സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്നുണ്ട്. ഉത്തമ കുടുംബിനികളായി ജീവിതം നയിക്കുന്നവരും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ വളരെയേറെയുണ്ട്. കൊഴവനാൽ എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള ഈ ഭവനം ഇതിനോടകം 900—ൽപ്പരം കുട്ടികരംക്ക് അഭയം നൽകിക്കഴിഞ്ഞു.

ദയാഭവൻ

മക്കളാൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട പിതാക്കന്മാർ, വാദ്ധക്യത്തിൽ താങ്ങും തണലും നഷ്ടപ്പെട്ടവർ, പഴയ പ്രതാപങ്ങരം കൈമോശംവന്നപ്പോരം വെറുംകയ്യോടെ തെരുവുതെണ്ടി തളന്നവർ, ജീവിതപ്രയാണത്തിലെവിടെയോവച്ച് സുബോധം നഷ്ടപ്പെട്ടവർ, കുടുംബജീവിതത്തിൽ ശാന്തിയും സമാധാനവും കണ്ടെത്താനാവാതെ സ്വയം അതിൽനിന്ന് പിന്മാറിയവർ— ഇങ്ങനെ ജീവിതസായാഹ്നത്തിൽ അഭയംതേടിയെത്തുന്ന വൃദ്ധന്മാരുടെ ഭവനമാണ്' ദയാഭവൻ.

അവരിൽ പലരും ഇന്ന് നിത്യരോഗികരംതന്നെ. രാമനും പാപ്പനും, തോമസും അമ്മാവനും എല്ലാം ഇവിടെ ഏകോദരസഹോദരങ്ങളെപോലെ കഴിയുന്നു. പഴയകഥകരം പറഞ്ഞ് ഓമ്മകരം അയവിറക്കാറുണ്ടെങ്കിലും പുതിയ അന്തരീക്ഷത്തിൽ അവരിൽ നല്ലൊരു ഭാഗവും ഇവിടെ സന്തുഷ്ടരും സംതൃപ്തരുമാണ്. നഷ്ടബോധമില്ല. നാളെയെക്കുറിച്ച് ആശങ്കയില്ല. അകന്നുപോയ ബന്ധങ്ങളുടെ കണ്ണികളെ ചൊല്ലി ദുഃഖമില്ല. ദയാഭവൻ നൽകുന്ന സ്നേഹവും സംരക്ഷണവും ഇവരെ എന്നും ധന്യരാക്കുന്നു.

ശാന്തിനിലയം

ദയാഭവനിലെ വൃദ്ധന്മാരെപ്പോലെതന്നെ, മക്കളാലും സ്വന്തക്കാരാലും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട് മാതൃത്വത്തിൻെറ നൊമ്പരങ്ങളുമായി കഴിയുന്ന അനാഥരും അഗതികളുമായ അമ്മമാരുടെയും വൃദ്ധകളുടെയും സങ്കേതമാണ് ശാന്തിനിലയം. വൃദ്ധസ്ത്രീകരംക്കായുള്ള ഈ ഭവനം പാലാരൂപതയിൽ ഏന്തയാർ എന്ന സ്ഥലത്താണ് പ്രവത്തിക്കുന്നത്. മാതൃപുത്രസ്നേഹത്തിൻെറയും അതു തിരസ്കരിക്കപ്പെട്ട് സ്വന്തംമക്കരംക്ക് അധികപ്പററായി തീന്നതിൻെറയും നീറുന്ന കഥകരം വല്യമ്മമാർക്ക് പറയുവാനുണ്ട്. ആ കഥകരം കേരംക്കുവാൻ ആരെങ്കിലും ഉണ്ടാവുക എന്നതു് ഈ വൃദ്ധകളെ സംബന്ധിച്ച് വലിയ ആനന്ദമാണ്. പരസ്പരം ഓമ്മകരം കൈമാറുന്ന മുസ്ലീംവല്യമ്മ സീത്തുവും കാത്ത്യാനിയമ്മയും മറിയാമ്മപേരമ്മയും ഇന്ന് ഉററസുഹൃത്തുക്കരംതന്നെ. എനിക്കു് നീയും നിനക്കു് ഞാനുംമാത്രം എന്നു പറഞ്ഞ് പരസ്പരം ആശ്വസിപ്പിക്കുന്ന പലരും. കിടന്നകിടപ്പിൽ കിടക്കുവാനല്ലാതെ അനങ്ങുവാൻപോലുമാവാത്തവരും നൂറുവയസ്സു കഴിഞ്ഞവരും ഈ ശാന്തിഭവനിലെ അന്തേവാസികളായുണ്ട്. ശാന്തമായ അന്ത്യവും നല്ല മരണവും മാത്രമാണ് പലരുടെയും ആശ. സിസ്റ്റേഴ്സിൻെറ സ്നേഹവും നല്ലവാക്കുകളും പരിചരണങ്ങളും ഈ വല്യമ്മമാർക്കു് സന്തോഷവും സംതൃപ്തിയും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു.

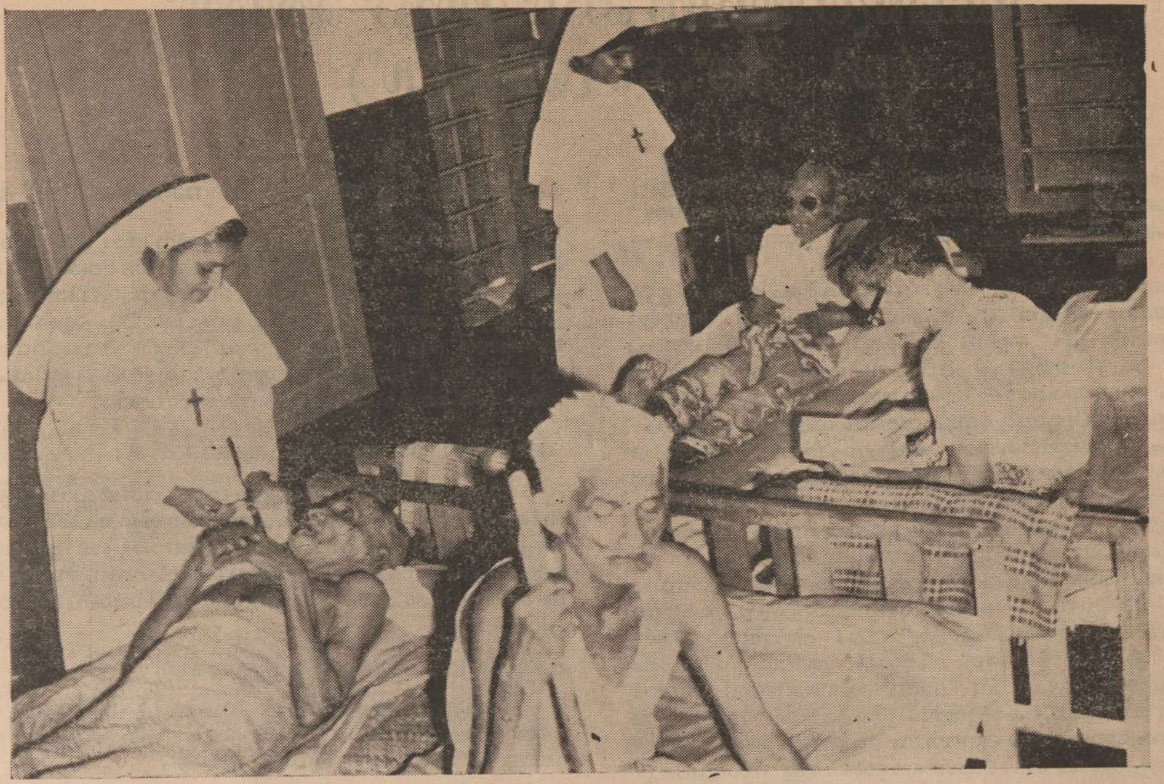

സ്നേഹാലയം

ജീവിതത്തിലെ മോഹനപ്രതീക്ഷകളോടെല്ലാം ബാല്യത്തിൽതന്നെ വിടപറയേണ്ടിവന്ന ഹതഭാഗ്യരായ സ്ത്രീകളുടെ ഒരു കൊച്ചുലോകമാണ് സ്നേഹാലയം. 4 വയസ്സുമുതൽ വിവിധ പ്രായത്തിലുള്ള വികലാംഗരായ 60 പേരെ സംരക്ഷിക്കുവാനുള്ള സൗകര്യം ഇവിടെയുണ്ട്: വിധിയുടെ ക്രൂരവിനോദങ്ങൾക്ക് ഇരയായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളവരാണ് ഈ ആലയത്തിലെ അന്തേവാസികളിലധികവും. മാനസികമായി മറേറതൊരു യുവതിയേയുംപോലെ വളർച്ചയെത്തിയവരാണ് ഇവരിൽ നല്ലൊരുഭാഗവും. പ്രതീക്ഷകൾ പൂവണിഞ്ഞു കാണാൻ ആഗ്രഹമുണ്ട് എല്ലാവർക്കും.

സ്വന്തം വീട്ടിൽനിന്നും പുറന്തള്ളപ്പെട്ട നിർഭാഗ്യരായ ഇവർക്ക് അത്താണിയായി വർത്തിക്കുന്നു സ്നേഹാലയം. ഓരോരുത്തർക്കും അനുയോജ്യമായ തൊഴിൽപരിശീലനം നല്കി തങ്ങളാലാവുന്നതെന്തും ചെയ്യുവാൻ പ്രാപ്തരാക്കുന്നതിൽ സിസ്റ്റേഴ്സ് ഇവിടെ കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിക്കുന്നു. തങ്ങളും സമൂഹത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണെന്ന ബോധം ഇന്ന് ഇവർക്കുണ്ട്. ബുദ്ധിയോ ഓർമ്മശക്തിയോ ഇല്ലാതെ എന്തു ചോദിച്ചാലും ചിരിക്കുവാൻമാത്രം കഴിയുന്ന മന്ദബുദ്ധികളും ഈ സ്നേഹാലയത്തിലുണ്ട്. സൗഹൃദവും സ്നേഹവും പുഷ്ടിച്ചുനിൽക്കുന്ന ഈ പൊന്നമ്പലത്തിന്റെ സംതൃപ്തി ഇവിടത്തെ അന്തേവാസികളുടെ സംതൃപ്തിയാണ്.

മിഷൻരംഗങ്ങൾ

കേരളത്തിനു വെളിയിൽ ഉജ്ജൈൻ ജഗദൽപ്പൂർ തുടങ്ങിയ രൂപതകളിലും സ്നേഹഗിരി സിസ്റ്റേഴ്സ് സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്നുണ്ട്. ആദിവാസികളുടെ ഇടയിൽ അധ്യാപനം രോഗീപരിചരണം, പോഷകാഹാരവിതരണം, തൊഴിൽപരിശീലനം തുടങ്ങിയവയ്ക്കായി ആദിവാസികേന്ദ്രങ്ങളിലും അവികസിതമേഖലയിലും ഇവർ പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു. ആരോരുമില്ലാത്തവരെ സ്വീകരിച്ച് സംരക്ഷിക്കുക എന്നതു് മിഷൻരംഗങ്ങളിലും ഒരു വ്രതമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുകയാണ് ഈ സഹോദരികൾ. വില്ലേജുകളിലെ സാധുജനങ്ങളെ സമുദ്ധരിക്കുന്നതിലും അവരുടെ അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ മാററിയെടുക്കുന്നതിലും രോഗികൾക്ക് പരിചരണവും സാധുക്കൾക്കു സഹായവും നൽകുന്നതിലും സ്നേഹഗിരി സഹോദരികൾ അർപ്പണബോധത്തോടെ പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു. പുതിയലോകം, പുതിയ മനുഷ്യൻ— ഇതാണ് ഈ സഹോദരികളുടെ ലക്ഷ്യം. സ്നേഹത്തിലൂടെയും സേവനത്തിലൂടെയും മാത്രമേ ഈ ലക്ഷ്യം നേടാനാവൂ എന്ന് ഉറച്ചുവിശ്വസിക്കുന്നു ഇവർ.

സഭ ഇന്ന്

1969–ൽ സ്ഥാപിതമായ ഈ സന്യാസസമൂഹത്തിൽ ഇന്ന് 225 സിസ്റ്റേഴ്സും 46 പരിശീലനാംഗങ്ങളും ഉണ്ട്. പാലാ, തിരുവനന്തപുരം, മാനന്തവാടി, ഉജ്ജൈൻ, ജഗദൽപ്പൂർ എന്നീ രൂപതകളിലായി 17 ശാഖാഭവനങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. മാതൃഭവനം പാലായിൽതന്നെ. പാലാരൂപതയുടെ അഭിവന്ദ്യ പിതാവ് മാർ ജോസഫ് പള്ളിക്കാപറമ്പിൽ തിരുമേനിയുടെ പൈതൃകസംരക്ഷണയിൽ ഈ സന്യാസസമൂഹം വളർന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. സ്നേഹഗിരി സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഡയറക്ടറായി സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്ന ഫാദർ മാത്യു കിരാന്തടം ഈ സന്യാസസമൂഹത്തിന്റെയും ഇതര സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും വളർച്ചയ്ക്കായി അക്ഷീണം യത്നിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സിസ്റ്റർ കർമ്മലയാണ് ഈ സന്യാസസമൂഹത്തിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ സുപ്പീരിയർ ജനറൽ.

സ്നേഹഗിരി മിഷനറിസഭയിൽ അംഗങ്ങളായി ചേരുന്നവർക്ക് മൂന്നരവർഷത്തെ പരിശീലനമാണുള്ളത്. ഒരു വർഷത്തേയ്ക്കാണ് നോവിഷ്യറ്റ്. അതിനുശേഷം വ്രതവാഗ്ദാനവും തുടർന്ന് ആറുവർഷത്തിനുശേഷം നിത്യവ്രതവും നടക്കും. അൽത്താരയിലെ ബലിയിൽനിന്നും ചൈതന്യമാർജ്ജിച്ചുകൊണ്ട് കേരളത്തിലും കേരളത്തിനു വെളിയിലും ആതുരസേവനത്തിലൂടെ ജീവിതം ധന്യമാക്കുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നവരെ 'സ്നേഹഗിരി' സ്വാഗതംചെയ്യുന്നു.

Address:– Sr. Superior,
Snehagiri Missionary Sisters,
Karoor P. O.
Palai – 686590

കോൺഗ്രിഗേഷൻ ഓഫ് സെൻറ് തെരേസ് (സി. എസ്. ടി. ബ്രദേഴ്സ്)

1931 മാർച്ച് 19—ാം തീയതി എറണാകുളം അതിരൂപതയിൽ മൂക്കന്നൂർ ആസ്ഥാനമായി രൂപംകൊണ്ട, ബ്രദേഴ്സ് മാത്രം അംഗങ്ങളായുള്ള ഒരു മിഷനറി സന്യാസ സമൂഹമാണിതു്.

ആർഷഭാരതത്തിൻെറ ആദ്ധ്യാത്മികചൈതന്യം ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടു സാമൂഹ്യവും പ്രേഷിതപരവുമായ രംഗങ്ങളിലൂടെ പ്രവത്തിച്ചും ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിൽ ഒരു പുത്തൻപാത വെട്ടിത്തെളിച്ച വിശുദ്ധ കൊച്ചുത്രേസ്യായുടെ ചൈതന്യം സ്വായത്തമാക്കിയും വ്രതത്രയങ്ങളിലൂടെ സഭാംഗങ്ങരം ജീവിതവിശുദ്ധി നേടുകയാണു സഭയുടെ ലക്ഷ്യം. എറണാകുളം അതിരൂപതയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായിരുന്ന പുണ്യചരിതനായ കണ്ടത്തിൽ മാർ ആഗസ്തീനോസ് തിരുമേനിയാണു് സഭാ സ്ഥാപകൻ

മൂക്കന്നൂർ കരയിലെ പുരാതന കുടുംബാംഗവും ഉദാരമതിയുമായ കളങ്ങര ഗർവാസീസ് സഹോദരന്മാരുടെ ഒരു സന്യാസസഭയും അതോടു ചേർന്ന ഒരു അനാഥശാലയും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും സ്കൂരം, കരകൗശലശാല മുതലായവ നടത്തുന്നതിനും മററുമായി എറണാകുളം വികാരി അപ്പസ്തോലിക്കാ പഴേപറമ്പിൽ മാർ ളൂയീസ് മെത്രാൻ തിരുമേനസ്സിലേക്കു അൻപതു് ഏക്കറോളം സ്ഥലം ദാനം ചെയ്തതിൻെറ ദാനനിയോഗമാണു വിശുദ്ധ കൊച്ചുത്രേസ്യായുടെ പേരിലുള്ള ഈ സന്യാസ സഭയുടെ സ്ഥാപനത്തിനു പ്രേരകമായതു്. പിൽക്കാലത്തു അച്ചന്മാരും കൂടി അംഗങ്ങളാകാനുള്ള സാഹചര്യം ഉണ്ടായെങ്കിലും ഇപ്പോരം അച്ചന്മാരും ബ്രദേഴ്സും പ്രത്യേക സഭകളായി പ്രവത്തിച്ചുവരികയാണു്.

സഭാംഗങ്ങരംക്കു ആദ്ധ്യാത്മികതയിലും ദൈവശാസ്ത്രത്തിലും വിജ്ഞാനവും സാമൂഹ്യപ്രവത്തനങ്ങരം നടത്തുവാൻ വേണ്ട യോഗ്യത സമ്പാദിക്കാൻ പരിശീലനവും സഭയിൽ നിന്നും നല്കിവരുന്നുണ്ടു്. C S T ബ്രദേഴ്സ് സഭയ്ക്കു് ഇന്നു കേരളത്തിലെ വിവിധഭാഗങ്ങളിലായി എട്ടു ഭവനങ്ങളുണ്ടു്.

മൂക്കന്നൂർ ചെറുപുഷ്പാശ്രമം

സഭയുടെ മാതൃഭവനമായ മൂക്കന്നൂർ ആശ്രമത്തിൽതന്നെയാണു സഭയുടെ ഭരണകേന്ദ്രമായ ജനറലേററും പ്രവത്തിക്കുന്നതു്. സഭയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സുപ്പീരിയർ ജനറൽ ബ്രദർ ഫിലിപ്പ് മൂലൻ C S T ആണു്. ഈ ആശ്രമത്തോടു ചേർന്ന 240 ബാലന്മാർ താമസിക്കുന്ന ''ബാലനഗർ'' എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന അനാഥമന്ദിരവും 2500 ഓളം കുട്ടികരം അദ്ധ്യയനം നടത്തുന്ന ഒരു ഹൈസ്കൂളും 100 കിടക്കകരം ഉള്ള ഒരു ആശുപത്രിയും 500—ൽ പരം കുട്ടികരംക്കു പരിശീലനം നല്കുന്ന ഒരു ടെക്നിക്കൽ സ്കൂളും 55 പേക്കു പരിശീലനവും തൊഴിലും നല്കുന്ന ഒരു കാർപെൻററിസെൻററും ഒരു തുണിനെയ്ത്തുസ്ഥാപനവും ഒരു പ്രിൻറിംഗ്പ്രസ്സും ഒരു പബ്ലിക്ക്ലൈബ്രറിയും നടത്തിവരുന്നു.

''ജനസഭ'' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന സംഘടന വഴി ബാലവാടി തയ്യൽപരിശീലനകേന്ദ്രം, ബേക്കറി തുടങ്ങിയ തൊഴിലധിഷ്ഠിത പ്രവത്തനങ്ങളും നടത്തിവരുന്നുണ്ടു്. മാതൃഭവനത്തോടനുബന്ധിച്ചു ആശ്രമദേവാലയവും സന്യാസ പരിശീലന ഭവനങ്ങളും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു.

മത്തുങ്കൽ ആശ്രമം

വൈക്കം താലൂക്കിലെ ചെമ്പു ഇടവകയിൽ, സഭാസ്ഥാപകനായ മാർ ആഗസ്റ്റിൻ കണ്ടത്തിൽ തിരുമേനിക്ക് അവകാശമായിസിദ്ധിച്ച കുടുംബസ്വത്തും ഒരു ചെറിയ പള്ളിയും തിരുമേനി C S T സഭയെ ഏല്പിക്കുകയുണ്ടായി. മത്തുങ്കൽ എന്ന സ്ഥലത്തെ ഈ അവകാശ ഭൂമിയിലാണിപ്പോരം സഭയുടെ മത്തുങ്കൽ ആശ്രമം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. 50 കുട്ടികരം ഉള്ള ഒരു ബാലഭവനം ഇവിടെ നടത്തിവരുന്നു.

പുത്തൻകുരിശു ആശ്രമവും നൊവിഷ്യേററു് ഭവനവും

എറണാകുളം അതിരൂപതയിൽനിന്നും അത്യുന്നത കർദ്ദിനാരം ജോസഫ് പാറേക്കാട്ടിൽതിരുമേനി കാരുണ്യപൂർവ്വം ഏല്പിച്ചു തന്ന ഉദ്ദേശം 13 ഏക്കർ സ്ഥലവും പിന്നീടുവാങ്ങിച്ച 15 ഏക്കറിനുമേൽ സ്ഥലവും ഉരംപ്പെടെ 29 ഏക്കറോളം ഭൂമിയിലാണു പുത്തൻ കുരിശു ചെറുപുഷ്പാശ്രമവും നൊവിഷ്യേററു ഭവനവും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ഇടവകപ്പള്ളിയും ആശ്രമത്തിൻെറ മേൽനോട്ടത്തിൽ നടത്തിവരുന്നു.

ജോസ്ഗിരി ആശ്രമം, അട്ടാറ

സഭവക ഒരു റബ്ബർതോട്ടവും നെൽപ്പാടങ്ങളുമുണ്ടു് ഇതിൻെറ കീഴിൽ. കൃഷിരംഗത്തു ധാരാളംപേക്കു തൊഴിൽ നല്കി സഹായിക്കാൻ ആശ്രമാംഗങ്ങരം ശ്രദ്ധിച്ചുവരുന്നു. സമീപവാസികരംക്കു ദിവ്യബലിയിൽ സംബന്ധിക്കുവാൻ സൗകര്യപ്രദമായ രീതിയിൽ ഒരു ദേവാലയവും സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

മേരിഗിരി ആശ്രമം, കൂട്ടമ്മൂഖം

തലശ്ശേരി രൂപതയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഈ ആശ്രമത്തോടു ചേർന്നു ഒരു ദേവാലയവും ആശ്രമംവക കമുകിൻ തോട്ടവും കുറച്ചു കൃഷിസ്ഥലവുമുണ്ടു്.

സെൻറു് അഗസ്റ്റിൻസ് ആശ്രമം, പള്ളുരുത്തി

എറണാകുളം അതിരൂപതയിലെ പള്ളുരുത്തി ഇടവകാംഗങ്ങളായ വടശ്ശേരി കുടുംബം ദാനമായി നല്കിയ സ്ഥലത്താണു പള്ളുരുത്തി ആശ്രമം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ഇവിടെ ഒരു ഓട്ടോമോബൈൽ വക്ക്ഷോപ്പും ട്രെയിനിംഗ് സെൻററും സ്ഥാപിച്ചു പരിശീലനം നല്കിവരുന്നു.

പുഷ്പസദൻ — തൃക്കാക്കര

ജൂണിയർ ബ്രദേഴ്സിൻെറ കോളജുപഠനം ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടു സ്ഥാപിച്ചതാണു ഈ ആശ്രമം.

ലിററിൽ ഫ്ളവർ ആശ്രമം, ദ്വാരക

മാനന്തവാടി രൂപതാദ്ധ്യക്ഷൻ അഭിവന്ദ്യ തുങ്കുഴിപ്പിതാവു ദാനംചെയ്ത സ്ഥലത്താണു ഈ ആശ്രമം സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇവിടെ ഒരു ഇൻഡസ്ട്രീയൽ ട്രെയിനിംഗ് സെൻററും ഓട്ടോമൊബൈൽ വക്ക്ഷോപ്പും നടത്തിവരുന്നു.

C S T ബ്രദേഴ്സ് പ്രേഷിതപ്രവത്തനത്തിൻെറ വിവിധമേഖലകളിൽ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചുവരികയാണു്. വിവിധ തലങ്ങളിൽ വിദഗ്ദ്ധ പരിശീലനം നേടുവാനായി മദ്രാസ്, ബാംഗ്ളൂർ തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ സഭാംഗങ്ങളെ അയച്ചിട്ടുണ്ടു്. വിശുദ്ധ ചെറുപുഷ്പത്തിൻെറ ചൈതന്യധാര അനുസ്യൂതം പ്രവഹിപ്പിക്കുന്നരീതിയിൽ ലളിതമായ പ്രവത്തന ശൈലിയുമായി സഭാംഗങ്ങരം മുന്നേറുകയാണു്.

ഉത്തരേന്ത്യയിലെ മിഷൻ രംഗങ്ങളിൽ സേവനമനുഷ്ഠിക്കുവാനും ധാരാളം ക്ഷണങ്ങരം ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പ്രവത്തനരംഗത്തു മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങരംക്കായി പ്രേഷിതചൈതന്യത്തിൻെറ ഉറവിടമായ വിശുദ്ധ കൊച്ചുത്രേസ്യായോടു ഞങ്ങരം പ്രാത്ഥിക്കുന്നു.

Address:— Brother Superior
C. S. T. Generalate
Mukkannur
Ernakulam (Dt.)
683577

ഡോട്ടേഴ്സ് ഓഫ് സെൻറ് തോമസ് (ഡി. എസ്. ററി.)

ക്രിസ്തുവിൻെറ രക്ഷാകരമായ സ്നേഹത്തിനു് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുവാൻ സ്വജീവിതം രക്തസാക്ഷിത്വത്തിലൂടെ സമർപ്പിച്ച ഭാരതാപ്പോസ്തലനായ വിശുദ്ധ തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ മദ്ധ്യസ്ഥതയിൽ 1969 ജൂലൈ മാസത്തിൽ പാലാരൂപതയിലുള്ള അരുവിത്തുറയിൽ സ്ഥാപിതമായ സീറോ മലബാർ സഭയിലെ ഒരു മിഷനറി സന്യാസിനിസമൂഹമാണു് ഡോട്ടേഴ്സ് ഓഫ് സെൻറ് തോമസ്.

തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ പ്രേഷിതതീക്ഷ്ണതയിൽ പ്രേരിതരായി ലോകത്തിലെവിടെയും, പ്രത്യേകിച്ച് ക്രിസ്തുനാഥൻെറ സുവിശേഷം കടന്നുചെന്നിട്ടില്ലാത്ത സഹോദരങ്ങളുടെ ഇടയിൽ സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുക എന്നതാണു് ഈ സഭയുടെ പ്രധാന ലക്ഷ്യം.

ബിഷപ്പ് മാർ സെബാസ്റ്റ്യൻ വയലിലിൻെറ രക്ഷാകർത്തൃത്വത്തിൽ ആരംഭിച്ച ഈ സന്യാസസഭയുടെ സ്ഥാപകഡയറക്ടർ ഫാദർ ജേക്കബ് താഴത്തേലാണു്.

പ്രാർത്ഥനാനിർഭരമായ സമൂഹജീവിതത്തിൽനിന്നും തിരുസഭയുടെയും സഹോദരങ്ങളുടെയും ആവശ്യങ്ങളിൽനിന്നും ഉളവാകുന്ന പ്രേഷിതചൈതന്യമാണു് ഈ സന്യാസിനിസമൂഹത്തിൻെറ അടിസ്ഥാന ദൗത്യം. ദൈവരാജ്യപ്രഘോഷണത്തിനായി കഴിവതും പരിശ്രമിക്കുക, ആ ദൈവരാജ്യം ആത്മാക്കളിൽ സംജാതമാക്കുക, അതു രാജ്യാന്തരങ്ങളിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുക, അങ്ങനെ സമുദായത്തിൽ ഒരു നവജീവൻ സംജാതമാക്കുക എന്നിവ തങ്ങളുടെ സർവ്വപ്രധാനമായ കടമയായി സഭാംഗങ്ങൾ കരുതുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കായി വിദ്യാഭ്യാസം, ആതുരസേവനം, സാമൂഹ്യസേവനം, മതബോധനം, മുദ്രാലയപ്രേഷിതത്വം, അനാഥശാലകൾ, കുടുംബസന്ദർശനം, ഗ്രാമസന്ദർശനം എന്നീ ജനസേവനരംഗങ്ങളിൽ സഹോദരികൾ തികഞ്ഞ പ്രേഷിതചൈതന്യത്തോടെ പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു.

കേരളത്തിൽ പാലാ, കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി, പാലക്കാട്, തലശ്ശേരി എന്നീ രൂപതകളിലായി ഏഴു സന്യാസഭവനങ്ങളും വടക്കേ ഇന്ത്യയിൽ ഉജ്ജെയിൻ, സാത്ന, മേഘാലയാ എന്നീ മിഷൻ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ ഏഴു ഭവനങ്ങളും ഉൾപ്പെടെ 14 ഭവനങ്ങൾ സഭക്കിപ്പോഴുണ്ടു്.

ഈ സഭയിൽ ഇപ്പോൾ 110 അംഗങ്ങളാണുള്ളതു്. നാഥനും ഗുരുവുമായ യേശുവിൻെറ കർമ്മോത്സുകമായ ആത്മസമർപ്പണത്തിൽ പങ്കുചേർന്നു് ക്രിസ്തുവിനെപ്രതിയുള്ള സ്നേഹത്തിൽ സ്വയം സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് വിശുദ്ധ തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ ആഹ്വാനത്തെ ജീവിതശൈലിയായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ജീവിതമാണു് ഈ സഭയിലെ അംഗങ്ങൾ നയിച്ചുവരുന്നതു്.

ഈ മിഷനറി സന്യാസിനിസമൂഹത്തിൻെറ മാതൃഭവനം അരുവിത്തുറയിലാണു്. ഭരണങ്ങാനത്തുള്ള നോവിഷ്യേററു് ഭവനത്തിൽ രണ്ടു വർഷത്തെ നോവിഷ്യേററ് ഉൾപ്പെടെ മൂന്നു വർഷത്തെ പരിശീലനത്തിനുശേഷം ആദ്യവ്രതവാഗ്ദാനം നടത്തുന്നു. പിന്നീട് നിത്യ വ്രതവാഗ്ദാനം വരെയുള്ള ആറു വർഷങ്ങൾ സന്യാസജീവിതത്തെ കൂടുതൽ പരിപക്വമാക്കത്തക്കവിധത്തിൽ പ്രേഷിതപരമായ ജോലികളിലും പഠനത്തിലുമായി ചെലവഴിക്കുന്നു. പുതിയ അർത്ഥിനികളെ ഭരണങ്ങാനത്തുള്ള നോവിഷ്യേററു്ഭവനത്തിലാണു് സ്വീകരിക്കുക. സമർപ്പിതജീവിതത്തിലൂടെ ക്രിസ്തുവിൻെറ സ്നേഹത്തിനു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുവാൻ താത്പര്യമുള്ള വനിതകൾ താഴെക്കാണുന്ന വിലാസത്തിൽ ബന്ധപ്പെടുക.

Sr. Superior General
St· Thomas Convent
Aruvithura P. O.
(Dt.) Kottayam, Kerala

വിൻസെൻഷ്യൻ കോൺഗ്രിഗേഷൻ (വി. സി.)

കേരളത്തിൽ ജന്മമെടുത്ത, പുരുഷന്മാർക്കുവേണ്ടിയുള്ള രണ്ടാമത്തെ സന്യാസസമൂഹമാണ് വിൻസെൻഷ്യൻ കോൺഗ്രിഗേഷൻ. അംഗസംഖ്യയിലും ഈ സഭ രണ്ടാം സ്ഥാനം അലങ്കരിക്കുന്നു. വി. വിൻസെൻറ് ഡി പോളാണ് ഈ സഭയുടെ സ്വർഗ്ഗീയ മദ്ധ്യസ്ഥൻ. ഇന്ന് കേരളത്തിലെ എല്ലാ സീറോമലബാർ രൂപതകളിലും ശാഖാഭവനങ്ങളുള്ള ഈ സന്യാസസമൂഹത്തിൻെറ പ്രവർത്തനങ്ങൾ തമിഴ്നാട്, ആന്ധ്ര, മദ്ധ്യപ്രദേശ് തുടങ്ങിയ സംസ്ഥാനങ്ങളിലേക്കും ഭാരതത്തിനുവെളിയിൽ ആഫ്രിക്ക, ജർമ്മനി, അമേരിക്ക, ഇററലി തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്കും വ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്.

1904–ൽ വൈക്കത്തിനടുത്ത് തോട്ടകം എന്ന സ്ഥലത്ത് ഫാ. വർക്കി കാട്ടറാത്തിൻെറ നേതൃത്വത്തിൽ, വി. വിൻസെൻറ് ഡി പോൾ സ്ഥാപിച്ച കോൺഗ്രിഗേഷൻ ഓഫ് ദി മിഷൻെറ മാതൃകയിൽ ഒരു ആശ്രമം സ്ഥാപിച്ചതാണ് വിൻസെൻഷ്യൻ കോൺഗ്രിഗേഷൻെറ ആരംഭം കുറിച്ച സംഭവം. എന്നാൽ കോൺഗ്രിഗേഷൻെറ ശരിക്കുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളും വളർച്ചയും ആരംഭിക്കുന്നത് 1927–ൽ ഫാദേഴ്സ് ജോർജ്ജ് മണ്ണാറ, ജോർജ്ജ് വട്ടംകണ്ടത്തിൽ, ആൻറണി പൗവ്വത്തിൽ എന്നിവർ തോട്ടകം കൊവേന്തയിൽ സമൂഹജീവിതം തുടങ്ങിയതോടെയാണ്. ആരംഭകനായ ഫാ. കാട്ടറാത്ത് വ്രതമെടുത്ത് സഭയുടെ ആദ്യ അംഗമായി. സഭയുടെ ആദ്യനാളുകളിൽ മാർ ളൂയീസ് പഴേപറമ്പിൽ, മാർ അഗസ്റ്റിൻ കണ്ടത്തിൽ എന്നീ പിതാക്കന്മാരുടെ പ്രോത്സാഹനവും സഹകരണവും പ്രത്യേകമുണ്ടായിരുന്നു.

1937–ൽ സഭയുടെ രണ്ടാമത്തെ ഭവനം അങ്കമാലിയിൽ സ്ഥാപിതമായി. പിന്നീടങ്ങോട്ട് സഭയുടെ വളർച്ച വളരെ വേഗത്തിലായിരുന്നു. ധാരാളം അംഗങ്ങൾ സഭയ്ക്കുണ്ടായി. ഭവനങ്ങളും സ്ഥാപനങ്ങളും കേരളത്തിലും വെളിയിലും അതിവേഗം വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. 1968–ൽ വിൻസെൻഷ്യൻ കോൺഗ്രിഗേഷൻ പൊന്തിഫിക്കൽ പദവിയിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തപ്പെട്ടു. അതേവർഷംതന്നെ മദ്ധ്യപ്രദേശിലെ വിശാലമായ സത്നാമിഷൻ പരിശുദ്ധ സിംഹാസനം കോൺഗ്രിഗേഷനെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് രൂപതയായി ഉയർത്തപ്പെട്ട സാത്നായുടെ പ്രഥമമെത്രാൻ മാർ എബ്രാഹം മററം ആണ്. 1980–ൽ ഹിന്ദി സംസാരിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളെ ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് സെൻറ് തോമസ് റീജിയൺ രൂപീകൃതമായി. പ്രോവിൻസ് രൂപീകരണത്തിൻെറ മുന്നോടിയായി സഭയെ കേരളത്തിലും റീജനുകളായി തിരിക്കാനുള്ള നടപടികൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഇന്ന് വിൻസെൻഷ്യൻ കോൺഗ്രിഗേഷന് ഒരു മെത്രാനും, 146 വൈദികരും, 8 സഹോദരന്മാരും 85 മേജർ സെമിനാരിക്കാരും 86 മൈനർ സെമിനാരിക്കാരും, 14 നോവിസസും 6 സഹോദരാർത്ഥികളുമാണുള്ളത്. സഭയ്ക്ക് ഒരു രൂപതയും, ഒരു റീജണും, 26 ഭവനങ്ങളും: 15 വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളും, 8 അനാഥാലയങ്ങളും, 3 പ്രസ്സുകളും, രണ്ടുപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും, രണ്ട് ആശുപത്രികളും, ഒരു സാംസ്കാരിക കേന്ദ്രവും, രണ്ടു ധ്യാനകേന്ദ്രങ്ങളും ഉണ്ട്.

ഇനി വിൻസെൻഷ്യൻ കോൺഗ്രിഗേഷൻെറ ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുകൂടി ഒരുവാക്ക്. ദരിദ്രരോട് സുവിശേഷം അറിയിക്കുവാനും, അവരുടെ ആദ്ധ്യാത്മികവും, ഭൗതികവുമായ ഉന്നമനത്തിനുവേണ്ടി യത്നിക്കുവാനും സഭാംഗങ്ങൾ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധരാണ്. അജപാലനപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ രൂപതാവൈദികരെ സഹായിക്കുവാനും സഭാംഗങ്ങൾ ശ്രമിക്കുന്നു. യേശുവിൻെറ സുവിശേഷം ജനഹൃദയങ്ങളിൽ

എത്തിക്കുവാൻ പോപ്പുലർ മിഷൻ ധ്യാനങ്ങൾ, ഇതര ധ്യാനപരിപാടികൾ, ഇൻഡ്യയിലും വെളിയിലും മിഷൻ പ്രവർത്തനം, വിദ്യാഭ്യാസ പരസ്നേഹസ്ഥാപനങ്ങൾ എന്നിവ മാദ്ധ്യമങ്ങളാകുന്നു. പോപ്പുലർ മിഷൻ ധ്യാനം സഭയുടെ മുഖമുദ്രയാണെന്നു പറയാം. ഇടവകാസമൂഹത്തിന്റെ സമഗ്രമായ നവീകരണത്തെ ലക്ഷ്യംവച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഈ ധ്യാനപരിപാടി പല സവിശേഷതകളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. കേരളത്തിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം വിജയകരമായി നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ നവീകരണയജ്ഞത്തിന് ഇടവകജനങ്ങളുടെ നൂറുശതമാനം ഭാഗഭാഗിത്വവും ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. ഇത്രമാത്രം ജനപങ്കാളിത്തം ആർജ്ജിക്കുവാൻ സാധിച്ച മറെറാരു ധ്യാനപരിപാടി ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഈ ധ്യാനം അത്ഭുതാവഹമായ ഫലങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നുമുണ്ട്. പോപ്പുലർ മിഷൻ ധ്യാനം ഫലപ്രദമായി നടത്തുന്നതിന് നേതൃത്വം കൊടുക്കുവാനായി ചാലക്കുടിയിൽ പോപ്പുലർ മിഷൻ സെൻറർ (P. M. C.) പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഇതര ധ്യാനപരിപാടികളും, കോഴ്സുകൾ, സെമിനാറുകൾ ഇവയും P. M. C. യിൽ തുടർച്ചയായി നടക്കുന്നുണ്ട്.

വിദ്യാഭ്യാസ സാമൂഹ്യരംഗങ്ങളിലും സഭാംഗങ്ങൾ ഉത്സാഹപൂർവ്വം പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. 'ഡി പോൾ' വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ കേരളത്തിലും വെളിയിലും മുൻനിരയിൽ തന്നെയാണ്. വൈദികർ കുറവുള്ള രൂപതകളിൽ സഭാംഗങ്ങൾ ഇടവകജോലികളും ചെയ്യുന്നു. കലാസാംസ്കാരിക രംഗത്തും സഭാംഗങ്ങൾ തങ്ങളുടെ എളിയ കഴിവുകൾ വിനിയോഗിക്കുകയും മററുള്ളവർക്ക് നേതൃത്വവും പ്രചോദനവും നൽകുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

സഭയുടെ ജനറലേററ് അങ്കമാലിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. മേജർ സെമിനാരിക്കാർ ആലുവ, കോട്ടയം, പൂന, പൂനമല്ലി, ഭോപ്പാൽ, റാഞ്ചി തുടങ്ങിയ സെമിനാരികളിലാണ് പഠനം നടത്തുന്നത്. മേജർ സെമിനാരിക്കാർക്ക് വേണ്ടി ആലുവായിൽ സ്റ്റഡിഹൗസുമുണ്ട്. തൃക്കാക്കര, റീവ എന്നിവടങ്ങളിലാണ് മൈനർ സെമിനാരികൾ. നൊവിഷ്യേററ് ഹൗസ് വയനാട്ടിലെ മീനങ്ങാടിയിലാണ്. റവ. ഡോ. ജോർജ്ജ് മണലേൽ ആണ് ഇപ്പോഴത്തെ സുപ്പീരിയർ ജനറൽ.

Address: Fr. Superior,
Vincentian Congregation
Angamaly South P. O.
Kerala – 683573.

സെൻറ് വിൻസൻറ് ഡി പോളിൻെറ ചാരിററിയുടെ സഹോദരികൾ

യുദ്ധവും ദാരിദ്ര്യവുംമൂലം നീറിപ്പുകഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന ഫ്രാൻസിലെ സാമാന്യജനതയുടെ കണ്ണീരൊപ്പുവാൻ 16–ാം നൂററാണ്ടിൽ അധികമാരും മുന്നോട്ടുവന്നില്ല. ഈ അവസരത്തിൽ ''ഈ ചെറിയവരിൽ ഒരുവനു് ചെയ്തപ്പോഴെല്ലാം എനിക്കുതന്നെയാണു് ചെയ്തതു്'' എന്നുള്ള ക്രിസ്തുനാഥൻെറ വചസ്സുകളെ സ്വജീവിതത്തിൽ അന്വർത്ഥമാക്കിക്കൊണ്ടു് ക്രിസ്തീയസ്നേഹത്തിൻെറ ദീപശിഖയുമേന്തി പ്രവർത്തനരംഗത്തേക്കിറങ്ങിയ വിൻസെൻറ് ഡി പോളിൻെറ പ്രവർത്തനഫലമായി ഫ്രാൻസിൽ രൂപംകൊണ്ടതാണു് വിൻസെൻഷ്യൻ സഭ.

മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളെ ഉപവിയുടെ വർണ്ണപ്പന്തലിൽ ബന്ധിച്ചു് സമൂഹത്തെ ഉദ്ധരിക്കുക എന്നതായിരുന്നു വിശുദ്ധ വിൻസെൻറിൻെറ ഉദ്ദേശ്യം. ഓരോ മനുഷ്യനിലും കുടികൊണ്ടിരുന്ന നന്മയെ തട്ടിയുണർത്തി അവനെ ക്രിസ്തുവിൻെറ സ്നേഹത്തിൽ ഉറപ്പിക്കുക എന്നതായിരുന്നു വിശുദ്ധൻെറ ജീവിതലക്ഷ്യം. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഈ തീവ്രാഭിലാഷത്തിൻെറ സാക്ഷാത്ക്കാരമാണു് 1633–ൽ സ്ഥാപിതമായ ഉപവിസഹോദരീസംഘം.

വിശുദ്ധനെ അനുകരിച്ചു് 1734–ൽ ഫ്രാൻസിൽത്തന്നെ രൂപംകൊണ്ടതാണു് "Congregation of the Sisters of Charity of St. Vincent De Paul."

ഫ്രാൻസിൽ ആരംഭിച്ച ഈ സമൂഹം ഇതര യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലേക്കും 1834–ൽ ജർമ്മനിയിലേക്കും വ്യാപിച്ചു. ജർമ്മനിയിലെ ഈ സന്യാസസമൂഹത്തിൻെറ ശാഖ 1974–ൽ ഭാരതത്തിൽ, വയനാട്ടിലെ മാനന്തവാടി കേന്ദ്രമാക്കി പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചു. ഭാരതത്തിൽ ഈ സമൂഹത്തിനു് ഇപ്പോൾ ഒൻപതു ഭവനങ്ങളാണുള്ളതു്. ഇവയിൽ ആറു ഭവനങ്ങളും കേരളത്തിൽത്തന്നെയാണു്. ഇന്ത്യയിലെ ഈ സഭയിൽ ഇന്നു് 80 അംഗങ്ങളുണ്ടു്. വിശുദ്ധ വിൻസെൻറിൻെറ പരസ്നേഹചൈതന്യത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി, ദരിദ്രരിലും അനാഥരിലും രോഗികളിലും ക്രിസ്തുവിൻെറ പ്രതിഛായ ദർശിച്ചുകൊണ്ടു് സേവനംചെയ്യുക എന്നതാണു് വിൻസെൻഷ്യൻ സിസ്റ്റേഴ്സിൻെറ ആദർശം.

പ്രാർത്ഥനയും പ്രവർത്തനവും കോർത്തിണക്കിക്കൊണ്ടു് മാനവസമുദായത്തിനു് വെളിച്ചംനൽകുന്ന പരസ്നേഹമാണു് ഈ സമൂഹത്തിൻെറ ചൈതന്യം. തങ്ങളുടെ പരസ്നേഹചൈതന്യം മാനവരാശിക്കു് പകർന്നുകൊടുക്കുന്നതിനായി വിൻസെൻഷ്യൻ സിസ്റ്റേഴ്സ് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളാണു്, ആശുപത്രികൾ, ആതുരാലയങ്ങൾ, വൃദ്ധമന്ദിരങ്ങൾ, അനാഥശാലകൾ, നേഴ്സറിസ്കൂളുകൾ, ടെക്നിക്കൽ സ്കൂളുകൾ, സാമൂഹ്യസേവനം എന്നിവ. ശൈശവദശ പിന്നിട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഇന്ത്യയിലെ വിൻസെൻഷ്യൻ സഭ ദൈവത്തിൽ പരിപൂർണ്ണമായും ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടു് ശുഭാപ്തിവിശ്വാസത്തോടെ വളർന്നുവരികയാണു്.

Address:- Sr. Superior
Sisters of St. Vincent De Paul,
Vincent Giri
Vemom P. O
Wynad (Dt.)

വിസിറ്റേഷൻ കന്യകാസമൂഹം

പരിശുദ്ധാത്മപ്രേരണയാൽ പ്രചോദിതമായി തിരുസ്സഭാമാതാവിന്റെ അതതു കാലത്തെ ആവശ്യങ്ങൾ അറിഞ്ഞ് അവളെ സഹായിക്കാൻ പല വിശുദ്ധാത്മാക്കളും മുമ്പോട്ടു വന്നിട്ടുണ്ട്. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഒരാളാണ് 17–ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസീസ് ഡി സാലസ്. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ തന്നെ ഫ്രാൻസിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ധീരവനിതയായിരുന്ന വിശുദ്ധ ജയിൻ ഷന്താൾ. ഈ വിശുദ്ധയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസീസ് സാലസ് 1610 ജൂൺ ആറാം തീയതി ഫ്രാൻസിലെ അണേസിയിൽ സ്ഥാപിച്ച സന്യാസസമൂഹമാണ് പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തിന്റെ വിസിറ്റേഷൻ സഭ.

ശാരീരികമായ ബലഹീനതകൾ നിമിത്തം കഠിനതപസ്സും പ്രായശ്ചിത്തപ്രവൃത്തികളും ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കാത്തവരും എന്നാൽ തങ്ങളുടെ ജീവിതം പൂർണ്ണമായും ദൈവത്തിനർപ്പിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരുമായ കന്യകകൾക്കും വിധവകൾക്കും സന്യാസജീവിതത്തിന് അവസരം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുക എന്നതായിരുന്നു സ്ഥാപകരുടെ ആരംഭലക്ഷ്യം. വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസീസ് സാലസിന്റെ ശാന്തപ്രകൃതം രോഗികളോടും ബലഹീനരോടും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന മൃദുലസ്നേഹം, എളിമ, ശാന്തത, നിഷ്കളങ്കത എന്നീ എളിയ സുകൃതങ്ങൾ അഭ്യസിക്കുന്നതിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രത്യേകതാല്പര്യം, എന്നിവയും കർക്കശമായ നിയമങ്ങളില്ലാത്ത ഒരു സമൂഹം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന് പ്രേരണനല്കി. കഠിന തപസ്സിന്റെ സ്ഥാനത്ത് സ്വാർത്ഥപരിത്യാഗവും ഉപവിയുമാണ് വിസിറ്റേഷൻ സഭയ്ക്ക് സാലസ് പുണ്യവാൻ നിർദ്ദേശിച്ചുതന്നിരിക്കുന്നത്.

വിസിറ്റേഷൻ സഭ കോട്ടയം രൂപതയിൽ

അഭിവന്ദ്യരായ ചാൾസ് ലവീഞ്ഞ് മെത്രാന്റെയും മാക്കീൽ പിതാവിന്റെയും ചിരകാലാഭിലാഷത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണം എന്നപോലെ 1892 ജൂൺ 24–ാം തീയതി ഈശോയുടെ തിരുഹൃദയത്തിരുനാളിൽ വിസിറ്റേഷൻ സഭയുടെ ആദ്യഭവനം കൈപ്പുഴയിൽ സ്ഥാപിതമായി. രൂപതയിലെ സ്ത്രീകൾക്ക് സന്യാസജീവിതത്തിന് അവസരം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുക, പെൺകുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസം സാധിതമാക്കുക എന്നീ രണ്ടു ലക്ഷ്യങ്ങളാണ് ഇവിടെ ഈ സന്യാസസമൂഹം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് സഭാധികാരികളെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

ഇത് സീറോമലബാർ റീത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു രൂപതാ കോൺഗ്രിഗേഷനാണ്. ഈ സമൂഹത്തിലെ അംഗങ്ങൾ സാമാന്യസന്യാസവ്രതങ്ങൾ (Simple vows) അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ട് കർമ്മോദ്യുക്ത ജീവിതം നയിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം, ആതുരശുശ്രൂഷ, ഇതരസാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾ എന്നിവയാണ് ഈ സമൂഹത്തിന്റെ മുഖ്യപ്രേഷിതരംഗങ്ങൾ. നിരന്തരമായ പരിത്യാഗംവഴി ദൈവത്തിനായി ജീവിക്കുക എന്ന ആശയത്തെ മുൻനിർത്തി ''ഈശോ വാഴട്ടെ'' എന്ന മുദ്രാവാക്യമാണ് വിസിറ്റേഷൻ സഭ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

സ്വാർത്ഥസ്നേഹത്തെ നിഗ്രഹിക്കുന്നതിലൂടെ ക്രിസ്തുവും അവിടുത്തെ സ്നേഹവും ഹൃദയത്തിൽ വാഴുമ്പോൾ ഈ മുദ്രാവാക്യത്തിന്റെ അനുഷ്ഠാനം അന്വർത്ഥമായിത്തീരുന്നു. വിസിറ്റേഷൻ സഭയുടെ ഒരു പ്രത്യേകതയാണ് ഈശോയുടെ തിരുഹൃദയത്തോടുള്ള ഭക്തി. ഈ സമൂഹത്തിലെ ഒരംഗമായ വിശുദ്ധ മാർഗററ്റ് മേരി അലക്കോക്കിന് ഈശോയുടെ തിരുഹൃദയത്തിൽനിന്നും ലഭിച്ച ദൗത്യം സഭാംഗങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ദൗത്യമായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് സ്നേഹത്തിന് പ്രതിസ്നേഹം തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലൂടെ കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു.

പ്രവർത്തനരംഗങ്ങൾ

പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസവും ആതുരസേവനവുമായിരുന്നു സഭാംഗങ്ങളുടെ മുഖ്യപ്രേക്ഷിത രംഗമെങ്കിലും കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ കണക്കിലെടുത്ത് വിവിധമണ്ഡലങ്ങളിലേക്ക് വിസിറ്റേഷൻ സഭയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വികസിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്ന് സമൂഹാംഗങ്ങൾ രൂപതയിലെ വിവിധ സ്കൂളുകൾ, കോളജുകൾ, ആശുപത്രികൾ, വൃദ്ധമന്ദിരങ്ങൾ, നേഴ്സറിസ്കൂളുകൾ, പ്രസ്സ്, ടെക്നിക്കൽ സ്കൂളുകൾ, ഹോസ്റ്റലുകൾ എന്നിവിടങ്ങളിലായി പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു. നിർദ്ധനരായ ആൺകുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി തിരുബാലനഗർ, സൗജന്യവിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നതിന് ബാലികാനഗർ, സമീപപ്രദേശങ്ങളിലെ യുവതികൾക്ക് സൗജന്യ തൊഴിൽപരിശീലനം നൽകുന്നതിന് നെയ്ത്തുശാലകൾ, തീപ്പെട്ടിക്കമ്പനി, പ്രാഥമിക ചികിത്സാകേന്ദ്രങ്ങൾ, ടെയ്‌ലറിംഗ് സ്കൂളുകൾ എന്നിവയും സമൂഹാംഗങ്ങളുടെ സേവനരംഗങ്ങളാണ്.

സമൂഹത്തിൽ അവഗണിക്കപ്പെടുന്ന വികലാംഗരും, മന്ദബുദ്ധികളുമായ സഹോദരങ്ങൾക്കു വേണ്ടി സേവനം ചെയ്യുന്നതും തങ്ങളുടെ ദൗത്യമായി മനസ്സിലാക്കി വിസിറ്റേഷൻ സഹോദരികൾ ആ രംഗങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിച്ചു വരുന്നു. കേരളത്തിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന വിസിറ്റേഷൻ സഭ ഇപ്പോൾ കേരളത്തിനു വെളിയിലും, വിദേശത്തും വിവിധ രംഗങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്.

ദൈവത്തിനും ദൈവജനത്തിനും തങ്ങളെത്തന്നെ പൂർണ്ണമായി അർപ്പിക്കുന്ന വ്യക്തികളുടെ കൂട്ടായ്മയാണ് വിസിറ്റേഷൻ സമൂഹത്തിലുള്ളത്.

Address:- Sr. Superior
Visitation Generalate
S. H. Mount,
Nattassery
Kottayam - 6

പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തിന്റെ വിസിറ്റേഷൻ സഭ

ഭാഗ്യസ്മരണാർഹനായ ചാൾസ് ലവീഞ്ഞ് തിരുമേനിയാണ് 1892 ജൂൺ 24—ാം തീയതി പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തിന്റെ വിസിറ്റേഷൻ സഹോദരികൾ എന്ന സന്യാസസഭ കോട്ടയം രൂപതയിൽ സ്ഥാപിച്ചത്. പ്രസ്തുത സഭയുടെ ഒരു ശാഖാഭവനം തിരുക്കുടുംബകന്യകാമഠം എന്ന പേരിൽ, കാട്ടൂർ ഇടവകാംഗമായിരുന്ന ബഹുമാനപ്പെട്ട സെബാസ്റ്റ്യൻ പ്രസന്റേഷൻ അച്ചന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരം അന്നു കൊച്ചി മെത്രാനായിരുന്ന ജോസ്ബന്റൊ മാർട്ടിൻ റിബെയിരോ തിരുമേനിയുടെയും കോട്ടയം മെത്രാൻ മാർ അലക്സാണ്ടർ ചൂളപ്പറമ്പിൽ തിരുമേനിയുടെയും രേഖാമൂലമായ അനുവാദത്തോടുകൂടി 1924 ജനുവരി 29—ാം തീയതി വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസീസ്സാലസ്സിന്റെ തിരുന്നാൾദിനത്തിൽ കാട്ടൂർ ഇടവകയിൽ സ്ഥാപിതമായി.

സിസ്റ്റേഴ്സിന്റെ ആദ്യത്തെ സേവനരംഗം കാട്ടൂർ ഇടവകയിലെ ഹോളീഫാമിലി പ്രൈമറിസ്കൂളായിരുന്നു. സുവിശേഷോപദേശങ്ങളെ വ്രതങ്ങളായി അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ട് തിരുസ്സഭാജീവിതത്തിൽ പങ്കുചേർന്നു ക്രിസ്തുവിനെ അനുഗമിച്ച് വിശുദ്ധിപ്രാപിക്കണമെന്ന ആഗ്രഹത്തോടെ മുന്നോട്ടുവന്ന പതിനൊന്നു് യോഗാത്ഥികൾക്ക്, കോട്ടയം രൂപതയിലെ സഹോദരികളുടെ ഭരണകാലത്ത്, സഭാവസ്ത്രം നല്കുകയുണ്ടായി. പുതുതായി രൂപംകൊണ്ട തിരുക്കുടുംബമഠത്തിലെ ശ്രേഷ്ഠത്തിയായി സമൂഹത്തിലെ ആദ്യഅംഗമായ സിസ്റ്റർ മേരി സാലസ് നിയമിതയായി. 1931—ൽ, കോട്ടയം രൂപതയിലെ സഹോദരിമാർ തങ്ങളുടെ ഭരണം അവസാനിപ്പിച്ച് കാട്ടൂർ ഇടവകയോടു വിടപറയുമ്പോൾ, കാട്ടൂർ തിരുക്കുടുംബമഠത്തിൽ വ്രതവാഗ്ദാനംചെയ്ത ആറു സഹോദരിമാരും അഞ്ചു നവസന്യാസിനികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. വിസിറ്റേഷൻ സന്യാസസമൂഹത്തിനു് കാട്ടൂർ ഇടവകയിൽ രൂപംകൊടുക്കുകയും അതിനെ വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിനു് നിരവധി ത്യാഗങ്ങൾ സഹിക്കുകയുംചെയ്ത കോട്ടയം രൂപതയിലെ സഹോദരിമാരുടെ സ്നേഹനിർഭരമായ സേവനം ഇന്നും നന്ദിയോടെ സ്മരിക്കുന്നു.

1931 മെയ് 21—ാം തീയതി അഭിവന്ദ്യ ജോസ്ബന്റൊ മാർട്ടിൻ റിബെയിരോ തിരുമേനി ദിവംഗതനായി. അതിനുശേഷം ബഹുമാനപ്പെട്ട പ്രന്റേഷൻ അച്ചൻ രണ്ടു യോഗാത്ഥികൾക്ക് സഭാവസ്ത്രം നല്കി. 1934 ഫെബ്രുവരി രണ്ടിനു് അഭിവന്ദ്യ അബീലിയോ അഗ്ഗസ്റ്റോവാ സ്റ്റേവിസ് തിരുമേനി കൊച്ചി രൂപതയുടെ ഭരണം ഏറ്റെടുത്തു. ആ വർഷം നവംബർ 21—നു് അഭിവന്ദ്യപിതാവു്, കോട്ടയംകാർ ഭരണം അവസാനിപ്പിച്ചുപോകുമ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്ന നവസന്യാസികളുടെ സഭാവസ്ത്രസ്വീകരണകർമ്മവും നടത്തി. 1939 ജനുവരി 25—നു് അബീലിയൂസ് തിരുമേനി രൂപതാഭരണം അവസാനിപ്പിച്ച് സ്വദേശത്തേക്കു മടങ്ങി. അന്നുമുതൽ 1942 ഫെബ്രുവരി 28—നു് അഭിവന്ദ്യ ജോസ് വിയെരാ അൽവേർണസ് തിരുമേനി കൊച്ചിരൂപതയുടെ മെത്രാൻസ്ഥാനം കൈയേററതുവരെ, ചില സാങ്കേതികതടസ്സങ്ങൾ നിമിത്തം സഭയിൽ പുതിയ അംഗങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചില്ല.

ജോസ് അൽവേർണസ് തിരുമേനി ഈ സഭയെ 1945 മെയ് എട്ടിനു് ''കൊച്ചി രൂപതയിലെ എത്രയും പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തിന്റെ വിസിറ്റേഷൻ സഹോദരികൾ'' എന്ന പേരിൽ രൂപതാദ്ധ്യക്ഷന്റെ അധികാരത്തിനു വിധേയമായ ഒരു സ്വതന്ത്ര സന്യാസസമൂഹമായി ഉയർത്തി. 1949 ഫെബ്രുവരി 10—ാം തീയതി സഭാനിയമങ്ങൾക്ക് കാനോനിക അംഗീകാരവും ലഭിച്ചു.

ഈ സഭയുടെ ആത്മീയവും ലൗകീകവുമായ അഭിവൃദ്ധിയിൽ പുണ്യചരിതനും ദീർഘവീക്ഷണപടുവുമായ അൽവേർണസ് തിരുമേനി അതീവതല്പരനായിരുന്നു. 1951 ഏപ്രിൽ രണ്ടിനു് സർവ്വജനസംപൂജ്യനായിരുന്ന ആ പുണ്യചരിതൻ കൊച്ചി രൂപതയോടു യാത്രപറയുമ്പോൾ ഈ സഭയ്ക്കു് ആറു ശാഖാഭവനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു.

അൽവേർണസ് തിരുമേനിയുടെ സ്ഥലംമാററത്തോടുകൂടി കൊച്ചിരൂപത രണ്ടായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടു. 1952 ജൂൺ 19–ാം തീയതി ആലപ്പുഴ രൂപത രൂപമെടുത്തു. അഭിവന്ദ്യ മൈക്കിൾ ആറാട്ടുകുളം തിരുമേനി പുതിയ രൂപതയുടെ മെത്രാനായി നിയമിതനായി. അന്നുവരെ ''കൊച്ചി രൂപതയിലെ എത്രയും പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തിൻെറ വിസിറേറഷൻ സഹോദരികൾ'' എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ സന്യാസസഭയുടെ എല്ലാ ഭവനങ്ങളും ആലപ്പുഴ രൂപതയുടെ അധികാരസീമയിലായി. അന്നുമുതൽ ഈ സഭ ''ആലപ്പുഴ രൂപതയിലെ എത്രയും പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തിൻെറ വിസിറേറഷൻ സഹോദരികൾ'' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടുതുടങ്ങി.

രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിൻെറ വെളിച്ചത്തിൽ സഭാനിയമങ്ങൾ നവീകരിക്കുകയും സഭയുടെ ഭവനങ്ങൾ ഇതര രൂപതകളിലും സ്ഥാപിതമാകുകയും ചെയ്തപ്പോൾ സഭയുടെ പേരു് വീണ്ടും വ്യത്യാസപ്പെടുത്തേണ്ടതായിവന്നു. ഇന്നു് ''പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തിൻെറ വിസിറേറഷൻ സഭ'' (Sisters of the Visitation Congregation, S. V. C.) എന്ന പേരിലാണു് ഈ സഭ അറിയപ്പെടുന്നതു്.

ഈ സഭയിലെ സഹോദരികൾ ആലപ്പുഴ, കൊല്ലം, വരാപ്പുഴ, ഒറീസാ, തിരുവനന്തപുരം എന്നീ രൂപതകളിൽ സേവനം ചെയ്യുന്നു.

Address:- Vocation Promoter
Visitation Generalate
Cullen Road
Factory Ward
Alleppey 688001, Kerala

Congregations whose matter not included

Ancelle Francescane del Buon Pastere

Started – 1938
Total Members – 109
Postulants and Novices – 34
No. of Houses – 16

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, Medical care, and Direct Mission.

Address :

Superior
Santa Teresa
Mekkad P. O., Ernakulam
Kerala–683589

Apostolic Carmel Congregation

Started – 1870
Total Members – 253
Postulants and Novices – 17
No. of Houses – 19

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, Medical care, Direct Mission etc.

Address: Superior General,
The Apostolic Carmel Generalate
P.B. 4107, Jayanagar P. O.
T'Block, Bangalore 560 041

Brothers of St. Joseph

Started – 1957
Total Members – 16
No. of Houses – 2

Members working in the field of Formation, Social work and Teaching.

Address :

Brother Superior
Brothers of St. Joseph
Gunadala, Vijayavada
A. P. 520 005

Brothers of St. Theresa of Avila

Started – 1904
Total Members – 3
No. of House – 1

All are engaged in Social work.

Address :

Brother Superior, S. T. A.
Holy Angels Institute
Kalamassery–683104

Benedictine Sisters of St. Lioba

Started – 1927
Total Members – 19
Postulants and Novices – 30
No. of Houses – 3

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work and Medical care.

Address :

Superior
Snehabhavan Convent
Bengumgni 464881
Raisen Dt. M. P.

Canons Regular of the Holy Cross

Started – 1131
Total Members – 13
Postulants – 17
No. of House – 1

Members working in the field of Formation.

Address :

Prior
Canons Regular of the Holy Cross
H. M. T. Colony P. O.
Kalamassery–683503

Congregation of the Immaculate Conception (Madurai)

Started – 1911
Total Members – 710
Postulants and Novices – 5
No. of Houses – 93
Centres – 4

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, Preaching and Medical care.

Address : C. I. C. Generalate
20 Old Kosavapalayam
Madurai–625 009, Tamil Nadu

Clarist Franciscan Missionaries of the Most Blessed Sacrament

Started – 1895
Total Members – 168
Postulants and Novices – 40
No. of Houses – 22

Members working in the field of Formation, Social work, Teaching and Medical care.

Address : Provincial
St. Antony's Convent
C/6 S.D.A. Hauz–khas,
New Delhi 110016

Carmel Congregation

Started	–	1748
Total members	–	5
No. of House	–	1

Members working in the field of contemplative. Social work.

Address : Prioress
Carmel Convent
Muthialpet
Pondicherry 605 003

Catechist Sisters of Families

Started	–	
Total members	–	22
No. of Houses	–	3
Stations	–	2

Members working in the field of Formation, Direct Mission.

Address: Superior,
Sathya Seva Institute, Mysore
Karnataka.

Carmelites

Started	–	1936
Total Members	–	5
No. of House	–	1

Address:
Prioress
St. Joseph's Carmel Ashram
Kumbhakonam 612 001
Tamil Nadu

Congregation of Servite Sisters

Started	–	1854
Total Members	–	250
No. of Houses	–	28
Centre	–	1
Stations	–	28

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, Preaching, Medical care etc.

Address:–
Mother General
Servite Generalate
2 E, Promenade Road
Thiruchirapally 620001

Carmel Ashram

Started	-	1562
Total Members	–	18
Postulants and Novices	–	1
No. of Houses	–	24

Members working in the field of Formation.

Address: Prioress, Carmel Ashram,
SOSO, Gumla P.O. (Dt.) Bihar.

Daughters of St. Mary of Leuca

Started	–	1938
Total Members	–	150
Postulants and Novices	–	9
No. of Houses	–	42

Members working in the field of Formation, Teaching, Medical care, Social work&Direct Mission.

Address :
Superior
Daughters of St. Mary of Leuca
University P. O.
Cochin – 682022

Discalced Enclosered Carmelites

Started	–	1965
Total Members	–	21

Address:
Prioress
Cordis Jesu Convent
Kottiyam P. O.
Quilon (Dt.), Kerala

Daughters of the Heart of Mary

Started	–	1790
Total Members	–	70
Postulants and Novices	–	10
No. of Houses	–	4
Centres	–	4

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, Medical care and Direct Mission.

Daughters of Our Lady of Mercy

Started	–	1837
Total Members	–	71
Postulants and Novices	-	40
No. of Houses	–	5
Stations	–	6

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, Medical care, Direct Mission, etc.

Address : Superior
St. Joseph's Convent
Poomulla
Sultan Battery–673 592

Daughters of Presntation of Mary at the Temple

Started	–	1833
Total Members	–	90
Postulants and Novices	–	42
No. of Houses	–	6

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, and Medical care.

Address :
Deligate
Presentation Convent
Chevayur P. O.
Calicut 673 017
Kerala

Dela Salle Brothers

Started – 1680
Total Members – 37
Postulants – 11
No. of Houses – 6

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work and others.

Address: Auxiliary Provincial
St. Miguel Arul, Thentral
Theni Road
Nagamalai, Pudukottil

Discalced Nuns of the Order of Our Lady of Mount Carmel

Total members – 6
Postulant and Novice – 1

Address: Superior,
Carmelite Convent
4 – Outram Street,
Calcutta – 700 017

Dominican Sisters of Our Lady of Rosary

Started – 1895
Total Members – 100
Postulants and Novices – 25
No. of Houses – 10

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, Medical care, Direct Mission and others.

Address: Superior
Rosary Convent
Palluruthy P. O.,
Cochin 682 006

Franciscan Brothers of Blessed Sacrament

Started – 1956
Total Members – 30
Postulants – 1
No. of Houses – 5

Members working in the field of Formation, Teaching, Direct Mission, Social work, etc.

Contact : Br. Superior General
Franciscan Brothers of Blessed Sacrament
Prem Nagar
Jani, U. P.

Franciscan Sisters of All Saints

Started – 1711
Total Members – 88
Postulants and Novices – 68
No. of Houses – 3
Centre – 1
Stations – 2

Members working in the field of Formation, Teaching, Medical care etc.

Address: Sr. Superior,
Assisi Bhavan
Kottayam.

Franciscan Servants of Mary

Started – 1852
Total Members – 77
No. of Houses – 20

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, Medical Care and Direct Mission.

Address:
Regional Superior
Assisi Nilaya
24 Palem Grove Road
Bangalore – 560 047
Karnataka.

Fraternity of the Little Sisters of Jesus

Started – 1939
Total members – 14
Postulants an Novices – 8
No. of Houses – 4

Members working in the field of Formation, Medical care etc.

Address :
Regional Superior
Yesu Ashram,
Kammanahally,
St. Thomas Town,
Bangalore– 560 084

Franciscan Missionary Sisters of the Sacred Heart

Started - 1969
Total Members – 47
Postulants and Novices – 11

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, Medical care, Direct Mission.

Address :
St. Clare Convent
Labbipet, Vijayawada
Krishna Dt, A. P. 520010

Franciscan Sisters of Our Lady of Graces (F. S. L. G.)

Started – 1965
Total Members – 143
Postulants and Novices – 20
No. of Houses – 17

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, Medical care and Preaching.

Address :

Superior General
Norbert House
P. O. Raja–Ka–Tajpur
Bijnor (Dt.)
U. P. 246735

Franciscan Sisters of Our Lady of Bon Secours

Started - 1894
Total Members - 7
Members working in the field of Social work, Preaching and Medical care.

Superior General
Bon Secours Generalate
Poonamallee
Madras 600 056
Tamil Nadu

Franciscan Missionaries of Mary (F.M.M.)

Started - 1877
Total Members - 569
Postulants and Novices - 78
No. of Houses - 70
Members working in field of Formation, Teaching, Social service Medical care, Direct Mission etc.

Contact:

Sr. Provincial F. M. M.
Convent of Our Lady of Providence
Hosur Road
Dharmaram College P. O.
Bangalore 560 029

Handmaids of Christ

Started - 1935
Total Members - 102
Postulants and Novices - 21
No. of Houses - 17
Members working in the field of Formation, Teaching and Social work.

Address :

Mother General
St. Alex Convent
Calangute Bardez
Goa - 403 516

Missionaries of Incarnation

Started - 1976
Total Members - 36
Postulants and Novices - 23
No. of Houses - 2
Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, Medical care, Direct Mission etc.

Contact to :

Superior
St. Joseph's Convent
Missionaries of Incarnation
Cochin - 2 Nazareth

Malabar Missionary Society (M.M.B.)

Started - 1948
Total Members - 74
Postulants and Novices - 30
No. of Houses - 10
Stations - 2
Centre - 1
Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, Medical care etc.

Address :

Bro. Superior General M.M.B.
M.M.B. Generalate
Trichur- 680 005

Missionaries of Francis de Sales

Started - 1836
Total Members - 15
Novices and Scholastics - 49
No. of Houses - 11
Centres - 16
Stations - 5
Members working in the field of Formation, Teaching and Direct Mission.

Adddress :

Fr. Provincial
Missionaries of St. Francis de Sales
Maharashtra, Goa Province
St. John's High School
Nagpur 440001

Oblates of St. Joseph (O.S.J.)

Started - 1878
Total members - 5
Novices and postulants - 21
No. of House - 1
Members working in the field of Formation, Social work, Preaching and others.

Address:-

Fr. Superior, (O.S.J.)
Oblates of St. Joseph
Kodungalloor P. O.
680 664

Preshitharam Sisters

Started - 1977
Total Members - 89
Postulants and Novices - 27
No. of Houses - 7

Members working in the field of Formation, Teaching, Direct Mission and others.

Address: Superior General,
Preshitharam Sisters
Kalady P. O.
Kerala, 683 574

Religious Teachers of Blessed Rosa Venerini

Started	– 1635
Total members	– 24
Postulants and Novices	– 16
No. of Houses	– 2

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work etc.

Address:

Regional Delegate
Venerini Convent
Cheruvannoor, Feroke
Calicut – 673 631.

S. J. S. T. Cogregation

Started	– 1920
Total members	– 352
Postulants and Novices	– 42
No. of Houses	– 10
Stations	– 13

Members working in field of the Formation, Teaching, Social work, Medical care etc.

Address:

Sr. Superior S. J. S. T.
St. Joseph's Convent,
Joseland,
Mundoor – 678 592
Palghat.

Sisters of St. Aloysius

Started	– 1815
Total Members	– 28
Postulants and Novices	– 9
No. of Houses	– 5
Centre	– 1

Members working in the field of Formation, Teaching, Medical care, Social work etc.

Provincial,
Sisters of St. Aloysius
Fatima Hostel
60 Mt. Mary's Road.
Bandra,
Bombay – 400 050.

Society of Catholic Medical Mission

Started	– 1925
Total Members	– 133
Postulants and Novices	– 15
No. of Houses	– 15

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, Medical care, Direct Mission etc.

Address:

Section Superior
Jyothi Bhavan,
Delhi.

Sisters of Charity of Saints

Started	– 1832
Total members	– 243
Postulants and Novices	– 14
No. of Houses	– 23

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, Medical care, Direct Mission etc.

Address :–

Provincial,
Sisters of Charity,
Malaparamba,
Calicut – 673 009
Kerala.

Sisters of Charity of St. Bartholomea and Vincenza

Started	– 1832
Total Members	– 63
Postulants and Novices	– 11
No. of Houses	– 25

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, Medical care etc.

Address :–

Provincial,
Sisters of charity,
14/1 Convent Road,
Calcutta – 700 014.

Sisters of St. Charles

Started	– 1684
Total members	– 26
No. of Houses	– 10

Members working in the field Formation, Teaching, Social work, Medical care and Direct Mission.

Address:

Provincial,
Charles Villa,
Peramboor
Madras.

Sisters of Charity of Jesus and Mary

Started	– 1803
Total members	– 137
Postulants and Novices	– 19
No. of Houses	– 18

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, Medical care etc.

Address:

Provincial,
21 King Road,
Lajpet Nagar IV
New Delhi– 110 024

Sisters of Mary Immaculate

Started	– 1948
Total members	– 299
Postulants and Novices	– 142
No. of Houses	– 32

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, Medical care and Direct Mission.

Address:–

Superior General,
Sisters of Mary
Immaculate
Mother House,
Krishnagar 741 101
Nadia Dt. W. Bengal

Sisters of St. Francis of Dillingen

Started	– 1241
Total members	– 14
Postulants and Novices	– 2
No. of Houses	– 3

Members working in the field of Formation, Teaching and Medical care.

Address:–

Provincial,
St. Francis Convent,
P. B. 7,
Gandhi Nagar,
Bilaspur 495001 M. P.

Sisters of St. Joseph, Cottolengo

Total members	– 10
Postulants and Novices	– 30
No. of Houses	– 2

Members working in the field of Formation, Teaching and Medical care.

Address:–

Sister Superior,
Sisters of St. Joseph,
Cottolengo,
Beach Road,
Fort Cochin – Kerala.

Sisters of Adorers

Started	– 1948
Total Members	– 101
Postulants and Novices	– 75
No. of Houses	– 14

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, Medical Care, Preaching, Direct Mission etc.

Address to :

Sisters of Adorers
Nazareth Villa
P & C 1. T. Rd. Cal17 .

Sisters of the Cross of Chavanod

Started	– 1838
Total Members	– 254
Postulants and Novices	– 12
No. of Houses	– 57

Members working in the field of Formation, Teaching, Preaching, Social work, Medical care, Direct mission etc.

Address :-

Sister Provincial,
Holy Cross Provincialate,
Camp Amaravathi,
Maharastra – 444 602

Sisters of St. Francis Assisi

Started	– 1874
Total Members	– 40
Postulants and Novices	– 2
No. of Houses	– 4

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, Medical care and Direct Mission.

Address :

Superior
Assisi Bhavan
Kanjikode 678 621
Palghat

Sacred Heart Sisters

Started	–
Total Members	– 67
Postulants and Novices	– 4
No. of Houses	– 6
Centres	– 6
Stations	– 6

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, Medical care and Direct Mission.

Contact to:

Superior General,
Assumpta Convent,
Innaciapuram
Tuticorin – 628 002
Tamil Nadu.

Sisters of Charity of St. John of God

Started		
Total members	–	15
Postulants and Novices	–	22
No. of Houses	–	1

Members working in the field of Medical Care and others.

Address:–

Superior,
Sisters of Charity of
St. John of God,
Kattappana South,
685 515
Idukki, Kerala.

Sisters of the Most Sacred Heart of Jesus

Started	–	1900
Total Members	–	14
Postulants and Novices	–	15
No. of House	–	1

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, Medical care etc.

Address:–

General Delegate
Sneha Bhavan,
Education and Healh
Centre
Rose Garden
Vivekanagar,
Bangalore – 560 047

Sisters of St. Peter Clavar

Started	–	1894
Total Members	–	300

Address :

Sr. Superior
Sisters of Peter Clavar
Olarikkara P. O.
Pullazy
Trichur–12

Society of St. Ursula

Started	–	1621
Total Members	–	15
No. of Houses	–	7

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, Medical care etc.

Address :

Regional Superior
Society of St. Ursula
Akurdi, Pune 411035

Society of St. Paul

Started	–	1914
Total Members	–	85
Novices and Scholastics	–	30
No. of Houses	–	8
Centres	–	7

Members working in the field of Formation and Direct Mission.

Address :

Provincial
P. B. No. 9814
Bandra, Bombay 400 050

Society of Sisters of the Redemption

Started	–	1935
Total Members	–	280
Postulants and Novices	–	10
No. of Houses	–	32

Members working in the field of Formation, Social work, Medical Care and Direct Mission.

Address :

Sister Superior,
Society of the Sisters of
Redemption
Rippon, Muppady P. O.
Wynad

Society of Sisters of St. Anne (Madras)

Started	–	1874
Total Members	–	488
Postulants and Novices	–	48
No. of Houses	–	63

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work and Medical Care.

Address :

Superior General
St. Anne's Generalate,
Madavaram 600 060
T. N. Madras

Society of Sacred Heart

Started	–	1800
Total members	–	64
Postulants and Novices	–	10
No. of Houses	–	11

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, Medical Care and Direct Mission.

Address :

Provincial
8. Kamal Tara Apartments
191 Dhole Patil Marg
Pune 411001, Maharashtra

Sylvestro – Benedictine Congregation

Started	12th Century
Total members	– 32
Novices and Scholastics	– 16
No. of Houses	– 3
Stations	– 3

Address :

Regional Superior,
St. Joseph's Monastery
Makkiad P. O.
Wynad 670 731

The Missionary Society of St. Thomas the Apostle (M. S. T.)

Started	– 1968
Total Members	– 105
Novices and Scholastics	– 194
No. of Houses	– 2
Centres	– 2
Stations	– 32

Working in the field of Formation, Teaching, Social work, Medical care, Direct Mission and Preaching.

Contact :

Superior General
Deepti Bhavan
Malampara

Ursulines of Tildonk

Started	– 1535
Total Members	– 417
Postulants and Novices	– 125
No. of Houses	– 43

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, Medical Care and Direct Mission.

Address :

Provincial
Kanke Road, 273 / 303
Ranchi 834 008
Bihar

Ursuline Sisters of Somasca

Started	– 1974
Total members	– 12
Postulants and Novices	– 6
No. of Houses	– 3

Members working in the field of Formation, Teaching, Social work, Medical care and others.

Contact to:–

Superior,
Ursuline Sisters of Somasca
4377 St. Mary's Road
11th Cross
N. R. Mohalla
Mysore 576 007.

Addresses only:–

Brothers of St. Michael

Superior General,
Brothers of St. Michael
P. O. Box No. 6
Coimbatore 641 001

Blessed Sacrament Fathers

Delegate,
Blessed Sacrament Community
St. Francis, Xavier's Chapel,
Middle Colaba, Bombay 400 005

Community of Lay Missionaries

Regional Superior
Catholic Church
Chiklya Palsud P. O.
Rajpur 497118
M. P.

Congregation of Christian Brothers

Provincial
St. Columbus School
Ashok Palace
New - Delhi 110 001

Congregation of the Passion

Regional Superior
Ashram J. X. P.
Pallichal Road
Palluruthy
Cochin 682 006

Congregation of St. Ann

Superior General
St. Ann's Generalate
Phirangipuram
Guntur 522 529

Congregation of the Sisters of St. Joseph of Chambery

Provincial
St. Joseph Convent
Fox Rock, Pachmashi
M. P. 461 881

Congregation of Sisters of St. Francis

Regional Superior
St. Francis Convent
Raisen, M. P. 464 551

Congregation of Carmelites of Trivandrum

Vocation Promoter
Holy Angel's Convent
Trivandrum 695 001

Daughters of the Cross (Liege)

Provinoial,
Daughters of the Cross,
St. Vincent's Home,
68 Diamond Harbour Road,
Kiddapore. Calcutta – 700 023.

Daughters of Divine Saviour

Superior
Divine Saviour Convent
Manjalammudu (Via)
Arumanai

Daughters of St. Ann (Ranchi)

Mother General
St. Anne's Convent
Purullia Road
P. O. Box No. 108
Ranchi 834 001

Danghters of St. Ann (Calcutta)

Superior General
St. Mary's High School
I Convent Lane
P. O. Tangra
Calcutta - 700 013

Franciscan Sisters of St. Joseph

Superior General
St. Louis Convent
St. Thomas Mount
Madras 600 016

Franciscan Sisters of Mary Immaculate

Sister Superior
H. O. No. 6 Langford Gardens
Bangalore 560 052

Franciscan Sisters of the Presentation of the Blessed Virgin Mary

Superior General
Presentation Convent
Coimbatore 641 001

Handmaids of the Sacred Heart of Jesus

Delegate
Handmaids of the Sacred Heart of Jesus
Dilkush Convent, Special School
Church Road
Juhu, Bombay 400 049

Holy Family Sisters of Bordeaux

Regional Superior
Holy Family Convent
Pavunjur
Chingelput 603 312

Loreto Sisters of Institute of the Blessed Virgin Mary

Provincial
Loreto House
7 Middleton Row
Calcutta 700 071

Montfort Fathers

Provincial
Guru Mandir
22, Lalitha Mahal Road
Siddartha Nagar P. O.
Mysore 57001

Missionary Sisters of Immaculate Heart of Mary

Provincial
I. C. M. District House
5 Anaikatti Maiden
Tiruchirapalli 620001
Tamil Nadu

Marian Sisters of Schoestatt

Vocation Promoter
Marian Sisters of Schoestatt
St. Mary's Home
Shornur–1

Medical Mission Secular Institute

Regional Superior
Nitya Seva Hospital
Shevgaon
Ahmednagar 414502

Missionary Sisters of Ajmer

Superior General
Mission Sisters House
Mirshali, Ajmer
Rajastan 305001

Nursing Sisters of Our Lady of Dolours

Vocation Promoter
Our Lady of Dolours Convent
Perumpadappu
Cochin 682006

Minor order of Friars

Provincial
St. Sebastians Friary
Madavaram
Madras 600090

The Poor Handmaids of Jesus Christ

Regional Superior
Seva Nalaya
38/4 Davis Road
Bangalore 560084

Sisters of St. Joseph of Tarbes

Provincial
Tarbes
19 Promenade Road
Bangalore 560005

Sisters of St. Joseph of Trudpert

Regional Superior
Convent Deepal
Sanawad
M. P. 451111

St. Joseph of Apparition

Regional Superior
St. Joseph's Convent
Jail Road
Wardha
Maharashtra 442001

Servants of Mary Mother of Sorrows

Superior General
Servite Generalate
26, Promenade Road
Thiruchirapalli 620001
S. India

Sisters of Our Lady of Grace and Compassion Benedictine

Superior
Social Welfare Centre
Grace and Compassion Priory
57 Anna Salai
Triruvannamalai 606601

Sisters of St. Ann (Providence)

Provincial
St. Ann's Convent
12, Chimbal Road
Bandra, Bombay 400050

Satya Seva Institute

Regional Superior
Satya Seva Institute
Mariapure
Kathanur P. O.
Mysore

Society of Nirmala Dasikal

Vocation Promoter
Society of Nirmala Dasikal
Pullashi, Trichur 680012

Society of Mary (Marianists)

Regional Superior
P. B. 50 Kathmanodu
Nepal

Society of Christ Jesus

Regional Superior
105 Koregaon Park
Pune 411 001

Society of the Helpers of Mary

Superior General
Helpers of Mary
Sharddha Vihar
Veera Desai Road
Andheri
Bombay 400 058

Union Sisters of Presentation of Blessed Virgin Mary

Provincial
Anjali
B – 161 Greater Kailash 1
New Delhi 110 048.

നിഴലുപോലെ...
നിങ്ങളോടൊപ്പം...

ചാരുകസേരയിലിരുന്നുപോയ കാലത്തിൻെറ
മാധുര്യത്തെക്കുറിച്ചോർത്ത്...
വിശാലമായ ആകാശത്തിലേയ്ക്കു അലക്ഷ്യമായി കണ്ണുംനട്ട്...
തിരകളൊഴിഞ്ഞു് ശാന്തമായ സമുദ്രംപോലെ,
അല്ലലൊഴിഞ്ഞ ജീവിതം...

സൗത്ത് ഇൻഡ്യൻ ബാങ്കുമായി ഒരിക്കൽ
ബന്ധപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾക്കു ബോധ്യപ്പെടും
കാരണം, ആവശ്യങ്ങൾക്കനുസൃതമായ നിരവധി
പദ്ധതികൾ സൗത്ത് ഇൻഡ്യൻ ബാങ്കിനുണ്ട്
എന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ.

വരൂ – ഞങ്ങളുടെ ഏതെങ്കിലുമൊരു
ശാഖയിലേയ്ക്ക് – നിങ്ങളുടെ പണത്തിനു
നിങ്ങളോടൊപ്പം വളരാൻ കഴിയുമെന്ന്
ഞങ്ങൾ ബോധ്യപ്പെടുത്താം.

ദി സൗത്ത് ഇൻഡ്യൻ ബാങ്ക് ലിമിററഡ്

രജി. ഓഫീസ്– തൃശ്ശൂർ : കേരളം

എസ്. ഐ. ബി. – സേവനത്തിലൂടെ വളർച്ചയിലേയ്ക്ക് –

Printed at the St. Joseph's Press, Mannanam